

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
THE OTHER MRS.

MARY KUBICA

LOCAL

WOMAN

MISSING

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF
THE OTHER MRS.

MARY KUBICA

LOCAL

WOMAN

MISSING

A NOVEL

OceanofPDF.com

Övgü için Yerel Kadın Kayıp

"Mary Kubica'nın çok yönlü, tamamen insani, kusurlu karakterleri için olduğu kadar, cızırtılı olay örgüsü için de sulu, öngörülemeyen okumalarına utanmadan bağımlıyım ve her geçen gün daha da iyi oluyor.

Yerel Kadın Kayıp bir

Sırlarla dolu dolambaçlı bir labirentte sürükleyici bir yolculuk, hiç tahmin etmediğim dudak uçuklatan bir dönüm noktasına götürüyor. Her dakikasına bayıldım."

-Joshilyn Jackson, *Never Have I Ever* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

"Karanlık ve dolambaçlı, okuyucuların Mary Kubica'dan beklediği tüm beyaz boğumlu gerilim ve dudak uçuklatan sürprizlerle."

-Riley Sager, *Home Before Dark*'ın *New York Times* çoksatan yazarı

"Karmaşık, zengin bir atmosfere sahip ve son derece sürükleyici olan *Kayıp Yerel Kadın*, birbirine sıkı sıkıya bağlı mahallelerdeki mutlu çiftler ve sevilen arkadaşlar arasındaki en zararsız sırların bile bazen nasıl beklenmedik ve dehşet verici bir şekilde ölümcül hale gelebileceğine dair düşünceli bir bakış."

-Kimberly McCreight, *Reconstructing Amelia* ve *A Good Marriage* kitaplarının *New York Times* çoksatan yazarı

OceanofPDF.com

Ayrıca Mary Kubica

*İyi Kız Güzel
Bebek Her Son
Yalana Ağlama
Işıklar Söndüğünde Diğer
Bayan*

OceanofPDF.com

Yerel Kadın Kayıp

Mary Kubica

OceanofPDF.com

Addison ve Aidan için

OceanofPDF.com

Mary Kubica, aralarında *The Other Mrs.* ve bir milyondan fazla satan *The Good Girl*'ün de bulunduğu birçok gerilim romanının *New York Times* çoksatan yazarıdır. Oxford, Ohio'daki Miami Üniversitesi'nden tarih ve Amerikan edebiyatı alanında lisans derecesine sahiptir. Kocas1 ve iki çocuğuyla birlikte Chicago'nun dışında yaşamakta, fotoğrafçılıktan, bahçecilikten ve yerel bir barınaktaki hayvanlara bakmaktan hoşlanmaktadır.

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz

Birinci

Bölüm

Delilah

İkinci

Bölüm

Kate

Meredith

Leo

Kate

Meredith

Leo

Meredith

Kate Leo

Meredith

Kate

Meredith

Kate Leo

Meredith

Leo

Kate

Meredith

Leo

Meredith

Kate

Meredith

Kate

Meredith

Kate Leo

Meredith

Leo

Meredith

Leo

Kate

Meredith

Kate

Meredith

Leo

Meredith

Leo

Meredith

Leo

Meredith

Leo

Meredith

Leo

Meredith

Kate

Teşekkür

OceanofPDF.com

PROLOGUE

11 Yıl Önce

Gömleğinin yakasında bir ruj lekesi var. Kız bunu görüyor. Bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine orada duruyor, ağlayan bebeği bir dikiş makinesinin kumaşı delen iğnesi gibi aşağı yukarı sallıyor. Onun yalanlarını, neredeyse her gece tekrarladığı aynı, soğukkanlı *Üzgünüm geciktim, ama'larını* dinliyor. Bunlardan oluşan bir cephaneliği olmalı ve bunları dönüşümlü olarak kullanıyor: otoyolda bir tıkanıklık, arabası bozulan bir iş arkadaşı, hasarın yetersiz belgelendirilmesi nedeniyle evindeki yangın karşılanmayan öfkeli bir poliçe sahibiyle telefonda sıkışıp kalmak.

Adam ne kadar açık konuşursa, kadın da onun ihanetinden o kadar emin oluyor. Yine de hiçbir şey söylemiyor. Bu konuda ona baskı yaparsa, sinirleniyor. İşi ona çeviriyor. *Bana yalancı mı diyorsun?* Bu nedenle, kadın bu işin peşini bırakır. Ayrıca ruj meselesini büyütmesi çifte standart olurdu.

"Sorun değil," diyor gözlerini rujdan ayırmadan. Akşam yemeğini birlikte yiyorlar. Biraz televizyon izlerler.

Gecenin ilerleyen saatlerinde bebeği yatağına yatırır ve kendisi yokken aç uyanmaması için son dakikada onu besler.

Ona koşuya çıkacağını söyler. "Şimdi mi?" diye sorar. Koşu kıyafetleri ve ayakkabılarıyla yatak odasından çıktığında saat onu geçmiştir.

"Neden olmasın?" diye soruyor.

Ona çok uzun süre bakıyor, ifadesi belirsiz. "İnsanlar böyle aptalca şeyler yaptıklarında, sonunda hep ölürler."

Onun sözlerinden ne anlam çıkarması gerektiğinden emin değil. gece geç saatlerde yalnız kalmak ya da kocasını aldatmak. Kendini birincisi olduğuna ikna eder.

Yutkunuyor. Tükürüğü yoğun. Bütün gün bunu bekliyordu. Kararını vermiş. "Başka ne zaman gitmemi bekliyorsun?"

Bütün gün evde bebekleriyle yalnız. Kendine ayıracak zamanı yok.

Omuz silkiyor. "Sen bilirsin." Koltuktan kalkıyor ve geriniyor. Yatmaya gidiyor.

Ön kapıdan çıkar, anahtar taşımak zorunda kalmamak için kapıyı kilitlemeden bırakır. Sadece ilk bloğu koşar, böylece yatak odasının penceresinden izliyorsa görür.

Köşede durdu ve bir mesaj gönderdi: Yoldayım.

Cevap: Orada görüşürüz.

Konuşmayı telefonundan silmiş. Kocası kadar şeffaf mı? Yaptığı şey onun gömleğindeki ruj kadar açık mı? O öyle düşünmüyor. Kocası çok ateşli. Eğer 4. Cadde'de park halindeki arabasında bir adamla gizlice buluştuğunu bilseydi, Sokağın son evden yüz adım ötede çıkmaza girdiği yerde, şimdiye kadar onu öldüresiye dövmüş olurdu.

Sokak boyunca yürüyor. Gece sessizdir. Günün tek zamanı Dört gözle bekler, hiç tanımadığı bir adamın onu bir süreliğine şımartması ve iyi hissettirmesi beklentisi içinde kaybolur.

Kocasını aldattığı ilk erkek o değil. Sonuncusu da olmayacak.

Bebek doğduktan sonra bırakmayı, sadık kalmayı denedi ama bu çabaya değmedi.

Bu adam adının Sam olduğunu söylüyor. Buna inandığından emin değil. Onu aylardır ara sıra, ne zaman canı istese görüyor. Onunla hamileyken tanışmış. Bazı erkekler için bu bir tahrik unsuru. Fazla kilolarına rağmen onu seksi hissettirmiş, ki bu kocası için söyleyebileceğinden çok daha fazlası.

Onun gibi Sam de evli. Ve Sam'in görüştüğü tek erkek de o değil.

Birlikte oldukları birkaç seferde, "Sam" yüzüğünü çıkarıp gösterge paneline bırakıyor, sanki bu yaptığı şeyi bir şekilde hafifletiyormuş gibi. O aynı şeyi yapmıyor. Kendini suçlu hissedecek biri değil. Kendini yaptığı şeyin kocasının suçu olduğuna inanıyor. Turnabout adil bir oyundur.

Gökyüzü yıldızlarla doludur. Venüs'ü bulmak için bir süre onlara bakar. Gece soğuk ve kolları tüylerle kaplı. Arabasını düşünüyor, içine girdiğinde ne kadar sıcak olacağını.

Yıldızlara bakarken arkasından bir şeyin ona doğru geldiğini duyuyor. Etrafında dönüyor, gözleri sokağı arıyor ama karanlıkta bir şey bulamıyor. Çöpleri karıştıran vahşi bir hayvan olduğunu düşünüyor ama bilmiyor. Geri döner, yürümeye devam eder,

hızını artırıyor. Korkacak biri değildir ama ya olursa diye düşünmeye başlar. Ya kocası peşindeyse, ya onu takip ediyorsa, ya *biliyorsa*?

Kendine onun bilmediğini söylüyor. O bilemez. Çok iyi bir yalancısıdır; söylediklerini nasıl susturacağını öğrenmiştir.

Ama ya karısı biliyorsa?

"Sam "in ayrılırken karısına ne söylediğinden emin değil. Böyle şeyler hakkında konuşmazlar. Her şeyi başlatmak için birkaç ön söz dışında pek konuşmazlar.

Ne kadar güzel görünüyorsun.

Bütün gün bunu bekledim.

Aşık değiller. Kimse eşini yakın zamanda terk etmiyor. Öyle bir şey değil. Onun için bu bir tür kaçış, rahatlama, intikam.

Bir ses daha geliyor. Dönüp tekrar bakar - bu sefer gerçekten korkmuştur -Ama hiçbir şey bulamıyor. Gergin. Gözlerin üzerinde olduğu hissinden kurtulamıyor.

Koşmaya başlar ama kısa süre sonra ayağı çözülmüş bir ayakkabıya takılır. Koordinasyonsuz ve gergindir, sokakta yalnız değil onunla birlikte arabada olmak istemektedir. Sokak karanlık, onun hoşuna gitmeyecek kadar karanlık.

Göz ucuyla bir hareket hissediyor. Orada bir şey mi var? Var mı? Orada *biri* mi var? "Kim var orada?"

diye sorar. Gece sessizdir. Kimse konuşmuyor.

Onu, onun üzerindeki sıcak, nazik ellerini düşünerek dikkatini dağıtmaya çalışır.

Ayakkabısını bağlamak için eğilir. Arkadan bir ses daha geliyor. Bu kez baktığında, ufukta çok hızlı giden araba ışıkları belirir. Saklanacak zamanı yoktur.

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELİLAH

ŞİMDİ

Ayak sesleri duyuyorum. Başımın üstündeki tavanda ilerliyorlar. Gözlerim sesi takip ediyor ama görececek bir şey yok çünkü sadece ayak sesleri. Yine de bunun hiçbir önemi yok, çünkü sadece sesleri bile kalbimi hızlandırmaya, bacaklarımı titretmeye, boynumun içinde bir şeyin kalp atışı gibi çarpmasına yetiyor.

Bayan geliyor, biliyorum, çünkü erkek her zaman ayakkabı giyerken onun ayakları çıplak. Kadının ayak seslerinde erkeğinkinden daha hafif bir şey var. Adaminki gibi yere vurmuyorlar. Ayak sesleri gürültülü ve alçak, geceleyin gök gürültüsü gibi.

Adam da yukarıda, çünkü kadının onunla konuştuğunu duyuyorum. Çirkin, huysuz sesinin bize yemek verme zamanının geldiğini söylediğini duyuyorum. Sanki yaptığımız bir şeye sinirlenmiş gibi söylüyor, oysa biz hiçbir şey yapmadık, anlayabildiğim kadarıyla.

Merdivenlerin başında, mandalın kilidi açılıyor. Kapı aniden sarsılarak açılıyor ve gözlerimi acıtan bir ışık kırıntısı ortaya çıkıyor. Gözlerimi kısıyorum, çirkin bornozu ve çirkin terlikleriyle orada durduğunu görüyorum, sıska bacakları çarpık çurpuk ve yara bere içinde. Saçları karmakarışık. Yüzünde çatık bir ifade var. Ağlıyor Çünkü Gus'ı ve beni beslemek zorunda.

Kadın belinden eğiliyor, bir şeyi çingirdayarak yere bırakıyor. Gölgelemin arasında saklandığımı görürse, bana bakmaz.

Bizi tuttukları bu yer bir kutu şeklinde. Dört duvarı var ve ortalarından bir merdiven çıkıyor. Biliyorum çünkü o kaba, sert duvarların her santimini çıplak ellerimle yokladım, bir çıkış yolu aradım. Köşeden köşeye basamakları saydım. Adımlarımın büyüklüğüne ve ayaklarımın büyüyüp büyümediğine bağlı olarak aşağı yukarı on beş tane var. Ayaklarım aslında büyüyordu çünkü o ayakkabılar

artık tam oturmuyordu. Uzun zaman önce uymayı bıraktılar. Baş parmağımı bile zor sokuyorum. Burada ayakkabı giymiyorum.

Artık giymiyorum çünkü acıyınca onları giymeyi bıraktım. Bir çift kıyafetim var. Nereden geldiklerini bilmiyorum ama aynı değiller.

Buraya geldiğimde giydiğim kıyafetler. Onlar uzun zamandır uymuyordu.

Sonra hanımefendi gidip bana yenilerini aldı. Gus'ı ve beni beslemek zorunda kaldığı için olduğu gibi, bu konuda da sinirliydi.

Her gün aynı kıyafetleri giyiyorum. Burası çok karanlık olduğu için tam olarak neye benzediklerini bilmiyorum. Ama bunun bol bir pantolon ve kolları çok kısa bir gömlek olduğunu biliyorum çünkü üşüdüğümde sürekli onları aşağı çekmeye çalışıyorum. Kokum hanımefendinin burnuna ulaştığında

pantolonumu ve gömleğimi yıkarken beni Gus'ın önünde soğuk ve çıplak bekletiyor. Yaptığında bana söyleyecek sözleri var. *Nankör küçük kaltak*, Çünkü o zaman kıyafetlerimi temizlemesi gerektiği için kızar.

Bulunduğumuz yer zifiri karanlık. Gözlerinizin asla alışamayacağı türden bir siyah çünkü çok lanet bir siyah. Arada sırada elimi gözlerimin önünde gezdiriyorum. Hareket var mı diye bakıyorum ama yok. Daha iyi bilmeseydim, elimin gittiğini, vücudumu terk edip gittiğini düşünürdüm. bir şekilde kendini benden kopardı. Ama bu acıtacaktı ve kan olacaktı. Burası simsiyah olduğu için kanı göremezdim ama ıslaklığını hissederdim. Elimin bedenimden kopmasının acısını hissederdim.

Gus ve ben bazen kendimizle korkak tavuk oynarız. Karanlıkta duvardan duvara yürürüz, bakalım yüzüstü düşmeden önce korkup korkmayacağımıza bakarız.

Duvara. Kurallar, ellerimizi yanlarımızda tutmamız gerektiği. Önce ellerimizle hissederek hile yapmış oluruz.

Kadın merdivenin tepesinden aşağı sesleniyor, sesi dikenli gibi gül ağaçlarının dikenleri. "Burası restoran değil, ben de garson değilim. Eğer yemek istiyorsanız, gelip kendiniz almalısınız" diyor.

Kapı çarparak kapanır. Bir kilit sesi duyulur ve ayak sesleri tekrar uzaklaşır.

Kadın Gus ve beni beslemekle uğraşmazdı ama adam *elini kana bulamak istemediği* için ona bunu yaptırıyor. Bunu daha önce de söylediğini duymuştum. Uzun bir süre yememek için kendimi zor tuttum ama bu yüzden başım döndü ve halsizleştım. Sonra karnımdaki ağrı o kadar kötüleşti ki yemek zorunda kaldım. Açlıktan ölmekten daha iyi bir ölüm yolu olması gerektiğini düşündüm. Bu çok acı veriyordu.

Ama bunların hepsi Gus gelmeden önceydi. Çünkü o geldikten sonra artık ölmek istemiyordum, çünkü ölürsem Gus yalnız kalacaktı. Ve Gus'ın burada tek başına kalmasını istemedim.

Şimdi kendimi yerden yukarı itiyorum. Zemin kaya gibi sert ve soğuk. O kadar sert ki, aynı yerde yeterince uzun süre oturursam, kendimi hissedemeyecek hale geliyorum.

arka uç. Her yerim uyuşuyor, uyuştuktan sonra da karıncalanıyor. Bacaklarım yıpranmış durumda, ki bu hiç mantıklı değil çünkü hareketsiz durmak dışında pek bir şey yapmıyorlar. Yorulmaları için bir neden yok ama sanırım bu yüzden bu kadar yorgunlar. Nasıl yürüyeceklerini ve koşacaklarını unutmuşlar.

Her seferinde bir adım atarak merdivenlerin tepesine çıkıyorum. Gus ve beni tuttukları bu yere ışık girmiyor. Yeraltındayız. Burada pencere yok ve kapının altında olması gereken ışık çatlağı da orada değil. Üst katta yaşayan adam ve kadın ışığı kendilerine saklıyorlar, Gus ve benimle hiç paylaşmıyorlar.

Merdivenleri çıkarken el yordamıyla çıkıyorum. Bunu o kadar çok yaptım ki ne yaptığımı biliyorum. Görmeme gerek yok. Basamakları sayıyorum. On iki tane var.

O kadar sert ahşaptan yapılmışlar ki, bazen üzerinde yürürken ayaklarıma kıymıklar batıyor. Kıymıkları hiç görmüyorum ama acısını hissediyorum. Orada olduklarını biliyorum. Annem eskiden kıymıkları el ve ayaklarımı cımbızla kesiyorum. Bu kıymıkların derimde sonsuza dek yaşayacağını düşünüyorum ve kendi kendilerine mi düşeceklerini yoksa oldukları yerde kalıp beni yavaş yavaş bir kirpiye mi dönüştüreceklerini merak ediyorum.

Gus ve benim paylaşmamız için merdivenlerin başında bekleyen bir köpek kabı var. Onu ben de görmüyorum ama ellerimde hissediyorum, kabın pürüzsüz yuvarlak yüzeyini. Bir zamanlar bu evde bir köpek vardı. Ama artık yok. Şimdi köpek yok. Eskiden havlamasını duyardım. Tırnaklarının sesini duyardım.

ve köpeğin bir gün kapıyı açıp beni serbest bırakacağına inanırdım. Ya öyle olacaktı ya da beni canlı canlı yiyecekti çünkü duyduğuma göre büyük ve acımasız bir köpekmiş.

Kadın köpeğin havlamasından hoşlanmıyordu. Adama susmasını söylerdi -*ya sen susarsın ya da ben-* ve sonra bir gün havlama ve tırmalama bir anda kayboldu ve şimdi köpek yok. O köpeği hiç görmedim ama devasa havlamasından dolayı Clifford gibi büyük ve kırmızı bir köpek olduğunu hayal ettim.

Köpek kabının içinde yulaf ezmesi gibi yumuşak bir şey var. Onu aşağıya götürüyorum. Soğuk, sert zemine oturup beton duvara yaslanıyorum. Gus'a biraz veriyorum ama hayır diyor. Aç olmadığını söylüyor. Yemeye çalışıyorum ama lapa iğrenç. İçim sanki hepsini geri fırlatacakmış gibi hissediyorum. Yine de yemeye devam ediyorum ama her ısırıkta yutmak daha da zorlaşıyor. Bunu yapmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Bunu sadece daha sonra karnım ağrımam diye yapıyorum,

Çünkü hanımefendinin bize ne zaman daha fazla yemek getireceği belli olmuyor. Ağzım

Salyası akıyor, ama iyi anlamda değil. Daha ziyade, kusmadan hemen önce yaptığınız gibi salya akıtıyor. Lapayı ağzıma tıkıyorum, kusuyorum ve sonra tekrar yutuyorum. Gus'a biraz yedirmeye çalışıyorum ama yine de yemiyor. Onu suçlayamam. Bazen açlıktan ölmek, o kadının yemeğini yemekten daha iyidir.

Burada Gus ve benim için küçük bir tuvalet var. Karanlıkta işimizi yaptığımız yer burası, umarız ve dua ederiz ki adam ve kadın Biz potadayken aşağı gel. Gus ve benim bir anlaşmamız var. O gittiğinde, ben diğer köşeye gidip mırıldanıyorum, böylece hiçbir şey duymuyorum. Ben gittiğimde, o da aynısını yapar. Burada tuvalet kağıdı yok. Ellerimizi ya da başka bir yerimizi yıkayabileceğimiz bir yer yok. Alabildiğine kirliyiz ama bu gibi şeyler artık önemli değil, tabii pisliğimiz hanımefendiyi kızdırmadığı sürece.

Burada gerçek anlamda banyo yapamıyoruz. Ancak arada sırada bir kova sabunlu soğuk su geliyor ve çırılçıplak soyunmamız, ellerimizi kullanarak kendimizi temizlememiz, kururken soğuk ve ıslak bir şekilde orada durmamız bekleniyor.

Bizi tuttukları yer nemli, soğuk, yapışkan, ter gibi ıslak, hiç geçmeyen türden. Dışarıda şiddetli yağmur yağdığında su duvarlardan sızıyor ve bazen aşağıya damlıyor. Yağmur suyu Yanımdaki havuzlar yerde su birikintileri oluşturuyor. Çıplak ayaklarımla o su birikintilerinin içinde yürüyorum.

Karanlıkta, bazen su birikintilerinde başka bir şeyin sıçradığını duyuyorum. Bir şeyin minik pençeleriyle yeri ve duvarları tırmaladığını duyuyorum. Orada bir şey olduğunu biliyorum, göremediğim bir şey. Fikirlerim var ama ne olduğunu bilmiyorum. Ne olduğundan eminim.

Burada örümcekler ve gümüş balıkları olduğundan eminim. Ben de onları hiç görmüyorum ama bazen uyumaya çalıştığım da gizli bacaklarının tenimde gezindiğini hissediyorum. Çılgık atabilirim ama bir faydası olmaz. Onları kendi hallerine bırakıyorum. Eminim onlar da benim kadar burada olmak istemiyorlardır.

Gus geldiğinden beri burada yalnız değilim. Hiç yalnız olmadığımı ve kadının bana yaptığı her şeye tanıklık edecek birinin burada olduğunu bilmek her şeyi daha iyi yapıyor. Acı çektiren genellikle kadındır, çünkü içinde bir gram bile iyilik yoktur. Erkeklerde belki bir gram vardır çünkü Bazen hanımefendi evde olmadığında özel bir ikram getirir, örneğin

sert şeker ya da onun gibi bir şey. Gus ve ben her zaman minnettarız, ama aklımın bir köşesinde neden bu kadar nazik davrandığını merak etmeden de edemiyorum.

Kaç yaşında olduğumu bilmiyorum. Beni ne kadar zamandır burada tuttuklarını bilmiyorum.

Her zaman üşüyorum. Ama üst kattaki hanımın umurunda bile değil. Bir keresinde ona *üşüdüğümü* söyledim ve sinirlendi, bana huysuz ve *nankör* gibi ne anlama geldiğini bilmediğim şeyler söyledi.

Bana birçok şey diyor. Eğer daha iyi bilmeseydim, adımın Delilah olduğu kadar kolaylıkla *Retard* ya da *Dipshit* olduğunu düşünürdüm.

Gel de yemeğini ye, Dipshit.

Sızlanmayı kes, seni küçük gerizekalı.

Adam gitti ve bana bir battaniye getirdi. Bir gece onunla uyumama izin verdi ama sonra hanımefendi ne yaptığını anlamasın diye gidip tekrar aldı.

Artık gündüz ve gece arasındaki farkı bilmiyorum. Uzun zaman önce aydınlık gündüz, karanlık gece demekti ama burada öyle değil.

Şimdi her yer karanlık. Uyuyabildiğim kadar uyuyorum çünkü Gus'la konuşmaktan ve duvarlarla tavuk oynamaktan başka ne yapabilirim ki? Bazen Gus'la bile konuşamıyorum çünkü o kadın bize kızıyor. Beni temelli susturmadan önce gevezeliğimi kesmem için merdivenlerden aşağı bağıyor. Gus sadece fısıldıyor çünkü başının belaya girmesinden korkuyor. Gus korkak bir kedi, onu suçlayamam. Gus iyi olan. Kötü olan benim. Her zaman başını belaya sokan benim.

Kaç gündür burada olduğumun kaydını tutmaya çalıştım. Ama gündüzlerimi gecelerimden ayıramadığım için bunu yapmamın bir yolu yoktu. Bundan uzun zaman önce vazgeçtim.

Üst kattaki sesler benim en iyi zaman ölçütüm. Adam ve kadın şimdi gürültü yapıyorlar, birbirlerine karşı hiç nazik olmadıkları için çoğunlukla boş konuşuyorlar. Gürültülü olmaları daha çok hoşuma gidiyor, çünkü birbirleriyle kavga ettiklerinde Sonra kimse Gus ve benimle ilgilenmiyor. En çok da onlar sessizken korkuyorum.

Köpek kabını bir kenara koydum. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Eğer daha fazla yemeye çalışırsam kusacağım. Gus'a biraz daha teklif ettim ama hayır dedi. Emin değilim.

Gus'ın bu kadar az yemesine rağmen nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildiğini merak ediyorum. Karanlıkta ona hiç iyi bakamıyorum ama bir deri bir kemik olduğunu hayal ediyorum. Üst katın kapısı açıldığında onu

bir an için görebiliyorum.

bir ışık kırıntısı. Kahverengi saçları var. Benden daha uzun. Bence güzel bir gülümsemesi var ama Gus muhtemelen hiç gülümsemez. Ben de gülmem.

Kaşık çanağa vuruyor. Uzanıp kaşığı elime alıyorum. Nedendir bilinmez, o kadının bazen aşağıya nasıl indiğini düşünüyorum. Ondan hiç hoşlanmıyorum. Sadece çok sinirlendiğinde ve öfkesini çıkaracak birini aradığında geliyor.

Gus kaşığın şingirtisini duymuş olmalı. Onunla ne yaptığımı soruyor. Bazen Gus'ın aklımı okuyabildiğini düşünüyorum. "Bende kalacak," diyorum.

Gus bana yuvarlak bir kaşığın kimseye zarar vermeyeceğini söylüyor, eğer aklımdaki buysa, ki öyle.

"Kadına kaşığını geri vermediğin için başını belaya sokacaksın," diyor. Yüzündeki ifadeyi hiç göremiyorum ama ne yapacağım konusunda endişelendiğini tahmin ediyorum. Gus hep endişelenir.

Ona, "Eğer keskinleştirmenin bir yolunu bulabilirsem, acıtacak." dedim.

O kadının kafasının o kadar yumuşak olduğuna güveniyorum ki, kasesini almaya geldiğinde kaşığı tamamen unutacak. Kalan lapayı yere koydum.

Böylece yaptığı yemeği bitirmediğimiz için kızıp bize küfür etmeyecekti. Boş kaseyi basamakların en üstüne koyuyorum ve bu yuvarlak kaşığı nasıl mızrak gibi keskin yapacağımı düşünmeye başlıyorum.

* * *

Bizi tuttukları bu yerde çalışacak pek bir şey yok. Adam ve kadın Gus ve bana hiçbir şey vermiyor. Üzerimizdekilerden başka giysimiz yok, battaniyemiz yok, yastığımız yok, hiçbir şeyimiz yok. Yer ve duvarlar dışında sahip olduğumuz tek şey birbirimiz ve zifiri karanlık odanın diğer ucundaki iğrenç tuvalet.

Ancak duvarlarda ve yerde kaşığımı bilemeye çalıştıktan sonra tuvaleti denemeye karar veriyorum.

Tuvaletler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, sadece işimi orada yapıyorum. ve bizimki bir kez bile temizlenmedi. Tuvalet söz konusu olduğunda karanlık bir lütuf çünkü Bunca zamandır içine sığıyoruz ve kimse temizlemiyor. Sadece o kötü koku bile öğürmemeye yetiyor.

"Nereye gidiyorsun?" Ben kaşığımı tuvalete götürürken Gus soruyor. Gus ve benim, birbirimizi görmeden ne yaptığımızı bilmenin bir yolu var.

Diğerinin ne yaptığını. Bu, burada yeterince uzun süre yaşamaktan ve birbirimizin alışkanlıklarını öğrenmekten kaynaklanıyor.

"Göreceksin," diyorum ona. Gus ve ben fısıltıyla konuşuyoruz. Üst katta yaşayan adam ve kadının şu anda evde olmadıklarından eminim çünkü kısa bir süre önce kapıların açılıp kapandığını duydum. Gürültülü ayak seslerinin aniden kesildiğini duydum. Şu anda yukarıda kimse konuşmuyor, kimse çığlık atmıyor, televizyondan ses gelmiyor.

Ama emin olamıyorum. Çünkü eğer buradalarsa, Gus'la beni dinlemelerini ve çalıntı kaşığımın ne yaptığını bilmelerini istemiyorum. Yaparlarsa kırbaçlanırım, ya da daha kötüsü. Daha önce hiç kaçmaya çalışmadım.

ama sağduyuya göre bu, hanımefendinin iğrenç yemeğini bitirmemekten ya da ona üşüdüğümü söylemekten daha kötü bir ceza olmalı.

Ellerimi bir süre tuvaletin üzerinde gezdirdim. Keskin bir nokta var mı diye yokluyorum. Ama tuvalet bir bebeğin poposu kadar pürüzsüz. Neredeyse vazgeçiyordum, burada kaşığımı bileyecek bir yer bulabileceğimi düşünmüyordum. Her şey tek parça. üstündeki kapak, kazara çıktığını fark ettim. Kollarımla kaldırdım. Düşündüğümde daha ağır, tamamen ölü ağırlık. Neredeyse düşürüyordum.

"Sorun nedir?" Gus çıkardığım bir ses üzerine paniğe kapılarak soruyor. Gus'ın benden daha genç olduğunu düşünüyorum, her ne kadar daha uzun boylu olsa da ne kadar tavuk olduğunu düşünüyorum. Ama herkes tavuk olabilir, yaşı ya da boyu ne olursa olsun.

"Bir şey yok," diyorum ona, kapağı düşürseydim ne olurdu diye düşünmek istemiyorum. Yavaşça baş aşağı yere koydum. Gus'a, "Endişelenme. Hiçbir sorun yok. Her şey yolunda."

Gus endişeli biri. Acaba hep böyle miydi, yoksa erkek ve kadın mı ona bunu yaptı? Gus'ın nasıl bir çocuk olduğunu merak ediyorum. O buraya gelmeden önce. Ağaçlara tırmanan, kurbağa yakalayan ve geceleri mezarlıkta hayaletlerle oynayan ya da kitap okuyan ve karanlıktan korkan türden. Bir keresinde bunun hakkında konuşmayı denedik, ama sonra üzüldüm ve Gus'a artık bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim. Çünkü en eski anılarımda o adam ve o kadın var ve bana kötü şeyler yapıyorlar, hoşuma gitmeyen şeyler.

O adam ve kadın, kaybolduğum zamanki gazeteyi sakladılar. Kadın bana bu hikayeleri yüksek sesle okudu, anneme ne olduğunu anlattı, babamın büyük evimizin önünde dururken çekilmiş fotoğraflarını gösterdi, mavi evde, ağlayarak. Polisin beni nasıl aradığını anlattı. Ama

Sonra, kısa bir süre sonra, polisin artık beni aramadığını söyleyerek böbürlendi. O zaman bana eski bir haber olduğumu ve kendilerinden olmayan bir çocuğu alıp kaçtıklarını söyledi.

"Çocuk çalmak," dedi, "dünyadaki en kolay şey."

Tuvaleti araştırmaya geri döndüm. Deponun pis suyla dolu olduğunu keşfediyorum ve yanlışlıkla tüm kolumu dirseğime kadar içine daldırıyorum. Çiş mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmeden titreyerek kuruluyorum. Sonra yere çöküyorum ve parmaklarımı klozet kapağının iç kısmında gezdiriyorum.

İç kısmı tuvaletin geri kalanından çok daha farklı. Pütürlü ve kaba, aynı bebek poposu pürüzsüzlüğünde değil. Parmaklarım iç kısımda dudak gibi sivri bir çıkıntıya rastlıyor. O sivri çıkıntı işe yarayabilir.

Gus planladığım şeyin iyi sonuçlanmayacağından endişeleniyor. Uzun zamandır buradan kurtulmak istiyorsak başka seçeneğimiz olmadığını anlamasını sağlamaya çalışıyorum. Ama Gus'la ilgili bir sorun var. Gitmeye çalışırken yakalanma riskine girmektense burada kalmayı tercih eder.

Kaşığın kenarını o sırtın üzerinde ileri geri gezdiriyorum. Ben de Parmak eklemlerim defalarca ona takılıyor ve sıyrıldıklarını hissediyorum. Cehennem gibi yanıyor ama devam ediyorum. Uzun zaman alıyor ama sonunda

Klozet kapağının çıkıntısı kaşığı yamultmaya başlıyor. Mızrak keskinliğinde değil, ama düzensiz, onunla çalıştıkça keskinleşmeyi vaat eden türden.

"Bunu yapmamalısın," diyor Gus.

"Neden yapmamalıyım?" Ben soruyorum.

"Seni öldürecekler."

Uzun zamandır ilk kez umutlu hissederek parmağımı o berbat kenar boyunca gezdiriyorum.

"Önce ben onları öldürürsem olmaz," diye karşılık veriyorum Gus'a.

* * *

Daha önce bir insanı incitmeyi ya da öldürmeyi hiç düşünmedim. Bu benim tarzım değil. Vücudumda kötü bir kemik yok, ya da en azından öyle olduğunu sanmıyorum

buraya gelmeden önce. Ama karanlıkta kilitli kalmak bir insanın zihnine kötü şeyler yapar. Onları değiştirir. Onları yeni bir şeye dönüştürür. O adam ve o kadın beni çalmadan önce olduğum kişi değilim.

Gus olmasaydı, bu yerde bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım. Gus başıma gelen en iyi şey.

Gus'ın ne zaman geldiğini kesin olarak bilmiyorum. Tek bildiğim, bir keresinde ben ölü gibi uyurken aniden ortaya çıktığı. Uyumaya gittim ve uyandığımda o oradaydı, köşede ağlıyordu, benden daha kötü durumdaydı.

Bana anlattığına göre, o adam ve o kadın bodrum kapısını açmışlar, onu merdivenlerden aşağı itmişler ve arkasından kilitlemişler. Gus o zaman on iki yaşındaymış. Hâlâ on iki yaşında olup olmadığını sadece Tanrı bilir.

Gus ağlamayı bıraktığında bana söylediği şey, büyük kırmızı Clifford köpeklerini onu arabalarına çekmek için kullandıklarıydı, tıpkı balık yemi gibi.

Zavallı Gus köpekleri severdi. Ve kadın ona nazikçe gülümseyip, kocaman kırmızı kafasını arabanın camından dışarı çıkaran köpeğini sevmek isteyip istemediğini sorduğunda kendini tutamadı.

Gus o gün çocuk parkındaydı ve onu çaldıklarında kendi kendine top oynuyordu. Çember atıyorlardı. Gittiklerini görececek kimse yoktu. Topu geride kalmıştı. Gus'ın neden tek başına top oynadığını ve bunun hiç arkadaşısı olmadığı anlamına gelip gelmediğini merak ettim ama ona hiç sormadım. Böyle şeylerin artık bir önemi yok, çünkü artık ben varım.

* * *

Gece gündüz kaşığım üzerinde çalışmaya devam ediyorum. Ne kadar zamandır devam ettiğimi bilmiyorum, ama kendime bir puan kazandıracak kadar yonttum. Şimdiye kadarki en iyi nokta değil. Pürüzlü ve düzensiz, ama kaşığın tepesinde metal keskin bir uca doğru inceliyor. Parmağıma batırdığımda acıyor. Kanatacak kadar sert saplayamayacak kadar korkağım ama çok geçmeden saplamak zorunda kalacağım. Test etmeliyim. İşe yarayıp yaramadığını öğrenmeliyim.

Bu lanet şeyi ne kadar zamandır oyduğumu unuttum. Ellerimi yoracak kadar uzun süredir. Gus benim için yapmayı teklif etti ama ben hayır dedim çünkü başının belaya girmesini istemedim. Yardım etmek istemediğini biliyorum çünkü yaptığım şeyden ölesiye korkuyor. Sadece nazik olmaya çalışıyordu ama bu kaşık için biri suçlanacaksa o da benim.

Çalışmadığım zamanlarda o kaşığı saklarım. Tuvalet tankının içine saklıyorum, kapağını tekrar takıyorum ve üstünü kapatıyorum.

Ama artık saklı değil, çünkü adam ve kadın üst katta olsalar da ben üzerinde çalışıyorum. Buradan çıkmak istiyorsak başka seçeneğim yok. Tuvaletin kapağını kapattım. Tam gaz gidiyorum

Bayanın adama bizi beslemek zorunda olduğunu söylediğini duyduğumda kaşığımı elime alıyorum. O anda hiçbir uyarı yok çünkü kapı aniden açılıyor ve işte yine gözlerimi acıtan o ince ışık parçası.

Bir anda o hanımefendi merdivenlerin başında beliriverdi. "Gel, yemeğini al."

diyor ve ben gitmek için bir hamle yapmıyorum çünkü genellikle böyle söylediğinde, köpek kabını basamakların tepesine koyuyor ve bizim için bırakıyor. Ama bu gece değil. Çünkü bu gece, biz gelmediğimizde, diyor ki, "Sana daha önce kaç kere söyledim, ben senin garson kızın değilim ve burası da restoran değil. Kışını kaldırıp buraya gelsen ve beş saniye içinde yemeğini alsan iyi edersin yoksa. Beş," diye bağıyor, saymaya devam ediyor.

Gus'a baktım ama korkudan donup kalmıştı. Bunu yapacak kişi ben olmalıyım çünkü Gus korkudan donmuş durumda. Hareket edemiyor.

"Dört," diyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan, kadın kaşığımı tuvalete geri sokup, kapağı sessizce kapatıp, uykulu bacaklarımı yerden kaldırıp koşmamdan daha hızlı geri saymaya başlıyor.

Aptal değilim. Bire ulaşana kadar kaç saniye olduğunu biliyorum ve bu çok fazla değil. Nasıl sayacağımı ve matematik yapacağımı hatırlıyorum, çünkü dakika matematik çalışma kâğıtlarım sıkıldığında kafamda yaptığım şeylerden biri. Bayanın kısa sürede bire ulaşacağını biliyorum.

"Üç" diyor. Oraya asla zamanında varamayacağım. Ellerim ve bacaklarım titriyor. Kalp atışlarım gümbür gümbür atıyor. Koşarak yanından geçerken göz ucuyla Gus'ı görüyorum. Bacaklarını içine çekmiş yerde oturuyor, çok korkmuş, ağlamak istiyor.

Ayaklarım en alt basamağa çarptığı anda kadın bir tanesine ulaştı. Basamakların tepesinde durmuş bana bakıyordu. Onu görebilmek için gözlerimi kısmam gerekiyor çünkü gözlerim ışığa alışkın değil. Köpek kabındaki iğrenç yemeğini tutuyor.

Birine ulaştığında çirkin kahkahasını duyuyorum. Beni korkutmaktan zevk alıyor.

"Aç değil misin?" diye soruyor, basamakların başında kendini beğenmiş bir şekilde dururken,
Her şeyi bilen biri gibi. Cevap vermeme beklemiyor. Ben daha tek kelime edemedim, "Bütün gün burada oturup senin bir şey yapmanı bekleyeceğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

Gelip yemeğini alır mısın?"

"Hayır, hanımefendi," diyorum,
dudaklarım titreyerek. "Hayır,
hanımefendi, ne?" diye sertçe soruyor.

"Hayır, hanımefendi, bütün gün oturup yemeğimi almamı bekleyeceğinizi sanmıyorum," diyorum, kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Aç değil misin?" diye soruyor ve doğru cevabın ne olduğunu bir dakika düşünmek zorunda kalıyorum. Ben açım. Sadece onun yemeğine aç değilim. Ama bunu ona söylersem bana yemek yapma zahmetine girdiği için kızacak.

"Açım, hanımefendi."

O bayan bana, "Zaman zaman biraz minnettarlık göstermen senin için iyi olur. Seni beslemek zorunda değilim, biliyor musun? Seni burada açlıktan ölmen için bırakabilirim."

"Özür dilerim hanımefendi," diyorum. Gözlerim sertçe yere bakıyor, böylece onun çirkin yüzünü görmek zorunda kalmıyorum.

Bana "Burada ne yapıyordun da gelmen bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor. Bana bakış şeklinden hoşlanmıyorum, sanki bilmemesi gereken bir şey biliyormuş gibi. Midem bulanıyor, belki de iyi bir şey yapmadığımı biliyordur diye düşünüyorum. Basamakların dibinde kaskatı kesildiğimi hissediyorum. Ama kaşığım tuvaletin içine, onun asla bulamayacağı bir yere saklanmış. Kaşığım güvende ve bu yüzden ben de güvendeyim, şimdilik.

Yalan söyledim ve "Uyuyordum" dedim.

"Ne diyorsun sen?" diye çıkışıyor, aniden eskisinden daha da sinirleniyor. Merdivenlerin tepesinde yüzü pancar gibi kızarır.

Hatamı çok geç fark ettim.

"Uyuyordum *hanımefendi*," dedim. Sonunda hanımefendi demeden asla bir şey söylememem gerekiyor. Benim için yaptığı her şeye biraz saygı göstermem gerekiyor, aksi takdirde cezalandırılıyorum.

Kadın uzun bir süre sessiz kaldı. Sadece bana bakıyor, gözlerini dikmiş. Sessizliği sevmiyorum çünkü sessiz olduğunda beni en çok o korkutuyor.

"Görünüşe göre birileri bu gece yemek yemeyecek," diyor ve sonra nefesinin altında "Nankör sürtük," diye mırıldanıyor.

Benden uzaklaşıyor ve yemeğini de yanında götürüyor. Basamakların tepesinde kapıyı çarparak kapatıyor ve kilidi çeviriyor. Geriye doğru bir adım atıp tahta basamaktan beton zemine düşüyorum, eğer benim için yapabileceği en kötü şey buysa -Gus'ın ve benim yemeğimi elinden almak- bu sefer oldukça kolay kurtulduğumu düşünüyorum.

Ama ben aptal değilim. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyorum.

* * *

Hanımefendi demeyi unuttuğum o günden beri o kadın bizi doyurmadı, onun iğrenç yemeklerini yemek istediğimden değil. Ama istemiyorum diye

Aç değilim. Bu yemeye ihtiyacım olmadığı anlamına gelmiyor. Bizi en son beslemeye çalıştığı günden bu yana ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Haftalar gibi geliyor.

İlk başta olabildiğince acıkmıştım. Ama sonra, garip bir şekilde, o açlık hissi gitti ve yerine başka bir şey geldi.

Daha kötü bir şey. İlk birkaç gün, düşündüğüm yiyeceklerin kokusunu ve tadını alabildiğimden emin olana kadar tek düşündüğüm şey yemekti. Artık bunu pek düşünmüyorum. Şimdi sadece açlıktan ölmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Acaba uykumda mı öleceğim, yoksa nefesim kesildiği ve kalbim durduğu anda soluğumun kesildiğini anlayacak mıyım?

Bayan bize içecek bir şey de getirmedi. Çok susadım. Gus ve ben o kadar uzun süre susuz kaldık ki tuvalet tankının arkasındaki rutubetli suyu içmeye başladık çünkü elimizdeki tek şey buydu.

Sadece bebek yudumları alıyoruz, ne zaman biteceğini bilmiyoruz.

Susuzluğumuzu giderecek kadar bile içmiyoruz. Hâlâ çok susadık.

Burada aç olan tek kişi ben değilim. Gus da aç. Karnının guruldadığını duyuyorum ama Gus aç olduğunu söylemiyor, oysa ikimiz de biliyoruz ki bu benim suçum.

Gus şimdi uyuyor. Ben de uyumaya çalışıyorum. Ama aklımda uyuyamayacak kadar çok şey var. Kadın bizi açlıktan öldürdüğüne göre, ölmek istemiyorsak buradan gitmemiz gerektiğini biliyorum. Kaçmak için elimize geçen ilk fırsatı değerlendirmeliyiz, tabii bir şansımız daha olursa. Jimnastik yapıyorum. Kolay değil çünkü bunca zamandır bir şey yemediğim için olabildiğince zayıfım. Bacaklarım düzgün çalışmıyor ve buradan kaçma şansım olacaksa onları hazırlamam gerekiyor. Zamanımı yerinde koşarak, eğilip ayak parmaklarıma dokunarak, Gus'ın ve zindanımın etrafında tur atarak geçiriyorum, o da beni izliyor, ne yaptığımı soruyor, durmam için yalvarıyor. Gus kaçmamız fikrinden hoşlanmıyor çünkü yakalanacağımızdan ölesiye korkuyor.

Bunu söylediğinde omuz silktim ve "Belki yaparsınız, belki yapmayız. Ama denemezsek nasıl bilebiliriz ki?" Ona, ben gittiğimde hemen arkamda olduğundan emin olması gerektiğini söyledim. Ayak sürüyemez çünkü yakalanmaktansa ölmemiz daha iyi.

Şimdi kaşığım kucağımda oturuyorum. Yakınımda tutuyorum. Bu bir mızrak değil. Asla bir mızrak olacağını sanmıyorum, ama yeterince parçalanmış ki

ve birini öldürmese bile sersemletebilir. Birini sersemletmek olabildiğince iyi olabilir, ama hiç yoktan iyidir.

* * *

Birden kapı gıcırdayarak açıldı. Nefesimi tutuyorum. Gelen kadın değil. Adam geliyor. Sessiz olmaya çalışsa da ayak seslerinden anlıyorum, bu da bana kadının da yukarıda bir yerde olduğunu söylüyor, ama onun Gus'la beni görmeye geldiğini bilmiyor.

Kaşığımı tutuyorum. Yapmak istediğim en son şey, bana zarar veren kişiyi incitmek.

Bana iyi davrandı ya da daha iyi davrandı, çünkü çocukları bodrumda tutmak hiç de iyi bir şey değil, onlara vuran siz olmasanız bile. Ama bazen yapman gerekeni yaparsın ve erkek ikisinden de en az şüphelenendir. Ben hazırım, ya da en azından olabileceğim kadar hazırım. Bunu milyonlarca kez düşündüm. Kafamın içinde ne yapacağımı biliyorum. Ama yine de bu kalbimin deli gibi çarpmadığı anlamına gelmiyor. Kollarım ve bacaklarım titriyor ve eğer bunu doğru yapacaksam onları tutmam gerektiğini biliyorum. Derin bir nefes alıyorum, ona kadar sayıyorum. Bırakıyorum.

"Neredesin?" diye soruyor adam, sözlerini karanlığa doğru tıslayarak.

Gus hiçbir şey söylemiyor. "Tam burada," diyorum, kaşığımı elimi acıtacak kadar sıkı tutarak.

Bana geldi. Bana yemem için bir çikolata getirdiğini söyledi. Paketi açarken çıkardığı sesi duyuyorum. "Onun endişelendiği kadarıyla, biz de seni burada açlıktan ölmeye terk edeceğim. Ama merak etme. Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Bunca zamandır bizi beslememesini telafi etmek için benimle tatlı dille konuşmaya çalışıyor. Bu konuda kendini kötü hissediyor. Çikolatayı elime tutuşturuyor. "Hadi," diyor, "ye onu." Bu adamın bana çikolata getirdiği ilk sefer değil. Bir keresinde doğum günüm olduğunu söylediği için bana kek getirmişti. Öyle miydi bilmiyorum.

Çikolatayı ağzıma götürüyorum. Dudaklarımı üzerine koyuyorum ve çikolatanın tadına bakıyorum. Daha önce hiç tatmadığım kadar zengin. Dişlerimi yavaşça batırıyorum. Bu çikolata fındıklı olanlardan. İçinde yapışkan bir şey var. O yapışkan şey çeneme düşüyor, tadı o kadar tatlı ki ağlamak istiyorum. Hayatım boyunca en son ne zaman bu kadar tatlı bir şey yediğimi hatırlamıyorum. I

Çünkü bu şekerlemenin sonsuza dek sürmesini istiyorum. Birazını Gus için saklamalıyım. Gus bu çikolataya bayılırdı. Ve Gus'ın bu çikolatadan çok daha fazla yemeye ihtiyacı var.

Ben biliyorum. Harcanıyor. Ama adamın nankör olduğumu düşünmesini istemiyorum. Zaten muhtemelen Gus için başka bir tane daha vardır.

Bir ısırık daha alıyorum. Tatlı şeker kan dolaşıma karışıyor. Bir ses çıkarıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor adam, o kadar yakınımda duruyor ki konuşurken nefesini üzerimde hissediyorum. İğrenç kokuyor.

"Güzelmış," diyorum ağzımda bir parça çikolatayla. Dişlerime yapışıyor, tutkal gibi yapışkan bir şey.

Adam beni kandırmaya çalışıyor. Yumuşak konuşuyor, bana yağ çekiyor ve kadının beni aç bırakmasına üzüldüğü için mi yoksa aklında başka bir şey olduğu için mi böyle yapıyor bilmiyorum. "Geldiği yerde daha fazlası var. Ne zaman istersen, senindir. Tek yapman gereken istemek."

Adam çok yakında duruyor. Bayan her neredeyse, adamın burada olduğunu bilmiyor.

Bir daha asla bu kadar iyi bir şans olmayabilir.

Gerginim, çünkü onu kaşığımla bıçaklamaya çalıştığımda ters gidebilecek her şeyi düşünüyorum. Korku neredeyse beni ele geçiriyor. Neredeyse kendimi vazgeçirecektim.

Ama sonra Gus'ın hayatının geri kalanını burada geçireceğini düşünmeye başlıyorum ve bunu onun için yapmam gerektiğini anlıyorum. Yapacağım son şey olsa bile Gus'ı buradan çıkarmalıyım.

Kaşığı sıkıca tutuyorum, parmaklarımı sapının karnına doluyorum. Bunu doğru yapmak için tek bir şansım var. Özellikle bir şeye nişan almayı planlamıyorum. Zaten nereye nişan aldığımı görmek için çok karanlık. Sadece saplayacağım ve nereye düştüğünü göreceğim.

Adam bana ne kadar güzel bir kız olduğumu söylerken derin ve korkulu bir nefes alıyorum ve uzanıp kaşığı ona olabildiğince sert bir şekilde saplıyorum. Tahmin etmem gerekirse, adamın durduğu yerden dolayı boynunun yan tarafında bir yere vurduğumu söyleyebilirim. Onu bıçakladığımda, bilenmiş kaşığın ucu içine giriyor; biliyorum çünkü derisine dokunduğumda bir çıkmaz sokak gibi hissetmiyorum. Çok uzağa gitmiyor ama gidiyor, arkasında bir çizikten fazlasını bırakıyor. Adam bir çığlık atıyor.

Elimdeki bir bıçak değil. Bıçaktan çok daha değersiz bir şey. Bir kez denemek işe yaramayacak. Kaşığımı adamın boynundan çıkarıp tekrar tekrar saplıyorum. Ne kadar zarar verdiğimi bilmiyorum ama çıkardığı seslere bakılırsa acıtıyor.

Adam yere düşüyor, beni de beraberinde götürüyor. Homurdanıyor, kendini tutuyor, bana isimler takıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bunu yaparken, uzanıyor ve terli elleriyle saçlarımı koparıyor. Saçlarımın bir kısmının onunla birlikte gittiğini hissederek geri çekiliyorum. Bir çığlık atıyorum ve devam ediyorum.

Adam tekrar elini uzatıyor ama bu sefer ben dik duruyorum. Bacağımı yakalıyor ve gitmemi engellemek için çekiştirmeye çalışıyor. Ona tekme atıyorum. Sadece çıplak ayaklarım var, bu yüzden hiç acımıyor, ama o kadar sert tekmeliyorum ki ellerini bırakıyor çünkü artık beni tutamıyor.

Onu yere yatırdım. Adamın çıkardığı sese bakılırsa, kalkıp beni takip etmekte acele etmeyecek.

Merdivenlerden çıkarken Gus'a "Hadi" diye seslendim. Kaşığımı düşürmüş olmalıyım çünkü artık kaşığım yok.

Basamakların tepesinde elimi kapının koluna koyup dönüyorum. Arkamdaki merdivenlerde Gus'ın korkmuş ayak seslerini duyuyorum. Seslere bakılırsa yürüyor, oysa ben Gus'ın koşmasını istiyorum. Ona acele etmesini söylüyorum. Başımda bir çarpıntı, kulaklarımda bir çınlama var. Gus ağlıyor.

Alt kattaki adam bir ses çıkarıyor. Bu bir çığlık değil, bir böğürtü. Ama o kadar yüksek ki, ne kadar uzağa gittiğini merak etmeye başladım. Hanımefendinin duyacağı kadar uzağa mı?

Yukarı çıktığımda nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok. Daha önce burada bulunduğum tek zaman beni buraya ilk getirdikleri zamandı, beni merdivenlerden aşağı itmeden ve arkamdan sıkıca kilitlemekten önceki o ilk iki saniye. Onu hatırlamıyorum. Üst kat karanlık ama alt katın aksine zifiri karanlık değil. Orada burada görmeme yardımcı olan zayıf bir ışık parıltısı var.

Gus'a acele etmesini söyledim. Ne kadar geride olduğunu bilmiyorum. Bir hızlı

Omzumun üzerinden baktığımda orada olduğunu ama geride kaldığını görüyorum. Gus'ın ölesiye korktuğunu biliyorum ve ona her şeyin yoluna gireceğine dair güvence vermeye çalışıyorum. "Korkacak zaman değil, Gus," diyorum, kaba olmamaya çalışarak ama kararlı bir şekilde.

"Gitmemiz gerek. Kaçmalısın." Geriye uzanıp elini tutuyorum ve onu kendimle birlikte çekiyorum. Eli buz gibi soğuk. Gus hiçbir şey söylemiyor ama arada bir ağladığını duyuyorum.

Uzaklarda bir yerde o kadının sesini duyuyorum, yarı uykulu ve şaşkın. "Eddie?" diye sesleniyor. "Sorun nedir, Eddie?"

Adam şimdi merdivenleri çıkmaya çalışıyor. Kendini yerden nasıl kaldıracağını bulmuş ama Gus'ın peşinden giderken hâlâ inliyor.

ve ben. Adamın kadına bağırdığını duyuyorum, nefessiz ve kızgın. "O küçük sürtük kaçtı," diyor. "Kaçıyor."

"Ne?" diye sorar kadın. "Nasıl, Eddie? Bu nasıl oldu?"

Adam yalan söylüyor ve kadına "Nasıl yapacağımı bilmiyorum." diyor. Kadına beni bulmaları gerektiğini, kaçmamıza izin veremeyeceklerini söylüyor.

Duvarda bir kapı buluyorum. Gecenin soluk ışığında kare şeklini zar zor seçebiliyorum. Kapı koluna uzanıyorum ama kapı sıkıca kilitlenmiş. Terli elim kapıyı yokluyor ve kilidin üzerine iniyor.

Adam ve kadın yaklaşıyor. Biliyorum çünkü hâlâ birbirlerine bağıyorlar, Gus ve beni bulmak için hangi yöne gitmeleri gerektiğini söylüyorlar. Birbirlerine aptal diyorlar, görebilmeleri için ışığı yakmalarını söylüyorlar. Sesleri dokunulacak kadar yakın geliyor.

Sanki buna kanacak kadar aptalmışım gibi, "Bize nerede olduğunu söylersen sana kurabiye veririz" gibi şeyler söyleyerek benimle pazarlık yapmaya çalışıyorlar. Hiçbir kurabiye hayatımın sonuna kadar burada yaşamak için yeterli değil.

Ama sonra göz açıp kapayıncaya kadar pazarlıktan kabalığa geçiyorlar, çünkü kurabiye tekliflerinden hemen sonra bana yine kaltak diyorlar, "Seni elime geçirdiğimde öldüreceğim, seni küçük kaltak, seni aptal dangalak" diyorlar.

Bunu benim yaptığımı biliyorlar. Gus'ın kendi başına kaçmaya çalışacak kadar yaramaz olmadığını biliyorlar.

Terli elim kilidi çeviriyor ve kapı mucizevi bir şekilde açılıyor. Kapının diğer tarafında bir hava akımı var. Sıcak ve yapışkan, bana bir duvar gibi çarpıyor. İçime doğru hızla geliyor ve donup kalıyorum çünkü burada bulunduğum bunca yıl boyunca bunu hiç hissetmemiştim. Temiz hava.

Dış dünya ilk başta beni hareketsiz bırakıyor. Ama sonra kendime geliyorum çünkü gelmezsem kolay bir av oluyorum. Çünkü ön kapı açıldığında evin alarmı ötmeye başladı. Adam ve kadının daha önce Gus ve benim nerede olduğumla ilgili bir soruları varsa, artık biliyorlardı.

Bayan kaçtığımızı haykırıyor.

Kendimi dışarı çıkmaya zorladım. Koşmaya başladım. Gus'ın eli hâlâ elimde ve onu kendimle birlikte sürükleyerek çekiyorum. Dışarıda olmak da içeride kalmak kadar korkutucu. Uzun zamandır dışarı çıkmamıştım. Dışarıyı neredeyse tamamen unutmuştum.

Sıcak ve karanlık beni yutuyor ve hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı koşuyorum. Kazayla Gus'ın elini düşürüyorum ama onun ayak uydurabilmesi için dua ediyorum. Gus benim gibi jimnastik yapmıyor, o yüzden ne yapacağını bilemiyorum.

ne tür bir koşucu olduğunu. Ama bazen korkmak, yapabileceğinizi bilmediğiniz şeyleri yapmanıza neden olur.

Çıplak ayaklarım önce çakıl taşlarına, sonra da çimlere basıyor. Çakıl taşları ayaklarımı kesiyor, acıtıyor, kanatıyor ama ben böyle şeylere dikkat etmiyorum. Çimenlere ulaştığımda yumuşak ve ıslak, ayaklarımı gıdıklıyor. Ama bunu da hissedemiyorum, tam olarak değil, çünkü sadece koşuyorum.

Gökyüzünde parlayan bir şey görüyorum. Ay. Yıldızlar. Ay ve yıldızlarla ilgili her şeyi unuttum. Etrafımda gece böceklerinin vızıltısını duyuyorum. Durup bakmak ve dinlemek istiyorum ama yapamıyorum. Henüz yapamam. Şu anda olmaz.

"Benimle kal, Gus," diye bağıryorum omzumun üzerinden, durup arkamıza bakmadan önce buradan çok ama çok uzaklaşmamız gerektiğini biliyorum. Tek bildiğim o adam ve o kadının sadece yirmi adım arkamızda olduğu ve nefes almak için durursak bizi yakalayacakları. Gus'a gelip gelmediğini, iyi olup olmadığını soruyorum. Ona benimle kalmasını söylüyorum. Bir parça bile yavaşlamamasını. "Neredeyse geldik, Gus," diyorum.

"Neredeyse özgürüz."

Bir süre o adamın ve kadının arkamızdan seslendiğini duyuyorum. Çoğunlukla sessizler çünkü bir kargaşaya neden olmak istemiyorlar. Yine de yanlarında fenerleri var, çünkü ağaçların arasında hareket eden fenerlerin parıltısını görüyorum. Arada bir ışık Gus'ın ve benim üzerime düşüyor ve ben ondan kaçıyorum, farklı bir yöne sapıyorum, böylece kısa bir süre sonra tamamen dönmüş oluyorum ve istesem de o eve geri dönüş yolunu bulamıyorum.

Ama bir süre sonra adamı ve kadını artık duyamıyorum, bu beni rahatlatıyor ama aynı zamanda korkutuyor. Keşke bir ses çıkarsalar da nerede olduklarını bilsem. Onları kaybettik mi? Yoksa ağaçların arasında saklanıp beni mi bekliyorlar?

Dışarısı çoğunlukla karanlık, hala gece vakti. Ay ve yıldızlar dünyayı biraz aydınlatıyor, böylece biraz görebiliyorum. Bodrumda geçirdiğimiz onca zamandan sonra gözlerimiz karanlığa alıştı. Bu bize kadın ve erkeğe karşı bir avantaj sağlıyor. Onlar Gus ve benim gibi karanlıkta görmeye alışık değiller.

Nerede olduğumuzu bilmiyorum. Evler var, bir sokak var. Ama çok fazla ev yok ve olanlar da ağaçlarla bölünmüş durumda. Ağaçlar büyük ve uzun, ama Gus ve benim arkasına saklanabileceğimiz türden değil. Evler ağaçların arasına sıkışmış ve karanlık, neredeyse hiçbir yerde ışık yanmıyor. Her yerde çimler büyümüş. Tam tepeme kadar uzanıyor.

Çıplak ayaklarımı ve bacaklarımı tırmalayan dikenli otlarla dolu. Bıçak gibiler, beni bıçaklıyorlar ve kanatıyorlar.

Bir ağaç dalına doğru koşuyorum, kendimi sersemletiyorum. Bir dakika boyunca yıldızları gördüm. Dizlerim kilitleniyor ve olduğum yerde donup kalıyorum, yönümü bulmaya çalışıyorum. "Ne oldu?" Gus sordu. Ama ona anlatmaya fırsat bulamadan, arkamda bir yerden bir ağaç dalının kırıldığını duyuyorum ve hayatta kalmak istiyorsak koşmaya devam etmemiz gerektiğini anlıyorum.

"Gidelim." dedim. Tekrar havalandım. Arkamda Gus'ın ağır nefes alışının sesini duyuyorum. Bir süre sonra ikimiz de tek kelime etmiyoruz çünkü nefesimizi koşturmak için saklamamız gerekiyor.

Devrilmiş bir ağaca takıldım. Ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüğüm yere doğru süzülüyorum. Acıyor, en çok da dizlerim, ama yere yatıp ağlayamıyorum. Ayağa kalkıyorum, ellerimin ve dizlerimin tozunu alıyorum ve koşmaya devam ediyorum. "Ağaca dikkat et," diye fısıldıyorum Gus'a. Bir kaç adım arkamda olduğunu biliyorum ama nefesini duymak benimkinin sesini duymaktan daha da zorlaşıyor.

Koşturmadan bacaklarım yıpranıyor, ayaklarım kurşun gibi ağırlaşıyor. Nefesim daraldığı ve korktuğum için kalbim çok hızlı atıyor. Çok korkuyorum, o adam ve o kadın bizi yakalarlarsa bize ne yapacaklarını merak ediyorum.

Şimdi özgürlüğün tadını aldım, ölmek istemiyorum.

Evlerin yanından hızla geçiyorum. Bahçelerin arasından geçiyorum.

Yoldan aşağı koşuyorum.

Yolun aşağısında bacaklarım iyice yoruldu. Gus ve benim fazla seçeneğimiz yok. Bir avuç ev var, ama bu evlerin Gecenin köründe kapılarını çalsak bize kapıyı açarlar mı? Bu riski alabileceğimizden emin değilim. Kimse bizi içeri almazsa kolay hedef oluruz.

Saklanmak daha iyi bir seçim gibi görünüyor. Saklanacak bir yer aramaya başladım.

Koşturmam biraz yavaşladı. Artık el fenerleri tarafından takip edilmiyoruz ama adamla kadının pes edip eve gittiklerine inanacak kadar aptal değilim. Gus ve benimle oyun oynuyorlar.

Evlerden birinin arka bahçesinde, budaklı bir ağacın altına sıkışmış bir kulübe görüyorum.

"Hadi, Gus," diye sesleniyorum, kulübenin saklanmamız için en iyi yer olduğunu biliyorum. "Burada," diyorum ona, kulübenin kapısında bir asma kilit görüyorum, ama sıkı sıkıya kilitlenmemiş olduğunu görüyorum. Hâlâ içeri girebiliriz.

Asma kilidi metal halkadan sessizce çıkarıyorum ve çengeli açıyorum.
Kulübenin kapısını açtığımda boru çıkıyor, o yüzden sonuna kadar
açmıyorum. Sadece

içeri girecek kadar. İçeri girip Gus için yer açtım. Ama Gus gelmedi. Düşündüğümde daha geride kalmış olmalı. Onun yetişmesini beklemeliyim.

Sadece içeri girdiğimde, kulübenin kapısının arkasına sıkıştığımda, kendime geriye bakma izni veriyorum. Nefesimi tutup Gus'ın avluda belirmesini bekliyorum.

Gecenin karanlığında barakada bana katıl. Ama Gus orada değil. Etrafa bakıyorum ve sessizce onu çağırıyorum. Gus hiçbir yerde yok.

* * *

Ayak sesleri duyuyorum. Birinin ayaklarının altındaki yaprakların ezildiğini duyuyorum, sanki biri cips çiğniyormuş gibi. Nefes alma sesi duyuyorum, ağır bir oflama ve puflama sesi ve bunun Gus olmasını umuyor ve dua ediyor olsam da, olmadığını biliyorum, çünkü bu o adamın beni ilk kovaladığında yaptığı oflama ve puflamayla aynı.

Şu kulübedeyim. Kapıyı çektim. Sıkıca kapanmamıştı çünkü ayak sesleri geldiğinde Gus'a bakıyordum. Sinsice içeri girdim. kulübenin karanlığına gömüldüler. Yeterince sessiz değildim çünkü o adam bir şey duydu. Bir şey onu bana getirdi.

Şimdi birkaç santim uzakta. Kulübenin köşesine çömelmiş, büyük bir çöp tenekesinin arkasına sıkışmış durumdayım. Burada fazla yer yok çünkü karanlıkta anlam veremediğim şeylerle dolu.

Tüm benliğimin titrediğini hissedebiliyorum. Ahşap zemine oturmak, dizlerimi kendime çekmek ve etrafımdaki eşyaları sallayacak kadar titrememek için kollarımı onlara dolamak zorunda kalıyorum. Gus'ın nerede olduğunu merak ediyorum. Düşünüyorum da, eğer adam buradaysa, Gus onda değil demektir. Ama belki de Gus kadının yanındadır. Ya da belki Gus kendi kulübesinde saklanıyordur, çünkü korkak bir kedi olsa da Gus aptal değildir. Kendi başının çaresine bakabilir.

Adamın ayak sesleri tüm barakayı çevreliyor. Tam kapının yanında durdular. Adamın ağır nefesi daha hızlı ve daha yüksek sesle nefes almamı sağlıyor, öyle ki saklandığım yeri terk etmemek için nefesimi tutmam gerekiyor. Gürültülü havanın içeri girip çıkmaması için ellerimi ağzıma bastırmam gerekiyor.

Boynumun içindeki kalp atışı o kadar çılgınca atıyor ki başım dönüyor. Soğuk terler döküyorum. Altıma işeyecekmişim gibi hissediyorum. Nefesimi tutamıyorum.

Sonsuza kadar. Küçük, sessiz bir nefes alıyorum ve sonra ellerimi ağzıma bastırıp tutuyorum.

Kulübenin kapısının diğer tarafındaki ay parlaktır. Adamı aydınlatıyor, açık kapının hemen dışında duran adamın üzerinde parlıyor. Onu parlatıyor. Onun şeklini görüyorum. Sivri çenesini ve dağınık saçlarını görüyorum. Büyük burnunu. Çirkin bir adam, tıpkı kadının çirkin olduğu gibi. Çok uzun boylu değil, hatırladığım kadarıyla babam kadar bile uzun değil.

Adam kulübenin kapısına doğru döner ve kapıyı sonuna kadar açar. Kapı sızlanır, adam içeri girdiği için üzgündür. Kapı sonuna kadar açıldığında, ay da kulübenin içine giriyor ve biraz aydınlatıyor. Çok değil ama beni korkutmaya yetiyor çünkü ay ışığı üzerimdeyken Düşündüğüm gibi görünmez.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı dizlerime gömüyorum, kendimi küçültmeye çalışıyorum.

El fenerinin açılma sesini duyuyorum. Kapalı göz kapaklarımın arasından, barakanın içinde dolaşan ve duvarlardan seken ışığın parıltısını zar zor görüyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım.

Çöp tenekesi uzun ve geniş, benden daha uzun ve daha geniş. O kadar eğildim ki vücudum acıyor. Tıpkı hap böcekleri gibi kendimi bir top haline getirdim. Çok fazla nefes almıyorum, sadece maviye dönmek için yapmam gerektiği kadar. Ama yarım nefesler alıyorum, asla yeterince hava alıp veremiyorum, bu yüzden göğsüm ağrıyor ve yanıyor. Altıma işiyorum. Yumuşak pantolonum onunla doluyor, vıcık vıcık oluyor.

El fenerinin ışığı ilerliyor ve sönükleşiyor ama tamamen kaybolmuyor. Kulübenin başka bir bölümünü araştırıyor. Bu da Dakikalar salyangoz hızıyla geçiyor. Gözlerim sımsıkı kapalı olduğu için hiçbir şey göremiyorum ama adamın bütün o barakadaki her yarığı, her kuytuyu araştırdığını ve beni aradığını hayal ediyorum.

Merak etmeye başlıyorum, bir ayağım dışarıda kalmış, gömleğimin kolu ya da kirli bir tutam saçım onun görebileceği bir yerde diye endişeleniyorum. Çünkü çöp tenekesinin arkasına saklansam bile, ya her şeyim düzgün bir şekilde arkaya sıkışmamışsa?

Kulübenin kapısı gıcırdayarak daha da geniş açılıyor.

Gürültülü bir ayak sesi benimle birlikte kulübeye giriyor. Sonra bir başkası. Sonra bir başkası.

Kulübenin içine giriyor. Sonra bir baktım, tamamen içeri girmiş. Benimle birlikte kulübede. O adamın ağır nefes alışını duyuyorum. Kokusunu alıyorum.

Orada olduğumu bildiğini söyleyen sözler söylüyor.

"Çık dışarı, çık dışarı, her neredeysen," diye şarkı söylüyor ve eğer bu olmasaydı, beni gördüğünü düşünebilirdim. Ama ben aptal değilim, o kadın ne düşünürse düşünsün. Dangalak değilim. Nerede olduğumu bilseydi, beni şimdiye kadar yakalamış olurdu. Ama adamın sahip olduğu tek şey bir önsezi.

Bana zarar vermeyeceğine yemin ediyor. "Dışarı çık küçük kız, seni eve götürüyüm."

Ona inanmıyorum. Belki de inanıyorum. Ama ev benim evim değil. Beni babama geri götürmek niyetinde değil. Hayır, bu adam beni evine geri götürmek ve insanları kaşıyla bıçaklamak konusunda bana bir ders verdikten sonra beni o zindanına geri kilitlemek niyetinde.

Hap böceği topumun içine daha sıkı kıvrılıyorum. Nefesimi tutuyorum. Dudağımı ısıyorum ve gözlerimi daha sıkı kapatıyorum, çünkü bir şekilde görmemek her şeyi daha az gerçek hissettiriyor.

Kulübenin içinde bir şeyler yıkılıyor. Başlıyorum. Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. O şey her neyse, adam beni korkutup saklandığım yerden çıkarmaya çalışarak onu yerinden oynattı. Başka bir şey daha düşüyor. Bilerek bir şeyleri deviriyor. Bir gözümü açıyorum ve bir kutu görüyorum.

Ahşap döşemelere dökülmüş çiviler. Hançer gibi keskindirler.

Bu adamın o tırnaklarla bana yapabileceği tüm kötü şeyleri düşünüyorum. Onu hiç görmediğim kadar kızgın. Gidip kaşığımınla onu bıçakladığımda içindeki şeytanı ortaya çıkardım.

Kulübenin duvarının diğer tarafından tıslayan kadının sesini duyuyorum. Adamı çağırıyor, böyle gürültü yapmayı kesmesini söylüyor çünkü birileri duyacak.

"Onu gördün mü?" diye sorar kadın. "Orada mı?"

Adam uzun bir nefes verir ve sonra "Burada olmaz" der.

El fenerinin ışığı benden uzaklaşıyor. Ayak sesleri geri çekiliyor ve dışarı çıkıyor.

Duvarın diğer tarafında sessizce konuşuyorlar, beni nasıl bulacaklarına dair bir plan yapıyorlar. Adam bir yöne gidecek, kadın diğer yöne.

Ben de bir plan yaptım. Ben burada kalacağım.

Adam "Evde her şey yolunda mı?" diye soruyor ve o anda Gus'tan bahsettiğini anlıyorum.

"Her şey yolunda," diyor kadın ve ben o zaman o kadının Gus'ı kaçırap geri getirdiğini anlıyorum. Şimdi Gus zindanda bensiz kilitli. Ya da

Belki de ölmüştür. Çünkü yaptıklarım için beni en iyi bu şekilde cezalandırabilirler, Gus'a zarar vererek ya da onu öldürerek.

Ağlamak istiyorum ama ağlayamıyorum çünkü ağlamak beni ele verir.

Ağlayabilirim.

teslim olup Gus'la birlikte o zindanda yaşamaya geri dönmek istiyorum ama yapamam. Birimiz bu çileyi atlatmalı ve dünyanın geri kalanına bunca zamandır nerede olduğumuzu anlatmalı. Gus'ın hatırı için, şimdi her zamankinden daha fazla yaşamalıyım.

* * *

Işık benimle birlikte barakaya giriyor. Tahta çıtaların arasından içeri giriyor. Altın sarısı, yıllardır görmediğim bir şey. Güneş ışığını görmek beni neredeyse ağlatacak ama ağlamıyorum çünkü ağlamanın bana bir faydası yok. Eğer eve dönüş yolunu bulmaya çalışacaksam aklımı başımda tutmalıyım.

Şimdi gün ışığında gördüğüm baraka eski ve köhne. Burada bir çim biçme makinesi, bir merdiven ve bir sürü kırık bisiklet var. Ayağa kalkıyorum, etraflarımdan dolaşmaya çalışıyorum ama oturuşum yüzünden bacaklarım yarı uykulu. Bütün gece boyunca hiç uyumadım. Bütün geceyi bir topun içine çömelerek o adamın geri gelmesini bekleyerek geçirdim.

Gecenin bir yarısı yağmur yağmaya başladı. Yağmur damlalarının çatıya vuruşlarını duyuyordum ve arada sırada başıboş bir yağmur damlası benimle birlikte kulübeye girip kollarıma ve yüzüme düşüyordu. Toparlanmaya çalıştım.

O yağmuru avuçlarımdan içine alıp içtim ama birkaç damladan fazla olmadı. Çok susadım. Boğazım kupkuru. Günlerdir içmedim. Dudaklarım da kurudu. Öyle yarılmışlar ki, üzerlerinde kan hissediyorum. Dilimi o kanın üzerinde gezdiriyorum ve tadına bakıyorum.

Yağmur yağarken dışarı çıkmamak, kulübenin güvenliğini terk etmemek ve ağzımı sonuna kadar açarak yüzümü gökyüzüne çevirmemek için her şeyi yapmam gerekiyordu. Ama adamın diğer tarafta beni bekliyor olmasından ölesiye korkuyordum. Bu yüzden her seferinde bir yağmur damlası içmekle yetindim.

O şekilde koştuğum için vücudum acıyor. Ellerimde ve bacaklarımda kurumuş kan var. Ağaca takılıp düştüğüm için. Ayaklarım da kan içinde. İçlerine tahta parçaları ve çakıl taşları saplanmış. Yürümek acı veriyor ama yine de yürüyorum, çünkü başka seçeneğim yok. Güneş ışığında görüyorum

Kollarımda kim bilir neyden kalma yara izleri var. Muhtemelen o bayanın bana kemeriyle vurduğu ya da sıcak su fırlattığı ve koktuğu zamanlar.

üzerimde yüzme havuzu gibi. Ölümüne kaşınmadığı zamanlarda çok acıyordu.

Kulübenin önüne gidiyorum ama doğrudan dışarı çıkmıyorum. Önce kapı aralığında durup dışarı bakıyorum, etrafımı inceliyorum. Nerede olduğumu bilmiyorum. Yalnız olduğumu, izlenmediğimi bilmiyorum.

Dışarıda bir ev var. Büyük, beyaz ve yıkılmaya yüz tutmuş. Eğimli, sundurması düzensiz ve kırık bir pencere kırmızı bantla yamalanmış. Bacadan dumanlar çıkıyor, ki bu da bildiğim tek yol. Evin terk edilmediğini, orada hala birinin yaşadığını.

Kulübenin dışındaki dünya yağmurdan ıslanmış ama artık yağmur yağmıyor. Güneş yeni doğmaya başlıyor. Gökyüzü pembe ve mavi tonlarında kabarık bulutlarla dolu. Böyle renkler görmek beni hayrete düşürüyor. Neredeyse uzun zamandır renk görmemiştim. Bir dakika düşünmem gerekiyor.

isimleri. Bulutların altında sarı var, gökyüzünün karayla buluştuğu yerde güneş oturuyor.

Dünyanın kendisi de bana bulanık görünüyor, sanki yerden bulutlar yükseliyormuş gibi. Dünya bunaltıcı ve büyük. Kendimi kapalı bodrumun karanlığını özlerken buluyorum, çünkü en kötüsü olmasına rağmen dünyada bir yer, içine kapanmakla ilgili bir şey beni güvende hissettirdi. Sadece tek bir giriş ya da çıkış yolu vardı. Haberim olmadan kimse bana sinsice yaklaşmazdı. Ama burada, kötü şeyler her yönden üzerime gelebilir. Güneş o kadar parlak olmaya başladı ki gözlerimi zar zor açabiliyorum. Her yerde tehlike hissediyorum, pusuda, göremediğim bir yerde saklanıyor.

Kulübe bana güvenli ve kapalı geliyor, tıpkı bodrum gibi. Kendimi içeri kilitleyip orada kalmayı düşünüyorum. Gitmek için cesaretimi toplamam için kendimle güzelce konuşmam lazım.

Tereddütlü bir adım attım. Çıplak ayağımı ıslak çimlere koydum. Orada bir su birikintisi var. Çamurlu ve ılık, ama yine de karnımın üstüne düşüyorum ve ayağa kalkmadan önce kirli sudan büyük, uzun bir yudum alıyorum.

Hemen o eve gitmemeye karar verdim. Kimse evde değil. Çünkü orada kimlerin yaşadığını ve ne tür insanlar olduklarını bilmiyorum. Kendilerine ait olmayan çocukları kaçırıp alıkoyacak türden insanlar olup olmadıklarını bilmiyorum.

Bunun yerine, fark edilmeden avluyu geçip diğer taraftaki sokağa doğru ilerliyorum.

yan tarafına. Sokak ilk başta çok sessiz. Birden fazla ev var ama hepsi aynı, büyük, beyaz ve köhne. Birbirlerinden ayrılmışlar, aralarında arazi

var, bu yüzden bir evden diğetine gitmek için biraz yürümem gerekiyor.

bir diğetine. Caddede yürümüyorum. Bunun yerine, yanındaki hendekte yürüyorum, böylece nadir bir araba hızla geçip gittiğinde, o çamurlu hendeğe düşüp saklanıyorum.

Nerede olduğumu bilmiyorum. Nereye gittiğimi de bilmiyorum. Bildiğim kadarıyla buraya daha önce hiç gelmedim. Ama adamla kadının beni tuttuğu evin nerede olduğunu bilmiyorum; dışarıdan nasıl görüldüğünü de bilmiyorum. Dün gece o kadar koşturdum, döndüm dolaştım. Geri dönüş yolunu bir türlü bulamadım, bu da bana adamla kadının buradaki evlerden herhangi birinde yaşıyor olabileceğini düşündürüyor; Gus

Buradaki evlerden herhangi birinin içinde; gecemi geçirdiğim baraka da kolaylıkla onlara ait olabilirdi.

Gus için endişeleniyorum. Ama ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, Gus'ı kurtarmadan önce kendimi kurtarmam gerektiği. Bunun düşüncesi

beni bir tarafa savuruyor. Gus'ı arkamda bırakmak doğru gelmiyor, gerçi o adama ve kadına geri dönersem ikimizin de öleceğini biliyorum.

Etrafımı ezberlemeye çalışıyorum. Eğer geri dönüş yolunu bulacaksam, bel hizasında duran ve kahverengi olan çit gibi şeyleri hatırlamalıyım. Çok uzakta olmayan bacaları hatırlamalıyım. Her biri eski olan evleri hatırlamalıyım.

Tek bir tanesinin boyası dökülüyor. Yolun bir tarafında ağaçlar var ama diğer tarafında ekinlerin yetiştiği bir tarla var. Tarlaya gidiyorum.

ve kendim için bir mısır başağı kaptım. Bir an için kendimi

Tarlaya gidip mısırdan bir ısırık aldım, en son ne zaman yediğimi hatırlamıyordum, ama özellikle de en son ne zaman lapa olmayan bir şey yediğimi hatırlamıyordum. Mısır sert ve nişastalı. Hiç lezzetli değil.

Pişmemiş. Ama bunun hiç önemi yok. O kadar açım ki, tek seçeneğim bu olsa pislik bile yedim.

Mısırı bitirdiğimde tekrar ayağa kalkıyorum. Yorgunum ama uyuklamaya vaktim yok. Beni biraz gizleyen mısır tarlasının kenarından ilerliyorum. Ayaklarım için kolay değil. Dün geceki yağmurdan dolayı toprak lapa gibi ve çok geçmeden alt tarafım çamurla kaplanıyor.

Güneş doğmaya devam ediyor. Bir süre sonra su birikintilerini biraz kurutur. Bu

Tenimi ısıtıyor, böylece soğuktan sıcağa çok çabuk geçiyorum. Tarlalar seyreliyor ve yavaş yavaş ağaçlar bitiyor, böylece çok geçmeden bir ormanın içinde yürüyorum. Mısır sapları gibi ağaçlar da beni gizliyor, ancak çok uzakta olmayan caddenin sesini duyuyorum. Arabaların vızır vızır geçtiğini duyuyorum. Ormanın içinde, küçük bir yarıktan geçiyorum.

Bir yudum su içmek için duruyorum. Yüzüme bir avuç su sıçratıyorum ve

Ellerimi serinletiyor, üstüme bulaşan kanı temizliyor. Kollarıma sürüyorum. İyi hissettiriyor ama yaralardan kurtulmak için hiçbir şey yapmıyor.

Güneş şimdi çok sıcak. Gözlerimi yakıyor. Gözlerimi yere dikiyorum, çünkü yukarı bakmak çok acıtıyor. Gözlerim güneş ışığına alışkın değil. Ormanda yürüyen kadını, küçük kızını ve köpeğini ilk başta görmüyorum. Beni gören köpek oluyor. Havlama sesiyle keskin bir dönüş yapıyorum, hızla yükseliyorum ve koşmayı düşünüyorum. Bacaklarıma enerji doluyor ve neredeyse fırlıyorum.

Ama köpek küçük ve beyaz. Havlamaktan çok havlıyor, dili yana doğru sarkıyor. Küçük kuyruğu, beni görmenin dünyadaki en güzel şey olduğunu düşünüyormuş gibi sallanıyor. Kız selam veriyor. Sanki yeni öğrendiği bir kelimeymiş ve onu deniyormuş gibi milyonlarca kez söylüyor. Beni rahatlatıyorlar. Kaçmıyorum, çünkü köpek ve küçük kız beni gördüklerine çok seviniyorlar.

Kadının ağzı açık kaldı. Gözleri kocaman ve tasmaasını çekiştirerek köpeğin bana doğru koşmasını engellemeye çalışıyor. Ama sonra, kazara, tasma elinden kayıyor. Köpek koptu ve koşmaya başladı. İlk başta irkiliyorum çünkü uzun zamandır köpek görmemiştim ve bu köpek üzerime atlıyor, beni yalıyor, işiyor.

"Bu Cody," diyor kadın. Sesi nazikti. "Sana zarar vermez. Sadece yeni insanlarla tanıştığında heyecanlanıyor" diyor ve köpeğin tasmaasını almak için yaklaşıyor, ama onu olduğu yerde bırakıyor çünkü köpek iyi biri ve kısa bir süre sonra artık ondan korkmuyorum.

Kadın bana garip garip bakıyor. Neye benzediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Tek görebildiğim kollarım, göğsüm, bacaklarım ve ayaklarım. Saçımı da görebiliyorum, Çünkü uzun ama sadece sarkan kısmını görebiliyorum. Kafamda nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Beni tuttukları o zindanda, hiçbir sebep yokken öbek öbek dökülürdü.

"Yeni misin?" diye soruyor kadın, çünkü beni daha önce buralarda hiç görmediğini biliyor. Başımı sallıyorum. Gözleri kanayan çıplak ayaklarıma gidiyor. Çok hızlı bir şekilde ince bir kan akışı var. Pantolonumun dizlerinde hala kan var ve haftalardır yıkanmadım. Nefesim ve koltuk altlarım müstehcen. Kollarımı aşağıda tutuyorum ki kadın onları kaldırdığımda aldığım kokuyu alamasın. Küçük kız hala merhaba diyor.

"Yaralandınız mı?" diye soruyor kadın. Ona söylememi beklemiyor. Çünkü öyle olduğumu kendisi de görebiliyor. Her yerim fena halde yaralı. "Yaralanmışsın," diyor. "Kanaman var," diyor, önce ayaklarımı sonra da

Dizler. "Tam orada. Ve şurada. Kaç yaşındasın?" diye soruyor ve hemen cevap vermeyince rakamları sıralamaya başlıyor. "On bir? On iki? *On dört?*"

On dört deyince başımı sallıyorum çünkü kaç yaşında olduğuma dair hiçbir fikrim yok. On dört de iyi bir yaş.

Ayakta durmak ya da yürümek acı veriyor, çünkü ayaklarımın altı yırtıldı. Bacaklarım ağrıyor ve karnım sızlıyor.

Kadın hala bana bakıyor. Güneş gibi sarı saçları var. Kadın bana gülümsüyor, ama bunun gerçek bir gülümseme olmadığını söyleyebilirim. Endişeli bir gülümseme. Kadın benimle ne yapacağını bilemiyor, ama kısa süre sonra artık yüzüme bakmıyor, çünkü ellerime, kollarıma ve dizlerim ve ayaklarım.

Sesini seviyorum. Yumuşak ve nazik. "Kayıp mı oldun, Tatlım?" diye soruyor, gözleri tekrar benimkilere dönüyor. Hiçbir şey söylemiyorum. "Buralarda mı yaşıyorsun?" diye soruyor kadın.

Omuzlarımı silkiyorum. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama sesim zar zor çıkıyor. Bir ya da iki kez durup yeniden başlamak gerekti. "Bilmiyorum, Hanımefendi," dedim, çünkü doğruyu söylemek gerekirse, evin mavi olması dışında nerede yaşadığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ama hayatım buna bağlı olsa bile o mavi evi bulamazdım.

"Bana hanımefendi demene gerek yok tatlım," diyor. "Bana diyebilirsin Annie." Ama tabii ki bunu yapamam çünkü hanımefendi demediğimde ya dayak yerim ya da aç bırakılırim. "Gerçekten kaybolmuşsun, değil mi? Burada ne oldu?" diye soruyor, kollarımdaki yara izlerini kastederek.

Sorduğunda aptal aptal bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum ama gözlerimde yaşların biriktiğini hissediyorum.

Kadın sorar, "Sizin için ailenizi arayabilir miyim? Telefon numaralarını biliyor musunuz?"

Başımı sallıyorum. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum.

Gözlerindeki endişeyi görebiliyorum. Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Bana böyle bakmasından rahatsız oluyorum, bu yüzden ellerime bakıyorum onun yerine. Avuç içlerine gömülmüş çakıl taşları var. Ufacık bir şey koparıyorum.

Bu güzel kadının gözlerine bakmak zorunda kalmamak için kirli tırnaklarımla çakıl taşları.

"Adın ne tatlım? Bunu bana söylemek ister misin?" Ben bir şey söylemeyince bir nefes alıyor. "İstemiyorsan söylemek zorunda değilsin." diyor.

Çok korkmuştum, adımları neden öğrenmek istediğini merak ediyordum. Ama yine de söyledim, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum ve kadın nazik görünüyordu. Kendisine ait olmayan çocukları kaçırdı bodrumunda tutacak türden bir kadına benzemiyor.

"Delilah," diyordum ona, sesim titreyerek.

Boğazında sertçe yutkunduğunu görüyorum. Aşağı yukarı hareket eden bir şişkinlik var. Küçük kız elini çekiştiriyor, tekrar tekrar soruyor, "Kim o? Kim o, anne?" diye soruyor ama güzel kadın ona cevap vermiyor.

"Delilah ne?" diye sordu kadın bana. Gözlerini bana dikti. Ayaklarıma ya da dizlerime bakmıyor ama şimdi bana bakıyor. Gözleri büyüdükçe büyüyor ve teni birden bembeyaz oluyor. Köpek ona doğru havlıyor, dikkatini çekmeye çalışıyor ama o aldırıyor.

"Delilah Dickey," dedim.

Kadın bu sefer bir şey söylemiyor ama eli ağzına gidiyor ve nefesi kesiliyor.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Kapı çalınıyor. Yüksek sesle ve ısrarla. Saat gecenin dokuzunu geçiyor. Dışarısı karanlık, ay ve yıldızlar fırtına bulutlarının ardına gizlenmiş. Dışarıyı görebildiğim tek zaman şimşek çaktığı ve dünyayı ani bir ışıık patlamasıyla doldurduğu zamanlar.

Mutfaktayım, uzun bir iş gününden sonra eve geç geldim. Bir şişe şarabı yeni açtım ve artanları bekliyorum -Bea'nın saatler önce yaptığı kabuklu dolmaları, ben hala zamanında evde olacağımı düşünürken -Kapı çalındığında mikrodalgada ısıtmak için. Sesi duyunca bardağımdan başımı kaldırıyorum, kanım aniden soğuyor.

İnsanlar fırtınalı bir gecede saat dokuzda aniden ortaya çıkmazlar. Bea dışarıda, müzik stüdyosu olarak kullandığı müstakil garajda. Telefonu tezgahın üzerinde, şarap kadehimin yanında duruyor. Mutfak penceresinden arka bahçeye bakıyorum, hava karanlık ve yağmur yağıyor. Gökyüzünden yağmur yağıyor, aniden bastırıyor. Dışarıyı görmekte zorlanıyorum.

yağmur yüzünden. Günlerdir yağmur durmadı. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bir gemi inşa etmeyi düşünen tek kişi ben değilim. Aramızdaki en soğukkanlı kişi olan Bea bile bir gemi inşa etmeyi düşündü. Şiddetli sel bekleniyor ve önümüzdeki haftanın her günü daha fazla yağmur. Nehirler taşı ve tahribata yol açtı. Marketin otoparkı yüzme havuzuna döndü. Yollar geçit vermiyor ve bazı okullar kapatıldı. Haberlerde, bizimkinden çok da uzak olmayan kasabalarda, caddenin ortasında kürek çeken kanoların görüntüleri vardı.

Kıyametten bahsediliyor, belki de bu yağmurların zamanın sonuna işaret ettiğine dair sessiz bir histeri ortaya çıkıyor. Ben kıyamet kahini değilim, Ama yine de kiliseye gittim ve her ihtimale karşı rahibe günah çıkarttığımı söyledim. Bu konularda asla çok dikkatli olamazsınız.

Son birkaç saat içinde rüzgar şiddetlendi. Arka bahçedeki ışığı açıp birkaç kez titreştiriyorum. Dışarıda ağaçların dalları sallanıyor, evimizin yan ve arka tarafını tırmalıyor. Dinlemek korkunç.

Kâbusların malzemesi, ağaç dallarının ahşap kaplamaya pençe gibi sürtünmesi, içeri girmek için kazınması. Dışarıda ağaçlar fırtınada yapraklarını kaybediyor, savruluyor. Devrilen hatlar nedeniyle şehrin bazı bölgelerinde elektrikler kesik.

Neyse ki hala bizimkiler var, ama ne kadar süreceği belli değil. Her ihtimale karşı mum ve el feneri pili stokladık. Şimdiye kadar, mağazalarda bulmak imkansız.

Bu sabah sokakta devrilmiş ağaçlar vardı, dün geceki şiddetli fırtınanın kurbanları. Gece yarısı hortum sirenleri çaldı. Bea ve ben birinci kattaki banyoda kucağımızda Zeus'la çömelmiş fırtınanın geçmesini bekliyorduk. Zeus kucağa alınmaktan nefret ettiği kadar gök gürültüsünden nefret eder. Onun yüzünden kollarımda izler var.

Arka bahçenin ışığını titretmeye devam ediyorum ama Bea fark etmiyor çünkü garajın kapısı kapalı. Tek pencere garajın tavan arasında, Bea'nın gitmediği yerde.

Sonra tekrar geliyor, ağır tahtaya aynı ısrarlı vuruş. Dişlerim sıkılıyor; omuzlarım geriliyor. Kendime bunun endişelenecek bir şey olmadığını söylüyorum. Bea aramızda daha cesur olanı. Eğer burada olsaydı, kapıyı korkusuzca açardı. Ama Bea olmayınca kendimi bir yetişkin gibi davranmaya, ön kapıya gidip onu açmaya zorluyorum. Ben salona girdiğimde Zeus en alt basamaktaydı. Kapı çalındığında saklanmak için üst kata koşuyor, beceriksiz bir bekçi kedi.

Ön kapının kenarları pencerelerle çevrili. Verandanın ışığını açıyorum ve kapıyı açmadan önce pencereden dışarı bakıyorum. Veranda ışığının parıltısında bir adam duruyor. Sırılsıklam. Önce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ama sonra gecenin bu saatinde habersizce gelen bir yabancı olmadığını görünce rahat bir nefes alıyorum.

Onu görünce bedenim fiziksel olarak rahatlıyor, omuzlarımda taşıdığım gerginlik eriyip gidiyor. Josh bizim komşumuz. Eşi Meredith ve iki çocuğuyla birlikte yan komşumuz.

Kapıyı açıyorum ve rüzgâr içeri doluyor. Yağmur Josh'u ve Josh'un yanında titreyerek ve ıslak bir şekilde duran oğlu Leo'yu sırılsıklam etmiş. İkisinin de saçları gevşemiş, yüzlerine dökülüyor. Alınlarından ve yanaklarından aşağı su akıyor. Giysileri ağır ve şekilsiz. Verandanın geniş çatısı altında yağmur onlara ulaşamıyor ama artık sırılsıklam oldukları için bunun bir önemi yok. Yağmurda buraya kadar yürümüşler. Uzak değil, ama böyle bir gecede dışarıda olmak için iyi bir nedenleri olmalı. Josh'ın kolu

Leo'nun omuzlarına dolanıyor ve onu bacağına doğru çekiyor, Leo'nun kafası Josh'un dizinin boyunu zar zor geçiyor.

Leo ağlamıyor. Ama yüzünde ağlamak istediğini görebiliyorum. Leo dört yaşında. Doğum gününü geçen ay Josh ve Meredith'le birlikte, arka bahçelerinde bir palyaço ve balonlardan hayvanlar yapan bir adam tuttukları sirk temalı bir partide kutladık. İnsanlar kostümlerle geldi.

Josh merhaba diyor. Yarım bir gülümseme var, ama endişeye benzer bir şeyle ağırlaşmış. İş kıyafetlerini giyiyor, ancak Josh her zaman akşam yemeği saatinde evde oluyor. Müşterileriyle yemek yiyip içmediği zamanlarda bankacı mesaisi yapıyor, yani şu anda pijamalarıyla televizyon karşısında dinleniyor olmalı.

"Neler oluyor?" Bir şeylerin ters gittiğini görerek soruyorum. Yağmurdan kurtulmak için kapıyı ikisini de içeri alacak kadar açıyorum. Ama Josh, Leo'nun omzundaki sert eliyle gelmiyor.

Önce evine, sonra da bana bakıyor. "Meredith'ten haber aldın mı Kate?" diye soruyor. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Josh ve Leo'nun arkasında şimşekler çakıyor, gökyüzünden yere kadar uzanan türden. Bir saniye sonra gök gürültüsü patlar. Leo Josh'a daha da yaklaşır, şimdi onun bacağına yapışmıştır. Yağmur verandanın çatısını döver, olukta toplanır, iniş borusundan çimenlere akar ve orada birikir.

Başımı salladım. "Hayır. Bilmiyorum. Ondan haber almadım," diyorum, bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun sesini bastırmak için yüksek sesle konuşarak. "Onu bulamıyor musun?" diye soruyorum ve içimden gelen tepki Josh'un kiyle aynı endişeyi taşıyor. Meredith tuhaf saatlerde çalışıyor. O bir doula, doğum yapan bir kadına destek olmak için gecenin bir yarısı ortadan kayboluyor. Meredith'in bir doğuma yetişmesi gerektiği ve Josh evde olmadığı için Bea ya da ben - ama çoğunlukla evden çalışan Bea - Leo ve kız kardeşine baktık. Bu alışılmadık bir durum değil.

Josh bana Meredith'i bulamadığını ve ondan haber alamadığını söylüyor.

"Doğumda olmalı," diyorum.

Josh'un cevabı kararsız. Bu konuda iki fikirli, "Belki. Bilmiyorum. Ama sanmıyorum. Doğuma gidiyor olsaydı beni arardı. Her zaman arar. Bir de Delilah var..." diyor, sesi titreyerek.

Ona "Delilah nerede?" diye sordum. Delilah, Josh ve Meredith'in kızı. Altı yaşında.

Josh başını sallıyor, yağmur suyu püskürüyor. "Bilmiyorum," diyor. "Delilah'nın nerede olduğunu ben de bilmiyorum." Sesinde bir panik var. Yağmurun üzerinden bağıyor.

Tekrar içeri gelmesini istiyorum ama gelmiyor. Gözleri evinden bana doğru gidip geliyor ve Meredith'i izlediğini, onun eve gelmesini beklediğini biliyorum.

Josh en başa dönüyor. Bana günün detaylarını anlatıyor. İştaymış, öyle diyor. Eve gitmek için trene binmiş ve her zaman yaptığı gibi Delilah ve Leo'yu almak için bakıcının evine gitmiş. Chicago'dan kalkan ve şehre 6:26'da varan 5:46 trenine binmiş. "Bakıcının evine vardığımda saat muhtemelen 6:45 civarındaydı," diyor. Bakıcı buradan yaklaşık bir mil uzakta, aynı mahallede oturuyor. Bea ve benim çocuğumuz yok ama nerede yaşadığını biliyorum. Hangi evin onun olduğunu biliyorum.

"Oraya gittiğimde," diyor, "bakıcı bana sadece Leo'nun orada olduğunu söyledi. Meredith'in ateşi çıktığı için Delilah'yı bugün evde tuttuğunu söyledi. Meredith'in Delilah'yı hasta olduğu için okula çağırdığını ve kendi derslerini iptal ettiğini söyledi."

Meredith şehirdeki bir yoga stüdyosunda ders veriyor. Bunu doula olarak elde ettiği geliri desteklemek için yapıyor, Josh ve kendisinin buna ihtiyacı olduğundan değil çünkü Josh

İkisi için de yeterince iyi. Varlık yönetiminde çalışıyor, yüksek gelirli müşterilerle ilgileniyor. Ancak Meredith'in programı düzensiz, inişli çıkışlı. Bazı haftalar doğumlarla dolup taşıyor. Sonra tek bir doğum yapmadan haftalar geçiriyor. Eskiden, doğum yapmak için Hayatında istikrar, yapacak hiçbir şeyi olmadığı zamanlarda bir amaç duygusu. Onu yogaya çeken de buydu.

"Aramayı denedin mi?" diye

sordum. "En az on kez."

"Onunla en son ne zaman konuştun?"

Bana bakıyor ve parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor. "Dün gece yatağa girdiğimizde," diyor. Bana onu bu sabah gördüğünü söyledi. Yatakta onun yanında yatıyordu ama uyuyordu. Onu görmek istememiş. onu uyandırdı. Gitmeden önce onu alnından öptü. Günü çok yoğundu; ondan uzaklaştı. Meredith'i arayacak ya da mesaj atacak zamanı olmamıştı ama Meredith de onu aramıyor ya da mesaj atmıyordu.

"Bu alışılmadık bir şey değil," diyor. "Meredith ve ben böyleyiz. Bazen günün küçük ayrıntıları hakkında birbirimizi bilgilendiriyoruz. Diğer zamanlarda kontrol edecek vaktimiz olmuyor. Bugün Delilah'yı da görmedim."

üzölerek söylüyor. "O uyanmadan önce işe gitmek için ayrıldım. Dün gece bitkin görünüp görünmediğini bir türlü hatırlayamıyorum. Hatırlamak için beynimi zorluyorum."

Josh şimdi duygusallaşıyor, heyecanlanıyor. Ağlamıyor. Ama gözlerindeki ve alnındaki çizgilerdeki endişenin ağırlığını görebiliyorum. "Aramamak Meredith'in yapacağı bir şey değil. Bunca zaman sonra olmaz."

O zaman içimde bir şeylerin yanlış gittiğini hissettim. Sadece Meredith ve Delilah'ı düşünmüyorum. Çünkü bu münferit bir olay olsaydı, o zaman belki bu kadar endişelenmezdim. Ama Shelby var.

Tebow, on gece önce mahallemizde koşuya çıkan ve bir daha geri dönmeyen genç bir kadını düşünüyor.

"Ne düşünüyorsun Josh?" Elimi koluna koyarak soruyorum.

"Bakıcı bana Delilah'nın orada olmadığını söylediğinde endişelenmedim. İlk başta değil," diyor. Meredith'in arayıp haber vermemesinin garip olduğunu düşünmüş.

Ya da en azından Delilah'yı almasına gerek olmadığını söylerdi. Bu Meredith'in yapacağı bir şey gibi görünüyor.

"Ama Delilah," diyor, "sürekli hastalanıyor." Anaokulu bağışıklık sistemine zarar veriyor. Bu yüzden ona mikrop mıknaatısı diyorlar.

Belki de Meredith'in günü elinden kaçmıştır diye düşündü.

Delilah'ya bakmakla çok meşgul olduğu için aramaya vakti olmamıştı.

"Bakıcıdan ayrıldığımda, eve geldiğimde Delilah'ı bulacağımdan emindim.

Meredith ve Delilah oradaydı. Bu yüzden fazla düşünmedim. Doğrusu Kate," diyor, "evde olmayacakları aklımın ucundan bile geçmedi. Bakıcıdan ayrılmadan önce Meredith'i arayıp eczaneden bir şey almamı isteyip istemediğini sormaya çalıştım. İlaç, meyve suyu. Buzlu şeker," diyor ve bana Delilah'nın ateşi çıktığında kırmızı buzlu şekerleri ne kadar çok istediğini anlatıyor. Yediği tek şey buydu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Telesekretere düştü," diyor.

Arabayla eve gitti. Ara sokağa girdi ve arka taraftaki garajı açtı, boş olduğunu gördü ama boş olduğunu biliyordu çünkü ev de karanlıktı. Güneş henüz batmamıştı. Ama fırtınayla birlikte yeterince karanlıktı. Özellikle de Delilah karanlıktan korktuğu için.

İşte o zaman, yaklaşık iki saat önce endişelenmeye başladı. Arabayı park etti ve evi boş bulmak için içeri koştu. Sadece köpek onu bekliyordu.

Leo ve o, yemek ve su kabının ikisi de boştu, sanki sabahtan beri beslenmemiş gibiydi.

"Şimdi ateşin bakıcının söylediğinden çok daha kötü olduğunu düşünüyorum," diye itiraf ediyor. "Yıl içinde grip için çok geç görünüyor. Peki ya menenjit? Apandisit patlaması? Sepsis?"

"Ya da kulak enfeksiyonu," diye öneriyorum, onunkine daha az korkutucu bir alternatif düşünerek.

Leo'nun boyuna çömeliyorum ve yumuşak bir sesle soruyorum, "Hey, Leo. Bana Delilah'nın bugün nasıl olduğunu anlatabilir misin? Kendini iyi hissetmiyor muydu?" diye sordum. "Bir yerin acıdı mı hatırlıyor musun?"

Leo sadece bakıyor, ıslak güvenlik battaniyesini elleriyle kavırıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Utangaç bir çocuk. Ama aynı zamanda dört yaşında, belki de Delilah'nın hasta olup olmadığını bilemeyecek ya da hatırlayamayacak kadar küçük. Ateşi beni endişelendiriyor. Ama hala bulunamayan Shelby Tebow'un başına gelenler de öyle. Dikkate alınması gereken hava koşulları da var. Gök gürültüsü, şimşek, hortum tehdidi. Buna bir de nehir seviyelerinin yüksek olduğu gerçeğini ekleyin. Günlerdir ani sel uyarısı altındayız, o kadar uzun ki sanki hiç kalkmayacakmış gibi geliyor. Haberlerde arabaların sokaklarda suya saplandığına dair haberler duyuyorum. Muhabirler, sel basmış yolların son derece tehlikeli olabileceğini söylüyor. Bir arabayı alıp götürmek için sadece birkaç metre su yeterli. Son birkaç gün içinde bir aylık yağmur yağdı. Şehirde, ham kanalizasyon insanların evlerine sızıyor. Bu korkunç bir şey.

Birden arkamdaki koridorda bir hareket duyuyorum. Arkamı döndüğümde Bea'nin mutfak ile fuayeyi kesen kemerli kapıdan bize doğru geldiğini görüyorum. Bea her zamanki gibi yalınayak, kot pantolonunun paçaları yağmurdan ıslanmış. "Sesler duyduğumu sandım," diyor, Bea uzun boylu olduğu için bana gülümseyerek. Bu sabah işe gittiğimden beri onu görmemiştim.

Bugün uzun sürdü, neredeyse on iki saatimi ayakta geçirdim. Ameliyatlar, ötenazi vardı. Sonra, tam ayrılmak üzereyken, rektal prolapsusu olan bir köpek geldi. Sahiplerini mesai sonrası acil kliniğine gönderebilirdim, ama yapmadım, bunun yerine birkaç veteriner teknisyeninin kalıp dokuyu geri itmeme ve dikmeme yardım etmesini sağlayarak sahiplerine yüzlerce dolar kazandırdım. Bu acil klinikler ucuz değil ve bunun için paraları yoktu. Gideceklerinden şüpheliydim. Köpeği bütün gece o halde hayal ettim, ne kadar rahatsız olurdu.

Eve geldiğimde Bea stüdyosundaydı; onu rahatsız etmek istemedim. Çoğu gün Bea ve ben geceleyin geçen gemiler gibiyiz, çünkü

Bu gece, Bea yattıktan çok sonra, kayıtlarım üzerinde çalışıyor olacağım. *Sabaha bırak*, der hep, onunla yatmamı ister. Ama sabaha bırakırsam, unuturum.

Dışarıdan soğuk bir rüzgar esiyor. Mayıs sonundayız. Bundan çok daha sıcak olmalıydı ama bu bir El Niño yılı. Yazın normalden daha serin ve yağışlı geçmesi bekleniyor. Şimdiye kadar hava tahmincileri haklı çıktı.

Bea gömleğinin kollarını bileklerine kadar çekiyor. Eli sırtımın alt kısmına yerleşiyor. Sıcak, soğuk havayla hoş bir tezat oluşturuyor. Beni başımın üstünden öpüyor.

Bea'ya bakıyorum. "Josh, Meredith ve Delilah'yı bulamıyor," diyorum. "Bugün onlardan haber almadın, değil mi?"

Bea düşünüyor. "Meredith bu sabah uğradı," diyor. Josh'a bakar. "Sütünüz bitmişti," der ve Josh ona saatin kaç olduğunu sorar. "Erken bir saatti, belki saat sekiz. Çocuklar kahvaltıda mısır gevreği istedi. *Tarçınlı Tost Crunch*'tı, değil mi Leo?" diye soruyor ona gülümseyerek. O da utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Meredith onları evde bıraktı ve bir fincan almak için koştu."

"Delilah'nın hasta olduğuna dair bir şey söyledi mi?" diye sorar.

Bea başını sallar. "Çabucak geldi. Sütü aldı ve gitti. Çocuklar evde yalnızdı; onları bir dakikadan fazla yalnız bırakmak istemiyordu. Rahatsız ettiği için özür diledi. Ben de ona sizin asla rahatsız olmadığınızı söyledim. Delilah hasta mı?" diye sordu, endişeli görünüyor.

Bea'ya bebek bakıcısıyla ilgili detayları anlattım. Ona Delilah'ın ateşini anlattım. "Çok üzgünüm Josh. Meredith bu konuda bir şey söylemedi. Eminim önemli bir şey değildir. Cep telefonu bozulmuş olabilir mi?" diye soruyor.

Josh diyor ki, "Öyle. Ama bu yine de neden şu anda evde olmadıklarını açıklamıyor."

"Telefonunu mu buldun?" Şaşırarak sordum. Telefonunu geride bırakmak Meredith'in yapacağı bir şey değil.

"Hayır," diyor Josh. "Birbirimizin telefonlarını takip edebildiğimiz bir uygulamamız var. İlk kontrol ettiğim şey buydu. Konumuna ulaşamadığını söylüyor, yani telefonu ölmüş ya da kapanmış olmalı. Ama Meredith'in müşterileri ona çok bağlı. Telefonunu kapatmazdı. Bilerek değil."

Josh saatin kaç olduğunu görmek için saatine bakıyor. Delilah'nın çoğu gece yedi buçukta, en geç sekizde yattığını söylüyor. Şu anda saat dokuz buçuğa yaklaşıyor. "Şimdiye kadar," diyor Josh, "iki çocuk da uyumuş olmalı, Meredith ve ben de televizyon izliyor olmalıydık."

Josh bize son iki saat içinde Delilah'nın orada olup olmadığını öğrenmek için çocuk doktorunun ofisini aradığını söylüyor. Ama geç olmuştu; ofis kapalıydı. Aldığı tek yanıt telesekreter olmuş, onun da programa erişimi yokmuş ve olsa bile ona söylemeyeceklermiş. Şehirdeki hastaneyi ve bir avuç uygun bakım kliniğini aradı, ancak bunlardan düzinelerce var. Hepsine ulaşip ulaşamadığını bilmiyor ve bağlantı kurduğu kişiler bile telefonda hasta bilgilerini vermeye istekli değiller.

Doğum ihtimaline geri dönüyorum. Meredith'in doğum yapmakta olan bir müşterisi olsaydı, başka seçeneği yoksa Delilah'yı yanına alır mıydı? Doğum hızlı ve öfkeli olabilir, bildiğimden değil. Ama Josh, Meredith, Bea ve benim çocuklar uyuduktan sonra verandada içki içtiğimiz gecelerde Meredith bize en tuhaf doğum hikayelerini anlattı: ıkmıyayı reddeden kadınlar, oğulları kızları çıkınca sinir krizi geçiren babalar. Meredith'in kaçırdığı ya da kaçırmak üzere olduğu doğumlar vardı; doğum yapan bir kadın göz açıp kapayıncaya kadar iki santimetreden on santimetreye çıkmıştı. Belki bu da o zamanlardan biriydi. Meredith'in Josh'u arayacak ya da Delilah'yı Bea'ya bırakacak zamanı yoktu. Gitmek zorundaydı.

"Yine de," diye soruyor Josh, "eğer doğum hızlı olsaydı, şimdiye kadar evde olması gerekmez miydi?"

Bea, verandanın ışığında duran Leo'ya bakar. Çok küçük görünüyor. Her şimşek çaktığında ya da gök gürlediğinde titriyor, Josh'un bacağına daha sıkı yapışıyor. Ama Josh Meredith ve Delilah için o kadar endişelenmektedir ki fark etmez.

Bea ona der ki, "Hey, dostum. Kurabiye yaptım. Çikolata parçacıklı sever misin?" diye sorar ve o da tereddütlü bir evet anlamında başını sallar. "Mutfaktalar. Tezgahın üstünde. Gidip kendine yardım et, tamam mı? Yolu biliyorsun."

Leo onay için Josh'a bakar. Josh gülümsemeye zorlar. "Devam et," der. "Sadece ayakkabılarını çıkar." Evimize ürkek adımlarla giren Leo, ıslak çoraplarıyla bir kurabiye almak için koşuşturmadan önce söyleneni yapıyor, mavi battaniyesi de arkasından geliyor.

Leo gidince Bea, Josh'a "Polisi aradın mı?" diye sorar.

Josh başını sallıyor. Bunda çılgınca bir şey var. Gözleri vahşi.

"Josh," diye sorar, "Meredith'in ayrılmak için bir nedeni var mıydı?" Bea bilmiyor.

Kelimeleri küçümseme. Bu onun tarzı değil. Direkt konuya giriyor, "Kavga mı ediyordunuz?" diye soruyor.

Cevabı kararlı. "Kavga etmiyorduk," diyor. "Düşündüğünüz gibi değil. Ama Meredith son zamanlarda kendinde değildi. Sürekli stresliydi.

Sessizdi. Nedenini öğrenmek istedim. Bana söylemedi. Tek söylediği bir şey olmadığı, iyi olduğuydu."

"Bu ne zamandır devam ediyordu?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," diyor. "Belki iki hafta." Meredith'i son gördüğümde bu yana yaklaşık iki hafta geçti. O geceyi hatırlıyorum, Bea'nın otuzuncu doğum günüydü. Meredith'in özellikle sessiz ya da stresli olduğunu hatırlamıyorum. Bununla birlikte, ihtiyacımız olduğunda hepimiz iyi bir yüz takınırız.

"Meredith senden sır saklayacak biri değil," diyorum. Josh ve Meredith'in başkalarının gıpta edeceği bir evlilikleri var. Kendi ifadelerine göre, birbirlerine karşı her zaman dürüst olmaya çalışmışlar. Evlenmeden önce yatağa asla kızgın girmeyeceklerine dair söz vermişler. Bu çoğu çiftin verdiği ve sonra kolayca bozduğu türden bir söz. Ama Josh ve Meredith değil.

Bununla birlikte, zaman zaman iğneleyici sözlerle kulak misafiri oluyordum. Bazen, yazın, pencereler açıkken, kızgın, tartışan sesler onların evinden bizimkine taşınıyordu. Ama evlilik böyle bir şey. Her zaman mutlu değiller. Bea ve ben de tartışıyoruz.

"Meredith parçalanmış bir aileden geliyordu, biliyorsun," diyor Josh. "Ben de öyleydim. Bizimkinin farklı olmasını istedik. Ama son zamanlarda bir şeylerin onu üzdüğünü söyleyebilirim."

"Ne gibi?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Belki başka biriyle görüşüyordur diye düşündüm. Belki de bana olan sevgisi azalıyordu."

Gözleri Bea'dan bana ve tekrar bana dönüyor. Teorisini doğrulayacak ya da çürütecek birimizi arıyor. Dürüstçe ikisini de yapamam çünkü bilmiyorum. Bea de yapamaz. Josh ve Meredith'i iyi tanıyoruz. ama sadakatsiz olup olmadığını anlayacak kadar değil. Biz o tür arkadaşlar değiliz ve Josh'a da Meredith'e olduğu kadar yakınız. Birine diğerinden daha fazla bağlılığımız yok. Eğer Meredith aldatıyorsa, bu bize söyleyeceği türden bir şey değil.

"Bu pek olası değil," diyorum. Bunu onu yatıştırmak için söyledim ama gerçek şu ki Meredith'in Josh'a deliller gibi aşık olmadığına inanmak için hiçbir nedenim yoktu.

"Durum böyleyse ve -en kötü ihtimalle- Meredith seni terk ediyorsa bile, neden Delilah'yı alıp Leo'yu geride bıraksın ki?" Bea sorar. "Bunu yapmaz, Josh. O çocukları çok seviyor. İkisini de. Biliyorsun ki Bu."

Josh başını sallıyor. Ne yapacağını şaşırmıştır. "Sizce polisi aramalı

mıyım, yoksa bunun için çok mu erken?" diye sorar. Belki de bir gece bekleyip

Bakalım eve kendi başına gelecek mi? Bunu abartmak istemiyorum."

Bea ona, "Eğer endişeleniyorsan Josh, polisi aramanın bir zararı olacağını sanmıyorum" der.

Bea'nın duygularını paylaşıyorum. Ateş, hava durumu, Meredith'in telefonuna cevap vermemesi, endişelenmek için çok neden var. Aniden ortaya çıkan kayıp kadın belası da beni endişelendiriyor. Shelby'yi aklımdan çıkaramıyorum.

Josh'u içeri girmeye ikna ettik. Kendi evine son bir kez baktıktan sonra isteksizce içeri giriyor. Kanepemize oturuyor ve Bea Leo'ya eşlik etmek için mutfığa giderken, Josh polisi arayıp karısının ve kızının kayıp olduğunu bildiriyor.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Mesaj bilmediğim bir numaradan geliyor. 630 alan kodu. Yerel. Leo küvette ıslanırken onunla banyodayım. Banyo oyuncaklarını küvetin kenarına dizmiş, şimdi ılık olan suya sırayla kuğu dalışı yapıyorlar. Eskiden çok sıcaktı, Leo'nun içine giremeyeceği kadar sıcaktı. Ama otuz dakikadır orada ahtapotuyla, balinasıyla, balığıyla oynuyor. Çok eğleniyor.

Bu arada zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Doğumun ilk aşamalarında olan bir müşterim var. Mesajlaşıyoruz. Kocasını onu hastaneye götürmek istiyor. O da çok erken olduğunu düşünüyor. Kasılmaları altı buçuk dakika arayla oluyor. Kesinlikle haklı. Çok erken. Hastane onu eve gönderir ki bu da doğum yapan kadınlar için büyük bir rahatsızlıktır ve sinir bozucudur. Hem kendi evinizin rahatlığında doğum yapmak varken neden hastanede doğum yapasınız ki? İlk kez baba olacaklar hep ürkek olur. Bu eşlerine hiç iyi gelmez. Yanlarına gittiğimde, çoğu zaman doğum yapan kadın daha sakin oluyor. Dikkatimi gergin kocayı yatıştırmaya vermem gerekiyor. Bana bunun için para ödemiyorlar.

Leo'ya saçını şampuanlamama bir dakika daha olduğunu söylüyorum ve ardından müşteriye enerjisini yüksek tutması ve kendini beslemesi için bir şeyler atıştırmasını öneren hızlı bir mesaj gönderiyorum. Vücudu izin verirse biraz kestirmesini öneriyorum. Önümüzdeki gece hepimiz için uzun olacak. Doğum, özellikle de ilk kez doğum yapan anneler söz konusu olduğunda, bir koşu değil bir maratondur.

Josh evde. Delilah oynarken o mutfakta akşam yemeğini temizliyor. Delilah'ın küvette sırası geldi. Ben çıkana kadar yatma vakti ritüeli tamamlanmış ya da neredeyse tamamlanmış olacak. Bu konuda iyi hissediyorum, Josh'u yapacak çok şey varken yalnız bıraktığım zamanlardan nefret ediyorum.

Mesajımı hazırladım ve Gönder tuşuna bastım. Cevap anında geliyor, günün ya da gecenin her saatinde bana gelen o çok tanıdık ping.

Müşterimin şartlı bir cevap vermesini bekleyerek elimdeki telefona bakıyorum. *Teşekkürler.*

Onun yerine: **Ne yaptığını biliyorum. Umarım ölürsün.**

Metnin yanında büyük, siyah göz çukurları ve dişleri olan grimsi bir kafatası resmi var. Ölümün sembolü.

Kaslarım geriliyor. Kalbim hızlanıyor. Kendimi savrulmuş hissediyorum. Küçük banyo aniden, bunaltıcı, baskıcı hissettiriyor. Buharlı, nemli, sıcak. Tuvalete uzanıyorum ve kapağın üzerine oturuyorum. Nabzım yüksek, kendi kulaklarımla duyabiliyorum. Önümde duran kelimelere bakıyorum, acaba

Yanlış okudum. Kesinlikle yanlış okudum. Leo soruyor, "Bir dakika mı anne?" Kulaklarımdaki çınlamayla boğuklaşan küçük sesini duyuyorum. Ama bu acımasız metin beni o kadar etkiliyor ki konuşamıyorum.

Telefona tekrar baktım. Yanlış okumamışım.

Mesaj doğum yapan müşterimden gelmiyor. Telefonumda adı ve numarası kayıtlı olan herhangi bir müşterimden de değil. Anlayabildiğim kadarıyla, tanıdığım birinden de değil.

Sanırım yanlış numara. Birisi bunu bana kazara gönderdi. Bu öyle olmalı. İlk düşüncem onu silmek, bu hiç olmamış gibi davranmak. Kaybolmasını sağlamak. Gözden uzak, akıldan uzak.

Ama sonra bunu gönderenin tekrar gönderdiğini ya da daha kötü bir şey gönderdiğini düşünüyorum. Daha kötü bir şey hayal edemiyorum.

Cevap vermeye karar verdim. Çok yargılayıcı ya da hata bulucu görünmemeye dikkat ediyorum çünkü belki de hedeflenen alıcı gerçekten korkunç bir şey yapmıştır - bir çocuk kanser derneğinden para çalmıştır - ve metin ilk bakışta görüldüğü kadar korkunç değildir.

Mesaj atıyorum: **Yanlış numarayı aradınız.**

Yanıt çok hızlı.

Umarım cehennemde çürürsün, Meredith.

Telefon elimden kaydı. Ciyakladım. Telefon lacivert banyo paspasının üzerine düşüyor ve paspas düşme sesini emiyor.

Meredith.

Bu mesajları kim gönderiyorsa adımı biliyor. Mesajlar benim için.

Bir saniye sonra Josh banyonun kapısını çalıyor. Klozetten fırladım ve telefona doğru uzandım. Telefon yüzüstü düşmüştü. Ters çeviriyorum. Mesaj hâlâ ekranda, bana bakıyor.

Josh içeri alınmayı beklemez. Kapıyı açtı ve içeri girdi. I Josh görmeye fırsat bulamadan telefonu kotumun arka cebine sokuyorum.

"Hey," diyor, "balıklar için biraz su ayırmaya ne dersin?"

Leo Josh'a üşüdüğünden yakınır. "Hadi seni banyodan çıkaralım," der Josh ve uzanarak sudan çıkmasına yardım eder.

"Onu hâlâ yıkamam gerekiyor," diye itiraf ediyorum. Benden önce Leo'nun dişleri gıcırıyor. Kolunda daha önce fark etmediğim tüyler diken diken olmuş. O üşüyor ve ben aniden kendimi suçlu hissediyorum, ama bu şaşkınlık ve korkuyla karışık. Leo'ya hiç dikkat etmemiştim. Yerlere banyo suyu dökülmüştü ama saçları hâlâ kupkuru duruyordu.

"Onu yıkamadın mı?" Josh soruyor ve ne düşündüğünü biliyorum: onun mutfak masasını toplaması, tencere ve tavaları yıkaması ve lavaboları silmesi için geçen sürede ben hiçbir şey yapmadım. Bu konuda kızgın ya da suçlayıcı değil. Josh sinirlenecek bir tip değil.

"Doğum sancısı çeken bir müşterim var," diye açıklama yapıyorum.

"Sürekli

mesajlaşıyorum," diyorum ve Josh'a Leo'yu yıkamak üzere olduğumu söylüyorum. Küvetin yanında dizlerimin üzerine çöküyorum. Şampuana uzandım. Kotumun arka cebindeki telefon yine çalışıyor. Bu sefer görmezden geldim. Josh'un beni aramasını istemiyorum. Ne olduğunu kendim öğrenene kadar bilemem.

Josh soruyor, "Onu almayacak mısınız?" Bekleyebileceğini söylüyorum. Leo'ya, şampuanı saçına sürmeye odaklanıyorum ama endişeliyim. Çok hızlı hareket ettiğim için şampuan köpükleri gözüne kaçıyor. Bunun olduğunu görüyorum ama aklıma gelen tek şey sabunlu ellerimle alından silmek oluyor. Bu işe yaramıyor. Daha da kötüleştiriyor.

Leo şikayet eder. Leo pek şikayet eden biri değildir. Rahat bir çocuktur. Tek söylediği "Ah", minik ıslak elleri gözlerine gidiyor, gerçi gözdeki şampuan cehennem gibi yakıyor.

"Bu acıttı mı, bebeğim?" Pişmanlık duyarak soruyorum. Ama içim içime sığmıyor.

sinirsel enerji. Aklımdan geçen tek bir düşünce var. *Umarım cehennemde çürürsün, Meredith.*

Bunu kim ve neden göndermiş olabilir? Her kimse beni tanıyor. Onlar adımlı biliyorlar. Yaptığım bir şey yüzünden bana kızgınlar. Ölmemi dileyecek kadar kızgınlar. Öyle birini tanımıyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Birini ölmemi isteyecek kadar üzecek bir şey yaptım.

Küvetin kenarına serilmiş ıslak bezi alıyorum. Leo'ya uzatmaya çalışıyorum ki kendi gözlerine bastırabilsin. Ama bunu yaparken ellerim

titriyor. I

sonunda bezi banyoya düşürür. Ilık su yükselir ve gözlerine sıçrar. Bu sefer ağlıyor.

"Ah, dostum," dedim, "çok özür dilerim, elimden kaydı."

Ama tekrar sudan alıp ona vermeye çalıştığımda, bezi ikinci kez düşürüyorum. Onu olduğu yerde bırakıyorum ve Leo'nun sudan çıkarıp gözlerini silmesine izin veriyorum. Bu sırada Josh iki adım geride durmuş beni izliyor.

Telefonum tekrar çalıyor. Josh diyor ki, "Birisi seninle konuşmak için can atıyor."

Ölüyorum. Tek duyduğum bu.

Sırtım Josh'a dönük, Tanrı'ya şükür. Bunu söylerken yüzümdeki ifadeyi göremiyor.

"O da ne?" diye sordum.

"Müvekkiliniz," diyor Josh. Ona dönüyorum. Arka cebimden çıkardığı telefonumu işaret ediyor. "Sana gerçekten ihtiyacı var. Telefonu sen almalısın Mer," diyor yumuşak bir sesle ve ben ancak o zaman doğum sancısı çeken müşterimi düşünüp kendimi suçlu hissediyorum. Ya o ise? Ya kasılmaları artık daha hızlı geliyorsa ve bana gerçekten ihtiyacı varsa?

Josh, "Sen gitmeye hazırlanırken ben de Leo ile işimi bitirebilirim" diyor ve ben de kabul ediyorum çünkü buradan çıkmam gerekiyor. Telefonuma gelen mesajların müşterimden mi yoksa başka birinden mi geldiğini bilmem gerekiyor.

Yerden kalktım. Kapıdaki Josh'un yanından geçip ona sürtünüyorum. Ben bunu yaparken eli üst koluma dolanıyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor, ben de evet, iyi diyorum, sesim kendi kulaklarıma bile fazla neşeli geliyor. Her şey yolunda değil.

"Sadece müvekkilimi düşünüyorum," diyorum. "Daha önce otuz iki haftalıkken ölü doğum yaptı. Bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemişti. Bunu hayal edebiliyor musunuz? Otuz iki haftalıkken bir bebek kaybetmek?"

Josh hayır diyor. Gözleri Leo'ya kayıyor ve üzülmüş görünüyor. Yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum. Bu müşterim değil, otuz iki haftalıkken bebeğini kaybeden başka bir müşterim. Bana bunu anlattığında, tamamen yıkılmıştım. Doktorun ona bebeğinin kalp atışlarının olmadığını söylediği anı anlatırken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Daha sonra doğum başlatıldı ve ölü bebeğini yanında sadece annesi varken dışarı itmek zorunda kaldı. Kocası o sırada görevdeymiş. Sonrasında suçluluk duygusu onu mahvetmiş.

Bebeğin ölmesi onun suçu muydu? Binlerce kez elini tuttum ve ona hayır dedim. Bana inandığından emin değilim.

Yalanım istediğim etkiyi yarattı. Josh ayağa kalkıyor ve gitmeden önce yardıma ihtiyacım olup olmadığını soruyor. Hayır diyorum, sadece üstümü değiştireceğim.

Giyin ve git.

Banyodan çıkıyorum. Yatak odasında kapıyı kapatıyorum. Çekmecemden önlüklerimi ve uzun kollu tişörtümü alıyorum. Onları yatağın üzerine koyuyorum ama giyinmeden önce cebimden telefonumu çıkarıyorum. Derin bir nefes alıp tutuyorum ve bakma cesaretini topluyorum. Acaba orada ne bekliyor? Başka iğrenç tehditler mi? Kalbim içimde güm güm atıyor. Dizlerim titriyor.

Bir göz attım. Beni bekleyen iki mesaj var. Birincisi:

Su geldi. 5 dakika arayla kasılmalar. Ve sonra:

Hastaneye gidiyorum.

Bastırdığım nefesimi serbest bırakıyorum. Mesajlar müşterimin kocasından, onun telefonundan gönderilmiş. Bacaklarım neredeyse rahatlıyor ve kendimi nefes almaya zorlayarak yatağın kenarına çöküyorum. Uzun ve derin nefes alıyorum. Ciğerlerim rahatsız olana kadar içimde tutuyorum. Nefes verdiğimde, gerginliği uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Ama uzun süre oturamam çünkü müşterim hızla ilerliyor. Gitmem lazım.

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Dürüst olmak gerekirse, seni bulacaklarını hiç düşünmemiştim. Bundan uzun zaman önce vazgeçtim. Dürüst olmak gerekirse keşke bulmasalardı çünkü babam ve ben

sensiz gayet iyi geçiniyordu. İlk başta seni unutması yeterince uzun sürdü. Şimdi sen gittin ve yarayı yeniden açtın, sanki daha yeni ölmüş gibi annem için yeniden yas tutmasına neden oldun.

Gerçek şu ki, babam seni özlemeyi atlatana kadar benim için hiçbir zaman bir baba olmadı. Ama şimdi geri döndün ve onun gözünde önemli olan tek şey sensin.

Bu seni düşünmediğim anlamına gelmiyor. Sen yokken seni çok düşündüm, yine de tek bildiğim senin yokluğundu. Biliyordum. bir ablam olması gerekiyordu ama olmadı. Seninle kıyaslandığımda ikinci sınıf olduğumu biliyordum.

Evimizde sana ait bir oda var. Orada birinin yaşadığını hiç hatırlamıyorum. Pembe, tek bildiğim bu, çünkü oraya girip dağıtmamam gerekiyor. Yasak bölge. Babam kutsal bir şeymiş gibi davranıyor ama aslında sadece eski, tozlu bir oda.

Okulda senin yüzünden bana özel ihtiyaçları olan bir çocukmuşum gibi davranıyorlar.

Herkesin bana iyi davranması gerekiyor çünkü ben annesi ölmüş ve kız kardeşi gitmiş bir çocuğum. Gerçek şu ki, kimse bana iyi davranmıyor. Onun yerine bana bir ucube gibi davranıyorlar.

Bir kız kardeşim olduğunu hatırlamıyorum. Bunun için üzülemez. Sen gittiğinde, hatırlamaya çalıştım. Hatırlamak istedim. Ama meğer çocuk Anılar gariptir. Örtük ve açık anılar hakkında bilgi edinmek için muhtemelen çok fazla zaman harcadım, örneğin neden küçükken birlikte oynadığımızı ya da annemin bana şarkı söyleyerek uyuttuğunu hatırlayamadığım gibi, ama pastırma kokusu her zaman mideme bir yumruk gibi geliyor ve nedenini bilmiyorum.

Babam eskiden beni arka bahçemizdeki salıncakta ittiğini söyledi. O salıncak hâlâ duruyor. Sıradan bir salıncak değil, ağaca asılı iki kalın ipi olan bir tahta parçası. Muhtemelen hatırlamıyorsun ama ben üç yaşındayken -ve sen beş yaşındayken- beni o kadar sert itmiştin ki salıncaktan yüzüstü düşmüştüm. Ben de hatırlamıyorum. Ama babam bu

hikayeyi o kadar çok anlattı ki sanki ben hatırlıyorum. Sanki hatırladığıma kendimi inandırabilirim.

İpleri bıraktığımda, öne doğru düştüğümde ve yüzüstü yere kapaklandığımda nasıl hissettiğimi. Gözümün üzerinde bir yara izi bıraktı. Yara izi hâlâ duruyor ama anısı yok oldu. Bunlar sahte anılar değil çünkü gerçekten oldular. Sadece benim için sahte. Arada bir fark var.

Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum. Muhtemelen umurunda değildir.

Sen gittiğinde ve sana yakın hissetmek istediğimde, adını Google'da arattım. İnternetin her yerinde sen varsın, biliyorsun. Çoğunlukla sen kaybolmadan önceki son birkaç günün özeti. Arama çalışmaları ve anneme ne olduğuyla ilgili detaylar.

Seni Jacksonville'de, çalıştığı ikinci el araba satıcısının tam karşısındaki IHOP'ta gördüğünü söyledi. Babam o gece uçak bileti aldı, beni geride bırakıp Florida'ya gitti ve günlerce seni aradı. Hiç ortaya çıkmadın. Bir yıl geçmeden, bir adam seni Redwood City, California'da bir Safeway'de gördüğünü söyledi ve ondan sonra, bir kamyon şoförü

Seni Dünyanın En Büyük Kamyon Durağı'nda gördüğüne yemin etti. Babam da oralara giderdi ama her seferinde eli boş ve üzgün dönerdi.

Dönüşünüz için bir ödül var, biliyorsunuz. İnsanların para için yapmayacağı şey yoktur, yalan söylemek bile.

İnternette komplo teorileri de var. Benim favorim, 2015 Macy's Şükran Günü Geçit Töreni'nde insanların siyah-beyaz bir fotoğrafın arka planındaki bir kızın siz olduğunuza yemin ettiği gazete makalesi. O fotoğraf şu anda internetin her yerinde. O kız, her kimse, ünlü ya da kötü şöhretli ya da her neyse. Polisler onun kimliğini hiçbir zaman tespit edemedi ama yine de bu fotoğrafa adanmış *Find Delilah* gibi, takıntılı birinin seni bulup ödül kazanma umuduyla kurduğu siteler var.

Ödül şu an 10 bin dolar. Seni bulan kadın turnayı gözünden vurdu.

Ancak insanlar her ne kadar internetin her şeyi bildiğini düşünse de, söylemediği tek şey, geri dönen kızın kaybolan kızla aynı olmadığıdır.

OceanofPDF.com

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Polis nihayet geldiğinde Bea yataktadır. Bir saatten fazla sürer. Hava koşulları böyleyken, acil durumların ardı arkası kesilmiyor. Polis ve Sağlık görevlileri son zamanlarda su basan yollardan ve evlerden insanları kurtarmakla meşguldü.

Polisler ışıklar ve sirenler olmadan gelirler. Karanlık sokakta neredeyse görünmez bir şekilde ilerleyerek kaldırıma yanaşırlar ve Josh ile Meredith'in evinin önüne park ederler.

Meredith ve Delilah'nın kaybolduğunu bildirmek için aradığında Josh'a bir polis memurunun yolda olduğu söylenmiş, o da Bea ve beni bırakıp Leo'yu eve götürmüş, onlar gelmeden yatmasını sağlamıştı.

Annem ne zaman eve dönecek? Leo ayrılırken sormuştu, parmaklarında ve dudaklarında çikolata vardı, yorgunluktan sersemlemişti.

Ön kapıyı açıyorum ve ayaklarım çıplak, üzerime bir battaniye sararak üstü kapalı verandaya çıkıyorum. Sundurmanın ışığını kapalı bırakıyorum, karanlıkta kendimi görünmez hissediyorum ama yine de tetikte oluyorum. Tüm bu olanlardan sonra korkmamak elde değil. Bir canavarın mahalledeki kadınları takip edip etmediğini ya da Shelby ve Meredith'in başına gelenlerin münferit iki olay olup olmadığını merak ediyorum. Verandada, arkamdan hiçbir şeyin gelemeyeceği bir köşeye çekiliyorum. Ahşap sundurma ayaklarımı ısıtıyor. Hâlâ yağmur yağıyor ama yağmur şimdi daha yavaş, gece daha uysal. Huzurlu bir çiselemeye dönüştü. Karanlığın içinde durmuş, sokağı görmemi engelleyen ağaçların arasından bakıyorum. İki polis memurunun Josh ve Meredith'in evine doğru ilerleyişini izliyorum; onlar kapıyı çalıp Leo'yu uyandırmaya fırsat bulamadan Josh ön kapıyı açıyor.

Seslerini duyuyorum, biri erkek biri kadın. Kendilerini tanıtıyorlar. Josh merhaba diyor ve onlara adını söylüyor. Onları içeri davet ediyor. Memurlar içeri giriyor ve o da kapıyı kapatıyor. Evlerinin panjurları açık olduğu için Josh ve polisleri görüyorum ama ne dediklerini duyamıyorum. Gece havası çok soğuk ve çok geçmeden üşüyorum. Bir süre dışarıda bekledim, beş dakika kadar.

on beşe dönüşüyor ve ben tekrar içeri girip kırk dakika sonra nihayet gidene kadar pencereden izliyorum.

Josh'un haber vermek için aramasını ya da mesaj atmasını boşuna bekliyorum. Onu aramayı düşünüyorum ama haddimi aşmak istemiyorum. Kayıtlarım üzerinde çalışmayı deniyorum ama zihnim odaklanamayacak kadar telaşlı. Tek düşünebildiğim Meredith ve Delilah. Saat on biri geçti ve hala eve gelmediler. Bu kadar saat kayıptan ve gecenin bu geç saatinden sonra, zararsız bir şey olduğuna inanmak zor. Aklıma Meredith'in arabasının nehre battığı ya da Meredith ve Delilah'ın Shelby ile birlikte götürüldüğü görüntüler geliyor. Düşünce Beni dehşete düşürüyor ve gözyaşlarımı zorlayarak kendime hayır diyorum, Shelby'nin başına gelenler Meredith ve Delilah'ın başına gelenlerden çok daha farklı.

Bea ve ben ilk kez on gün önce bu haberle uyandık. Shelby'yi tanıımıyorduk ama Facebook'ta ve günün ilerleyen saatlerinde de gazetede ve haberlerde yer almıştı: *Yerel Kadın Kayıp*.

Bea ve ben polis araçlarının mahalleyi gözetlemesini, polis köpeklerinin Tebow'un evine girip çıkmasını ve evdeki eşyaları toplayıp takip etmesini izledik.

Shelby'nin kokusu. Polis gelip sorular sordu. Onu görene kadar Haberlerde gördüğüm Shelby'nin neye benzediğini bilmiyordum; adını daha önce hiç duymamıştım. Bizimki nüfusu yüz bini aşan büyük bir banliyö. Herkesi tanıyamazsınız.

Kocasına göre Shelby o gece koşmaya gitmiş. Okuduğumuza göre, gittiğinde saat onu geçiyormuş. Dışarısı karanlıktı. Bea ve ben aynı şeyi düşündük: Bir kadının tek başına koşuya çıkması için çok geç bir saatti. Ama kocasının dediğine göre evde yeni bir bebekleri varmış. Shelby evde bebekle kalıyordu. Kocasını uzun saatler çalışıyordu. O gece eve geldiğinde, birlikte geç bir akşam yemeği yediler ve sonra bebeğin bir sonraki beslenmesi gereken zamana kadar etrafta takıldı. Bu ilk değildi Gece geç saatlerde koşmaya gittiğinde, çünkü bazı günler kendine ayırabildiği tek zaman buydu.

Söylemeye gerek yok, eve hiç gelmedi.

Shelby'nin kocası Jason Tebow zan altında kalan ilk kişi oldu. Bildiğimiz kadarıyla ilk ve tek. Hâlâ şüpheli. Sırlar gazeteciler ve polis tarafından hızla ortaya çıkarıldı ve herkes tarafından bilinir hale geldi. Jason'ın arkadaşları Shelby'nin melodramatik bir yeteneği olduğunu söylediler. Onun bir yalancı ve dolandırıcı olduğunu söylediler. Tüm sosyal medya sitelerinde bol miktarda dedikodu vardı. Polis departmanı

Shelby'nin kayboluşunun detaylarını Facebook sayfalarında paylaştılar. Yorumlar acımasızdı. *O kız gerçeği yüzüne vurulsa bile bilemezdi,* Birisi dedi ki.

Shelby'nin tarafı karşılık verdi. Jason'ın arkadaşlarını iftira atmakla suçladılar. Shelby'nin bunların hiçbirini olmadığını söylediler. Nazik, sevgi dolu. O her zaman

önce diğerleri. Bunun yerine Jason'ın bebek doğduğundan beri ve muhtemelen daha önce de sadakatsiz olduğunu söylediler. Görünüşe göre babalık ona göre değildi, tek eşlilik de öyle.

Ona bir şey yaptığını düşünmek kolaydı.

Ama şimdi, Meredith ve Delilah'ın kayboluşunun ışığında, bir düşünce zihnime korku salıyor. Ya bu aile içi şiddet değilse? Ya serbest dolaşan bir seri katil varsa?

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Ayrıldığımda hastanenin otoparkı boştu. Saat sabahın üç buçuğu. Yaklaşık yedi saat boyunca müşterimin yanındaydım ve kocasıyla birlikte Zeppelin adını verdikleri güzel bir erkek bebek dünyaya getirmesine yardımcı oldum. Korkunç bir durum. Daha birkaç saatlik ve şimdiden okulda onunla dalga geçildiğini hayal ediyorum. Ama kimse fikrimi sormadı. Kocasını Matt, amatör bir gitarist ve 70'lerin rock müziğinin sıkı bir hayranı. Kararlarını vermişlerdi.
haftalar önce.

Bütün gece telefonum sessizdi. Mesaj atan tek kişi Josh'tı, o da yatmadan önce iyi geceler diledi ve beni sevdiğini söyledi. İşlerin nasıl gittiğini ya da ne zaman evde olacağımı hiç sormadı. Sormaktan daha iyisini biliyor. Bilmediğimi biliyor. Doğum nadiren tahmin edilebilir.

Bu doğum, ilk doğanlara göre nispeten hızlıydı. Odak noktam müşterim ve bebeğiydi. Bu hoş bir ertelemeydi. O korkunç mesajlar gibi başka şeyleri düşünecek vaktim yoktu.

Ama şimdi, kapalı otoparkın dördüncü katına adımımı attığımda, aklıma geliyorlar. Garajın diğer tarafında arabamı görüyorum. Hızla hareket ediyorum, hızlı bir yürüyüş, koşmaktan biraz çekiniyorum. Burada sadece bir avuç araba var. Ziyaret saatleri çok uzun zaman önce sona erdi. Hâlâ burada olan arabalar hastalara ve hastane personeline ait. Otoparkla ilgili her şey klişe. Kötü aydınlatılmış, kirli ve klostrofobik. Garajda kötü bir koku var çünkü

Duvarlar sağlam ve havalandırması az. Yazılar olmasa bile garaj korku uyandırıyor. Bir film sahnesine ait. Beni hep korkutur ama bu gece özellikle korkutuyor.

Çantama uzandım. Biber gazını yanımda taşıyorum çünkü uzun zaman önce Josh bana bunu yaptırmıştı. Gecenin geç saatlerinde sokakta ya da terk edilmiş otoparklarda olmam fikrinden hep nefret etmişti. Ona saçmaladığını söyledim.

Başıma kötü bir şey gelmeyeceğine yemin etmişim. Ama şimdi minnettarım biber gazı. Yıllardır aynı kutu var bende. Muhtemelen son kullanma tarihi geçmiştir,

İhtiyacım olduğunda pek yardımcı olmayacak şekilde bozuldular. Ama elimdeki ağırlığı beni rahatlattı. Hiç yoktan iyidir. Yürürken başımı dik tutuyorum. Her adımda otoparkı tarayarak tetikte kalıyorum. Burada

kimse yok. Otopark boş. Hala boş, göremediğim karanlık boşluklar var, garajın ışıkların ulaşmadığı köşelerinde olduğu gibi. Her köşede merdiven boşlukları var; kapılar açık, geriye sadece kararmış bir oyuk kalıyor. Eğer biri orada, o kararmış boşlukta, açık kapıdan bir metre geride dursaydı, onu göremezdim. Biliyorum. Arkamda birinin olup olmadığını da bilemem. Ayak seslerini dinlemeye çalışıyorum. Ama garajda bir çeşit besleme ya da egzoz fanı vızıldıyor. Diğer tüm sesleri bastırıyor. Tek duyabildiğim o fan. İki kez Orada biri var mı diye arkasına bakıyor ama kimse yok. Yine de, tam olarak Korkuyu bastırmak. Geri döndüğüm anda, takip edilme korkusu geri geliyor.

Tekrar çantamı karıştırıyorum. Cep telefonumu bulup elime alıyorum. Arayıp Josh'u uyandırmak istemiyorum; sonunu asla duyamam. Korktuğumu bilseydi, güvende olduğumdan emin olmak için gittiğim her doğuma benimle birlikte bir tugay göndermek isterdi.

Kate, Cassandra ya da Bea'yı aramayı düşünüyorum. Hattın diğer ucunda bana eşlik edecek birinin olması büyük bir rahatlık olurdu. Ama saat sabahın üç buçuğu. Birini arayıp uyandıramam.

Hızımı arttırıyorum. Garajın yarısına geldiğimde koşmaya başlamıştım. Terliyorum, nefesim o kadar hızlı geliyor ki yakalamakta zorlanıyorum. Nabzım kulaklarımda atıyor.

Arabaya ulaştım. Kapıyı çekip açtım ve neredeyse sürücü koltuğuna dalıyordum. Kapıyı çarparak kapattım. Düğmeye basıp kilitleri etkinleştiriyorum ama bu sadece kısmi bir rahatlama çünkü hala dikiz aynamdan baktığımda orada birinin olacağı korkusu var. Mesajlardan dolayı korkularım yersiz değil. *Umarım ölürsün. Umarım cehennemde çürürsün.* Korkmak için her türlü nedenim var, ancak kendimi mesajların sadece bir şaka olduğuna, hastalıklı bir mizah anlayışı olan birinin bunları gönderdiğine ikna etmek için elimden geleni yaptım, ancak böyle birini tanımıyorum.

Anahtarlarımı kontağa soktum. Arabayı çalıştırıyorum. Daha geri vites takamadan, camıma bir dokunuş oldu. Çılgılık atıyorum, sadece camı dolduran karanlığı görüyorum. Arabanın yanında biri duruyordu. Yüzünü seçemiyorum. Biber gazına sarıldım. Kullanmam gereken diğer şeyler bir buz kazıyıcı ve anahtarlarım.

Figür çömelir ve pencerede ebe Jeanette belirir.

Elimi kalbime götürüyorum. "Tanrım," diyorum camı indirip kendimi gülümsemeye, rahatlamaya zorlayarak, "ödümü kopardın Jeanette."

Derin bir nefes alıyorum. Jeanette burada, otoparkta benimle birlikte. Jeanette buradayken kimse bana zarar veremez.

"Özür dilerim!" diye cevap veriyor, hala doğumun etkisinde. Bazen canlandırıcı olabiliyorlar, özellikle de bunun gibi yirmi dört saat sürmeyen ve sadece ameliyatla sonuçlananlar. "Beni gördüğünü sandım," diyor Jeanette. "Bir süredir seni takip ediyordum. Sana seslendim."

Ona "Seni duymadım, yoksa dururdum" dedim.

Sonra yüzünde muzip bir sırıtış belirdi ve bana "*Zeppelin*" dedi. ve ikimiz de gülüyoruz. "Çocuklar bununla bir gün geçirecek."

"Zavallı çocuk için üzülüyorum," diyorum. "Bunun için ailesinden nefret ederek büyüyecek."

"Thomas ve James'e ne oldu?" Jeanette soruyor. Jeanette benden daha yaşlı. O daha geleneksel.

"Hadi ama Jeanette," diyorum. "Thomas ve James'in son yıllarda rotasyondan düştüğünü bilmiyor musun? Bugünlerde hepsi Jacobs, Noahs ve Mason."

"Ve görünüşe göre Zeplinler."

"Bu bir vahşet," dedim. Çok güldük.

"Geç oluyor," diyor Jeanette. Sadece birkaç saat sonra güneş doğacak. "Eve gidip bebekleriniz uyanmadan uyumaya çalışsanız iyi olur."

Vedalaştık. Jeanette'in daha aşağıya park ettiği arabasına doğru gidişini izliyorum. O güvenle arabasına bindiğinde, ben de hızla otoparktan çıkıyorum. Arabam nihayet dışarıdaki caddeye ulaştığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Sokakta başka arabalar, bina ışıkları, sokak lambaları var. Şafağa daha saatler var, ama ay neredeyse dolunay, daha fazla ışık yayıyor. Yirmi dört saat açık bir McDonald's beni çağırıyor ve genellikle fast food hayranı olmasam da, bir şeyler yemeyeli saatler olduğu için arabaya servis bölümünden geçmeyi düşünüyorum. Açlıktan ölüyorum, canım yağlı ve hızlı bir şeyler çekiyor.

Rahatlama kısa sürdü çünkü kısa süre sonra telefonumdan tanıdık bir ping sesi geldi. Bir mesaj. Josh olabilir, bir güncelleme istiyor. Salı Çarşamba'ya döndüğüne göre, çocuk bakımı için düzenlemeler yapılması gerekebilir. İşe erken gidiyor, saat altı gibi. O saate kadar evde olmazsam çocuklarla yapacak bir şeyler bulması gerekecek, gerçi olacağım ama o henüz bilmiyor. Proaktif davranıyor.

Ne dediğine bakmak için yolcu koltuğundan telefonumu aldım.
Ama mesaj Josh'tan değil. Diğerleriyle aynı bilinmeyen numaradan geliyor.
Eve sağ salım gidin, diyor.

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Babam biz çocukken evde videolarımızı çekerdi. Saatlerce. Bazı geceler, özellikle acınası olduğunda, bana izlettirir. O videolardaki kız hoppa, şapşal. Çok gülümser. Sürekli kıkırdar. Öte yandan sen çok ciddisin. Sarsılmış ve korkmuş görünüyorsun. Hiçbir şey değilsin. Artık o kız gibi değilsin. Sen yeni birisin.

Babam polisten telefon aldığı anda okuldaydım. Beni almaya geldi. Geldiğinde dördüncü ders onur cebiriydi, çoğu insan bundan nefret eder ama ben severim çünkü bana kolay gelir. Görünüşe göre matematikte iyiyim. Umurunda değil. Başımın belada olduğunu düşündükleri için dahili telefonda beni çağırdıklarında tüm aptal sınıf ateşleniyor. Gerçek mi? Hayır.

kimse beni sevmez. Ben garip çocuğum, ucubeyim, eziğim. Bunun için sana teşekkür etmeliyim. Yine de başım belaya girmiyor. Başımın belaya girdiği tek zaman

Diğer çocuklar benim hakkımda yalanlar söylüyor.

Aşağı indiğimde babam ofiste bekliyordu. Gözleri ağlamış gibi kırmızı ve sulu, ki bu çok utanç verici: okuldaki çocukların babanızı ağlarken görmesi. Todd Felding yanımdan geçerken onu görüyor ve bu olayı asla unutamayacağımı biliyorum.

Babam ve ben ayrıldık ve birlikte seni almaya gittik. Seni karakolda bir odaya kapatmışlar, sadece sen ve kadın polis varsınız. Onun bir adı var. Dedektif Rowlings. Ona öyle seslenmeyi sevmiyorum. Babam bazen öyle diyor ama çoğunlukla Carmen diyor. Tam emin değilim ama tahmin etmem gerekirse, babamla bayan polisin daha önce takıldıklarını söyleyebilirim. Başından beri oradaydı ve babamın dediği gibi, *yatırım yaptı*. Babam o kadar kör ki, kadının ondan hoşlandığını göremiyor. Her şeyin faili meçhul bir davayı çözmekle ilgili olduğunu sanıyor. Bunun yerine, onun pantolonuna girmeye çalışıyor, ki eminim bunu birden fazla kez yapmıştır.

Babam bilmiyor ama kadın polisin ona gönderdiği mesajları okudum. Duygusal, özensiz, duygusal. Kusasım geliyor. Babamın egosuna masaj yapıyor, ona ne kadar cesur ve nazik olduğuna hayran olduğunu söylüyor,

Ne kadar dürüst. Seni düşünüyordum, bazen mesaj atıyor. Sen ve Leo her zaman aklımdasınız.

Gag.

Senin için bir tabak yemek getirmişler. Sen de yiyorsun. Ama sanki yemek yemeyi unutmuş gibisin çünkü her şeyi yanlış yapıyorsun.

Zayıfsın. Solgun bir cildin var. Ellerin titriyor. Babam çok emin size doğru koşup sarıldığını görürsünüz. Kaskatı kesiliyorsun. Bana nefesin kesilmiş gibi geldi. Geri çekilmeye çalışıyorsun ama babam izin vermiyor. Ağlıyor. Hayatını kurtarmak için tutunuyor. Bayan polis elini koluna koyup babama sana biraz yer açmasını söylüyor. Onun adına utanıyorum. Davranışları yüzünden kendi yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Tıpkı annene benziyorsun," diyor eliyle yüzünü kavrayarak ve gördüğüm fotoğraflara bakılırsa benziyorsun. İkinizin de saçları kızıl, bu da bir şey çünkü insanların sadece yüzde ikisi kızıl saçlı.

Geride, kapının yanında duruyorum. Seni tanımıyorum.

Babam ve kadın polis uzun süre konuşurlar. Çok yakın duruyorlar. DNA testi bekleniyor ama bunun bir önemi yok çünkü babam zaten sen olduğunu biliyor. Bayan polis bir doktor tarafından kontrol edilmeni öneriyor. Cinsel istismara uğradığına dair kanıt olup olmadığını kontrol etmek istiyor. Kadın bu sözleri söylediğinde babam hasta olacakmış gibi görünüyor. *Cinsel istismar*.

"Tecavüz kiti gibi mi?" Babam soruyor.

Bunu daha önce de duymuştum. Bayan polis evet diyor. Adamın eline dokunuyor, sesi yumuşuyor. "Bu bir önlem Josh. Cinsel istismara uğradığından emin değiliz. Ama bunu yapan kişiyi bulabilirsek, onu mahkûm etmemize yardımcı olur." Üzerinizde soruşturmaya yardımcı olacak DNA kanıtları olabileceğini söylüyor. Babama Josh demesinden hoşlanmadım. Bunu söylerken onun eline dokunması da hoşuma gitmiyor.

Babam ikilemde kaldı. Polise yardım etmek istiyor ama seni travmatize etmek istemiyor. Bu ikisi arasındaki çizgi çok ince. Sonunda babam evet diyor ve hastaneye gidiyoruz, lobide oturup bekliyoruz. Hemşireyle birlikte tek başına muayene odasına giriyorsun. Babam seninle gelmeyi, elini tutmayı teklif ediyor ki bu çok garip. Bayan polis ona hayır diyor. Daha nazikçe söylüyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Josh." Artık altı yaşında değilsin ama bunu babama söylemeyi dene. Bayan polis tüm sınav boyunca yanımızda oturdu. "Yalnız kalmamalısın," diyor babama, ama babam yalnız değil. Yanında ben varım. Keşke gitse.

O kadar uzun sürüyor ki asla bitmeyeceğini düşünüyorum.

Kıyafetlerinize el koyarlar. Sizi giyecek başka bir şeyle eve gönderiyorlar.

DNA sonuçları bir gün daha gelmeyecek olsa da, söylediğiniz kişi olup olmadığınıza dair hiçbir soru işareti yoktur. Çocuk hizmetleri seni bir geceliğine alabilir. Çocuk servisinin seni bir geceliğine alması gerekiyor. Ama yaşadığın onca şeyden sonra, bayan polis kuralları çiğnedi ve babamla benim seni eve götürmemize izin verdi.

Onlara nerede olduğunu anlattığını babama söyledi. Babam neredeyse çılgına dönüyor. "Bu hiç mantıklı değil" diyor ve haklı da, çünkü annem kendi kendine açtığı bir bıçak yarasıyla ölü bulundu ve üzerinde bir not vardı: *Onu asla bulamayacaksınız. Denemeyin bile.*

Notta güvende olduğun, iyi olduğun yazıyordu.

Eğer söyledikleriniz doğruysa, iyi değildiniz. İyi olmaktan çok uzaktın. Ama belki de yalan söylüyorsun. Bunu benden başka kimse düşünmez.

Sizi bir psikiyatriste ve takip için kendi doktorumuza götüreceğimize dair söz vererek ayrılıyor. Yetersiz beslenme, kas erimesi, fiziksel istismar konusunda endişeleniyorlar; gözleriniz için endişeleniyorlar. Özel bir gözlük takmak zorundasın.

Güneş gözlüğü, çünkü 11 yıldır gün ışığı görmedin. Evde, Panjurları kapalı tutmamız gerekiyordu. Ayakların için endişeleniyorlar. Bandajla sarılmışlar. Ayakkabıların varsa onları da aldılar.

Ayrıca ruhsal durumunuz hakkında da endişeliler. Her şeyin yolunda olmadığı açıkça görülüyor. Aklın başında değil. Çok korkmuşsun, bitkinsin ve bir deri bir kemik kalmışsın. On yedi yaşında olmalısın ama kimse senin on yedi yaşında olduğunu düşünmez. On yaşında bile olabilirsin. Hiç memen yok. Yaklaşık bir buçuk metre boyundasın. Belki 80 kilosun.

Eve gidiyoruz. Sen arka koltukta oturuyorsun. Hiçbir şey söylemiyorsun.

Eve döndüğümüzde bir medya sirki olacak. Babam arabayı gazetecilerin arasından geçirirken böyle söylüyor. *Bir medya sirki.* Bu da bana muhabirleri palyaço, sirk ucubeleri gibi düşündürüyor ki zaten öyleler. Geri çekiliyorlar.

Babam onları ezmiyor. Yine de arabanın camından fotoğraf çekiyorlar; size bağırarak sorular soruyorlar. Daha arkadakiler size bakmak için boyunlarını uzatıyorlar. Onlardan bir sürü var. Çimenlerimizin bir metrekaresi için birbirleriyle kavga ediyorlar, babam zaten orada olmamaları gerektiğini söylüyor, çünkü bu izinsiz girmek demek. Babam kornaya basıyor ve onlar da arabadan uzaklaşıyorlar. Babamın korna sesini duyunca sinirleniyorsun, geriliyorsun. Senin için üzülüyorum. Ama durumu düzeltmek için ne diyeceğimi bilemiyorum, o yüzden hiçbir şey söylemiyorum.

Babama burada olduğunu nereden bildiklerini sordum. Babam, karakoldaki ya da hastanedeki bazı utangaçların muhtemelen geri döndüğünü medyaya sızdığını söyledi.

Yoksa nereden bilsinler? Mucizevi dönüşünüzün gizli tutulması gerekiyor.

Babam bu konuda kızgın çünkü eğer kadın polise söylediklerin doğruysa, o zaman dışarıda seni arayan birileri var demektir. Ve eğer durum buysa, bu muhabirler onları doğruca kapımıza getirecek.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Şafak çabuk söküyor. Bir doğumdan sonraki sabah asla kolay değildir. Uyandığımda Josh üzerime eğilmiş, gitmeden önce beni öpüyordu.

"Saat kaç?" Gözlerim kamaşmış bir halde soruyorum. Perdelerdeki aralıktan içeri süzülen sabah güneşine karşı gözlerimi gölgelemeye çalışıyorum.

"Altı," diyor. "Yanınızdaki masada kahve var. Eve kaçta geldin?"

"Dört civarı."

Eve geldiğimde uykuya dalmam biraz zaman aldı. Korkuyordum, bana mesaj atan kişinin beni eve kadar takip edip etmediğini merak ediyordum. Josh'u uyandırıp ona olanları anlatmayı düşündüm. Ama onu gereksiz yere endişelendirmek istemedim. Josh zaten endişeleniyor. Daha önce de söylemişti, doğumdan sonra gecenin bir yarısı eve yalnız gitmemden hoşlanmadığını. Ziyaret ettiğim hastanelerin hepsinin olmasa da çoğunun otoparkları yarım yamalak. Bazı hastaneler şehir içinde, arabama ulaşmak için yürümek zorunda kaldığım daha kötü mahallelerde. Hava karardıktan sonra sokaklarda pek fazla insan olmuyor. Onun endişelerini her zaman önemsemedim. Eğer bir şey varsa,

Biber gazını, telefonuma sürekli nerede olduğumu takip eden bir uygulama indirmeyi kabul ettim. Josh bu sayede daha iyi hissediyor. *Bu*

Beni uygulamayı indirmeye ve arkadaşlık davetini kabul etmeye ikna ettiğinde, eğer *kaybolursan seni bulabilirim* demişti. Bunu şaka olarak söylemişti ve o zaman ikimiz de gülmüştük. Ama şimdi hiç komik değil.

Her iki şekilde de çalışıyor. Josh'ı da takip edebilirim ama hiç yapmadım.

Josh daha önce özel doula pratiğimi bırakmamı ve tam zamanlı yoga öğretmemi önermişti. Yoga derslerinin iş saatleri içinde yapılmasını seviyor. Saatler önceden belirlenebilir. Müşterilerin çoğunlukla kadın olduğunu. Josh'a dün gece olanlardan bahsetmedim çünkü yeniden açmak isteyebilirdi. bu tartışma. Bu benim yapmak istediğim bir tartışma değil. Yoga yapmayı seviyorum. Ama yoga öğretmek tekrarlayıcı ve sıradan olabilir. Ben bunu hayatımın geri kalanında. Yaptığım işi seviyorum. Doğum mucizesini seviyorum.

"Neleri varmış?" Josh soruyor ve ben de ona bir çocuk söylüyorum. "Zeppelin," diyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Zeplin gibi mi?" diye sorar.

Gülüyorum. "Gruptaki gibi," diyorum, bunun durumu daha iyi hale getirdiğinden emin değilim.

"Çocukları uyandırmamı ister misin?" Josh sorar ama gerek yoktur.

Çünkü koridorda ayaklarını sürüyerek odamıza doğru geldiklerini duydum.

Kapıda beliriyorlar, yatak başları ve eklemleri yok. Delilah bebeğini kucaklıyor, Leo ise çok sevdiği mavi battaniyesini. O şey olmadan hiçbir yere gitmez. Delilah'nın koluna asılıyor ve Delilah daha sabahın altısında ona dokunmayı bırakması için mızızlanıyor. Leo Delilah'ı tanılatıyor. Ona doyamıyor. Tek istediği onunla birlikte olmak, ne şekilde olursa olsun. O oynayacak

okul, ev saatleri. Delilah ise bir kız olmayı, tercihen bir abla olmayı diliyor.

"Haydi çocuklar," diyor Josh yer aynasının önünde durup balıksırtı kravatına yarım Windsor düğümü atarken. Josh işe giderken her zaman kravat takar. Her zaman bakımlıdır. Müşterileri için iyi görünmek istiyor çünkü iyi görünmek güven ve saygıyı artırıyor. Bunu anlıyorum. Aynadaki yansımasına bakıyorum. Kocam inanılmaz derecede yakışıklı. *Nasıl bu kadar şanslı olabildim?* Sık sık merak ederim.

Çocuklar benimle yatağa atladı. Josh gitmeden önce onlara annelerine iyi davranmalarını söylüyor. Delilah uzaktan kumandayı buluyor ve televizyonu açıyor. Birlikte yatakta sessizce oturup *Bubble Guppies*'i izliyoruz. Delilah başını kucağıma koyuyor ve Leo da yanıma sokuluyor. Kolumu ona doluyorum, keşke bütün gün böyle kalabilseydik diyorum. Delilah anaokuluna başladığından beri günlerimiz son derece hızlı geçiyor. Uzun, tembel günleri özlüyorum

Eskiden, onlar daha küçükken. Ama saat dokuz olmadan önce Delilah okulda, Leo bakıcıda ve ben de işte olacağım.

Josh'un bana bıraktığı kahveye uzanıyorum ve bir yudum alıyorum. Bir saatlik uyku asla yeterli olmuyor. Yorgunluk beni yıpratıyor, fiziksel olarak hasta hissettiriyor.

Telefonum yanımdaki masanın üzerinde, sesi açık çünkü öyle olmak zorunda. Geceleri kapatma lüksüne asla sahip değilim, çünkü bir müşterinin bana ihtiyacı olabilir. Dün gelen mesajları bir şekilde yanlış anlamış olabileceğim umuduyla telefonuma uzanıyorum. Her zamanki umutla bir göz atıyorum, yine de oradalar, tıpkı dün geceki gibi, anında korku uyandırıyorlar.

Umarım cehennemde çürürsün, Meredith.

OceanofPDF.com

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Ertesi sabah uyandığımda Bea çoktan gitmişti. Yatağa girdiğimde saat neredeyse bir olmuştu. Sadece beş saat uyuyabildim ve o bile en iyi ihtimalle aralıklıydı, çünkü sürekli Meredith ve Delilah'ı düşündüm, sabaha kadar iyi haberler almayı umdum. Sabaha kadar bulunmalarını umuyordum.

Şimdi hizmetçi merdivenlerinden mutfağa iniyorum ve Bea'nın atölyesinde olduğunu, arka kapı açık olduğu için yine çalıştığını görüyorum. İki tane Evimizdeki merdivenlerden biri önde, diğeri ise dar, kavisli ve arkada, ikinci kattan mutfağa uzanan, hizmetçilerin görülmek istenmediği zamanlardan kalma bir geçit. Eski eve ilk aşık olma nedenlerimden biri de bu, tarihi.

Bea çalışırken yemek için kendi kahvaltısını stüdyoya götürmüş olmalı. Bana bir tabak bıraktı. Sabahın serin ve nemli havası açık kapıdan içeri giriyor.

Bea benim yanıma taşındığında müstakil garajı bir müzik stüdyosuna dönüştürdü. Büyüleyici bir yer, ama içine nadiren giriyorum. Çünkü orası Bea'nın işyeri, tıpkı onun benim ofisime hiç gelmemesi gibi. Bir ilişkide sınırlar önemlidir.

Bea garajda kendi müziğini yazıyor. Kaydediyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama yine de bazen dinlemeye çalışıyorum çünkü Bea'nın seksi bir sesi var. Boğuk, zengin ve kalın. Sesine bakınca günde bir paket sigara içiyor sanırsınız ama içmiyor. Ama kapıyı yanlışlıkla açık bırakmadığı sürece içeriği duyamıyorum.

Bea ile altı yıl önce sahne aldığı şehirdeki bir barda tanıştım. Veterinerlik okulundan önceki yazdı. Okul için ekstra para kazanmak amacıyla kokteyl garsonu olarak çalışıyordum. Birbirimize aşık olduk. İki ay sonra okul için ayrıldım. Görüşmeye devam ettik; Bea beni ziyarete geldi. Mezun olduktan sonra geri döndüm, bir iş buldum, bir ev aldım.

Bea yanıma taşındığında, müziğiyle komşuları kızdırmak istemedi. Bu yüzden garajı ses geçirmez hale getirdik. Komşuların sokakta yaşayan iki eşcinsel kadın yüzünden zaten yeterince kızgın olacağını düşünmüştü. Banliyöde bir ev fikri Bea'nın tüylerini diken diken ediyordu; o öyle bir tip değildi. Ama bunu benim için yaptı. Benim için yaptı. ev işime yakın ve elverişliydi. Bea her yerde çalışabilirdi.

Ev, kasabamızın tarihi bölgesinde 1904 yapımı sarı bir İtalyan evi. Muhafazakârdan çok liberal bir bölgede, bir üniversite kampüsünden sadece bir taş atımı uzaklıkta yer alıyor. Tuğla yürüyüş yolları ve yüz yıllık ağaçlarıyla romantik bir yer. Ancak bu, ara sıra nefret ve bağnazlık olmadığı anlamına gelmiyor.

Çünkü nereye giderseniz gidin, bundan kaçamazsınız.

Bea artık barlarda sahneye çıkmıyor. Bugünlerde onu sadece duşta şarkı söylerken duyuyorum. Kalabalık önünde performans sergilemeyi seven biri olarak, özel performanslara kesinlikle karşı.

Bea müzik yazarken dünyanın geri kalanıyla bağlantısını kesiyor. Tamamen dışarıda kalıyor. Müziğe en uzun süre ara verdiği zamanlarda kendini müziğinde kaybettiğini anlıyorum ve bu yüzden onun adına mutlu oluyorum. Bea doğuştan müzisyen. Yıllarca ses ve gitar dersleri verdi, barlarda ve gece kulüplerinde sahne aldı. Ama bu onu tatmin etmedi. Hayatının geri kalanında yapmayı düşündüğü şey bu değildi. Şimdi bir albüm üzerinde çalışıyor.

Bununla birlikte, Bea beleşçi biri değil. Finansal olarak kendi yükünü taşıyor. Yazdığı şarkılardan bazılarını sattı ve görünüşe göre zengin olan ölmüş bir büyükanneden güzel bir mirasa sahip. Onunla hiç tanışmadım. Ben Bea ile tanışmadan önce ölmüştü. Bea ondan sadece parasını almakla kalmadı, aynı zamanda Beatrice ismini de aldı, ki bu başkalarının nefret edebileceği eski isimlerden biridir, ama Bea öyle değil. Büyükannesine tapardı. Birlikte çekilmiş bir fotoğrafları Bea'nın komodininin üzerinde dururdu.

Arkamı döndüğümde Bea içeri girdi. Kapıyı kapatıyor ve bana doğru geliyor, kollarını arkamdan sarıyor. Ona dönüyorum, beni sarmasına izin veriyorum. Bea hâlâ pijamalarını giyiyor, uyumak için giydiği pamuklu şortu ve Kurt Cobain tişörtünü. Koyu renk saçları uzun ve düz çünkü Her nasılsa, açıklanamaz bir şekilde, Bea'nın hiç yatak başı olmuyor.

"Onlar gelmeden duşa girmek istiyorum" diyor, *onlar* evimizde çalışan taşeronları kastediyor. Ev eski ve dağınık bir tadilatın ortasındayız. Ev sevdiğimiz tarihi unsurlarla dolu: tavan madalyonları; orijinal, büyük boy pencereler; gömme dolaplı kütüphane; hizmetçi merdivenleri. Bir hikaye anlatıyorlar.

Ancak banyo ve mutfak yetmişli yıllardan kalma.

önceki sahibi onlara kötü bir iş çıkarmış. Evin geri kalanının sahip olduğu cazibeden yoksunlar. Evin tarihini ve özgünlüğünü geri kazandırmak için bunları yeniden yaptırıyor, orijinal hallerinin modern bir versiyonuna geri getiriyoruz.

Ön kapımızda şifreli bir kilit kutusu var. İşçiler istedikleri zaman gelip gidiyorlar. Sabahları duş almakta acele etmezsek, bizi pijamalarımızla yakalıyorlar. Bu adamlar evimizin yolunu biliyorlar çünkü Bea ve ben yokken bile buradalar. Bu beni daha önce hiç rahatsız etmemişti ama şimdi, son on iki saatte olanların ışığında, ediyor.

Müteahhit, 1890'lardan kalma bir Queen Anne olan kendi evinde iş yaptıran Josh tarafından tavsiye edildi. Görünüşe göre tarihi evlerin bütünlüğünü koruma konusunda çok iyiler. Meredith nihai sonuçtan memnun olsa da mahremiyetin ihlal edilmesinden nefret ediyordu. Tadilatın bitmesini bekleyemediğini, kapısındaki kilit kutusunun kaldırılmasından ve sonrasında evinin tek sahibi olmaktan ne kadar memnun olduğunu anlatmıştı.

Şimdi düşünüyorum da Bea ve ben bir adım daha ileri gidip kilitleri değiştirmeliyiz, çünkü taşeronlardan birinin anahtarı kopyalamış olamayacağını kim söyleyebilir? Bea ve benim dışımda birinin evimizin anahtarına sahip olduğunu düşünmek midemi bulandırıyor.

"Josh'tan haber var mı?" diye sordum. Daha erken. Bea'nin ondan haber almasını beklemiyordum, ama anlaşılan almış.

"Onu az önce gördüm," diyor ve bana arka bahçede köpeğini dışarı saldığını söylüyor.

"Ne dedi?" Bea'ya kahveyi ölçüp filtreye dökerken soruyorum. İyi haber almayı umuyorum ama değil.

"Meredith hâlâ evde değil," diyor.

"Ondan haber almamış mı?"

"Hayır," diyor. "Tek kelime bile etmedi. Dün gece polis geldi."

"Biliyorum. Onları gördüm. Ne dediler peki? Onu ve Delilah'ı bulmak için ne yapıyorlar?"

"Josh'a göre yeterli değil. Kendisi bir arama ekibi organize etmeye çalışıyor," diyor Bea. "Bu sabah dışarıdaydı, telefon ediyordu, ailesine ve arkadaşlarına yardım etmeleri için çağrıda bulunuyordu. Ona yardım edeceğimizi söyledim," diyor.

Başımı salladım ve "Evet, elbette. Ne olursa. Neye ihtiyacı olursa."

Bugün işten izinliyim. Ama olmasaydım bile evde kalıp aramaya yardım ederdim. Meredith ve Delilah'ın bana ihtiyacı var. Önemli olan tek şey onları bulmak.

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Evimizdeki ilk gece neredeyse hiç konuşmadın. Hiçbir şey söylemiyorsun. Babam önce bir şey söylemediği sürece. Başını eğik tutuyorsun. Bize bakmıyorsun.

Babama *efendim* diyorsun. Sana yapma diyor ama sen yine de yapıyorsun çünkü duramıyorsun. Bunu her söylediğinde, babamın içi biraz ölüyor. Bunu gözlerinde görüyorum.

Korkudan odaların bir köşesine sinmişsiniz. Yapmıyorsun Kendinle, ellerinle, gözlerinle ne yapacağını bilmiyorsun. Babam sana oturmanı söylüyor çünkü polisler seni yakaladığında cam, diken ve çakmaktaşı dolu olan ayakların için çok endişeleniyor. Doktorlar hepsini cımbızla çıkarmak zorunda kaldı. Hiç irkilmedin, çünkü başına gelen en kötü şeyin bu olmadığını tahmin ediyorum.

Babam oturmanı söylediğinde yere düşüyorsun. Bu olduğunda mutfaktayız, altı sandalyeli bir odadayız. Yine de yeri seçiyorsun. Babam şaşırmış görünüyor ama sanki önemli bir şey değilmiş gibi devam ediyor çünkü seni çağırarak tuhaf hissetmeni istemiyor. Bunun yerine hindili sandviç yapıyor ve hepimiz o aptal yerde yiyoruz, ama sen pek bir şey yemiyorsun çünkü bir günde iki sandviç alışıktı olduğundan beş yüz kalori daha fazla ve miden bunu kaldıramıyor. Sen yemeye çalışıyorsun. Yemeye kararlı görünüyorsun ama aynı zamanda kusacakmış gibi de görünüyorsun.

Size "İstemiyorsanız yemek zorunda değilsiniz" diyorum, çünkü gözlerinizden yemek zorunda olduğunuzu düşündüğünüzü görebiliyorum.

Babam tabağını almaya gittiğinde, hemen geri çekiliyorsun. Sanki sana vuracakmış gibi biraz inliyorsun. Bu babamı duraksatıyor. Tabii, ikimiz de sen yokken hırpalandığını biliyoruz. Bunu söylemeye gerek yok. Ama bilmek ve görmek farklı şeyler. Sürekli birinin sana yumruk atacağını düşündüğün için senin adına üzülüyorum. Daha önce okuldaki çocuklardan dayak yemiştin. Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Gerçi okulda her zaman çocukları üzerimden çekip alacak bir öğretmen oluyor ama bu pek de iyi bir şey değil çünkü yine de kavga ettiğim için başım belaya giriyor ve sonra da hanım evladı olduğum için çocuklar tarafından çarmıha geriliyorum. Bir-iki yumruk. Ama en azından öldürülmüyorum.

Senin için ayağa kalkacak birinin olduğundan şüpheliyim.

Kendime engel olamıyorum. Sana bakıyorum. Eskiden nasıl görüldüğünü hatırlamıyorum ama videolarını ve fotoğraflarını gördüm. Neredeyse eskisiyle aynı görünüyorsun, tek fark artık daha irisin, zor da olsa, ve süt dişlerin büyük, sarı ve çarpık. Saçların yer yer kelleşmiş. Babamın kel noktalara bakmamaya çalıştığını görüyorum, ama onları gözden kaçırmak zor. Çocukların kel olmaması gerekir.

Sonra babama neden kelleştiğini düşündüğünü sordum. Kanseri olduğunu düşünüp düşünmediğini soruyorum. Bunun için bana kızıyor. Tabii ki kanser olmadığını söylüyor ama neden kelleştiğini düşündüğünü hiç söylemiyor. Sorumu internete taşıdım. Alopesi olabilirsin. Ama daha büyük olasılıkla, saçlarınızı takıntılı bir şekilde kendiniz koparıyorsunuz ya da stres yüzünden dökülüyor. Bunu okuduğumda, kanser olduğunu düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. Kendime artık kel noktalara bakmamamı söylüyorum çünkü sana kompleks vermek istemiyorum. Acaba kel noktaların orada olduğunu biliyor musun?

Bir cahil gibi konuşuyorsun. Orta Batı'da üst-orta sınıf bir mahalleden geldiğin için bu çok garip. Ama anaokulundan beri okula gitmedin. Ve sana sahip olan kişi muhtemelen cahil bir meth kafasıydı ve bildiğin her şeyi ondan öğrendin.

Gerçi çoğunlukla konuşmuyorsunuz, sadece *evet efendim* ve *hayır hanımefendi* diyorsunuz.

O gece polisler evimizi gözlüyordu. Tıpkı haber ekiplerinin yaptığı gibi polis arabalarında oturuyorlar, herkes sizden bir parça almak için yarışıyor.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Az önce dışarı çıktım. Günün mevsim normallerinin dışında sıcak geçmesi, altmış dereceye yaklaşması bekleniyor. Sabah soğuk başlıyor. Daha Mart ayındayız. Ağaçlarda kışlık evlerinden dönmeye çalışan kıvılgıdanlar var.

Çocuklar ve ben geç kalıyoruz. Acele ediyoruz. Telefonumdaki saate bakıyorum. Saat sekiz buçuk. Çocukları gitmeleri gereken yere götürmeliyim.

şehrin öbür ucundaki yoga dersime saat dokuzda yetişmem gerekiyor. Asla yetişemeyeceğim.

Cassandra, Piper ve Arlo ile dışarıda. Onları görüyorum, okula gidiyorlar. Okul birkaç blok ötede, mesafe okulun otobüs sağlamadığı kadar kısa. Yürümek zorundayız. Ya öyle ya da Delilah'yı okula ben götürmek zorundayım. Arabayla gitmekten hiç hoşlanmıyorum çünkü okula bırakma sırası tam bir kabus. Bazı günler yeterince yaklaştıktan sonra Delilah'yı bırakıyorum ve yolun geri kalanını tek başına yürümesine izin veriyorum. Bu konuda hiç iyi hissetmiyorum. Delilah sadece altı yaşında. Ama orada başka anneler, başka çocuklar ve bir de yaya geçidi görevlisi var. Etrafında bu kadar insan varken başına kötü bir şey gelmeyecektir. Delilah sokakta akıllıdır; gideceği yolu bilir. Yabancılarla konuşmaması gerektiğini, şeker ya da kedi yavrusu gibi şeylerle kandırılmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Ama bugün bunu yapmak zorunda kalmayacağım. Sokağın karşısındaki Cassandra, Piper ve Arlo'ya bakıyorum, kendi evlerinden çıkıyorlar. Dergilerden fırlamış gibiler. Tamamen bir araya gelmişler ve el ele tutuşmuş bir şekilde taş yürüyüş yolundan kaldırıma doğru ilerliyorlar. Mükemmel bir aile tablosu çiziyorlar. Arlo daha yeni yürümeye başladı ama bu mesafeyi hiç şikâyet etmeden yürüyebiliyor. Kimse el ele tutuşmayı sorun yapmıyor.

Kendi çocuklarıma bakıyorum. Bugün Delilah bir elbise giyiyor. Saçlarını taradım ve su şişesini kullanarak dağılan saçlarını toplamak için zor kısmı buldum. Duş almayı başardım ve Leo kendi başına giyindi, pantolonu da değişiklik olsun diye doğru taraftaydı. Düşündüğümüzde hiç de fena görünmüyoruz. Dışarıdan bakıldığında da derli topluyuz.

Ama içim içimi yiyor, panik ve tedirginliğim bir gülümsemenin ardına gizlenmiş durumda. Bir saatlik uykuyla bir şekilde idare ediyorum.

"Hey, Cassandra," diye sesleniyorum, sokağın karşısından el sallıyorum. Hızla ona ve çocuklara doğru yürüyoruz. "Selam, Piper. Merhaba Arlo," diyorum hevesle. Delilah arkadaşına gülümsüyor. Sadece bel hizasında utangaç bir el sallıyor. Utangaç.

Cassandra ve benim sayemde. Eğer burada yetişkinler olmasaydı, Delilah sınır tanımazdı. Ailemizdeki dışa dönük kişi o. Bunu nereden aldığını bilmiyorum. Josh'tan olmalı, benden değil.

"Seni gördüğüme çok sevindim," diyorum. "Mükemmel zamanlama. Delilah'nın seninle okula gelmesinin bir sakıncası var mı? Geç kalıyoruz," diyorum.

Cassandra'nın Delilah'yı okula götürmekle ilgili hiçbir sorunu yok. "Lütfen," diye yalvarıyor Piper.

Cassandra, "Evet, tabii ki," dedi, ki bunu yapacağını biliyordum. Cassandra hayır diyecek gibi değildi. Onlar da bizim gitmemiz gereken yöne doğru ilerliyorlar ve gerçekten de bir çocuk daha yük değil.

Delilah veda etmeden kaçmaya çalışıyor. "Buraya gel küçük hanım," diye takılıyorum.

Kıkırdıyor. Geri koşuyor, kollarını bacaklarıma doluyor ve ben de ona sarılıyorum, şurup ve şampuan karışımı kokusunu içime çekiyorum. Ona uslu olmasını, Bayan Cassandra'nın dediklerini yapmasını hatırlatıyorum. "Tamam anne," diyor.

Onların uzaklaşmasını izliyorum, Delilah'yı o gitmeden önce özlüyorum. Kreşteki ilk gününü hatırlıyorum, çocuğumu iyi tanımadığım bir insana bırakmanın midemde yarattığı o rahatsız edici duyguyu. Yıllar geçtikçe azaldı ama asla tamamen yok olmadı. Çocuklar doğduktan sonra işe geri dönmek benim için zor oldu, kendim için yapmam gereken bir şey olmasına rağmen.

Delilah düzeni bozdu. Şimdi Delilah ve Piper gülerek önden atlarken, Cassandra ve Arlo hâlâ el ele tutuşarak geride kalıyor.

Delilah'yı Cassandra'ya yüklediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Çocukları okula götürmek nadiren geri ödeyebildiğim bir iyilik. Ama Cassandra özerktir. Bağımsızdır. Kendi itirafına göre, yardım istemeyi sevmiyor. Karşılık verme şansım hiç olmuyor.

Leo'yu Charlotte'a götürüyorum. Ben işe gidiyorum. Yolda telefonum çalıyor ve soğuk terler döküyorum. Telefona isteksizce bakıyorum ama bakmam gerektiğini biliyorum. Doğum sancısı çeken bir müşterim olabilir.

Öyle değil. Onun yerine dün gece aldığım aynı mesajın bir varyasyonu.
Nefesim kesildi ve telefonumu düşürdüm, ama mesajı okumadan önce değil.

Ne yaptığını biliyorum. Bundan asla kurtulamayacaksın, sürtük.

OceanofPDF.com

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Bea ve ben Josh'la saat sekizden biraz önce bahçesinde buluştuk. Sabahın erken saatleri ama şimdiden kayıp ailesini aramak için bir düzine kadar insan toplamış. Daha fazlası da yolda. Yine de bizimki tabandan gelen bir çaba. Bir daire şeklinde toplanıp Meredith ve Delilah'ın olabileceği yerler hakkında konuşuyoruz. Bazıları dünle ilgili detayları soruyor ve Josh alnını ovuşturarak onları bilgilendiriyor. Gergin ve sinirli görünüyor ama aynı zamanda bitkin. Gözleri kan çanağına dönmüş. Seğiriyor. Çok uyuduğundan bile şüpheliyim. Etrafıma bakıyorum. Leo burada değil. Josh onu bakıcıya bıraktı, Charlotte'a, sanırım. Charlotte mahalledeki birçok çocuğu izliyor. Kendi çocukları olmayan Bea ve ben bile onun kim olduğunu biliyoruz. O buraların vazgeçilmezi. Hava güzel olduğunda onu ve çocukları dışarıda, mahallede dolaşırken görüyoruz. Charlotte ellili yaşlarının sonlarında, belki altmış yaşında. Kocasıyla yalnız yaşıyor.

Acaba Leo neler olduğunu biliyor mu? Josh ona söyledi mi? Meredith ve Delilah'ın kayıp olduğunu biliyor mu? Bundan şüpheliyim. Dört yaşındaki bir çocuk için sindirilemez. Boya kalemleri kaybolur. Yapboz parçaları kaybolur. Anneler ve kız kardeşler kaybolmaz. Acaba Josh, Leo'ya onların nerede olduğunu söyledi? Uyandığında Delilah'nın orada olmadığını görünce kafası karışmış olmalı.

Arama ekibimiz arasında Meredith'in çalıştığı yoga stüdyosunun sahibi olan kadın da vardır. Josh ona gidiyor ve Meredith'in dün yokluğu için özür diliyor. "Umarım çok fazla rahatsızlık vermemişimdir." diyor.

Meredith'in hasta olduğu geçen hafta ve ondan önceki hafta olduğu gibi, başka bir öğretmenle birlikte Meredith'in derslerini kendi aralarında paylaştıklarını ve bunun hiç de rahatsızlık verici olmadığını söyledi.

Josh şaşırdı, Bea ve ben de öyle. Birbirimize bakıyoruz. "Ne demek istiyorsun?" Josh soruyor, çünkü hepimizin bildiği kadarıyla Meredith ilk kez dün hastalandı. Josh'un tepkisini izliyorum. Uzun boylu bir adam.

esmer, soğuk mavi gözlü. Gözleri nemli, mavi gözyaşları yüzünden bir şekilde daha da maviye dönüyor. Leo, her neredeyse, aynı gözlere sahip.

Kadın kendini aptal gibi hisseder. Kızarır. Yanlış konuşmuştur. Kelimelerle mücadele ederek, "Sadece dün Meredith'in iki hafta içinde üçüncü kez hasta olduğunu söyledi. Bilmiyor muydun?" diye sorar Josh'a. başını sallar. "Endişeliydik. Birkaç hafta öncesine kadar Meredith hep çok vicdanlı biriydi. Bu onun yapacağı bir şey değildi. Bir şeyler olduğunu düşündük.

Gerçek bir sağlık krizi, kanser ya da başka bir şey gibi" ve bana sanki bunu -Meredith'in kanser olmasını- hafifletmeye çalışıyormuş gibi geliyor, yine de kanserin olanlara tercih edilip edilmeyeceğini merak ediyorum. Kanser olsa savaşma şansı olurdu. Bununla, bilemiyorum.

Başka bir kadın konuşuyor. Kendisini Meredith'in zaman zaman birlikte çalıştığı bir ebe olan Jeanette olarak tanıtıyor. "İzninizle," diyor Jeanette ve Meredith'in kısa bir süre önce ailesiyle daha fazla vakit geçirmek için iş yükünü azaltma kararı aldığını açıklıyor. Bir hafta kadar önce Jeanette'e daha az müşteri kabul edeceğini söylemiş ve sorularını gönderebileceği diğer doulaların tavsiyeleri.

Josh'un tepkisinden onun da bunu bilmediğini anlıyorum. Yüz ifadesi düşünceli, dalgın ama aynı zamanda hüznü bir hal alıyor. Parmaklarını bıyık ve sakal. Gözlerinin arasında biri diğerinden daha derin olan kaş çatma çizgileri beliriyor. Josh da Meredith gibi otuzlu yaşlarının ortalarında, Bea ve benden biraz daha yaşlı olmalı. Henüz kırk yaşında değil. İkisi de kırk yaşına geldiğinde egzotik bir yere gidip gitmeyecekleri hakkında konuştuklarını hatırlıyorum. Bu çok yakın bir zaman değildi, ama düşünüp karar vermek için zamanları vardı, yıllar uzakta ama yine de ufukta görünen bir şeydi.

Bea bir strateji geliştiren kişi. Sorumluluk almak ve planlayıcı olmak tam Bea'ya göre. Kasabayı arama planları için bizi gruplara ayırdı. Bea insanlara Meredith'in arabasını aramak için etrafta dolaşmalarını, restoran ve dükkanlarda durup Meredith ya da Delilah'nın yakın zamanda orada olup olmadığına bakmalarını söylüyor.

Josh bize Meredith'in arabasının marka ve modelinin yanı sıra plaka numarasını da veriyor. Gönüllüler, ana yolları rehber olarak kullanarak kasabayı kendi aralarında bölüşüyorlar. Bea ve ben kalıp mahalleyi tarayacağız, çünkü burada yaşıyoruz. Çünkü komşuları tanıyoruz ve yolumuzu biliyoruz.

Kimse ayrılmadan önce Bea cep telefonu numaralarını alır. Bir grup sohbeti başlatır, böylece birbirimizi haberlerle güncelleyebiliriz. Josh grup sohbeti üzerinden Meredith'in bir fotoğrafını gönderir, böylece etrafta

gösterebiliriz. Boğuluyor

kaydırdığında ve kendi telefonundaki resmi bulduğunda ayağa kalkar. Meredith'in Delilah ve Leo ile yakın zamanda çekilmiş bir fotoğrafı. Meredith bir

Güzel bir kadın. Resimde saçları başının tepesinde gevşek bir topuz şeklinde toplanmış. Teni açık tenli, çillerle kaplı ve gözleri çarpıcı bir mineral yeşili. Belli ki İrlanda kökenli ve üzerinde saçları kadar kırmızı, işlemeli bir tür vardiyalı elbise var.

Meredith'in küçük Leo ve Delilah'ı hafif kollarının arasına almış halini görünce içimi bir hüznün kaplıyor. Ona ya da fotoğrafta Meredith'in yanında oturan, küçücük ve neredeyse dişsiz, annesine sevgiyle bakan ve kalbimi acıtacak kadar tatlı bir şekilde gülümseyen Delilah'a kötü bir şey olmaması için dua ediyorum.

Asla çocuk sahibi olamayabilirim. Bea ve ben ikimizden birini hamile bırakmak için donör spermi kullanma olasılığı hakkında konuştuk. O kadar ileri gittik ki, hangimizin bir bebeği taşımak için daha donanımlı olacağını - benden daha uzun boylu ama aynı zamanda daha anaç olan Bea- ve tanıdığımız bir sperm donörü mü isteyeceğimizi yoksa anonim kalmayı mı tercih edeceğimizi tartıştık. Ben anonim kalmasını istiyordum ama bu Bea için çok kişiliksizdi. Çok soğuk. O istedi ki Tanıdığımız birinin spermini kullandık, bu bana garip geldi. Bea ve tanıdığımız bir adamın birlikte çocuk sahibi olmaları. Konuşma burada bitti.

Gözlerim şimdi Bea'nınkilere kayıyor. Omzumun üzerinden resme bakıyor.

Gözleri benimkiler gibi buğulu.

"Gelecekler," diyor, eli kolumda ve sesi çok emin çıksa da o da benimle aynı şeyi düşünüyor: Ya hiç gelmezlerse Geri mi? Yıllar içinde Josh ve Meredith ile yakınlaştık; çocuklarıyla da yakınlaştık. "İyiler. İyi olmak zorundalar," diyor Bea, sesi titriyor, gözyaşlarıyla savaşıyor ve ben bunun sadece hüsnükuruntu olup olmadığını merak ediyorum.

İyiler mi? İçgüdülerim iyi olmadıklarını söylüyor.

İnsanlar teker teker arabalarına biniyor. Uzaklaşıyorlar, farklı yönlere dağılıyorlar. Bea ve ben dönüp kaldırımda yavaşça ilerliyoruz. Sessizdik, her birimiz neler olduğunu düşünüyorduk. Meredith ve Delilah'nın başına kötü bir şey gelmiş olması fikri akıl almaz. Zihnimin oraya gitmesine izin vermeyeceğim, ne kadar sürüklenip dursa da. Josh'ın iyiliği için pozitif kalmalıyım. Bea'nın iyiliği için. Benim için. Yürürken Bea elini benimkinin içine soktu. Tutunacak bir şeyin olması iyi hissettiriyor.

İlk eve doğru gidiyoruz. Kapıyı çalıyorum ve Roger Thames cevap

verince Meredith'i görüp görmediğini soruyorum. Roger topallıyor. Sırtını attı.

Bize arabasıyla uğraştığını söyledi. Bu geçen haftaydı ve o zamandan beri koltuktan neredeyse hiç kalkmadı. Meredith'i görmemiş.

"Onun nesi var?" diye sorar aniden.

Bea, "Onu görürsen Josh'a ya da bize haber verir misin?" dedi. Roger'ı hiç sevmedim.

Dönüyoruz ve yürüyüş yolundan aşağı inip kaldırıma çıkarak yolumuza devam ediyoruz.

Meredith ve Josh'un karşı tarafında yaşayan Gwen, "Doğumda olabilir mi?" diye sorar. Gwen dul bir adam. Üç yıl boyunca Şimdi, kocası öldü. Lou Gehrig hastalığı. Onu çok iyi tanımıyordum ama çabuk öldüğünü hatırlıyorum. Bana sanki haberi duyar duymaz gazetede ki ölüm ilanını okumuşum gibi geldi.

Gwen'e hayır diyorum, Delilah da kayıp olduğu için Meredith'in doğum yaptığını düşünmediğimizi söylüyorum. "Küçük Delilah mı?" diye soluk soluğa kalıyor, eli ağzına gidiyor.

"Korkarım öyle," diyor Bea. Delilah yüksek ruhludur. Hayat dolu. Herkes ona bayılıyor.

"Delilah benim için kaldırımdaki resimleri tebeşirle boyuyor. Buluyorum Ön verandamdaki karahindiba demetleri ondan. Geçen yıl kalçamı kırdığımda her gün postalarımı kapıya kadar o taşıdı. Çok tatlı bir kız." Bunu söylerken sesi çatlıyor. "Korkarım Delilah'yı da annesini de birkaç gündür görmedim. Hava beni içeride tuttu," diyor.

"Korkarım hava birçok insanı içeride tutuyor" diyorum. Durmak bilmeyen yağmur yüzünden herkes günlerdir eve kapandı ve sokaklarımızda neler olup bittiğinden habersiz.

Bea, Gwen'e tüm hikayeyi anlatır. O anlatırken, Gwen'in gözleri yaşlarla dolar. "Bir haber olduğunda bana haber verir misin?" diye sorar. Gwen, Bea'nın ama Gwen seksenine yaklaşıyor ve eskisi kadar hareketli değil.

"Bir şey duyar duymaz size haber vereceğiz," diyorum.

Yakın komşularımızın çoğu Meredith'i tanıyor. Kimse onu görmemiş olsa da, neredeyse hepsi konuşmak istiyor. Ön verandalarına çıkıp detayları soruyorlar.

"Ona bir şey mi oldu?" diye soruyorlar, herkes endişeli. Meredith de Delilah gibi mahallede çok seviliyor. İhtiyacı olan bir komşusuna yardım etmek için her şeyi bıraktığı bilinir. Gwen'in kocası ağır hasta olduğunda, onu arabaya bindirmeye yardım etmiş ve

doktor randevularına gitti. Timmons'ların küçük köpeği dışarı çıktığında, Meredith onu bulana kadar Delilah ve Leo'yu çift kişilik bebek arabasında iterek şehrin etrafında kilometrelerce yürüdü.

Bea ve ben bildiklerimizi komşularımızla paylaşıyoruz ama karşılığında aldığımız bilgiler kayda değer değil. Jan Fleisher, Meredith'in arabasını arka tarafa park ettiğini hatırlıyor; Tim Smith onu ara sokaktan geçerken görmüş.

"Çocuklar onunla mıydı?" Tim'e sordum. O da bilmiyor. Parlama olduğu için arabanın içine iyi bakamamış. Sadece Meredith'in arabası olduğunu biliyor.

"Saat kaçtı?"

Omuz silkiyor. "Sekiz, belki. Ya da dokuz." İyice düşünüyor. "On birde bir randevum vardı, o yüzden evden on buçuk gibi çıktım. Ondan önceydi. On buçuktan biraz önce diyebilirim," diye karar veriyor ve istemeden belirsiz davrandığı için özür diliyor. Kaybolmadan önce onu son görenlerden biri olabileceğini bildiği için kendini kötü hissediyor.

Bea ve ben yolumuza devam ediyoruz. Bu sabah yağmur yağmıyor. Yine de gökyüzü ağır bulutlarla dolu. Havadaki nemi hissediyoruz. Ağaçlar dün geceki fırtınanın yağmurunu üzerimize damlatıyor ve yer yer ıslanmamıza neden oluyor. Şemsiye taşıyoruz ama henüz ihtiyacımız yok, gerçi nemli hava saçlarıma hiç iyi gelmiyor.

Her yerde ağaçlardan vahşice koparılmış ve yağmur ve rüzgâr tarafından sokağa savrulmuş dallar var. Kaldırım su birikintileriyle delik deşik; Bea

ve ben yollarımızı ayırıp etraflarından dolaşıyoruz. Dışarısı serin, en fazla altmış derece, ama gri gökyüzü, yağmur tehdidi ve amansız rüzgar daha çok elli gibi hissettiriyor. Palto getirmeyi düşünmemiştim ve buna pişmanım.

Caddenin karşısına geçip Josh ve Meredith'in evinin tam karşısındaki eve gidiyoruz. Çocuklu genç bir çiftte ait gri bir ev. Bea ve ben Hanakaları iyi tanımıyoruz çünkü çocuklu aileler diğer çocuklu ailelerle daha iyi bağ kurarlar ve Bea ve benim çocuğumuz yok. Ama onlarla bir kez karşılaştım.

Hanakalar, Dickey'lerle dosttur. Delilah ve Leo'yu kızlarıyla birlikte kaldırımda bisiklet sürerken gördüm. Meredith ve diğer kadın Cassandra'yı sokakta konuşurken, gülerken gördüm. Meredith Cassandra'yı seviyor, bunu söyleyebilirim. Meredith, Josh gecelerinde sık sık ondan bahsediyor, Bea ve ben verandada bir içki paylaşıyoruz. Çok fazla bir şey değil, ama Bir şekilde adı her zaman bir sohbeet karışıyor. *Cassandra, Jackson'daki yeni fırının en iyi tarçınlı çöreklerle sahip olduğunu söyledi. Cassandra*

Marty'yle gelecek yaz çocuklarla Alaska seyahati planlıyoruz. Cassandra bana giderlere biraz karbonat ve sirke koymanın o sinir bozucu meyve sineklerinden kurtulmamı sağlayacağını söyledi.

Josh bu konuda Meredith'le dalga geçti, Cassandra'ya aşık olduğunu söyledi ve sanki bizi kıracak bir şey söylemiş gibi mahcup bir ifadeyle Bea ve benden özür diledi.

Cassandra ve kocası Marty hakkında pek bir şey bilmiyorum. Duyduklarımın çoğunu Meredith'ten ikinci el olarak duydum. Şehirden taşındıklarını biliyorum. Bea gibi onların da banliyöde yaşama fikrinden hoşlanmadıklarını biliyorum. Ancak kızları okul çağına yaklaştığında, pahalı bir özel okul eğitimi, kalitesiz bir devlet okulu sistemi ya da banliyöye taşınmak arasında seçim yapmak zorunda kaldılar. Buraya geldiler.

Bea ve ben kapıya yaklaşp kapıyı çaldık. Cassandra geldi. Kapıyı açtığında, arkasındaki ev sessiz ve hareketsizdi.

"Umarım sizi rahatsız etmiyoruzdur," diyor Bea.

"Hayır," diyor Cassandra, "hiç de değil. Ufaklığı biraz kestirmek için yatırdım." Bir kedi ayak bileklerinin etrafında dönüyor. Cassandra onu kucağına alıyor ve bizi içeri davet ediyor. "Siz ikiniz üşümüş görünüyorsunuz. Size kahve getireyim," diyor ve ayakkabılarımızı çıkarıp onu koridordan mutfığa kadar takip ediyoruz.

Cassandra'nın evi zevkli bir şekilde dekore edilmiş. Her şey nötr tonlarda ve küçük çocukların olduğu bir eve ait olamayacak kadar hoş. Ayrıca tertemiz. Cassandra öyle birine benziyor. Kendisi de tertemiz.

Kediyi yere bırakıyor. "Meredith için buradasın," diyor ve kahve makinesinden cam sürahiyi alıp lavaboda dolduruyor.

Cassandra da Bea gibi uzun boylu. Sarışın, omuz hizasında saçları ortadan ayrılıyor ve yüzünü çerçeveliyor. Benim boyumdaki bir kadının asla giyemeyeceği maksi bir elbise giyiyor. Bunun için onu kıskanıyorum.

Cassandra Meredith'i biliyor. Tabii ki biliyor. O da bizim gibi, Meredith'in kaybolduğunu anladığında Josh'un ilk gittiği kişilerden biriydi.

"Olanlar çok korkunç," diyor kahve makinesine dönmüş, filtreye cömertçe öğütülmüş kahve koyarken. "Onun ve Delilah'nın öylece -" duraklıyor, hamile bir duraklama "- gittiğine inanamıyorum." Dolabın içine uzanıyor ve birbiriyle uyumlu üç fincan çıkarıyor. Onları tezgahın üzerine koyuyor. Kahve süzölmeye başladığında Cassandra mutfak masasına oturup konuşmamızı öneriyor.

"Eğer bu yüzden buradaysanız onu birkaç gündür görmedim. Bu hava," diye yakınıyor, Bea ve benim karşımdaki tahta sandalyeye zarıfçe kayarak, "çok saçma. Neredeyse hiç dışarı çıkamadık.

Piper, Delilah ile bir oyun buluşması için yalvarıyordu. Ona kesinlikle tapıyor. Daha bu sabah Piper, Delilah'nın okuldan sonra gelip gelemeyeceğini sordu. Onu erteledim, Dickey'lerin öğleden sonra planları olduğunu ve Delilah'nın oynayamayacağını söyledim. Daha önce çocuklarıma hiç yalan söylememiştim. Ama başka ne diyeceğimi bilemedim. Piper meraklıdır, sürekli sorular sorar. Delilah'nın oynayamayacağı Dickey'lerin ne yaptığını bilmek istiyordu. Dişçiye gittiklerini söyledim. Delilah'ın çürüğü olup olmadığını sordu. Bilmediğimi söyledim. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Eğer Delilah'ın Yakında eve döndüğümde, Piper'a küçük arkadaşının başına korkunç bir şey geldiğini nasıl söyleyebileceğimi bilmiyorum," diyor.

Bunu anlamak bir çocuk için zor olabilir. Benim için anlaması zor. Yaşadığımız bölge suç oranının düşük olduğu bir bölge. Ulusal istatistiklerle ve hatta yakınlardaki banliyölerin istatistikleriyle karşılaştırıldığında, suç neredeyse yok denecek kadar az.

Cassandra Meredith ve Delilah için "Çok endişeliyim," diyor. "Josh kendini kaybetmiş olmalı."

"Bir arama ekibi kurdu," diyorum ve o da bildiğini, Arlo uykusundan kalkar kalkmaz aramaya katılmayı planladığını söylüyor.

Bea, Josh'un Meredith'in müşterileri, ailesi ve arkadaşlarının telefon numaralarının bir listesini hazırlama aşamasında olduğunu söyler. "Bunu yaptığında," diyor Bea, "aranacak insanlar olacak. Belki oğlun uyurken bu konuda yardımcı olabilirsin."

"Elbette. Elimden gelen her şeyi yaparım. İyi olacaklar, değil mi?" Cassandra soruyor. Ne Bea ne de ben cevap veriyoruz. Sessiz kaldık, soruyu düşündük. İyi olacaklar mı? Kimse bilmiyor. Kimse kesin bir şey söyleyemez. Ama Cassandra bize bakıyor, ciddiyetle Meredith ve Delilah'nın iyi olup olmayacağını soruyor. Bir damla gözyaşı gözünden ayrılıp yanağından aşağı süzülüyor. Bu ani duygu gösterisi beni etkiledi.

Cassandra masadan kalkıyor ve kahve makinesine gidiyor. Fincanları dolduruyor, kahvemizi nasıl içtiğimizi soruyor. Şeker ve sütü topladı.

Sırtı bize dönükken, "Bir şey gördüm." dedi.

Sözleri sessiz ama yüklü, anlam dolu. Omurgama ani bir ürperti gönderiyorlar. Kendimi daha fazlasını isterken, çaresiz buluyorum.

Cassandra, Meredith ve Delilah'nın kaybolmasıyla ilgili bir şey mi gördü?

Sırtını bize dönerek devam ediyor. "Her şeyi unutmuştum," diyor. "Josh arayıp Meredith ve Delilah'ın kaybolduğunu söyledikten sonra aklıma geldi."

"Ne gördün?" Bea soruyor. Cassandra ancak o zaman yüzünü bize dönüyor.

"Evlerinin dışında biri. Gecenin bir yarısı" diyor ve ardından kahveleri teslim etmek için mutfak masasına yaptığı üç yolculuktan ilkinin gerçekleştiğini anlatıyor.

"Ne zaman?" Ben soruyorum.

"Birkaç hafta önce," diyor. "Josh'a söyledin mi?" diye soruyorum.

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Yapmadım. Henüz yapmadım. Unutmuşum. Ancak dün gece geç saatlerde, onu arayıp uyandırmak için çok geç olduğunda hatırladım." Bu sabah kızı Piper buralardaydı ve o yüzden Josh'u arayıp söyleyemedi; Piper'ı korkutmak istemiyordu. Piper okula gittiğinde arama tüm hızıyla devam ediyordu. Cassandra, Josh'un dikkatini aramadan çalmayı doğru bulmuyordu.

"Arlo, oğlum," diye açıklıyor, "çok kötü uyuyor. Uyku eğitimi vermeye çalışıyoruz ama söylemesi kolay. Her neyse, o gece. Birisi. Tamamen uyanıktı ve ağlıyordu. Odasında onu sallayarak uyutmaya çalışıyordum. Odası sokağa bakıyor," diyor ve o söylemeden Arlo'nun yatak odasının Josh ve Meredith'in evini kuşbakışı gördüğünü anlıyorum. "Perdeleri hiç çekmiyoruz. Chicago'da yaşarken de çekmiyorduk. Eski alışkanlıklar hakkında ne derler bilirsin."

"Zor ölürler," diyorum. Konuşurken Cassandra'nın sesinde bir titreme var. O gece Arlo'nun yatak odasının penceresinden tanık olduğu şey onu aniden ürkütmüştü.

"Tam olarak ne gördün?" Bea soruyor. Nabzım beklentiyle hızlanıyor. Ellerimi kahveme sarıyorum ama içmiyorum. Cassandra'nın her sözünü dinliyorum.

"Hava karanlıktı," diyor Cassandra, "aysız bir geceydi. Dışarıdaki sokak lambası bir ya da iki aydır yanmıyor. Kocam Marty bir süre önce belediyeyi aradı ama hala düzeltilmedi. Bizim vergilerimizle," diyor.

"çok çalışıyordu. Tek ışık gece boyunca açık bırakılan sundurma ışıklarından geliyordu."

"Her ne kadar karanlık olsa da Josh ve Meredith'in bahçesinde hâlâ hareket olduğunu gördüm.

İlk başta bunun hayal gücüm olduğunu düşündüm. Bir şeyler gördüğümü. Ama

Geç olmuştu ve yorgundum. Sonra, gitmediğinde, kendime ağaçları ya da bir geyik olduğunu söyledim. Belki de bir çakal. Ama izlemeye devam ettikçe, Josh ve Meredith'in bahçesinde birinin, *birilerinin* olduğunu fark ettim. Bir süre izledim.

Ne yaptıklarından emin değildim, polisi aramalı mıyım diye merak ediyordum." "Polisi aradın mı?" Bea cevabı bildiği için sorar.

"Keşke görseydim," diyor Cassandra üzüntüyle. "Kaç kişi gördün?" diye soruyorum.

"İki," diyor. "Haneye tecavüz girişimi gibi görünmüyordu. Gördüğüm insanlar eve yaslanmamışlardı. Daha geride, kapıdan uzaktaydılar. Kendimi -gördüğüm şeyin insan olduğunu anladığımda- barlardan eve dönen üniversite öğrencileri olduklarına ikna ettim. Saat biri geçiyordu. Zamanlama doğruydum" diyor.

Şehirdeki barlar hafta içi saat birde kapanıyor. Evimizden sadece birkaç blok ötede hem kampüs dışında hem de yurtlarda kalan öğrenci evleri var. Cassandra'nın o gece gördüğü her kimse, barda geçirdikleri bir geceden sonra evlerine dönmekte olan üniversite öğrencileri olabilir - ki bu durumda büyük olasılıkla polisin müdahalesini gerektirmeyecek aptalca ama zararsız bir şey yapıyorlardı. Ben olsam muhtemelen Polis de.

"Onlara iyice baktın mı? Neye benzediklerini biliyor musun?" Başını sallıyor. "Çok karanlıktı."

"Ne yapıyorlardı?" diye sordum. "Söyleyebilir misin?"

"Yapamadım," diyor. "Ama her neyse, uzun sürmedi." "Ne kadar sürdü?"

"Emin değilim," diyor. "Arlo dikkatimi dağıttı. O gece çok öfkeliydi ve teselli bulamıyordu. Piper'ı uyandırmasından ve gecenin bir yarısı iki ağlayan çocukla uğraşmak zorunda kalmaktan endişelendim. Bir şey duyabilir miyim diye pencereyi biraz açmayı düşündüm ama Arlo ağlarken," diyor, "bu ters etki yarattı. Onları korkutup kaçırabilirdi. Polisi aramalıyım. Ya da en azından ertesi gün Josh ve Meredith'e bundan bahsetmeyi düşünmeliydim."

"Neden yapasın ki?" Bea, Cassandra'yı neşelendirmeye çalışarak sorar.

"Sarhoş

üniversite öğrencileri pek haber değil. Muhtemelen çimenlere işemek için durmuşlardır."

"Peki ya sadece sarhoş üniversite öğrencileri olmasaydı?" diye soruyor.

Bea, Cassandra'nın koluna güven verici bir el koymak için uzanarak, "Dinle," dedi. "Bu konuda kendini üzme. Polis bugün Dickey'lerde olacak. Onlarla konuşacağım. Belki mahallede birilerinin ev güvenlik sistemi vardır. Video gözetimi."

Ona "Bu iyi bir fikir Bea." dedim.

Komşularımızdan herhangi birinin evinde güvenlik kamerası olup olmadığını bilmiyorum. Olsa bile o kameraların ne kadar depolama alanı olduğunu bilmiyorum. Görüntüleri haftalarca saklıyorlar mı yoksa bir ya da iki gün sonra kaybolan türden bir şey mi bilmiyorum. Ama denemeye değer çünkü belki de barlarda geçirdikleri bir geceden sonra eve dönen sarhoş üniversite çocuklarıydı ya da belki de Başka biri.

Bea ve ben kahvelerimizi çabucak içtik. Sokağa dönüp aramaya devam etmek için sabırsızlanıyorum. Vedalaşıyoruz. Cassandra bizi kapıya kadar geçiriyor, bizimle birlikte dışarı çıkıyor. Gidişimizi izliyor.

Cassandra'yı ön verandasında yalnız bırakarak, ıslak çimenlikte basamaklı taşlardan oluşan bir yolu takip ederek ilerliyoruz. Bloktaki diğer evlerde duruyoruz. Sonuna geldiğimizde köşeyi dönüp devam ediyoruz. Bir sonraki blok boyunca evlerin çoğu üniversiteye ait. Bazıları idari binalar veya profesörlerin özel evleriyken, diğerleri, daha dağınık olanları - verandalarında kanepeler ve bira şişeler öğrencilere ait. Mezuniyet birkaç hafta önceydi; yaz dönemi henüz başlamadı. Önüne geldiğimiz evlerin çoğu boş; evde kimse yok. Yürümeye devam ediyoruz.

Kendi evimizden birkaç blok ötede Shelby Tebow'un evine geldiğimizde öğleden sonraydı. Hangisinin onun evi olduğunu biliyoruz çünkü tüm haberlere konu oldu. Onun evi tarihi bölgenin dışında yer alıyor ve yıkıntılarla dolu bir blokta kalan son orijinal evlerden biri. Yedi haneli rakamlardan başlayan yepyeni özel evlerle çevrili, orta yüzyıldan kalma bir ev.

Caddenin yukarısındaki ve aşağısındaki ağaçlara sarı kurdeleler bağlanmıştır. Bir sokak

Direk Shelby'nin yüzünü taşıyor, üzerinde büyük siyah puntolarla *Missing (Kayıp)* yazıyor, tabelanın kendisi de yağmurdan korunmak için plastik bir koruyucu ile kaplanmış. Bunu görmüştüm.

Kasabanın her yerinde, mağaza vitrinlerinde ve restoran kapılarında aynı tabela. Evinin hemen önündeki kaldırıma çiçekler bırakılmış. Nazik bir jest ve aynı zamanda burada yaşananların acımasız bir hatırlatıcısı.

Bea'ya Tebow'ların evini atlamamız gerektiğini söyledim. Kayıp

bir kadının evine gidip başka bir kadın hakkında bilgi almakla ilgili bir şey.

Kayıp bir kadının zevksiz olduğunu düşünüyor. Ama Bea aynı fikirde değil. "Benzerlik nedeniyle evlerine gitmeliyiz, benzerliğe rağmen değil" diyor ve o zaman haklı olduğunu anlıyorum.

Jason Tebow'un sinirli olduğunu duymuştum. Televizyondaki basın toplantılarında görmüştüm. Ama Bea korkmuyor. Liderliği ele alıyor ve yine onun girişkenliğini kıskanıyorum. Bea doğuştan bir lider. Tereddütle onu takip ettim.

dar bir yürüyüş yolu, tek bir basamak ve ön kapıya kadar. Fırtına kapısına vurur. Sesi boş, içi boş. Bu asla birinin dikkatini çekmezdi. Onun yerine kapı zilini çalıyor ve hemen ardından

Ön kapının diğer tarafından gelen ayak sesleri beni ürküttü. Evde kimsenin olmamasını diliyordum.

Kapı aniden açıldı. Jason Tebow karşımızda duruyordu. Kocaman kollarında Jason'ın tuttuğu biberondan su içen bir bebek var. Boğa burunlu. Uzun boylu değil ama yapılı ve geniş. Kapı aralığını dolduruyor, fırtına kapısı hala bizi ayırıyor.

Burada olmamızdan rahatsız olduğunu hemen anlıyorum. Ofluyor, nefesinin altında küfrediyor. "Tanrı aşkına," diyor, kelimeler kin dolu ve içgüdüsel olarak geri adım atıyorum. Bea geri adım atmıyor. Korkmuyor. Dünyada Bea'yı korkutabilecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Kaşlarını çatıyor ve soruyor, "Sorun ne? Okumanız yok mu?" diye sorarken bir yandan da ön kapıdaki "Girilmez" tabelasını işaret etti. Doğruyu söylemek gerekirse, tabelayı görmedim. Ama görseydi Bea'yi durdurabilir miydi bilmiyorum. Bizi baştan aşağı süzdü, tişörtlerimize, kot pantolonlarımıza ve spor ayakkabılarımıza baktı.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz," diyor Bea. "Bay Tebow, değil mi?" diye sorarak önce kendini sonra da beni tanıtıyor. Bebeği tutuş şeklini izliyorum. Garip ve sert. Onunla ne yapacağını bilmiyor.

"Arkadaşımız," diye başlıyor Bea, "neredeyse bir gündür kayıp. Dün sabahtan beri. Onu gören olup olmadığını öğrenmek için kapıları çalıyoruz."

Bunun üzerine Jason Tebow'un rengi griye döner. Sertçe yutkunuyor, adem elması boynunda belirginleşiyor. Onu izliyorum. Jason bir vücut geliştirmeci gibi yapılı. Kolları benim kalçam kadar büyük.

"Bu bir tür şaka mı?" Jason dışarı çıkar, bebek ağlamaya başladığında fırtına kapısının çarparak kapanmasına izin vererek sorar. Biberon ağzından çıkmış ve yanağına süt damlatıyor. Bebeğin kız mı erkek mi olduğunu bilmiyorum çünkü giydiği tulum beyaz ama kirli, tükürükle lekelenmiş.

Şehirde onun karısına zarar verecek bir şey yaptığını düşünmeyen neredeyse hiç kimse yok. Bildiğim kadarıyla iki kez sorgulanmak üzere karakola götürüldü. Rastgele zamanlarda polis arabaları evinin önündeki sokağa park edip onu izliyor. Onu taciz ettiğimizi, yem attığımızı düşünüyor.

Ben konuşurum. "Anlamıyorsunuz. Bunun karınızla bir ilgisi yok Bay Tebow. Arkadaşımız, kapı komşumuz, dün gece eve gelmedi. Ne kendisi ne de küçük kızı. Kocas1 çok endişeli. Küçük kızı, Delilah, sadece altı yaşında. Onun neler yaşadığını herkesten çok siz anlayabilirsiniz. Biz sadece onları bulmaya yardım etmeye çalışıyoruz. Üç blok boyunca her eve gidip onları gören olup olmadığını sorduk. Meredith Dickey," diyorum ve ona fotoğrafı gösterebilmek için kotumun arka cebine uzanıp telefonumu alıyorum. Yaşadığımız yerden birkaç blok ötedeyiz. Jason Tebow onun kim olduğunu bilmezdi.

Ama tanıyor. Tanıdığı hemen belli oluyor. Bir adım geri çekildi, yavaşça bana döndü ve "Meredith mi dedin?" diye sordu.

Nefes alıyorum. "Meredith'i tanıyor musun?"

Duraklıyor. Durdukça öfkesi azalıyor. Sesi yumuşar, medeni bir hal alır, daha az hırçınlaşır. "Meredith'i tanıyorum," diyor.

"Nasıl?" Ben soruyorum.

"Shelby'nin doulasıydı," dedi.

Sertleşiyorum. Midem

çalkalanıyor.

"Öyle miydi?" Ağzım pamuk gibi olmuş halde soruyorum. Meredith ve Shelby'nin birbirlerini tanıdıklarını fark edince birdenbire kurudu.

Yutkunmaya çalışıyorum ama tükürük boğazıma takılıyor. Meredith ve Shelby arasında bir bağ vardı. Şimdi ikisi de gitti. Bu bir tesadüf mü?

Yoksa daha fazlası mı var?

"Shelby Meredith'i ne zamandır tanıyordu?" Bea sorar.

Jason omuz silkiyor. "Çok uzun zamandır değil. Birkaç aydır."

"Arkadaş mıydılar?"

"Pek sayılmaz. Shelby ondan hoşlanıyordu, elbette," diyor bize. "Ama bu bir iş anlaşmasıydı. Shelby doğum yapma konusunda endişeliydi. Bu onun ilk doğumuydu ve acı eşiği yüksek değildi."

"Yani bir doula mı tuttun?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor. "Neden Meredith?" Omuz silkiyor. Shelby'nin Meredith'le nasıl tanıştığını bilmiyor. "Bebeğiniz kaç yaşında?" diye soruyorum.

"Altı hafta. Grace, çünkü bu Shelby'nin göbek adıydı. Shelby Grace," diyor. Karısının adını geçmiş zaman kipinde kullanması dikkatinden kaçmadı. "Bu Grace Eloise."

"Bu çok hoş," diyorum.

Bea, Grace doğduktan sonra Shelby ve Meredith'in görüşmeye devam edip etmediğini sorar.

"Bazıları," diyor Jason omuz silkerek. Bildiğimiz kadarıyla Meredith, müşterilerinin çoğuyla doğum yaptıktan sonra bile yakın olmaya devam etti. Emzirme, pişik gibi konularda soru sormak için arıyorlardı. Meredith özverili bir insan olduğu için onlarla ilgileniyordu, ancak sözleşme gereği bebek doğduktan sonra bir şey yapması gerekmiyordu.

"Doğumda sen de var mıydın?" diye soruyor Bea.

"Evet," diyor Jason. "Tam bir kâbustu." "Nasıl bir kâbustu?" Ben soruyorum.

"Öyleydi işte," diyor suskunlaşarak. "Bunun hakkında konuşamam." Gözleri kucağındaki bebeğe kayıyor ve ancak o zaman dökülen sütü görüyor, bebeğin telaşlandığını fark ediyor. Meme ucunu bebeğin ağzına geri sokar ve bebek sakinleşir. Kıvranan uzuvları hareketsiz hale gelir. Jason tekrar bize baktığında gözleri ıslaktı.

Meredith ve Delilah'yı soruyor. "Ne zamandır yoklar?" "Kocasını onu dün sabah görmüş. Bu son görüşleriydi." Bea diyor.

"Utancı verici," diyor Jason. Ses tonundan samimi olup olmadığını anlayamıyorum. Kendimi onu izlerken buluyorum. Acaba karısını incitebilecek türden bir adam mı? Ve eğer öyleyse, Meredith ve Delilah'ya zarar verebilecek türden bir adam mı? Ama neden yapsın ki?

Ne tür bir insan bir çocuğa zarar verir?

Shelby'nin kaybolduğu geceyle ilgili hikayesinde boşluklar var. Arkadaşları ve komşuları Jason ve Shelby'nin sık sık kavga ettiklerini, Shelby'nin kollarında ve bacaklarında morluklar görüldüğünü anlatıyorlar. Jason'ın bahanesi Shelby'nin ilaç kullandığı ve bu yüzden kolayca morardığıydı. Her şey için bir bahanesi varmış gibi görünüyordu. O gece neden o kadar geç saatte koşturaya çıkmıştı? Egzersiz yapmasına daha yeni izin verilmişti ve bebeklik kilolarını vermeye çalışıyordu. Jason'a göre Shelby şişman olduğunu düşünüyordu; bebek uyuduktan sonra koşabildiği tek zaman buydu. Bunu söyleme şekli kadın düşmanı gibi geldi. *Ona gitmemesini söyledim*, dedi sonra. *Gitmiş olması benim suçum değil*. Özünde, bununla demek istediği, Shelby'nin hatası olduğuydu. Daha sonra bir basın toplantısında bir muhabirin sorusu üzerine bunu geri çekmeye çalıştı.

Söylemek istediğinin bu olmadığını, aslında bunu yapmaya çalışmadığını söyledi.

kendi kayboluşu için karısını suçladı. Ama o zamana kadar çoktan gazetede yayınlanmıştı. Geri dönüşü yoktu. Halkın onun hakkındaki düşüncesi çoktan oluşmuştu.

"Shelby hakkında bir ipucu var mı?" Bea sorar.

"Polisler köpeklerini kullanarak kokuyu birkaç blok öteye kadar takip ettiler. Sonra kayboldu. Kızın kaçırıldığı yerin orası olduğunu düşünüyorlar. Luminol kullandılar ve orada, sokakta kan buldular. Birisi temizlemeye çalışmış. Ya da yağmur yıkayıp götürmüş."

"Kim olduğu hakkında bir fikrin yok mu?" diye sorar.

"Henüz yok, ama fikirlerim var."

Bu beni şaşırttı. "Var mı?"

"Shelby'nin fazla düşmanı yoktu," diyor, "ama bir düşmanı vardı."

"Kim?" Gergin bir şekilde soruyorum. Shelby'yi tanımıyorum. Nasıl biri olduğunu ya da düşman edinecek türden biri olup olmadığını bilmiyorum.

Bir süre düşünür. Hemen bir şey söylemiyor. Sanki izleniyormuşuz gibi etrafına bakınıyor. "Dr. Feingold," diyor zaman içinde, sözleri ağır.

"Kim o?" Ben soruyorum.

Bir süre bekliyor. Zaten söylemek istediğinden fazlasını söyledi. Ama sonra "Kadın doğum uzmanı" dedi.

"Neden düşmandılar?" Ben sordum.

"Bu konuda konuşamam," diyor ve konuşmamız orada aniden sona eriyor. Jason bebeği içeri, o sırada yağmaya başlayan yağmurdan uzak tutması gerektiğine karar verir. Yağmur çiselemeye başladı ama kısa süre sonra çarşaf gibi yağmaya başladı. Bea ve ben Jason Tebow'un kucağında beceriksizce tuttuğu bebekle dönüp kapıya doğru ilerleyişini izliyoruz. Kapının gürültüyle kapanmasına izin veriyor, hem bebeği hem de bizi korkutuyor. Kapının diğer tarafında, bebek çığlık atmaya başlar.

Dönüyoruz ve yürüyüş yoluna geri dönüyoruz. "Sence bununla ne demek istiyor?" Kaldırıma ulaştığımızda fısıldıyorum.

Bea başını sallıyor. Emin değil.

Devam ediyoruz. Daha çok eve gittik, daha çok kapı çaldık. Kimse Meredith ya da Delilah'ı görmemiş. Bilgi ve cevap eksikliği bizi yıpratıyor. Hiçbir yere varamıyoruz.

Ama sonra, neredeyse öğlen vakti, grup sohbetinden bir mesaj gelir. Bir ceset bulunmuştur.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Saat dokuzdaki vinyasa flow dersime zar zor zamanında yetişiyorum. Sınıfımı topraklayarak başlıyorum. Onlardan rahat bir pozisyon bulmalarını istiyorum. Orada nefese odaklanıyoruz. Öğrencilerimi mevcut zihinsel ve fiziksel durumlarına dair daha derin bir farkındalığa davet ediyorum. Ben de kendi durumuma odaklanıyorum. Bu zamanı, bir başka tehdit mesajı aldıktan sonra hissettiğim korkuyu üzerimden atmaya çalışmak için kullanıyorum. Kendimi bu kadar kontrolden çıkmış, çılgına dönmüş hissetmeye alışık değilim. Ama bu mesajlar beni çok heyecanlandırdı. Sınıfıma burunlarından nefes almalarını söylüyorum. Havanın önce karınlarına, sonra göğüslerine dolmasına izin vermelerini. Nefes verdiklerinde, onları duymak istiyorum. Onlar gibi nefes alıyorum, kendimi rahatlamaya zorluyorum. Dünyada bana zarar vermek isteyecek kimse yok. Kimsenin ölmemi dilemek için bir sebebi yok. Ben son derece vicdanlı bir kadınıyım. Yanlış bir şey yapmadım.

Öğrencilerimi kısa, rehberli bir meditasyona yönlendiriyorum. Isınma hareketlerine geçiyoruz. Zirve pozuna doğru ilerliyoruz. Odanın içinde dolaşıyorum. Kafamın içindeki düşüncelerden uzaklaşmak için kendimi zorlayarak öğrencilerimin doğru hizayı bulmalarına yardımcı oluyorum.

Stüdyonun ışıkları kapatıldı. Sınıf ısıtılıyor, termostat doksan dereceye ayarlı. Nemlendiriciler var. Ben dahil herkes terliyor.

"Namaste" diyoruz ve sonra herkes gidiyor.

Dersten sonra potansiyel yeni bir doula müşterisi ve kocasıyla buluşup tanışacağım. Planımız saat 11'de buluşmak. Bu standart bir protokol, benden hoşlanıp hoşlanmadıklarını görmek için. Tehlikeli çıkma ihtimaline karşı halka açık bir yerde, bir kafede buluşmak üzere ayarlamalar yaptık. Tüm korku için

Craigslist hakkında duyduğunuz hikayeler -insanların seri ilanlarla yabancı evlere çekilmesi, ancak vardıklarında öldürülmeleri- bu şekilde daha akıllıca görünüyor. Halka açık bir yerde buluşmak beni daha güvende hissettiriyor.

Kahve dükkânı benim için yeni. Aşınmış ahşap zeminleri, teneke tavanları ve posta pulu büyüklüğünde masaları var. Geldiğimde müstakbel müşterimi fark ettim.

Onu görmek kolay. Basketbol topu büyüklüğünde bir göbeği olan, endişeli, rahatsız görünümlü biri. Bir masada tek başına bekliyor. Yanına gidip elini sıkıyorum.

"Meredith Dickey," diyorum gülümseyerek.

"Shelby Tebow," diyor, elimi sıkarken. "Kahve ister misin?" diye soruyor. İsterim. Yorgunluk beni ele geçiriyor. Kafein olmadan daha ne kadar ayakta durabilirim bilmiyorum.

Tezgâha doğru sürükleniyoruz. Kahvelerimizi sipariş ediyoruz. Bayan Tebow benimkini almayı teklif etti. İtiraz etmedim. Yiyecek bir şey isteyip istemediğimi soruyor. Tarçınlı çörek alıyorum çünkü yorgunluğun yanı sıra açlıktan ölüyorum. En son ne zaman yemek yediğimi ya da bu sabah yemek yiyip yemediğimi bile hatırlamıyorum. Çocukları beslediğimi ve bulaşıklarını yıkadığımı hatırlıyorum. Kendim bir şey yediğimi hatırlamıyorum.

Bayan Tebow hiçbir şey almıyor. "Bir şeyler yemeyecek misin?" Birden kendimi suçlu hissederek soruyorum. Baristadan çöreği alıyorum.

Başını sallar. Homurdanıyor. "Bana bakın," diyor Bayan Tebow, hamile halini göstererek. "Şişmanım. İhtiyacım olan son şey bir hamur işi."

"Şişman değilsin," diye azarladım. "Hamilesin."

Kahvelerimizi bir masaya götürüp oturuyoruz. Kahve dükkanı sessiz, küçük.

Burada sadece bir avuç insan var, çoğunlukla dizüstü bilgisayar kullanan profesyoneller.

Bu toplantılar benim potansiyel müşterileri etkilemeye çalışmamla ilgili olduğu kadar, tam tersi de oluyor. Eğer sonunda birbirimizden hoşlanırsak, bir sözleşme imzalanıyor.

"Kocam bu kadar kiloyu asla veremeyeceğimi söylüyor. Otuz kilo aldım," diyor. Bunu çok acayip bir şeymiş gibi söylüyor ama 30 kilo ortalama bir kilo. Çocuklarımın her biriyle en az o kadar kilo aldım.

"Kocanız yolda mı?" diye sordum. Dersten sonra üstümü değiştirecek vaktim olmadı. Yoga kıyafetlerimi giydim, üstüme de bir kazak aldım. Gözlerim ağır, uykusuz geçen saatler beni yakalıyor.

Shelby parmağındaki yüzükle oynuyor. "O gelmiyor," diyor huzursuzca.

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Gelemedi mi?"

Kocalar her zaman gelemeyebilir. Bazen işte ya da iş seyahatinde olurlar, bazen de hiç katılmazlar. Sorun değil. Çünkü bana en çok ihtiyaç duyan kadınlar genellikle kocaları ilgisiz ya da etkisiz olanlar.

Shelby utangaç görünüyor. Yüzüğünü bıraktı. Sandalyesine yeniden yerleşti, siparişini duyduğum ve kafeinsiz olmadığını bildiğim kahvesinden bir yudum aldı. Yargılamıyorum. Ben de hamileyken kafein içmezdim. Ama her hamile kadın farklıdır. Belki de biraz kafein onun günü atlatmasını sağlayan tek şeydir. Yıllar boyunca pek çok kadın gördüm. Bekar anneler. Tecavüze uğramış ama bebeğini doğurmak isteyen kadınlar. Genetik test sonucuna göre fetüsü aldırılmayı seçen kadınlar. Tarafsız olmak önemlidir. Her kadın ben değildir.

Shelby başını sallıyor. Elleri de titriyor. Kahvesinde küçük dalgalanmalar oluşuyor, latte sanatını mahvediyor. "Seninle buluşacağımı ona söylemedim."

Diyor ki. Gergin. Bunun milyonlarca nedeni olabilir. Belki sadece çekingendir ya da beni etkilemeye çalışıyordur. Belki kocası hakkında kötü hissediyor ya da yaklaşan doğumdan korkuyor.

"Oh?" Ben soruyorum. Tuhaf hissetmesini istemiyorum. Masanın öbür ucuna uzanıp elini okşuyorum. Araştırmalar dokunmanın kişinin duyguları, fiziksel sağlığı ve başkalarına verdiği tepkiler üzerindeki önemini gösteriyor. Dokunsal uyarım en önemlilerinden biri.

Ben de "Sorun değil. Bu her zaman olur, Shelby." "Gerçekten mi?" diye soruyor. Ancak o zaman gözleri benimkilere kayıyor.

"Elbette öyle. Erkekleri ikna etmek zor olabilir. Sanki vücutlarından bir bebek çıkaran onlar değil," diyorum.

empatik bir gülümseme. Masanın karşısındaki Shelby gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. "Biz konuştuktan sonra," diyorum ona, "kocanla konuşup ne yapmak istediğine karar verebilirsin.

Ne kadar ilerledin?" diye

sordum. "Otuz altı haftalık."

dedi.

Müşterilerimin çoğu bana yeni hamile olarak gelir. Nadiren otuz altı haftalıkken gelirler. Bana nedenini, kocasıyla şehre yeni taşındıklarını anlatıyor. Sevdiği bir kadın doğum doktoru vardı ama şimdi iki bin mil uzakta. Ayrıca yakın bir ailesi, geniş bir destek sistemi vardı ama şimdi onlar da yok. Özünde, kocası dışında tek başına.

Ona neden doula olduğumu anlattım. Ona Leo'yu doğururken yaşadığım deneyimi anlattım. Hatırladığım kadarıyla o gece hastane personeli benimle pek ilgilenmemişti. Josh bir hemşirenin beni kontrol etmesi için yalvarıp yakarmak zorunda kaldı. Kendimi yalnız hissediyordum. Kendimi bir yük gibi hissettim. Her şey bittikten sonra, keşke beni savunacak biri olsaydı, Josh'tan başka, benim gibi duyguları tavan yapmış biri.

O zamandan beri doğum odasında beni dehşete düşüren şeyler olduğunu gördüm. Benim kendi doğum deneyimim buna kıyasla çocuk oyuncağıydı. Doğum sırasında yaygın olan bir inanış, bebeğin ihtiyaçlarının annenin ihtiyaçlarının önüne geçtiğidir. Kadınlar her zaman seçenekleri olduğunu bilirler. Ya da bakımları konusunda kendilerine seçenek sunulmuyor. Verildiyse bile, kendi başlarına karar vermeleri için yeterli zaman veya bilgi verilmiyor. Seçimler onların rızası olmadan yapılır. Pek çok kadın yük olmak istemiyor ve bu yüzden hiçbir şey söylemiyor. Kötü muamele de incelikli ve tıbbi bakım kisvesi altında yapılıyor.

Doktorlar bana cinsel saldırıya varan şeyler yapıyorlar. Bir kadının vajinasına ona söylemeden ellerini sokarlar. Bir kadının kadının acısı. Zorla veya invaziv uygulamalar kullanıyorlar. Doğum odasında, *hiçbir* her zaman *hayır* demek değildir.

Çoğu zaman doğum mutlu sonla biter. Kadınlar doğum sırasında yaşadıkları olumsuz duyguları bir kenara bırakırlar çünkü sonunda istediklerini elde etmişlerdir: sağlıklı bir bebek. Bu onu doğru yapmaz. Bir tanesi

Yaptığım işi yapma nedenim, doğum sırasında kadınları savunmak.

"Bakımın sürekliliği önemlidir. Doğum sırasında sadece ve sadece sizin için orada olan birinin olması." Bu kadarla bırakıyorum.

Doğum planından, bu doğumdan ne istediğinden bahsediyoruz. "Sağlıklı bir bebek, hepsi bu" diyor. Bir elini karnına koymak için uzanıyor. Sorular soruyorum. Shelby'nin evde doğum yapmak istemediğini öğreniyorum. Doğumu hastanede yapmak istiyor. "Bu yeni çağ saçmalıklarının hiçbirine ihtiyacım yok" diyor. "Yani, epidural istiyorum. Sezaryen istemiyorum, İhtiyacım olmadığı sürece. O zaman isterim. Ama yakın zamanda plasentayı yemeyeceğim."

Bu beni güldürüyor. Günlerdir ilkmiş gibi geliyor.

Plasentofajinin faydalarına ilişkin benim bulabildiğim kesin bir araştırma yok. Ancak bir danışanım kendi plasentasını yemek isterse, onu durdurmadım.

Bir süre konuştuk. Konuştukça Shelby Tebow'dan hoşlandığımı fark ettim. Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Pratik biri, gösterişçi değil. Gerçekçi. Genç ve bu belli oluyor. Ben de bir zamanlar gençtim. Hayatının geri kalanı için hayalleri var. İnsanlara yardım etmeyi seviyor. Kocasıyla taşındığı için şu anda çalışmıyor. Ama çalışabilecek duruma geldiğinde işe geri dönmek istiyor. Kocasını çalışmasını istemiyor. Evde olması daha çok hoşuna gidiyor.

"Bana kocandan bahset" dedim. İyi bir geçiş gibi geldi. "Ne olmuş ona?"

"Ah, bilmiyorum," diyorum. "Herhangi bir şey."

Kocasının bir sigorta acentesi olduğunu söyledi. Üniversitede defans oyuncusuymuş. Profesyonel olmak istemiş, ta ki bir diz sakatlığı onu kenara atana kadar. Hâlâ bu konuda sinirli. Ondan üç yaş büyük. Lisede çıkmaya başlamışlar, o birinci sınıftayken ve o son sınıftayken. On sekiz yaşına geldiğinde evlenmişler. Shelby hiç üniversiteye gitmemiş. O anlatıyor

Çocukları ne kadar çok sevdiğini, bir gün harika bir baba olacağını. Sadece *bir günün*, bebeklerinin doğacağı dört hafta sonrası anlamına geldiğini anlamıyorum.

Bir süre sonra işin özüne iner. Kocasına doğum sırasında fiziksel, duygusal ya da başka bir şekilde yanında olacağı konusunda güvenilebileceğinden emin değildir. Onun deyimiyle *sert çekirdekli* biri. Onun ne düşündüğünden emin değilim. demek istiyor. Ama bu yüzden bana ihtiyacı var.

Shelby'yi bir sonraki görüşüm iki gün sonraydı. Aynı kafede tekrar karşılaştık. Bu sefer ona kahve ısmarlamayı teklif ediyorum ama hayır diyor; kalamazmış. Çok gergin. İmzalı sözleşmeyi getirdi. Elime sıkıştırdı. Ben de aldım. Hem kendisi hem de kocası belgeyi imzalamış.

"Onu gemiye almayı başardın," diyorum gülümseyerek.

"Çekinceleri vardı," diyor. Shelby gülümsemiyor. "Ne gibi?"

Bana söylemeden önce bir süre bekledi. "Senin bir dolandırıcı olduğunu düşünüyor. Bizi kazıkladığını düşünüyor. Senin iş alanındaki insanları araştırdı. Neden bu kadar çok ücret aldığını bilmek istiyor. İlk başta, bir bebek bakıcısına o kadar para ödeyeceğimizi düşünüyorsam aklımı kaçırmış olduğumu söyledi."

Kocasının bir imajı oluşur: alaycı, samimi, güven yoksunu.

Bu soru bana daha önce de soruldu. Ben acente ya da hastane merkezli değilim. Tek başıma çalışıyorum, bu yüzden ücretlerim çoğu kişiden daha fazla olabilir. Herkesin sağlayamadığı hizmetleri sağlıyorum. Doğuma girdiğinizde, kimin nöbetçi olduğuna bağlı olarak herhangi bir doula almazsınız. Beni alırsınız.

Shelby, "İnternette sadece üç yüz dolarlık bir tane buldu," diyor. "Ama ben onu istemediğimi söyledim. Ben seni istiyorum."

"Nedenmiş o?" diye sordum. Shelby beni bir kalıp sabundan bile ayırt edemez. Neden başka bir doula yerine beni seçsin ki?

Omuz silkiyor. Gülümsüyor. "Senden hoşlanıyorum," diyor. "Ama Jason seninle bin dolara kadar konuşabilirsem daha da iyi olacağını söyledi."

"Benimle bin dolara konuşur musun?"

"Ya da sekiz yüz. Yani, o haklı. Bir günlük iş için çok para."

Midemde bir batma hissi var. Bu konuşmanın gittiği yeri sevmiyorum. Bir günlük iş değil. Doğum öncesi randevu, bunun gibi toplantılar, doğum ve doğum sonrası ziyaretler, bitmek bilmeyen telefon görüşmeleri ve mesajlar. Bu aynı zamanda benim geçim kaynağım, onun için kendi hayatımı ve ailemi askıya alıyorum.

Bunu ona söylemem.

"Üzgünüm Shelby, ama ücretlerim konusunda pazarlık yapmam."

Başka bir omuz silkme. Başka bir gülümseme, bu seferki çok daha yüzsüzce. Bu kadında düşündüğümde daha fazlası olduğunu hissediyorum. Geçen gün ne kadar gerginse bugün o kadar gergin değil. Bugün iddialı ve kendinden emin. Hangi yönünün doğru olduğuna inanmalıyım?

"Evet, şey," diyor, "fark etmez. Her halükarda onu gemiye aldım, değil mi?"

Shelby'nin güneş gözlüğü taktığını fark ediyorum, içeride olmamıza ve dışarıda günün kasvetli ve gri olmasına rağmen.

OceanofPDF.com

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Şehirde bir nehir var. Nehir, Riverwalk olarak bilinen bir alanda su kenarının etrafında kıvrılan peyzajlı patikalarla sınırlandırılmıştır. Riverwalk kasabanın baş tacıdır. Hafta sonları yüzlerce insan ziyaret etmek için buraya akın ediyor. Tuğla yollarda yürüyor, fiskiyeye bozuk para atıyor ve

Nehir üzerinden geçen üstü kapalı ahşap köprülerin herhangi birinde çekilmiş fotoğraflar.

Şehir merkezinin kalbinde yer alan yollar, bol ışıklandırma, bol miktarda çiçek ve el değmemiş peyzaj düzenlemeleriyle korunmaktadır. Orada tek bir ot bile yetişmiyor.

Yakındaki sokakların hepsi lüks butiklerdir. Barların sayısı ve Şehir merkezimizdeki restoran sayısı elliye yaklaştı. Hafta sonları park edecek bir yer bulmak çileden çıkarıyor.

Ancak şehir merkezinden uzaklaştıkça nehrin kenarı ormana dönüşüyor. Geniş, bakımlı patikalar, yıllar boyunca buradan geçen insanların ayaklarının toprağı aşındırmasıyla oluşan bir arzu çizgisine dönüşür. Patika daralıyor, sadece çimenleri ve yabani otları kesen, ağaçlarla iç içe geçmiş bir toprak şeridi haline geliyor.

Yılın bu zamanlarında bölge sivrisinek istilasına uğrar. Bunun nedeni aşırı yağmur ve seldir. Sivrisinekler nemli koşullarda ürerler. Yumurtalarını su birikintileri gibi durgun sulara bırakırlar. Yoğun ağaç örtüsü nedeniyle, su birikintileri hiçbir zaman tam olarak kuruma şansı bulamaz ve bu nedenle arazi çamurlu, yosunlu ve ağaçların küflü döküntüleriyle dolu olarak kalır.

Cesedin bulunduğu yer burası.

Grubumuz Josh ve Meredith'in evinde buluşuyor. Herkes hızlı hızlı konuşuyor, bildiklerini paylaşıyor. Çılgınca. Hava seslerle uğulduyor, sürekli bir uğultu.

Etrafıma baktım. Josh burada değil. Ama burada polis memurları var.

Onların

Bir memur kapıda nöbet tutarken, arabalar hemen dışarıda park halindedir. Diğer memurlar evin içinde Josh ve Meredith'in eşyalarını aramaktadır.

"Josh'ı gören oldu mu?" Ben sordum.

"Nehre gitti," diyor birisi, "cesedi görmek için." *Ceset* kelimesini duyunca hepimiz bir an sessizliğe gömülüyoruz. Kalbim boğazımda, bulduklarının Meredith ya da Delilah olmamasını umuyor ve dua ediyorum.

Josh ve Meredith'in bahçesinde daire şeklinde duruyoruz. Tüm grup gergin, kederli ve yenilmiş hissediyor. Yağmur yavaş yavaş çiselemeye başladı. Elinde şemsiye olanlar yağmuru püskürtmek için başlarına şemsiye tutuyor. Diğerleri sadece ıslanıyor.

"Bir ceset olduğunu nereden bileceğiz?" Bea sorar.

"Karım ve ben bunu duyduk," diyor bir adam öne çıkarak. "Nasıl?" diye soruyor kadın.

"Riverwalk'taydık, Meredith ve Delilah'nın fotoğrafını etrafa gösterip onları gören olup olmadığını soruyorduk. Orada birkaç koşucu vardı. Onlara fotoğrafı gösterdik. *Hayır*, dediler. Onları görmemişler. Ama polislerin nehrin birkaç mil aşağısında bulunan bir cesedin kimliğini tespit etmeye çalıştıklarını duymuşlardı. *Umarım aradığınız kişi bu değildir*, dediler."

"Ayrıntıları araştırmaya devam ettik," diyor eşi. "Bir şey bilen var mı diye etrafa sorduk."

Gözyaşlarıyla mücadele ederek bize anlattığına göre, ceset bu sabah erkenden köpeğini gezdiren bir adam tarafından bulunmuş. Yarı yarıya toprağa gömülmüştü. Kafası ve gövdesi toprak altında gizlenmiş, geri kalanı ise belli belirsiz dışarı çıkmıştı. Bazılarına göre ceset muhtemelen daha önce gömülmüştü ama dün gece yağın yağmur çamur ve yaprakları temizlemiş olabilir. Cesedi önce köpek bulmuş, rahatsız edici koku onu oraya sürüklemiş. Oradaki nehir yüksektir ve taşmak üzeredir; bir ya da iki gün sonra ceset yüzerek gitme riskiyle karşı karşıya kalabilirdi.

"Cinayet belirtisi var mı?" diye soruyor bir kadın.

Karı koca birbirlerine bakıyorlar. Bize cesedin çıplak olduğunu duyduklarını söylüyorlar ve hep birlikte nefesimiz kesiliyor. Aklımız aynı yere gidiyor.

"Aman Tanrım," diyor yanımdaki Bea, elimi avuçlarının içine alıp sıkıca sıkarak. Gözlerimiz buluşuyor, arkadaşımızın bedeni terk edilmiş ve yalnız bırakılmadan önce başına neler gelmiş olabileceğini düşünüyoruz, Delilah'yı düşünüyoruz.

Çıplak bedenin Delilah'ya ait olmaması için dua ederken bir yandan da Meredith ise Delilah nerede diye merak ediyoruz. Ölüm, tanımadığımız biri tarafından kaçırılmaya tercih edilebilir.

Josh'un evine olan yakınlığımız nedeniyle Bea ve ben eve gidip sayıları otuza yaklaşan arama ekibine dağıtmak üzere atıştırmalıklar topladık. Eve girdiğimizde işçiler oradaydı. Yüksek sesli bir müzik, tüm evi titreten düşük baslı tekno bir şey. Çok sıkı çalışıyorlar ama biz içeri girince duruyorlar. Durup bakıyorlar.

"İzninizle," diyorum, kendi evimde olduğum için beni bağışlamalarını dileyerek. Buzdolabından çilekleri toplarken, yıkarken ve mutfak lavabosunda dilimlerken bir adamın gözlerini üzerimde hissediyorum. Bu sinir bozucu. Bea iki torba cips ve kollarının taşıyabileceği kadar su. Geri dönüyoruz, oradan çıktığımız için minnettarız.

Herkes yemek teklifimizi kibarca reddediyor. Kimse yemek istemiyor. Herkes midesinde aynı rahatsızlığı, üzüntüyü ve huzursuzluğu hissediyor, aşağıda nehir kenarında neler olduğunu bilmiyor. Herkesin düşünebildiği tek şey bu. Ben kendi adıma olay yerini hayal etmeye çalışıyorum: polis ve kanıt teknisyenleri, muhabirler, sarı uyarı bandı. Çalılıkların arasından çıkarılan bir ceset.

Bir süre sonra Bea'nin ebeyi kenara çekmesini izliyorum. Onları Josh'un yağmurdan korundukları ön verandasında konuşurken görüyorum.

Bu sabah geç saatlerde cesetten ilk haberdar olan kadınla konuşmanın ortasındayım. Bana anlattığına göre o ve kocası cesede ulaşmaya, Meredith mi yoksa Delilah mı olduğunu kendi gözleriyle görmeye çalışmışlar. Ama yerel toplum hizmeti görevlileri cesedin yanına gelmeden önce Memurlar yollarına çıktı, onları ve diğerlerinin yaklaşmasını engelledi. Pek çok insan aynı fikre sahipti ve çoğunlukla hastalıklı bir meraktan besleniyordu: bir ceset görmek.

İzninizi rica ediyorum. Bea'ya doğru ilerliyorum, ebeye elimi uzatıyorum ve ona adımın Kate olduğunu söylüyorum. Ebe ellili yaşların ortasında, şefkatli gözleri ve nazik bir gülümsemesi var. Saçları uzun, kırlaşmış ve sırtından aşağıya doğru tek bir örgü halinde örülmüş.

"Kate benim ortağım," diyor Bea.

Ebe cevap verir: "Evet, elbette. Meredith sizden sık sık bahsederdi. Sadece iyi şeylerden. Ben Jeanette," dedi elimi sıkarak. "Meredith ve ben zaman zaman birlikte çalıştık."

Meredith bir doula olarak çeşitli ortamlarda çalıştı. Genellikle bir ebenin yardımıyla evde doğumlarda çalıştı. Hastanelerde çalıştı. İster küvette ister hastane yatağında doğum yapsınlar, danışanları nereye giderse o da oraya gitti.

Bea, Jason'dan öğrendiklerimizi Jeanette'e anlatmanın tam ortasıydı. Tebow. "Meredith'in onların doulası olduğunu söyledi. O doğumda bir şeyler ters gitmiş gibi görünüyor ama ne olduğunu söylemedi. Doğum uzmanına karşı bir düşmanlık beslediğini söyledi."

"Dr. Feingold," diyor Jeanette düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Kimse onu pek sevmez," diyor.

"Nedenmiş o?" diye sordum.

"Çok iyi bir hasta yakını değil. Tavizsiz olabiliyor. Meredith'in orada olmasından, onu sorgulamasından, kararlarını baltalamasından hoşlanmazdı. Meredith için müşteriler önce gelirdi. Bu süreçte kimi kızdırdığı umurunda değildi." Bize bir doulanın rolünü açıklıyor: duygusal ve fiziksel destek için orada olmak, anneyi güçlendirmek, annenin Doğum ve doğumun olabilecek en iyi deneyim olmasını sağladı. "Meredith harika bir doula. Müşterileri için yapamayacağı hiçbir şey yok" diyor. "Müşterilerimiz hakkında çok konuştuk, ortak noktamız olmayanlar hakkında bile. Doğum sancısı ve doğum aşırı yorucu olabiliyor. Uzun, plansız saatler, fiziksel ve duygusal yorgunluk. Zaman zaman baş döndürücü ve heyecan verici, ama aynı zamanda Birini yerin dibine sokmak. Destek için birbirimize güvendik. Meredith iyi bir arkadaştır."

"Öyle," diyorum, Meredith'in her zaman yanımda olduğunu düşünerek. Aklıma bir düşünce geliyor. "Bu kadar sevimsiz biriye Shelby neden onun gibi bir doğum uzmanına gitsin ki?" diye soruyorum.

Jeanette şöyle diyor: "Shelby onu görmeye başladığında hamileliğinin sonlarına gelmişti. Çok az kadın doğum uzmanı bu kadar geç bir dönemde hasta almak ister.

çünkü hastanın geçmişi hakkında tam bilgiye sahip değiller. Ama Dr. Feingold'un vardı. Dr. Feingold aynı zamanda halihazırda tam bir muayenehanesi olmayan birkaç kişiden biriydi, bu da kırmızı bayrak olmalıydı."

"Bu özel doğum hakkında bir şey biliyor musun?" diye sorar Bea.

"İstiyorum," diyor Jeanette. Derin nefes alıyor, havayı içinde tutuyor. İlk başta bize söylemekte isteksizdi. Ama sonra söylüyor. Yavaşça nefes veriyor ve "Bebek iyi değil" diyor.

Bea ve ben bakiştık. İkimiz de bebeği gördük. Bebek bize doğru görünmüyordu. "Nasıl yani?" Bea sordu.

"Doğum sırasında onarılamaz beyin hasarına uğradı. Tebow'lar Dr. Feingold'u görevi kötüye kullanmaktan dava ediyor. Dr. Feingold, Meredith'in önerdiği sezaryeni tercih etmeliydi. Anne çok yorgundu. Ama

Dr.

Feingold dinlemedi; ona ne yapması gerektiği söylenmedi. Epizyotomiyi kesti ve bunun yerine forseps kullanarak bebeğin kırılğan kafatasına çok fazla baskı uyguladı."

"Ama iyi olacak mı?" Bebek Grace için endişelenerek soruyorum. Shelby'nin görevi kötüye kullanmaktan dava açması beni endişelendiriyor. Pek çok doktor dava edilir. Kendim de bir doktor olarak, bu benim en büyük korkularımdan biri. Birçok malpraktis davası mahkemeye taşınmadan sonuçlanır ya da reddedilir. Ama yine de kalıcı bir etkisi var. bir doktorun mali durumu ve itibarı üzerindeki etkileri. Eğer Dr. Feingold Jeanette'in tasvir ettiği gibi biriye, dava edilmesine nasıl bir tepki vereceğini merak ediyorum.

Jeanette omuz silkiyor. "Bir süre daha bilemeyebiliriz. Bu çocukların bazılarında serebral palsi teşhisi konmuş. Bazılarında nöbet bozuklukları var. Bazılarında ise gelişimsel gecikmeler var. Meredith, Dr. Feingold aleyhine tanıklık etmeyi planlıyordu. Bu hafta ifade verecekti" diyor ve bir an nefes alamıyorum. Bu doktorun Meredith'i susturmak için bir şey yaptığını, böylece ona karşı konuşamayacağını düşünüyorum. Zamanlama manidar. Önce Shelby kayboldu, sonra da Meredith, yani onun ihmeline tanık olan iki kadın.

Sessizleşiyoruz, her birimiz kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz. Zamanla Jeanette uzaklaşıyor, uzaktaki bir ağacın altında durup bulutlara bakıyor. Bir süre onu izliyorum.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," diyor Bea, dikkatimi Jeanette'ten uzaklaştırarak.

Yağmur hızlanıyor ve sonra yavaşlıyor. Yağmur yüzünden akşam karanlığı her zamankinden daha erken çöküyor. Öğleden sonra geç saatlerde hava kararıyor, bulutlar ağır ve gri. Bu gece bazıları şiddetli olmak üzere gök gürültülü fırtınalar olacak, haber spikerleri tahmin ediyor.

Daha sonra, akşamın erken saatlerinde, Josh'un arabasının sokağa girişini izliyoruz. Evin önüne park ediyor. O orada duruyor, inmiyor, biz de beklenti içinde onu izliyoruz. Josh'un bizim bilmediğimiz neyi bildiğini merak ederek nefesimizi tutuyoruz. Meredith öldü mü?

Onu ön camdan görüyorum. Bir süre arabada oturuyor, direksiyonun üzerine eğilmiş. Ağlıyor muydu? Yoksa sadece nefesini mi topluyor? Yaklaşmayı, arabaya gitmeyi, cama vurup dikkatini çekmeyi düşünüyorum. Ama Josh bu bir saniyelik huzuru hak ediyor. Saatlerdir ortalıkta yok. Saat beşe yaklaşıyor. Son birkaç saattir geri kalanımız onun bahçesinde toplanmış, neredeyse sessiz bir nöbet tutuyorduk. Herkes kaldı.

Hava bu haldeyken bile kimse gitmedi. Nehir kenarında neler olduğunu öğrenene kadar kimse gitmeyecekti.

Arabadan indiğinde Josh'ın vücudu sarkar. Kaldırım kenarına takılır, içki içmiş gibi tökezler. Ama Josh sarhoş değildir. Omuzları öne doğru yuvarlanıyor, başı o kadar aşağı düşüyor ki çenesi neredeyse göğsüne değiyor. O

ağlıyordu. Gözyaşları artık kurumuş olsa da, yüzündeki kızarıklık ve şişmiş gözler bunun kanıtı. Bu sabah olduğundan on yıl daha yaşlı ve tamamen bitkin görünüyor. Elleri ve pantolonunun dizleri kir içinde.

Bize doğru geliyor. Ama çimenlerin ortasında durdu. Ağır ağır bir ağaca yaslanıyor, sanki devam edemeyecekmiş gibi yüzünü ellerinin arasına gömüyor.

Orada hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, tüm vücudu sarsılıyor ve yirmi adım ötede Bea kollarını bana doluyor, ben de yere yığılmayayım diye beni sabitliyor.

En kötüsü oldu. Meredith öldü.

Kimse yanına gitmiyor. Hepimiz öylece duruyor ve ağlamasına izin veriyoruz. Aramızdan birçok kişi de ağlamaya başlıyor. Elim ağzıma gidiyor, içimde biriken tüm duyguların dışarı taşmasını bekliyorum. Ama öyle olmadı. İçimde tutuyorum, onun yerine yapılması gerekenlere odaklanıyorum. Delilah'ı bulmamız gerekiyor. Onu arama çalışmaları hızlandırılmalı. Bulmamız gereken Delilah varken Meredith'in yasını tutamayız.

Arkamda Bea sessizce ağlıyor. Rollerini değiştirdik. Genelde ben Bea daha duygusal, mantıklı, planları düzenleyen biriydi. Ama Bea ve Meredith yakındı. Bea ve Delilah yakındı.

Bir cenaze töreni olacak. Düzenlemelerin yapılması gerekecek. Bea ve ben Josh'a düzenlemelerde yardım edeceğiz. Bunu tek başına yapmamalı. Meredith öldüğü için kendini tamamen kaybedecek.

Bu kelimeler kafamın içinde sıkışıp kaldı. Benim için anlaşılmazlar. Meredith öldü. Birbirlerine ait değiller.

Ama Josh sonunda kendini toparlamayı başardığında bize anlatıyor. "O değil," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Ne demek o değil?" diye sorar biri.

"Ceset," diyor. "Meredith değildi. O Tebow denen kadındı," diye haykırıyor ve Tanrı yardımcım olsun, büyük bir rahatlama hissediyorum. Dizlerim büküldü ve ancak o zaman gözyaşlarım akmaya başladı. Meredith değil de Shelby olduğu için rahatlama gözyaşları.

Bize Bay Tebow'un karakola gelip cesedi nasıl teşhis ettiğini anlatıyor. "Ona ne oldu?" diye soruyor birisi. "Nasıl öldü?"

Bu hepimizin bilmek istediği bir soru. Ama sadece birimizin sormaya cesareti var.

Josh, "Otopsi sonuçlanana kadar bilemeyiz," diyor. Ama bize Shelby'nin ölümünün bir cinayet olarak soruşturulduğunu söyledi. Suçun cinayet olduğu açıktı. Herkes nefesini tuttu, sonra sustu.

Tam o sırada Josh ve Meredith'in evinden sivil giyimli bir polis memuru çıkar, güçlü yüz hatları olan esmer bir kadındır: köşeli bir çene hattı, düz bir burun, çıkık elmacık kemikleri. Dudakları ince, gözleri dar, yanakları gergin. Gülümsese güzel olabilirdi. Bir pantolon giyiyor, ceketinin altına bir tabanca kılıfı sıkıştırılmış. Rüzgâr esiyor, ceketinin yakalarını birbirinden ayırıyor ve ben onu görüyorum: silahı. Josh'a doğru çimlerin üzerinden geçiyor, daha düşük maaşlı bir erkek dedektif de arkasından geliyor. Aptalca bir şekilde Josh'u rahatlatacağını, ona bir istatistik vereceğini, bu tür soruşturmalar hakkında güven verici bir şeyler söyleyeceğini düşünüyorum.

Ama onun yerine, konuştuğunda sesi düz ve rahattır. "Bay Dickey," diyor. "Dedektif Rowlings." Rozetini gösterdi. "Bir dakikalığına bizimle içeri gelebilir misiniz?" derken arkasındaki Josh'un evine doğru bir işaret yapıyor. Baktım. Güzel bir ev, mavi bir Queen Anne, bir asırdan daha eski. Büyük ve süslü, yuvarlak kuleleri ve küçük bir kale izlenimi veren koni şeklindeki çatıları var. Biz burada yaşadığımız sürece Josh ve Meredith de burada yaşadı.

Josh dik durur. Gözlerini siler, kalan gözyaşlarını kurutur. Diğer herkes hazırolda durur ve dinlemek için eğilir.

Josh etrafına bakar. Orada haber bekleyen insan kitlesini görür. Buradaki her erkek, kadın ve çocuk kendi gününü Meredith ve Delilah için ayırdı.

"Karım hakkında söyleyecek bir şeyiniz varsa," diyor Josh, soğukkanlılığını korumaya çalışarak, "söyleyebilirsiniz. Herkes aynı sebepten burada. Ailemi bulmak için."

Dedektif Rowlings başını iki yana sallayarak, "Yeni bir haber yok efendim," dedi. "Size bazı sorularımız var."

"Ne tür sorular?" Josh sorar.

"Sakıncası yoksa," diyor, "bunu içeride konuşmayı tercih ederiz."

Bir minibüs caddede ilerliyor. Josh'un arabasının arkasında durur. Tyvek giymiş bir adam ve bir kadının minibüsten inip eve doğru ilerleyişini izliyoruz. Boğazımdaki yumruya karşı yutkunuyorum. Bir şey buldular.

Josh, "Oğlumu almam gerekiyor," diyor. Saatine bakar. "Onu bakıcıdan almam gerekiyor. Ona beşte orada olacağımı söyledim. Şimdiden geç kaldım. Bu bekleyebilir mi?" diye sorar.

"Oğlunuz için başka düzenlemeler yapamaz mıydınız?" Dedektif Rowlings soruyor, uzun sürmeyeceğine söz veriyor. Sempatik değil. Çocuğu olduğundan şüpheliyim.

Bea öne çıkar. Josh'a "Onu biz alacağız," der. "Kate ve ben onu alacağız ve işiniz bitene kadar ona bakacağız." Josh'un koluna dokunur.

Josh omzunun üzerinden, "Bu çok yardımcı olur," diyor. "Teşekkür ederim, Bea."

Düzinelerce kişi izlerken, Josh başı öne eğik bir şekilde dedektifi evine kadar takip eder ve kapıyı kapatır.

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Babam eski odanda uyuyacağını söylüyor, çünkü başka nerede uyuyabilirsin ki? Yine de o odada birinin olması garip. Kendimi bildim bileli o odada kimse yoktu.

Baban sana odanın yerini göstermek zorunda çünkü bilmiyorsun.

Ayrıca adımı da bilmiyorsun. Yarım gün varsayım yaptıktan sonra, bilmediğin ortaya çıkıyor. Babam sana benim Leo olduğumu söylüyor. "Leo'yu hatırlıyorsun, değil mi?" diye soruyor ve sen başını sallıyorsun, bu beni şaşırtmıyor, çünkü o kadar da unutulmaz değilim.

"Onu son gördüğünde daha küçüktü," diyor babam.

Üzerinizdekilerden başka kıyafetiniz yok, onlar da hastanenin giysi dolabından geldi. Onlar bağışlanmıştı. Onlara bakarak yeni olmadıklarını söyleyebilirim. Başkasının eski kıyafetlerini giyiyorsun. Ama dolabındaki tek kıyafet 6 beden, çünkü Bu senin alındığın zaman giydiğin beden. Sığmayacaklar. Babam uzun boylu, o yüzden bana dedi ki, "Leo. Dolabında kardeşinin giyebileceği bir şeyler bul."

Hala aklım almıyor, babam *kız kardeşin* dediğinde senden bahsediyor. Burada benimle aynı odadasın. Evdesin. Ya da en azından senin bir versiyonun evde.

Odama gittim. Artık giymediğim bir gömlek buldum. Bir çift eşofman altı buldum. Onları sana getirdim. "İşte," diyorum, onları uzatarak.

Onları alırsın. Sen de "Teşekkür ederim efendim." diyorsun. Kendimi gülmeye bile zorlayamıyorum çünkü bana, küçük kardeşine *efendim* demen gerektiğini düşünmen çok acınası. Boktan bir durum.

"Bana Leo deyin artık. Yaşlı insanlar *efendidir*."

Gömleğimi ve pantolonumu elinde tutarak kapının önünde duruyorsun. Bilmek istediğim şeyler var. Sana sormak istediğim ama sormadığım sorular. Annemle ilgili sorular. Polisin bulduğu hikayeyi biliyorum. Bilmek istediğim şey, olayın gerçekten böyle olup olmadığı.

Babam, giyindikten sonra seni yatırmasını isteyip istemediğini soruyor. Bunu yaparken gözleri ıslanıyor. Umutlu ve çaresiz. Bunu sesinde duyabiliyorum.

Seni yatırması için yalvarıyor. On bir yıl oldu.

Sen de bak. Hiçbir şey söylemiyorsun.

Sessizliğiniz yüzünden babam geri çekiliyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa," diyor, "sadece sor." Baban senin için bir yabancı kadar iyi. Seni yatağına yatırması oldukça berbat olurdu. Ayrıca halıdaki bir böcek kadar rahat olamayacak kadar yaşlısın. Sen ortadan kaybolunca babam beni yatırmayı bıraktı. Beni fark edemeyecek kadar ağlamakla meşguldü.

Uyumaya gittiğimde kapımı kilitlerim. Ne tür bir insan olduğunu bilmiyorum.

Bayan polis kendi sapını yaptığın için kaçtığını söyledi. Ama şiş demedi. Doğaçlama bir silah dedi. Onunla birini bıçakladın. Seni bulduklarında kıyafetlerinde kan vardı. Onun kanıydı.

Beni de bıçaklamayacağını nereden bileyim?

Uyumaya çalışıyorum. Rahat edemiyorum. Uyuyamayacağımı düşünüyorum. Ama sonra, ne olduğunu anlamadan babamın seni çağırdığını, adını haykırdığını duyuyorum. Saate bakıyorum. Saat sabahın ikisi. Öyle ya da böyle uyumuşum.

Yataktan fırladım. Kapının kilidini açtım ve sendeleyerek odadan çıktım. Onu bulduğumda koridordaydı. Aklını kaçırmıştı. Nefes alıp vermesi ağırlaşmıştı. Karanlık koridorda daireler çizerek dönüyor, sanki iki adım gerisinde sen varmışsın gibi, ama seni görecektir kadar hızlı gidemiyor.

Işık düğmesine gidip açtım. Parlak ışıklar gözlerimi acıtıyor. Onları korumak için elimi kullanıyorum. Babam terliyor. Bir elini göğsüne bastırmış.

Acıyormuş gibi. Kalp krizi geçirmediğinden pek emin değilim.

"Gitmiş," diyor babam, önümde durup. Pijama giyiyor. Babam genelde pijama giymez. Genellikle boxer şort giyer. Ama bu gece senin sayende daha uygun bir şeyler giyme cesaretini gösterdi. Pijamaların uzun kollu olması dışında. Terliyor. onlar yüzünden.

"Ne demek *gitti*?" diye sordum.

Babam beni omuzlarımdan tuttu. Beni sarsıyor ve diyor ki, "O sadece öyle, Leo. O burada değil. O gitti. Delilah gitti."

Sanırım kötü bir rüya gördü, senin ortadan kaybolmanla ilgili bir şey. Bu anlaşılabilir. Kendim görmek için odana gittim, ama o haklı. Sen gitmiş. Battaniyeler ve çarşafklar sanki yatakta hiç kimse uyumamış gibi sonuna kadar çekilmiş. Kıyafetlerim yerde. Onları giymemişsin.

Önce pencereyi kontrol ediyorum. Kapalı ve kilitli. Nereye gittiysen, o şekilde çıkmadın. Sanırım kaçtın, ama belki de seni kaçıran kişi geldi ve seni aldı. "Lanet muhabirler." Babam böyle mırıldanıyor, çünkü artık haberleri izleyen herkes hangi kasabada yaşadığımızı, evimizin neye benzediğini ve senin burada olduğunu biliyor. İnternet erişimi ve bisikleti olan on yaşında bir çocuk bile seni bulabilir.

Odandan çıkıyorum. Banyoyu kontrol ediyorum, sonra babamla yarışıyoruz.

Aşağıda olabileceğiniz yerleri araştırmak için. Elimiz boş döndük. Birinci katta senden hiçbir iz yok. Ön kapı ve arka kapı kapalı ve kilitli.

Babam telefonda, bayan polisi arıyor çünkü numarası telefonuna programlanmış. Gecenin bir yarısı ama bu onu durdurmuyor. Dışarıda polisler var ama babam ne onlarla ne de 911'le uğraşıyor.

Bayan polis hemen cevap verir. "Carmen. Benim. Josh," diyor nefes nefese. Gayri resmiliği beni öğürtmek istiyor.

Ben gidiyorum. Pencereden pencereye dolaşıp ne tarafa gittiğini anlamaya çalışıyorum. Ayakkabın yok. Yani hangi yöne gittiysen, yalınayak gitmişsin. Ama bu senin için yeni bir şey değil.

Etrafta dolaşıyorum. Pencere kapalı. Hepsisi kilitli. Hiçbirinden çıkmadın. Mutfığa doğru geri dönüyorum. Yolda bodrum kapısının önünden geçiyorum. Neden baktığımı bilmiyorum, seçeneklerimin tükenmesi dışında. Kapıyı açıyorum. Merdivenlerden aşağısı karanlık. Bodrum bitmemiş çünkü annem bir gün bitirmeyi ummuş olsa da bileklerini kesmeye çalışmadan önce bu gerçekleşmemiş. *Denedi*, çünkü başarısız oldu. Kesikler sığıdı, kanamaya yetecek kadar değil. Bir sürü kesik vardı ama sadece yüzeydeki damarları almışlardı. Annem, onu öldürecek olan ana arterlerden hiçbirine ulaşamamış. İstatistiklere göre, bileklerini kesmeye çalışan çoğu insan başarısız oluyor. Çünkü acıyor.

İşte o zaman annem bıçağı çevirdi ve kendini karnından bıçakladı. Kolay ve hızlı. Adli tıp raporlarına göre, kendi karaciğerini almayı ve kan kaybindan ölmeyi başarmış. Başının arkasında da kötü bir şişlik varmış, aşağı inerken bir yere çarpmış.

Bir ışık yaktım. Bodrum sararıyor. Merdivenlerden iniyorum ve sen oradasın, beton zemine yayılmışsın.

İlk bakışta öldüğünü düşünüyorum.

Ama sonra göğsünün hareket ettiğini görüyorum. Nefes alıyorsun. Ölmemişsin, uyuyorsun.

Karanlıkta, soğuk, sert bodrum katında uyumak için yumuşak, sıcak bir yataktan vazgeçtiniz. Çünkü on bir yıldır tek bildiğin buydu. Karanlık, pis bodrum katımızda olmak seni bir şekilde rahatlatıyor.

Bundan daha boktan bir şey olamaz.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Gecenin bir yarısı cep telefonum çaldı. Tehdit mesajı almayalı dört gün olmuştu. Her nasılsa, onları aklımdan çıkardım.

Başıma kötü bir şey gelmediği için, kendimi bunların aptalca bir gençlik şakası olduğuna ikna ettim. Bazı çocuklar ismimi ve numaramı ele geçirmiş olmalılar ve benimle dalga geçiyorlar.

Mesaj geldiğinde, ilk düşüncem bunun bir tehdit olduğu değil. İlk düşüncem, doğum yapmakta olan bir müşterim olduğudur. Yakında doğum yapacak iki kadını var. Hiçbir zaman yatağa, doğuma gitmeden geceyi geçirebileceğim garantisıyla girmiyorum. Bu işin bir tehlikesi.

Yanımda, Josh telefonun sesiyle kıpırdanıyor. Bu önceden programlanmış bir tepki; buna alıştı. Benden uzaklaşıyor. Yorganı başına çekti.

Telefona uzandım. Aşağıya bakıyorum, ekrandan gelen ışık gözlerimi yakıyor.

Korkuyorum, yazıyor.

Mesaj Shelby Tebow'dan geliyor. İç çektim. Cevap vermek için dirseklerimin üzerine çıkıyorum. Shelby doğum yapmaktan korkuyor. Birçok kadın korkar. Hem Delilah hem de Leo için ben de öyleydim. Bu ilk doğumdan sonra bile geçmeyen bir korku. Delilah ile her şey yolunda gitti. Leo'da her şey ters gitti. Üçüncüyü doğuracak olsaydım yine korkardım.

Ancak gecenin bir yarısı moral konuşması için ideal bir zaman değildir. Bazı müşteriler çizgiye uymuyor. Benim için para ödedikleri için

bana günün her saati ulaşabilirler. Durum böyle değil. Benim kurallarım sözleşmede belirtilmiştir. Eğer doğum sancısı çekiyorlarsa, ben onların emrindeyim. Ama eğer çekingen davranırlarsa, normal çalışma saatleri içinde de çekingen davranmaya devam edeceklerdir. Bu konuyu yarın konuşmaktan memnuniyet duyarım.

Ben de cevap yazıyorum: Bütün ilk kez anne olacaklar korkar. Bu normaldir. Uyumaya çalışın. Dinlenmeye ihtiyacın var. Yarın konuşalım.

Bu empatik bir yanıt, ama umarım uzun bir tartışmanın önünü keser. Yarın onu arayıp kahve içmek ve tartışmak isteyip istemediğini soracağım. Korkularının bir listesini yapar ve teker teker ele alırız.

Shelby ilk başta cevap yazmadı. Saat sabahın üçü. İpucunu aldı ve yatmaya gitti.

Ama tam telefonumu komodine geri koyacaktım ki, ping sesi geldi.

Kocamdan korkuyorum, bu sefer öyle diyor.

O kelimelere bakıyorum. Onları iki kez okudum. Shelby'nin kocasıyla tanışmadım. Kim olduğunu da bilmiyorum. Adının Jason olduğunu ve Shelby'nin bana onun hakkında söylediği birkaç şeyi biliyorum.

Josh'ı uyandırmam. Josh bana bu müşteriyi bırakmamı söylerdi. Kendimi bir tür aile içi anlaşmazlığa bulaştırmamam gerektiğini söylerdi.

Ama ben zaten işin içindeyim, değil mi? Shelby depozitosunu ödedi. İkimiz de sözleşmeyi imzaladık. Bir kopyasını dün postaya verdim.

Bununla birlikte, çek hala mutfak tezgahının üzerinde duruyor. Yatırılmayı bekliyor. Sanırım geri verebilirim. Isırdığımı söyleyebilirim

çiğneyebileceğimden daha fazla ve başka bir müşteri alamam. Gelecek ay Shelby ile aynı ayda doğum yapacak sekiz kadın daha var. İkinin aynı anda doğuma girme ihtimali yüksek. Özür dileyebilir, başka bir doula önerebilirim. Shelby bana kötü bir Yelp yorumu bırakabilir. Ama bu muhtemelen her şeyin sonu olur. Yapabileceği en kötü şey bu. Dava açabileceğini sanmıyorum.

Bununla birlikte, yapmak istediğim son şey, yükü başkasına omuzlatmak. Ayrıca, bana en çok ihtiyacı olan Shelby gibi kadınlar. Kadınlar Shelby gibi, bu kariyere girmemin nedeni, destekleyici partnerleri olmayan ya da olmayan kadınların yanında olmak.

Derin bir nefes alıyorum. Yorganın hâlâ başının üzerinde olduğundan emin olmak için Josh'a bakıyorum.

Sana zarar verdi mi? Ben sordum. Onu son gördüğümde taktığı güneş gözlüklerini hatırlıyorum. Bir şey saklıyordu, ya ağlamaktan şişmiş kırmızı gözleri ya da morarmış bir gözü vardı.

Cevap olarak söyleyebileceği her şeyi düşündüm. Bana evet, onu incittiğini söyleyebilirdi. Ona vurduğunu. Öfkeli olduğunu. Bağırıldığını ve bir şeyler fırlattığını.

Ancak istismar her zaman fiziksel değildir. Duygusal da olabilir. İsim takmak, hakaretler yağdırmak, davranışlarını kontrol etmek, nerede olduğunu izlemek

Her zaman, finansal kontrolü elinde tutarak. Shelby eskiden çalışıyordu. Artık çalışmıyor. Artık kendi gelir kaynağı yok. İstismar mağdurlarının eşlerini terk etmeleri gerektiğini düşünüyoruz. Onları ayrılmayıp istismarcı ilişkilerinde kalmayı seçtikleri için yargılıyoruz. Ama işi olmayan ve bebeği yolda olan Shelby gibi kadınlar ne yapsın? Jason'a bağımlı.

Fiziksel istismar beni duygusal istismardan daha çok endişelendiriyor. Ama Shelby'nin cevap vermemesi en endişe verici olanı.

Bence en kötüsü, onu mesajlaşırken gördü ve şimdi kızgın.

Her şey yolunda mı Shelby? Ben soruyorum.

Yine cevap vermeyince, iyi olup olmadığını görmek için evine gitmeyi düşünüyorum. Tebow'ların adresi kontratta yazıyor. Uzakta oturmuyorlar. Aslında oldukça yakın, bizim mahallede oturuyorlar. Shelby beni oradan duymuş olabilir.

Şimdi düşünüyorum da, Shelby beni nasıl duymuş bilmiyorum. Bazen kadın doğum uzmanları beni tavsiye eder. Ama Shelby'ninki doulalara karşı temkinli. Onunla daha önce çalışmadım ama ünü ondan önce geliyor. Beni ya da benim iş alanımdaki başka birini tavsiye etmezdi.

Bir web sitem var. Beni bulabileceği bir doula veritabanı var. Evine yürüyerek gidebiliyor olmam sadece tesadüf olabilir.

Ama şu anda Tebow'un evine tek başıma gitmek benim için acelecilik olur. Gecenin bir yarısı. Peki oraya gittiğimde ne yapacağım? Ön kapıyı mı çalacaktım? Kocas şu anda kızgın değilse, Shelby'nin bana ne söylediğini bilmiyorsa, kızacaktır.

Ayrıca, kapıyı pompalı tüfikle açmayacağını nereden bileyim? İnsanlarda var. Ben bir anneyim. Kendi çocuklarım var. Shelby'nin hatırı için kendimi tehlikeye atamam.

O zaman polisi arayıp, sağlık kontrolü yapmalarını isteyebilirim. Ama ya bu onun için işleri daha da kötüleştirecekse? Polis gelirse kocası çok kızar. Neden orada olduklarını bilmek isteyecektir. Tepkiler olacaktır.

Ayrıca, kısa bir süre önce bir kadın, gece boyunca kapısı açık bırakılan bir komşusu için sağlık kontrolü talebinde bulundu. Polis geldiğinde korkmuşlar. Yanlışlıkla komşuyu kendi evinde vurdular. Kadın öldü. Sonuç olarak. Üzerimde böyle bir şey olmasını istemezdim.

Sonunda hiçbir şey yapmıyorum. Kararsızlık beni felç ediyor. Yatağıma geri dönüyorum, daha sonra bana ihtiyacı olursa diye telefonu göğsüme bastırıyorum.

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Artık bayan polise ihtiyacımız yok. Seni bodrumda uyurken bulduğumda krizimiz önlendi. Yine de babam onu geri çağırmadı. Gecenin bir yarısı olmasına ve gelişi dışarıdaki korsanların ilgisini çekmesine rağmen gelmesine izin veriyor. Onun yüzünden evimizde ışıklar ve kameralar var.

Babam onu hızla içeri sokup kapıyı kapatırken "Josh," diyor. "Carmen."

Babamı kollarına alır. Birbirlerine çok uzun süre sarılıyorlar. İzlemesi utanç verici. "Aradığın gibi geldim. Endişeden kendini kaybetmiş olmalısın."

Babam geri çekilir. Bayan polis her zamanki dedektif kıyafetini değil, yataktan yeni kalkmış birinin en derli toplu halini giymiş. Parfümünün kokusunu odanın öbür ucundan alıyorum. "Onu bulduk," diyor babam, "Leo buldu," ve sonra bana bakıyorlar, sanki burada olduğumu yeni fark etmişler gibi.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Neredeymiş?"

Babam ona söyledi.

Eli kalbine gitti. "Aman Tanrım."

Babam senin bodrum katında uyuman fikrine dayanamadı ve seni uyandırıp yukarı gönderdi. Söyleneni yaptın, ancak uyandığında kafan karışmıştı. Hâlâ diğer bodrumda olmadığınızdan pek emin değildiniz. Panikledin. "Sorun yok, sorun yok," dedim sen uyandığında, babamın yaptığı gibi sana dokunmamaya dikkat ederek. "Sadece babam ve ben varız. Leo. Evindesin. Güvendesin. Hatırladın mı?"

Güvenliğin ne anlama geldiğinden emin değilsin. Yine de merdivenleri tırmandın ve yatak odana geri döndün. Kapıyı kapattın. Orada ne kadar kalacağını merak ediyorum.

"Aferin sana Leo," diyor kadın polis şimdi.

Omuz silktim. "Onu bulmak o kadar da zor değildi."

Babası ona, "Seni arayıp gelmene gerek olmadığını söylelemeliydim. Ama onu birkaç dakika önce bulduk. Zaman yoktu." Sessizce

saçmalık de. Babam seni yukarı göndereli en az on beş dakika oldu. Bayan polisi çağırmak için bolca zaman var.

"Hayır, sorun değil. Bana ihtiyacın olduğunda her zaman yanında olacağımı biliyorsun Josh."

Kız ona bakıyor. Elleri hala birbirine değiyor. İçimden öğürüyorum. Yatmaya gittiğimi söylemiyorum. Sadece gidiyorum, uyuma şansım olmasa da.

Odama gitmiyorum. Onun yerine merdivenlerin başında oturuyorum. Söylediklerini dinliyorum. Bayan polis hakkında anladığım bir şey varsa o da iki sesi olduğu. Polis sesi var, bu seste kendini çok kötü sanıyor. Karakolda hep bu sesi duyuyorum. Bir de bunun tam tersi olan kadın sesi var. Memnun etmeye hevesli.

Bu gece kadın sesi ortaya çıktı.

"Anlat bakalım. Delilah'nın evde olması nasıl gidiyor?"

Sesleri uzaktan kısık geliyor. Babam üst katta geçirdiği kalp krizinden sonra biraz sakinleşti ama sinirlerinin hâlâ yıpranmış olduğunu söyleyebilirim.

Sizi yukarı çıkardıktan sonra soğuk bir bira açtı ve iki dakika içinde bitirdi.

"Her şeyin mükemmel olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum.

Mükemmel olmaktan çok uzak. O haklı değil Carmen."

"Elbette değil." "Çok acı çekti."

"O yaptı. Ve sen de öyle."

Kimse benden ve çektiğim acılardan bahsetmiyor.

"Gideli on yıldan fazla oldu. O artık benim küçük kızım değil. Beni yanlış anlamayın. Eve döndüğü için çok mutluyum. Rahatladım ve çok sevindim. Kendime sürekli bunun gerçek olduğunu, Delilah'nın gerçekten evde olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Kaybolduğundan beri yüzlerce kez uyandığım gibi bu da sabah uyanacağım bir rüya değil. O burada ve kimse onu bir daha benden alamayacak. Oraya varacağız," diyor. "Her şeyin normal olduğu bir yere ulaşacağız."

"Yeni bir normal. İşler asla eskisi gibi olmayabilir." "Bunu sen yaptın, biliyor musun?"

"Ne yaptın?"

"Bu. Küçük kızımı bana geri getirdin. Ondan, bizden asla vazgeçmedin. Bana onu bulana kadar aramaya devam edeceğini söylemiştin ve şimdi buldun. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır Carmen."

"Ben sadece işimi yapıyordum."

"Sen her şeyin ötesine geçtin. Hala öylesin," diyor ve sonra uzun bir süre sessizlik oluyor. Çok uzun bir süre. Sapkın zihnimde, her ne kadar onların özlü mesajlarından ve ara sıra sarılmalarından daha samimi bir şeye şahit olmamış olsam da, yüzlerini yaladıklarını görüyorum. Ama kendi hallerine bırakıldıklarında ne yaptıklarını nereden bilebilirim ki? Ne de olsa onlar iki yalnız yetişkin.

Düşüncesi bile midemi bulandırır da adamın ihtiyaçları var.

Odanda gürültü yapıyorsun. Orada ne yaptığını bilmiyorum ama uyanık olduğunu biliyorum. Kendimi yerden kaldırıyorum. Kapına gidiyorum. Kapıyı çalarım. Ve sonra kapıyı çalmamın korkutabileceğini düşündüğüm için

Kapıdan sesleniyorum. "Benim. Leo."

Kapının sana bakan tarafı sessizleşiyor. Tahmin etmem gerekirse, orada durmuş beni içeri almak için kendini ikna etmeye çalıştığını söyleyebilirim. Bana güvenebileceğini nereden biliyorsun? Kötü bir şey yapmak için burada olmadığımı nereden biliyorsun?

Korktuğun için seni suçlamıyorum.

Kapıyı tekrar çaldım. Kapıyı açman biraz zaman alıyor.

Bunu yaptığında hiçbir şey söylemiyorsun. Öylece dikiliyorsun, gergin görünüyorsun. "Neden uyumuyorsun?" diye soruyorum. Söylemiyorsun. Hâlâ hastane kıyafetlerini giyiyorsun. Nedense benimkileri giymek istemiyorsun.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Ne yaptığını görmek için etrafıma bakındım. Ama oda çoğunlukla karanlık. Pek bir şey göremiyorum.

Başını hafifçe sallıyorsun. Saçların gözlerinin içine düşüyor. Topak topak. Sende bir koku var. Bir duşa ihtiyacın var ama babam bir gün için yeterince duş aldığını düşünüyor.

Yarın. "Hiçbir şey, efendim," diyorsunuz.

"Leo," diyorum, artık sinirlenmeye başlamıştım. "Leo. *Le-o*," diyorum, çünkü belki de nasıl telaffuz edileceğini bilmiyorsundur. Hatırlamana yardımcı olmak için bir isim etiketi takabilirdim, ama bir pislik olmak ve nasıl okunacağını bildiğini varsaymak istemiyorum. "Benimle birlikte söyle. *Le-o*."

Benim adımlı söylüyorsun. Sonunda söylediğinde déjà vu gibi bir şey olacağını düşünüyorum ama hiçbir şey yok. Beklediğim gibi bir hatırlama kıvılcımı değil.

"Gördün mü? O kadar da zor değilmiş, değil mi?" İkisini de söylemiyorsun.

"Neden uyumuyorsun?" Bana söylemiyorsun.

"Sadece uyuyamıyorum?"

Söylemiyorsun.

Yepyeni bir yerde, tanımadığınız insanlarla çevrili bir ortamda uyumaya çalışmanın zor olacağını düşünüyorum. Babam gidip buna bir son verene kadar bodrumda uyuyordun.

"Burada kal," dedim. "Hemen döneceğim."

Odama gittim. Dolabın arka köşesinde eski güvenlik battaniyem duruyor. Mavi. İpek kenarı yırtılmış. Bu aptal şeyi neden hâlâ taşıdığımı anlayamıyorum. Eskiden her yere onunla giderdim. Onsuz ağlardım. Babama göre, annem onu yıkayabilecek kadar uzun süre elimden çıkarmam için beni kandırmak zorundaydı. Bir keresinde, market alışveriş arabasında unutulmuş ve dünyam neredeyse sona ermişti.

Belki de battaniyeme benden daha çok ihtiyacın vardır diye düşünüyorum.

Döndüğümde yatak odanızın kapısının kapalı ve kilitli olmasını bekliyorum.

Öyle değil. Battaniyeyi sana doğru itiyorum. "Al," diyorum.

"Nedir bu?" diye soruyorsunuz, dokusunu ve ağırlığını hissederek. Bu şey o kadar çok yıkanmış ki yumuşaktan başka bir şey değil. İnce bir şey. Kimseyi sıcak tutacak türden bir şey değil. Pek bir şeye benzemiyor.

"Eski battaniyem. Battaniyem. Bazı çocuklarda vardır. Belki senin de vardı.

Bilmiyorum. Çocukken o şey olmadan uyuyamazdım."

Hiçbir şey söylemiyorsun. Sadece battaniyemi elinde tutuyorsun, önce ona, sonra bana, sonra da ona boş boş bakıyorsun, çünkü birinin bakışlarını en iyi ihtimalle bir saniyeden fazla tutamıyorsun. "Belki uyumana yardımcı olur diye düşündüm.

Eskiden hasta ya da üzgün olduğumda beni iyi hissettiren tek şeydi." Sana sırtımı dönüyorum ve uzaklaşmaya başlıyorum.

Üç adım sonra, "İhtiyacın yok mu?" diyorsun. Sonra da "Leo" diye ekliyorsun. Söyleyiş şeklin kararsız, sanki söylemen gerektiğinden yüzde yüz emin değilmişsin gibi. Sen görmesen de bu beni gülümsetiyor. Yürümeye devam ediyorum.

"Sanırım senin buna benden daha çok ihtiyacın var."

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Söz verdiğimiz gibi, Bea ve ben Leo'yu almak için bakıcıya gittik. Sokağa park ettikten sonra şemsiyeyi paylaşarak kapıya doğru yürüdük. Kapıya vardığımızda, diğer taraftan büyük bir kaos sesi geliyor. Parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum. Bu kimsenin dikkatini çekmeyince, vuruyorum. Charlotte, bebek bakıcısı, geliyor. Kapıyı yavaşça açarken, diğer taraftaki anarşiye bir göz atıyorum. Bir televizyon açık, sesi yüksek ama kimse izlemiyor. Onun yerine bir grup çocuk Simon Says oynarken, bir diğeri ebelemece oynuyor. Oturma odasında daireler çizerek birbirlerini kovalıyorlar, *ondan* kaçmak için gerektiğinde mobilyaların üzerine atlıyorlar.

İçeride ebelemece oynamak çılgınlık ama dışarıda yağmur yağıyor. Ve yağmur yağmasa bile, zemin günlerdir yağın yağmur yüzünden sırlıslıklam. Oynamak için çok ıslak.

Saymaya çalışıyorum. Ama çocuklar sürekli hareket halinde; saymak imkansız. Tahmin etmem gerekirse, bir düzineden fazla diyebilirim, Charlotte'un bacağından sarkan ve binmek isteyen de dahil. Çocuklar histerik, tokat manyağı.

Leo'yu bulmak için bir süre aramam gerekiyor. Odanın köşesindeki küçük bir masada tek başına oturuyor. Tek başına bir yapbozu birleştiriyor. Çocuklar koşuyor etrafında daireler çiziyor. Biri masaya çarpıyor. Bu sadece bir kazadır, ama yine de dikkatsiz ve duyarsızdır. Bunu yapan küçük bir kız, Leo'dan bir kafa kadar daha uzun. Ne yaptığının farkındaysa bile özür dilemiyor. Leo'nun puzzle'ı yere düşerken o gülererek koşmaya devam ediyor. Parçalar birbirinden ayrılıyor. Leo ve benden başka kimse fark etmedi. Leo'nun yüzü düştü ama ağlamadı. Sandalyesini çekip dizlerinin üzerine çökerek düşen puzzle parçalarını toplarken diğerlerine kıyasla çok küçük görünüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Charlotte ekrandan Bea ve bana bakarak soruyor. Bakışlarımın Leo'dan uzaklaşmasına izin veriyorum, üzgün hissediyorum. Charlotte'un saçları gri. Gözleri de gri. Ağzının etrafında ve gözlerinin altında derin kırışıklıklar var, gülümsediğinde daha da kötüleşiyor, ki gülümsüyor. Nazik bir gülümsemesi var.

"Leo'yu almaya geldik," diyorum, "Leo Dickey," belki bu kargaşada birden fazla Leo vardır diye.

"Evet, elbette," diyor, "Josh aradı ve geleceğini söyledi. Hava durumu," diye yakınıyor Charlotte, gürültüden konuşabilmek için daha da yaklaşarak. "Normalde çocukları alt kata indirirdim ama dün lanet olası karter pompası bozuldu ve bodrumu su bastı."

"Olamaz, ne kadar korkunç," diyorum. "Ne karmaşa ama."

"Yeni bir tane yaptırdık ama bodrumun kuruması gerekiyor. Bu biraz zaman alacak. Her yerde vantilatörler var ama kuruduktan sonra bile çocuklar aşağı inmeden önce tamirat yapmamız gerekecek. Kapalı kalmak Böyle içeride," diyor çocuklara dönerek, "çocukları çıldırtıyor. Tüm bu bastırılmış enerji. Dışarı çıkıp oynamaları gerekiyor."

Odanın diğer ucundan Leo'ya sesleniyor. Leo hâlâ dizlerinin üzerinde, düşen yapboz parçalarını topluyordu. Charlotte'un sesiyle başını kaldırıyor ve perde kapının ardından Bea ile beni görüyor. Dudaklarında yavaş bir gülümseme yayılıyor ve Bea el sallıyor. Leo iyi bir çocuk gibi yapbozunu bitiriyor ve gitmeden önce yerine koyuyor.

Charlotte gitmeden önce ona sarılıyor, Bea ve bana itiraf ediyor, "O benim favorim. Keşke bütün çocuklar onun kadar uslu olsa." Acaba bunu tüm çocuklar için mi söylüyor?

Charlotte kapıyı açıyor ve Leo bizimle birlikte dışarı çıkıyor. Arabaya doğru ilerliyoruz. Leo her zamanki gibi sessiz. Josh, Meredith ya da Delilah hakkında soru sormuyor. Yine de Bea neden onun evine gitmediğimizle ilgili bir şeyler söylüyor.

Leo bize rastgele "Delilah hasta" diyor.

Bea der ki, "Evet, dostum. Bu doğru. Delilah hasta." Leo'ya yalan söylemek doğru gelmiyor.

Evde Bea, Leo ve benim için akşam yemeği hazırlıyor. Leo'nun yardım etmesine izin veriyor. Makarna yapıyorlar. Bea, Leo için sütle, benim için bir kadeh şarapla servis ediyor. Josh'a ayırmak için fazladan bir tabak hazırlıyor, ama Josh yemeyecek.

Masaya oturduk ve yemek yedik. Bea, Leo'ya gününü anlattırmaya çalışıyor. Pek açık sözlü değil. Bea, Charlotte'un yerini sevip sevmediğini sorduğunda gözleri doluyor. Kelimelerle cevap vermez. Cevap vermesine gerek yoktur.

Şarabımı bitiriyorum ve Bea bana bir tane daha getiriyor. Konuları daha hafif bir şeye çeviriyor. O ve Leo en iyi süper güçlere sahip süper kahramanlar üzerine bir tartışmanın içinde kayboluyorlar. Ben katılmıyorum. Aklım başka bir yerde.

Üç şey hakkında: Josh ve Meredith'in evinde neler oluyor? Cassandra o gece Dickey'lerin bahçesinde kimi gördü? Dr. Meredith ile nasıl tanışabilirim?
Kendim için Feingold?

* * *

Josh Leo'yu almaya geldiğinde sessiz sinema oynuyorduk. Oturma odasındaız. Televizyon açık ama sesi kapalı. Bea ve ben son bir saattir ekranın altındaki haber bülteninin bizi şiddetli bir fırtına nöbeti altında olduğumuz konusunda uyarmasını izliyoruz. Josh için kapıyı açtığımda, dünyanın

Dışarısı uğursuz bir hal aldı. Geç ve karanlık; saatlerdir polisle birlikteydi.

Josh'u içeri buyur ediyorum, kapıyı aceleci rüzgârın ağırlığına karşı bastırarak kapatıyorum. Josh Leo'nun yanına koşuyor ve onu kollarının arasına alıyor. Leo'nun günü hakkında konuşuyorlar. Leo annesinin nerede olduğunu soruyor. Josh tereddüt ediyor ve o anda Leo'ya bir cevap vermek zorunda kaldığı için ona acıyorum. Bea'de olduğu gibi, bu da bir yalan. Gerçek şu anda Leo için çok fazla, özellikle de hayatındaki hiçbir yetişkin gerçeğin ne olduğunu bilmezken. Meredith nerede?

"Annem işte," diyor.

"Annem ne zaman evde olacak?" diye soruyor. Sesi sanki Bea ve benim duymamı istemiyormuş gibi kısık ve ihtiyatlı.

"Nasıl olduğunu bilirsin Leo," diyor Josh. "Bazen annenin işten ne zaman döneceğini bilemeyiz. Ama mümkün olan en kısa sürede evde olacaktır. Sana söz veriyorum."

Leo'nun bir çizgi film seçmesine izin verdik. Kendini tamamen kaptırdığında Bea, Josh ve ben özel olarak konuşabileceğimiz mutfığa geçiyoruz.

"Ne oldu?" Josh'a sordum. Buzdolabına gidip ona bir bira ikram ediyorum.

Bea yemeğini ısıtır ve masaya getirir, ancak beklendiği gibi yemez. Josh bitkin, darmadağın ve dağılmış görünüyor. İki gündür tıraş olmamış. Uyuduğundan ya da duş aldığından tam olarak emin değilim.

İsteksizce "Meredith'in haplarını buldular." dedi. Ne dediğini biliyorum. ne anlama geldiğini biliyorum. Ne ima edildiğini biliyorum. Kurbanı suçluyorlar.

Josh ve Meredith için sinirleniyorum. "Evinizi aramak için izinleri var mıydı?"

Başını sallar ve pişmanlıkla, "İhtiyaçları yoktu, Kate. I onlara arama izni verdim. Saklayacak bir şeyimiz olduğunu düşünmemiştim.

Biz

saklayacak bir şeyim yok."

Anlıyorum. Josh'a göre, polisin Meredith ve Delilah'nın nerede olduğuna dair ipucu verebilecek bir şey bulması anlamına geliyorsa, mahremiyetin ihlali buna değerdi. Sadece polisin Meredith ve Delilah'ın Meredith'in haplarını ecza dolabında bulduklarında sonuçlandı. Meredith, Leo doğduktan sonra doğum sonrası depresyonla mücadele etti. Bundan utanmadı. Bunu bir sır olarak saklamaya çalışmadı. Aslında, kendi deneyiminin onu yaptığı işte nasıl daha iyi hale getirdiğini takdir ederek özür dilemedi ve çekingenlik göstermedi. Meredith bir süre terapistte gitti ve antidepresan kullanmaya başladı. Antidepresanlar işe yaradı; onları bırakmak için acele etmiyordu, çünkü işe yarıyorlarsa, o zaman neden etsin ki?

"Ne olmuş yani?" Meredith'in antidepresanlarının konuyla ne ilgisi olduğunu merak ederek soruyorum.

"Bir sürü soru sordular. Akıl sağlığı hakkında. Kendisine ya da çocuklardan birine zarar vermeye çalışıp çalışmadığı hakkında."

"Tanrım," diyor Bea, eli kalbine gidiyor. Medya doğum sonrası depresyonu sansasyonel hale getirmiş, sanki tüm kadınlar çocuklarını öldürecekmiş gibi göstermiştir. Bu doğru değil. Doğum sonrası psikoz başka bir şeydir. Farklı ve nadirdir ve etkilenenlerin bile sadece küçük bir yüzdesi şiddet içeren bir şey yapar. Biliyorum çünkü Meredith bana söyledi. Bir keresinde bir blog yazmaktan bahsetmişti. kadınların deneyimleri ve bu konu hakkında yazmayı düşündüğü şeylerden biriydi. Doğum sonrası psikozu onu hem büyülemiş hem de üzmüştü.

"Onlara ne söyledin?" Ben sordum.

"Onlara hayır dedim, tabii ki hayır. Meredith tanıdığım en sağlam insan. İstediginize sorun, dedim" diyor Josh ve bu doğru. Meredith her zaman bardağın dolu tarafını gören bir tip olmuştur. Yoga öğretir, meditasyon yapar. Başkaları hakkında nadiren kötü bir şey söyler. O iyi bir insan. Hiçbir koşulda çocuklarına zarar veremez.

"Meredith'in Delilah'ya bir şey yaptığını düşünüyorlarsa polis çok yanlış düşünüyor," diyorum. Sinirlenmeye başlamıştım. Sinirleniyorum. Şarap yardımcı olmadı çünkü kendimi daha az çekingen, istediğimi söylemekte özgür hissediyorum. Ama polis bunu Meredith'in yaptığını düşünüyorsa zaman kaybediyor.

Josh birasından büyük, uzun bir yudum alıyor ve "Dahası var" diyor. Bunu söylerken temkinliydi. Sessiz. Sandalyesine geri gömülür, şişeden uzun bir yudum daha alır ve yavaşça yere bırakır. Eliyle ağzını siler.

Bir elinin tersiyle, gözleri masanın ahşap damarlarına odaklanmış, Bea ve benden kaçıyor.

"Kan buldular," diyor ve ancak o zaman mavi gözleri yavaşça yukarı kalkıyor.

Midemde ani bir ağırlık hissediyorum. Şarap kadehimi itiyorum, artık ondan içemiyorum. Josh'un sözleri beni anında ayılttı. *Kan*. "Nerede?" diye soruyorum. Bea duymak için öne eğildi.

"Garajda."

"Fark etmedin mi?" Ben sordum.

Josh başını sallar. "Garaj karanlık. Ampullerden biri yanmış. Tamir etmeyi unutup duruyorum. Hayal ettiğin gibi değil," diye açıklıyor. "Çok fazla kan yoktu Kate. Polis bana gösterdikten sonra bile," diyor, "yine de görmek zordu."

"Ama oradaydı," diyorum, sesim kayıyor.

"Ne düşünüyorlar?" Bea soruyor. Masanın başında duruyor, elleri arkalığın üst demirinde. Josh'un yanına oturuyorum. Elimizi uzatıp onun kine dokunuyorum. Elimizi kendi elinin içine alıyor ve bir dakika boyunca tutuyor. İkimiz de konuşmuyoruz. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Eli benim elimde titriyor. Josh'un bütün gün bir şey yediğinden şüpheliyim ve aç karnına bira içmek iyi bir şey olamaz. Elini bırakıyorum, makarna tabağını yaklaşıtıyorum ve yemesi için onu cesaretlendiriyorum.

Beni yatıştırmak için çatalı bırakmadan önce birkaç ısırık alıyor. "Kanın Delilah'ya mı yoksa Meredith'e mi ait olduğuna bakıyorlar," diyor kanla ilgili olarak. "Yakında öğreniriz."

Bunu bilmenin ne yararı olacak merak ediyorum. Bence bu, Meredith'in yanı sıra Josh'ı da kötü gösterecek. Daha fazla kurbanı suçlama.

Sanki Josh aklımı okuyabiliyor. İtiraf ediyor, "O gün nerede olduğumu, iş yerinden birinin bana kefil olup olamayacağını sordular."

"Mazeret mi?" Bea sorar, o da başını sallar. "Ona bir şey yaptığını mı düşünüyorlar?"

"Ne düşündüklerini bilmiyorum," diyor bize. "Onlar sadece kendi işler" diyor ve ben onun diplomasisine hayran kalıyorum. Neden üzülebileceğini anlamak kolay olurdu. Ben olsam üzülürdüm. Öfkelenirdim. Ama Josh sinirlenmiyor. "Merak ettiğin buysa, bir mazeretim var," diyor ama bu konuda ağzı sıkı, açık konuşmuyor. Bu bana Josh'un yapmaması gereken bir şey yaptığını düşündürüyor.

Kalbim acıyor. Josh başkasıyla mı görüşüyordu? Josh Meredith'i aldatıyor muydu?

"Ne yapıyordun sen?" Bea tereddütle soruyor, benimle aynı şeyi düşünüyor.

"Geçmişe bakınca çok sık geliyor," diyor ve kadın tekrar sormak zorunda kalıyor, bu sefer daha ısrarlı.

"Dün neredeydin, Josh?"

Derin bir nefes alıyor, yavaşça nefes veriyor. "Tenis oynuyorduk," diyor ve bize oynadıkları çok şık ve seçkin kulübü tarif ediyor. Meredith ve Delilah'nın başına korkunç bir şey gelirken, kendisinin müstakbel bir müşterisiyle çiftler maçı yaptığını bildiği için utanıyor. Bir ilişkisi yoktu.

"Ben kazandım ama artık bir şey fark etmez." Sertçe yutkunuyor, duygularını uzak tutuyor. Leo yan odadayken ağlayacağını sanmıyorum. Leo'nun iyiliği için güçlü olmak zorunda.

"Bu konuda kendini hırpalamamalısın," diyor Bea ona, en azından bizim düşündüğümüz şekilde başka bir kadınla birlikte olmadığını bilmek benim gibi rahatlatmıştı. "Bilmiyordun ki."

"Bunu bilmenize imkân yoktu," diye yankıladım.

Bea konuyu değiştirir. Nehir kenarında bulunan cesetten bahsediyor. Shelby'nin cesedi. Josh bunun hayatı boyunca peşini bırakmayacak bir şey olduğunu, bu görüntüyü aklından asla çıkaramayacağını söyler. Otopsi yapılması gerekiyordu ama tahminler en az birkaç gündür ölü olduğu yönündeydi. Birkaç gündür ölü hayvanlar görüyorum. Josh için, Shelby'nin tüm vücudunun, ölümün etkisiyle genişlediğini görmek korkunç olmalı. içeride gaz birikmesi. Tanrı'ya şükür o şekilde görmek zorunda kaldığı Meredith değildi.

"Kocasının onu öldürdüğünü mü düşünüyorlar?" diye sordum. "Kimse söylemedi."

"Çıplak olduğunu duyduk."

"Çoğunlukla, evet," diyor. "Ama üzeri bir battaniyeyle örtülüydü."

"Battaniye mi?" Bea soruyor. O da şaşırdı, ben de. Beklenmedik bir şey.

Bu

bana sevecen, samimi bir şey gibi geliyor, bir insanın yapabileceği türden bir şey değil.

acımasız bir katil bunu yapardı. Tabii katil kurbanını tanıyor ve ona düşkün değilse. O zaman onu battaniyeyle örtmek gibi bir şey yapabilir.

Bea'yı, Jason Tebow ile konuşmamı, ebeyi ve Dr. Feingold hakkında öğrendiklerimizi düşünüyorum.

"Meredith sana müşterilerinden ne kadar bahsediyor?" Ben soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Shelby'nin onun müşterisi olduğunu biliyor muydun?"

Josh'un yüzündeki ifade çok açıktı. Bilmiyordu. "Meredith müşterilerinden bahsederken isimlerini vermedi. Onların mahremiyeti onun için önemliydi. Bir koca hıyarlık yaptığında ya da anomalili bir bebek doğduğunda bana söylerdi ama asla isimleriyle hitap etmezdi."

"O zaman Tebow'ların kadın doğum doktorlarına görevi kötüye kullanmaktan dava açtıklarını bilmiyorsun. Meredith ona karşı ifade verecek," diyorum.

Josh'un yüzündeki renk kayboluyor. "Nereden biliyorsun?" diye soruyor ve ben de ona söylüyorum. Şaşkınlıkla bize bakıyor, gözleri Bea'nınkilerle benimkiler arasında gidip geliyor. "Jason Tebow'la mı konuştun?" diye soruyor. Daha dikkatli olmalısın. Tehlikeli biri olabilir. Ya Shelby'yi öldürürse?" diye soruyor. "Seni de öldürmeyeceğini nereden biliyorsun?"

Bea ve ben hiçbir şey söylemedik. Josh parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Meredith'in kendini yüksek riskli bir işe sokmuş olabileceğini fark etmek onu korkutuyor. Gözlerindeki inançsızlığı görebiliyorum. Endişeyi. Bir zamanlar Meredith ona her şeyi anlatırdı. Müşterilerinin gizliliğini korusa bile, bu doktor aleyhine tanıklık etmek ona söylemesi gereken bir şeydi.

"O halde," diye soruyor, "bu doğum uzmanının ikisine ve Delilah'ya da bir şey yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Sana sadece bildiklerimizi anlatıyoruz Josh." Bunu yumuşak bir şekilde söylüyorum çünkü korktuğunu biliyorum. Kendini kaybetmiş durumda, zar zor toparlıyor. Tartışmacı ya da savunmacı olmaya çalışmıyor. Ben de korkuyorum.

Derin bir nefes alıyor, havayı yavaşça dışarı veriyor. "Belki de," diyor Josh, yüksek sesle düşünerek, "Bay Tebow böyle düşünmenizi istiyor. Belki de bu bir yalandır."

Bu mümkün, elbette. Jason Tebow'u tanımıyorum. Söylediği hiçbir şeyin doğru olduğuna inanmak için bir nedenim yok. Bana göre iki adam da eşit derecede suçlu. Ama ebe Jeanette söylediklerinin çoğunu doğruladı. Yalan söylemek için ne sebebi olabilir ki?

"Ne düşüneceğimizi bilmiyoruz Josh," diyor Bea. "İnşallah Meredith ve Delilah iyidir. Tamamen ve kesinlikle iyiler."

"Yine de," diyorum, telaşa kapılmaktan nefret ediyorum ama bu görmezden gelinemeyecek bir şey. "Shelby ve Meredith arasındaki bağlantı.

"Shelby ve Meredith arasındaki bağlantı.

birbirlerini tanıyorlardı. Bu endiŖe verici, değil mi?" Soruyorum.

İkisi de bana bakıyor ve gözlerini dikmiŖ bakıyorlar, hiçbiri bunun endiŖe verici olmaktan öte bir Ŗey olduğu gerçeğiyle yüzleŖmek istemiyor. Bunun anlamı, Shelby'nin ölüümüyle birlikte Meredith ve Delilah'ın başının ciddi bir belada olduğu. Eğer onlar için çok geç değilse, onları bir an önce bulmalıyız.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

"Günaydın," diyor Josh, dar kesim koyu gri takım elbisesi içinde mutfak kapısında belirirken. Bana gülümsüyor, zeki ve işinin ehli görünüyor. Ben ocağın başında durmuş, duşumu almış, giyinmiş, Josh ve çocuklar için krep ve pastırma yapıyorum. Josh yanıma geliyor. Kollarını arkamdan doluyor ve onun tıraş kreminin ve kolonyasının kokusunu alıyorum. "Nasıl uyudun?" diye soruyor.

"Tamam," diyorum, iyi uyumamış olmama rağmen. Şimdi erkenden kalkıyorum, endişeli hissediyorum, dün geceki mesajından sonra Shelby'nin iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Telefonumu kontrol edip duruyorum ama sessiz. Saat üçten kısa bir süre sonra "Peki ya sen?" Yüzümü ona dönerek sordum. "Nasıl uyudun?"

"Bir bebek gibi," diyor beni öperken. Öpücüğü aceleye gelmiyor. Her zamanki öpüşmeden çok daha uzun sürüyor, ki çocuklar tarafından bölünmeden önce tek vaktimiz bu oluyor. Öpüşü şefkatli, telaşsız ve kendimi bunu, kocamı öpmek kadar sıradan bir şeyi ne kadar özlediğimi düşünürken buluyorum. Diğer her şey bir kenara bırakılıyor. Keyifli bir dakika için, son birkaç günün endişesi azalıyor.

Ve sonra, üst kattan bir tuvalet sifonu duyuyorum: ilk yaşam belirtisi. Delilah ya da Leo, her kim yukarıdaysa, birazdan aşağı inecek. Josh yavaşça uzaklaşıyor, hala gülümsüyor.

"Bugün için neyiniz var?" Ben soruyorum, o da söylüyor.

"Muhtemel bir müşteriyle anlaşmayı sonuçlandırıyorum. Umarım." O ve ekibi bir süredir bu teklif üzerinde çalışıyorlardı. Bu müşteriye elde etmek Josh ve kariyeri için dünyalara bedel olacak.

"Toplantı saat kaçta?" "On bir."

"İyi şanslar," diyorum ona. "İhtiyacın olduğundan değil." Josh yaptığı işte inanılmaz derecede iyi. Şirket basamaklarını herkesten daha hızlı tırmandı.

"Teşekkürler," diyor ve sonra soruyor: "Doğum sancısı çeken bir müşteriniz var mı?" "Hayır. Neden?"

"Telefonun," diyor. "Gecenin bir yarısı bir mesaj geldiğini duydum."

"Oh." Tabii ki öyle dedi. Uzaklaştığını, telefonun ışığını engellemek için yorganı başına çektiğini hatırlıyorum. "Braxton-Hicks," diye yalan söylüyorum, bir danışanımın doğum sancısı çektiğini sandığını ama aslında öyle olmadığını söylüyorum. Olabilir.

İlk kez anne olanlar için kafa karıştırıcıdır. Kasılmalar gerçek kasılmalar kadar şiddetli değildir. Düzenli aralıklarla gelmiyorlar; ilerlemiyorlar. Sık sık bu kadınları doğum sancısı çektiklerini düşünmekten vazgeçirmek zorunda kalıyorum.

Önemli değil, çünkü bu bir yalan. Müşterilerimden hiçbiri şu anda Braxton-Hicks kasılmaları yaşamıyor.

Josh'a yalan söylemeyi sevmiyorum. Bu çok sık olan bir şey değil. Aslında, altı ay öncesine kadar hiç olmamıştı.

İşim hakkında daha da endişelendim. Her şey rastgele bir araba hırsızlığıyla başladı. Genç bir kadın kasabada, gece yarısına yakın bir saatte kırmızı ışıktaki durdurulmuştu. Gündüzleri yoğun bir kavşaktır. Bir market, bir spor salonu, Walgreens var. Ama gecenin o saatinde boşmuş. Etraftaki her şey kapalıydı.

Maskeli iki adam silah zoruyla arabaya yaklaştı. Kadını arabadan inmeye zorladılar. Arabasını çalmadan önce kadına saldırmışlar. Telefonunu, çantasını ve kimliğini alıp gitmişler. Yardım çağıramadı. Yürüdü.

Karanlıkta eve üç mil. Ona bunu yapanları asla bulamadılar. Josh güvenliğim için korktu. Sonuç olarak aşırı korumacı. Cassandra gibi evde oturan bir anne olmamı diliyor. Josh, *paraya ihtiyacımız olmadığını* söyledi. Bu sık sık yaptığımız bir konuşma. Beni sevdiği için yapıyor. Çünkü başıma kötü bir şey gelmesini istemiyor. Bunu anlıyorum. Bunun için onu daha da çok seviyorum. Ama işimi de seviyorum.

"O iyi mi?" Josh soruyor, Braxton-Hicks'li müvekkilimi kastederek.

"O iyi. Tedirgin edici" diyorum. "Bilinmeyen. Ama kırk yaşında Dün haftası doldu. Yakında doğuma girecek."

"Seni ne kadar uyutmadı?" diye soruyor, bana bakıyor, gözlerimi ölçüyor. Yorgun ve ağırdılar. Üçüncü fincan kahvemi içiyorum.

"Uzun sürmez."

Josh işe gitmeden önce "Sen iyi bir insansın," diyor. Her zaman zıt yönlerde koşturmamızdan nefret ediyorum.

Josh'a yalan söylediğim için de kendimi suçlu hissediyorum. Ama bilmediği şey ona zarar vermez. Onu korumak için yalan söylüyorum. Shelby'yi korumak için. Kariyerimi korumak için.

Delilah pencereden Cassandra, Piper ve Arlo'nun okula gitmek üzere ayrıldığını görür. Bu yüzden çok üzülür. O da gitmek ister. Piper'la birlikte okula yürümek istiyor. Ama henüz gidemeyiz, çünkü Leo'nun ayakkabılarından birini bulamıyorum.

Delilah'ya "Bakmama yardım et," diyorum ve o da ediyor. Mutfak perdelerinin arkasına saklanmış olarak buluyor. Leo onu takmam için yeterince uzun oturmuyor. tarafından Dışarı çıktığımızda Cassandra ve ailesi gitmişti. Kaçsak bile yakalayamayacağımız kadar ilerideler.

"Merak etme. Onu okulda göreceksin," diyorum somurtan Delilah'ya.

Leo ve ben Delilah'yı okula kadar birkaç blok yürütüyoruz. Onu ebeveynlerin toplandığı köşeye götürüyoruz, yaya geçidi görevlisinin çocukları karşıdan karşıya geçirmesini ve diğer taraftaki kırmızı tuğlalı binaya götürmesini izliyoruz.

Delilah, Piper caddeyi geçmeden onu yakalamak için hızlıca yürümemizi sağlıyor. Okula onunla birlikte gitmek istiyor. Ama biz vardığında, Piper çoktan caddeyi geçmiştir. Daha da kötüsü, okuldan başka bir küçük kızla, Lily Morris ile el ele yürümektedir. Lily Morris, Piper ve Delilah'ın anaokulu sınıfında.

Delilah üzgün çünkü yaya geçidi görevlisinin geçmesine izin vermesini beklemek zorunda. Ancak yaya geçidi görevlisi şu anda trafiğin geçmesine izin veriyor; beklemek zorunda. Onun için üzülüyorum, diğer kızların onsuz binaya girmesini izlemek zorunda kalıyor, kendini dışlanmış hissediyor. Arkadaşlıklar zordur. Eğilip kulağına fısıldıyorum, "Onlara sınıfta yetişeceksin. Her şey yoluna girecek, tatlım. Göreceksin."

Cassandra ve Arlo köşede duruyor. Yanlarına gidip merhaba diyecektim ama

Cassandra, Lily Morris'in annesi Amber'la konuşurken yakalandı. Amber'dan Delilah'nın Lily'den hoşlandığı kadar hoşlanmıyorum. Delilah'ya göre Lily iyi biri değil. Kötü biri. Delilah ile asla oynamayacak. O

çocuklarla dalga geçiyor. Onlara *aptal* ve *salak* gibi şeyler söylüyor.

Piper ve Lily'nin binanın içine girmesini izliyorum. Anneleri arkalarını dönüp yanımdan geçiyorlar. Onlar uzaklaşırken *oyun günü* kelimesini duyuyorum ve cevap olarak kaskatı kesiliyorum. Piper ve Lily, Delilah olmadan bir oyun randevusu düzenliyorlar. Anaokulu dramasına bulaşmak istemiyorum. Ama o benim kızım. Eğer dışlanırsa, üzülür. Delilah'nın mutluluğu benim için her şey demek.

"Merhaba Cassandra," diyorum. Yanımdan geçerken koluna dokunmak için uzandım. Bu bir refleks.

Cassandra bana dönüp, "Ah, Meredith. Seni orada görmedim." dedi.
Buna inanmakta zorlandım. Köşede sadece bir düzine ebeveyn var. Ve

Şimdi bile durup benimle konuşmuyor. Lily'nin annesiyle birlikte yürümeye devam ediyor. İçimde bir kıskançlık ve kızgınlık hissediyorum. Çünkü Amber eskiden Cassandra'yla kahve içerken konuştuğumuz kişiydi. PTO'ya nasıl bu kadar karıştığını. Okul kermeslerinin hayatın her şeyi olduğunu düşünürdü. Kendini büyük görmesi.

İşler tersine döndü. Hayatım üzerine bahse girerim ki benden bahsediyorlar. Bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum. Yeterince arkadaşım var. Cassandra'nın arkadaşım olmasına ihtiyacım yok, Cassandra'yı sevmeme rağmen. Ondan çok hoşlanıyorum. Onu bir arkadaş olarak kaybetmek üzücü olurdu.

Cassandra'nın kızgın olması için tek sebep, iptal edilen bir sürü kahve randevusu. Bu işimin bir tehlikesi. Doğum planlanamaz. Cassandra bunu biliyor. Şimdiye kadar hep hoşgörülü davrandı. Kocas, Marty ve benim hakkımdakileri bilemez. Tabii ona söylemediyse. bunu yapmazdı. Cassandra ve Josh'un iyiliği için her şeyi gizli tutmaya karar vermiştik.

Leo ve ben Delilah'ın caddenin karşısına geçmesini izledik ve sonra eve geri döndük. Arabaya bindik. Onu bakıcının evine götürüyorum. Ben koydum

Cassandra şimdilik aklımdan çıktı.

Sokağa park ediyorum. Leo battaniyesini arabada bırakıyor, gerçi ondan ayrı kalmayı hiç sevmiyor. O yokken battaniyesini güvende tutacağıma söz vererek bunu gönülsüzce yapıyor. Onu ön kapıya kadar geçiriyorum. Bakıcı Charlotte geldiğinde Leo küplere biniyor. Bu bazen olur, nispeten yeni olsa da. Bazı günler Leo isteyerek gidiyor. Ama diğer günler bakıcının evine gitmek istemiyor. Benimle kalmak istiyor.

"Annenin çalışması gerekiyor," diyorum yatıştırıcı bir şekilde. Kollarını bacağımdan ayırıyorum ve onu nazikçe Charlotte'un açık kollarına itiyorum. Bunu yapmak, ağlayan çocuğumu itmek çok kötü hissettiriyor. Charlotte'un kollarında ağlaması daha da yoğunlaşıyor. Kalbim acıyor. Leo kıvranarak uzaklaşmaya, bana geri dönmeye çalışıyor. Sesimde bir aksaklık var. "Eğleneceksin" derken kendi gözyaşlarımı bastırıyorum. Diğer çocuklarla oynayacaksın. Sen farkına bile varmadan baban seni almaya gelecek ve o kadar çok eğleneceksin ki gelmek istemeyeceksin. ev."

Son zamanlarda Leo'da yabancı endişesi var. Tabii ki Charlotte yabancı değil. Onu aylardır tanıyor. Yabancı olmaktan çok uzak. Ama bu günlerde Leo sadece Josh ya da benimle olmak istiyor. Çocuk doktoruyla bu konuyu konuştuk. Zaman tanımamızı, çocuklarımızın hayatındaki çoğu şey gibi bunun da geçici bir dönem olduğunu söyledi.

"O iyi olacak," diyor Charlotte. "Sen gittikten sonra hep iyi olur."

Çocuk doktoru da aynı şeyi söyledi. Veda etmek en zor kısmı. Ön verandasında tek başıma durup Charlotte'un ağlayan çocuğumu götürüşünü ve kapıyı kapatışını izlerken içim rahatlıyor. Diğer taraftan onun feryatlarını duyuyorum.

Delilah ve Leo, Delilah bu yıl anaokuluna başladığından beri Charlotte'un evine geliyorlar. Ondan önce başka bir kreşe gidiyorlardı. Orayı sevmemiştim. Klinik bir havası vardı, buradaki gibi ev gibi değildi. Delilah okula başladığında da işler karıştı. Gün sonunda onu alabilecek ve Josh eve gelene kadar ona göz kulak olabilecek bir bakıcıya ihtiyacım vardı. Okul otobüs sağlamıyordu. Charlotte o bakıcıydı, bütün çocuklarla birlikte onları almak için oraya gidiyor, küçükleri kırmızı arabaya çekiyordu. Yakın zamana kadar çocuklar onunla mutluydu. Çocuk doktorunun söylediği şeyi düşünüyorum: Geçici bir dönem. Bu da geçecek.

Charlotte'un evine sırtımı dönüyorum. Bir sonraki durağım Shelby'nin evi. Dün geceki mesajlarından sonra iyi olup olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyor.

Shelby'nin evine gidiyorum. Arabamı sokakta, kaldırıma park etmiş kırmızı bir sedanın arkasında bırakıyorum. Dışarı çıktım. Ön kapıya doğru ilerledim ve sessizce kapıyı çaldım.

Shelby kapıyı yavaşça geri çekiyor. Anlayabildiğim kadarıyla hâlâ pijamalarını giyiyor ama kapı vücudunun büyük bir kısmını kapatıyor. Yüzünü inceledim.

Çürük izleri. Hiç yok. Bununla birlikte, bitkin görünüyor. O makyaj yapmıyor. Kahve dükkanında makyajlıydı. Bugün yataktan yeni kalkmış gibi görünüyor. Onu canlı ve görünüşe göre zarar görmemiş gördüğüm için minnettarım. Rahat bir nefes alıyorum. Kötü bir şey olsaydı kendimi asla affetmezdim.

"Burada ne yapıyorsun?" Shelby soruyor. Şaşkınlığını gizleyemiyor. Dünyada görmeyi beklediği son kişi bendim. Sesi sessizdi. Bir fısıltıdan biraz daha fazlası.

Görünürde çürük olmadığı için rahatladım. Ama istismarcı eşlerin yaptıklarını gizlemekte usta olduklarını duymuştum. Benim göremediğim morluklar olabilir ya da kocası onu istismar ediyorsa, bu fiziksel değil duygusal olabilir.

Sadece Shelby'nin iyiliği için endişelenmiyorum. Doğmamış bebeği için de endişeleniyorum. Karnına atılacak bir tekme ya da yumruk bebeğin hayatını kolayca sona erdirebilir. İnternette Bay Tebow'un fotoğraflarına baktım. İri bir adam. Acımasız görünüyor.

"Dün gece mesaj atmadın Shelby. Endişelendim."

Shelby boş görünüyor. Ya ne söyleyeceğini bilmiyor ya da ne demek istediğini anlamıyor. Saçları dağılmış, özensiz bir at kuyruğu yapmış. Saç dipleri saçının geri kalanından daha koyu tonlarda.

Söylediklerimle ilgili hiçbir şey söylemiyor.

Onun yerine, "Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" Neredeyse suçlayıcı. Sanki çizgiyi aştığını düşünüyor. Sanki onu takip ettiğini düşünüyor.

"Kontratta yazıyor Shelby," diyorum. Sesimdeki sabrın azalmaya başladığını duyabiliyorum. "Sözleşmeye adresini yazmışsın."

"Yaptım mı?" diye soruyor. "Yaptın."

"Oh," diyor. "Doğru. Gelmiştim. Sadece kapıma kadar geleceğini düşünmemiştim."

Ona dedim ki, "Genelde müşterilerimin evlerine gitmem. Bu benim için bir ilk. Ama endişelendim," diyorum tekrar. "Dün geceki mesajlarından sonra her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için geldim."

Arka planda bir erkek sesi duyuyorum. Beni ürkütüyor. İçim daralıyor. Merdivenlerin tepesinde onun gölgesinin belirdiğini görüyorum.

Yutkunuyorum

Boğazımdaki şişkinlik. Bu o olmalı, kocası, Jason. Evde olmasını beklemiyordum.

Onu çağırır, yukarı çıkarken kendisine bir içki getirmesini ister. Kapıdaki boşluk gittikçe küçülüyor. Shelby istemeden de olsa kapıyı kapatıyor.

Ses tonu kaba ama ille de kötü değil. *Hey, Shel? Bana içecek bir şeyler getirir misin?*

"Bir dakika içinde orada olacağım," diye sesleniyor merdivenlerden yukarı. Bana bakıyor, endişeyle "Gitmem gerek" diyor. Kapıyı yüzüme kapatmaya niyetli.

O yapmadan, ayağım ileri atılıyor. İstemeden, düşünmeden oldu. Ayağım kapının daralan aralığını dolduruyor, böylece denediğinde kapatamıyor.

"Ne yapıyorsun?" Shelby şaşırarak sordu. Sıkışmış ayağıma bakıyor. Sesi sessiz, kelimeler tıslayarak çıkıyor. Onun burada olduğumu bilmesini istemiyor.

Açıkça, "İyi olup olmadığını bana söylemedin" dedim.

"Neden olmayayım ki?" diye soruyor, ses tonu çocukça. Shelby yirmili yaşlarının başında. Ben de o yaşlardayken yetişkinliğe ulaştığımı sanıyordum. Şimdi, on yılı aşkın bir süre sonra, yirmi üç ya da yirmi dört yaşındayken pek bir şey bilmediğimi fark ediyorum. Hâlâ büyümem gereken çok şey vardı, dünyanın nasıl işlediğini anlamam gereken çok şey.

"Mesajların yüzünden Shelby. Bana kocandan korktuğunu söylemiştin."

"Ah. O," diyor. "Onu göndermemeliydim." Ellerini saçlarında gezdiriyor, lastik bandı çıkarıyor. Saçları omuzlarına dökülüyor. Sallıyor. "Aptalca bir kavga ettik, hepsi bu. Aptalca bir mesaj attım. Öyle demek istemedim."

"O zaman neden söyledin?" Ona inanıp inanmadığımdan emin olmadan soruyorum. "Kızmıştım," diyor.

"Korktuğunu söylemiştin."

"Bana bağıırıyordu."

"Ne hakkında?" Bana söyleyeceğinden emin olmadığım için soruyorum.

"Aptalcaydı," diyor. Ben bir şey demiyorum. Devam edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum ve ediyor. "Çok fazla para harcıyorum. Beynimin bok gibi olduğunu söyledi.

Çünkü gidip yeni hamile tişörtleri aldım ve şu doğum öncesi masajlardan yaptırdım. Parasız olduğumuzu ve bu şekilde para harcayamayacağımı söylüyor ama sürekli bir bebek taşımanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Kıyafetlerimi eskitmiş olmam umurunda bile değil."

"Seni incitti mi Shelby?" Ben sordum.

"Gerçekten çok sinirliydi," diyor.

Tekrar soruyorum. "Sana zarar verdi mi?"

"Sana yaralı gibi mi görünüyorum?"

Yapmıyor. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Belki yaptı, belki de yapmadı.

"Geliyor musun Shel?" diye tekrar seslenir, bu sefer daha kaba bir şekilde, sabrı tükenmiştir. "Bütün gün bekleyecek vaktim yok."

"Beni kontrol etmeye gelmen gerçekten çok hoş, Meredith," diyor. Sözlerinin geri kalanı bir şelale gibi akararak hızla dökülüyor. "Kimse benim için böyle nazik şeyler yapmıyor."

Eğilip fısıldıyorum, hızlı hızlı konuşuyorum, "Sana zarar verdi mi? Yaptıysa bana söyleyebilirsin. Yardım edebilirim." Polise gitmekten başka ne yapabilirim bilmiyorum. Ama bunu onun için yapardım. Cevap vermiyor. "Benimle konuşabilirsin." Sözcükleri kapı aralığından soluyorum, ayağımı geri çekip içeri uzanıyorum ve elimi onun elinin üzerine koyuyorum. Eli soğuk. "Senin için buradayım," diyorum.

Yüzündeki sırıtma tam Stepford karılarına göre. "Çok tatlısın, Meredith. Gerçekten çok tatlı. Seni bulduğuma sevindim," diyor. Elimini bırakıyor. Kapıyı kapatmak için tekrar gidiyor. Hala bana iyi olup olmadığını söylemedi.

Onu durdurmaya çalışıyorum. Ben yapamadan kapı kapandı.

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Baban seni bir psikiyatriste götürüyor. Psikiyatr, daha önce travma mağdurlarıyla çalıştığı için kadın polis tarafından önerildi.

Ben gidiyorum çünkü babamın seni arabaya götürmek için yardımına ihtiyacı var. Muhabirler aç ve arabanın park edildiği garağa kadar yürümek uzun sürüyor.

Arka kapıdan çıkıyoruz. Kaçmaya çalışıyoruz ama muhabirler hazır ve bekliyorlar. Akbaba gibiler. Kapıdan çıktığımız anda bize yaklaşıyorlar. Sorular soruyorlar. Babam onlara, "İlk değişiklik haklarınız size çimlerimizi çiğneme izni vermiyor." diyor.

Sinirlendi ama sinirlenmemeye çalışıyor çünkü muhabirler bunu sadece videoya çekip televizyonda gösterecekler.

Yine de babam izinsiz girme suçlamasında bulunmakla tehdit ediyor. İki şişman polisin arabalarından inmesi, gazetecilerin sorgusunu durdurması ve onları bahçemizden çıkarması biraz zaman alıyor.

Babamla benim aramda, titriyorsun. Bu kargaşaya, güneş ışığına, gürültüye alışık değilsin. Baban kapüşonlu parkasını sana giydirmiş, sen de Kırmızı Başlıklı Kız gibi kapüşonun altına saklanmışsın, kurt seni canlı canlı yiyecek diye ödün kopuyor. Yanında battaniyem var, bu da içimde hiç hissetmediğim şeyleri hissetmeme neden oluyor. Ama bunu belirtmiyorum çünkü tuhaf hissetmeni istemiyorum. Ayrıca duyguları dışa vurmak bana göre değil. Onun yerine battaniyeyi görmüyormuş gibi yapıyorum.

Psikiyatristin ofisine gittiğimizde, babam ve ben bekleme odasında kaldık, bu onu çok üzdü. Seninle içeri girmeyi planlıyordu. Ama psikiyatrist hayır dedi, babamın burada kalmasının daha iyi olacağını söyledi. Onunla ne konuşup konuşmadığınızı asla bilemeyiz. Yerde bir beyaz gürültü makinesi var, bu yüzden babam ve ben ne dediğini duyamıyoruz. Babamın ona baktığını görüyorum. Aklından geçenleri okuyorum. Fişi çekmeyi düşünüyor ama asla yapmıyor.

Polise anlattıklarınız şunlar: Polislerin şimdi bulması gereken bir adam ve bir kadın tarafından kilitli bir bodrumda tutuldunuz. Oraya nasıl gittiğini bilmiyorsun. Önceki hayatın hakkında pek bir şey bilmiyorsun. Evimize ve babamın yüzüne dair bulanık anıların olsa da çoğunu unutmuşsun,

Annemin öldüğü gerçeğini. Babam psikiyatristin senden geri kalan her şeyi, özellikle de annemle geçirdiğin son dakikaları öğrenmesini umuyor. Ne olduğunu kesin olarak bilmek istiyor. Babam bunun için her şeyi denemeye hazır: ilaç, hipnoz.

Psikiyatristle görüştüktan sonra polise geri dönüyoruz. Oraya vardığımızda kadın polis bizi bekliyor. "Seninle konuşabilir miyim Josh?" diye soruyor ve ortadan kayboluyorlar. Ben seninle kalıyorum. Başka biri seninle havadan sudan konuşmaya çalışabilir. Ama ben ne diyeceğimi bilemeden öylece duruyorum. Seni daha iyi hissettirmek için bir şeyler söylemeliyim ama kelimeleri bulamıyorum. Söyleyeceğim her şey aptalca gelebilir. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Babam ve kadın polis odanın uzak köşesinde duruyorlar. Elinde bir dosya klasörü tutuyor ama hiç açmıyor. Bütün konuşmayı o yapıyor. Babam başını sallıyor.

"Bütün bunlar da neydi?" Babam döndüğünde sordum.

"DNA sonuçları."

"Peki ya onlar?"

"Bu o. O senin kız kardeşin."

Bunu zaten bildiğimizi sanıyordum.

Bugün, bayan polisle konuşurken, adamın ve kadının adlarının Eddie ve Martha olduğunu hatırlıyorsunuz. Sizi alıkoyanlar onlardı. Bayan polis onları tarif edip edemeyeceğinizi soruyor, siz de ediyorsunuz ama en iyi ihtimalle bulanık, kahverengi saçlar ve şişman bir yüz gibi şeyler. Seninle oturması için bir ressam çağırıyor. Sonra babamla konuşuyor. Annemin bu ismi taşıyan birini tanıyıp tanımadığını soruyor.

Eddie ya da Martha. Babamın bildiği kadarıyla annem yapmadı. Bayan polis bunun parayla ilgili olabileceğini düşünüyor. Belki annemin birine borcu vardı ve onlar da ödeme olarak seni aldılar. Babama, annemin Annem boyundan büyük işlere kalkıştıysa, kimseye borcu yoktu. Kumar geçmişi ya da uyuşturucu bağımlılığı var mıydı? Satıyor muydu? Bazı banliyö annelerinin yaptığı bir şey var: Vicodin gibi reçeteli ilaçlar ve çocuklarının Adderall'ını satarak geçimlerini sağlamak. Haberlere çıktı.

Babamın şüpheleri var. Tüm olanlardan sonra bile, hala anneme tapıyor. Elbette seni kaçırdı ama kendi hayatına da son verdi. Bunun için ondan nefret ediyorum. Ama onu idolleştiriyor.

"Meredith bunu yapmazdı."

"Buna inanmak istediğini biliyorum Josh. Ama olasılıkları da göz önünde bulundurmalıyız."

Annem olaydan önce kendinde değildi. Kendini öldürmek istemesine neden olan bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyoruz.

Babam yüksek sesle bir aracıyı merak ediyor. Ya annem seni
Sonra da o kişi seni ele mi verdi? Eddie ve Martha'yla birlikte olacağınızı
düşünmesinin tek yolu bu.

Babam bir anda bu aracı fikrine takıntılı hale gelir.

Anneme ne olduğuna dair pek bir soruşturma yapılmadı. Kayıp olduğu
düşünüldüğünde, babam gibi birkaç şüpheli vardı. Ama kendini öldürdüğu
ortaya çıkar çıkmaz, hepsi birden masum oldu. Soruşturma sırasında
polislerin halının altına süpürdüğu şeyler bulunmasına rağmen, sadece
annem suçluydu. Adli tabip intihar dedikten sonra, odak noktası seni
bulmaya kaydı. Annemin notu hariç. *Onu asla bulamayacaksınız.*
Denemeyin bile. Polisler annemin seni tanıdığı birine verdiğini düşündü.
Güvendiği birine.

Polisler annemin tanıdığı herkesle konuşmuş. Hiç ipucu yoktu.

O zamanlar, birinin seni çalıp çalmadığına dair hiçbir soru yoktu.
Babam seni geri istemesine rağmen bu konuda rahattı. Hayatım boyunca
bu hikayeye bağlı kaldı, bana ve dinleyen herkese ablam Delilah'ın emin
ellerde olduğunu, çünkü annemin sana kötü bir şey olmasına asla izin
vermeyeceğini anlattı. Geceleri uyuyabilmesinin tek yolu buydu.

Olayın bu şekilde olmadığını düşünmeye başlıyorum.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mart

Akşam yemeği fırında. Öğleden sonra vermem gereken dersler olduğu için geç başladım. Josh, Delilah ve Leo'yu Charlotte'dan almış olarak işten eve geliyor.

"Çocuklarla işler nasıl gitti?" diye sordum. Demek istediğim Leo ile her şey nasıl gitti? Delilah iyi olurdu, çünkü o Bizden uzaktayken her zaman iyidir. Eğlenceli ve çekingen değil, her zaman bir arkadaş bulabiliyor. Ama Josh onu aldığında Leo'nun nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Ben gittikten sonra ağlamayı kesmiş miydi? Tabii ki durdu. Ağlamasaydı Charlotte arayıp bana söylerdi, değil mi? Derslerimi iptal eder, geri döner ve onu alırdım. Bütün gün Charlotte'larda ağlaması kalbimi kırardı.

"Her şey yolundaydı," diyor Josh. Bu konuda soğukkanlı. Ben de Leo'yu bırakmanın dezavantajı. Onu ağlarken görmenin. Onu rahatlatmak için başka bir kadının kollarına itmek zorunda kalmak. Josh onu alıp eve getiren kişi olacak.

"Sen oraya vardığında ne yapıyorlardı?" Ben sordum.

"Dışarıda oynamak," diyor. Bu hafta bahar gibi: güneşli, sıcak. Kış bizi terk etti, ama belki de temelli değil.

"Akşam yemeğinin hazır olması ne kadar sürer?" diye sorar.

"Otuz dakika kadar," diyorum ona ve bugün sahanın nasıl geçtiğini soruyorum. İyi geçti, diyor Josh, kulaktan kulağa sırtarak. Müşteriyi kapmışlar.

"Aramak istedim," diyor, "ama öğleden sonra elimden kaçtı. Çok fazla kutlama vardı." Bir şişe içki açtıklarını hayal ediyorum. anlaşma tamamlandıktan sonra şampanya içtik. Josh'un ne kadar heyecanlandığını görebiliyorum ve sonuç olarak onun adına heyecanlanıyorum.

"Sorun değil," diyorum. Yanına gidiyorum, bu gece onun için daha özel bir şey yapmayı düşünmediğim için kendimi kötü hissediyorum, bu sabah ayrıldığında bu anlaşmanın neredeyse kesin olduğunu biliyordum. En sevdiği yemeği yapmalıydım. Bakıcıyı aramalı ve Josh'la onun için rezervasyon yaptırmalıydım.

Şehirdeki et lokantasında. Bunun yerine, Josh'un iyi haberi için aniden yetersiz hissettiren oldukça yavan bir fırında tavuk tarifi yapıyorum.

"Senin adına çok mutluyum," diyorum.

"Bizim adımıza sevindim," diyor Josh, hâlâ sırtarak.

"Akşam yemeğinde şampanya içeriz," diyorum.

"Kulağa mükemmel geliyor."

Üst kata çıkıp üstünü değiştirmek için izin istiyor.

Tavuğun pişmesini beklerken, banyo yapıyorum. Delilah önce gider.

Keyfi yerinde değil. "Aptal Lily Morris," diyor suratını asarak.

"Ondan nefret ediyorum." Delilah kendini ılık suyun içine bırakıyor.

Bunu öyle bir şiddetle yapıyor ki, su küvetin dışına sıçırıyor.

"O ne yaptı?" Ben sordum.

"Arkadaşımı çalmaya çalışıyor. O bir hırsız, anne. Bir arkadaş hırsız." "

"Ah, tatlım," diyorum, kalbim onun için parçalanıyor. Keşke ona bunu söyleyebilseydim.

Beş, on yıl sonra bunların hiçbirinin önemi kalmayacak. On altı yaşına geldiğinde bu küçük hayal kırıklığını hatırlamayacak bile. Ama onun acısını önemsizleştirmek istemiyorum. Bu tür sözler altı yaşındaki üzgün bir çocuğu çok az teselli eder. "Seni üzdüğü için üzgünüm. Arkadaşlıklar zor olabilir." "Sence hepiniz arkadaş olabilir misiniz?" diye soruyorum.

"Lily Morris benden hoşlanmıyor," diye yakınıyor.

"Seni tanımıyor, hepsi bu. Seni tanısaydı severdi.

Nasıl yapmasın ki?" Ona gülümseyerek soruyorum. "Belki hem Piper'ı hem de Lily'yi oyun buluşması için davet edebiliriz," diyorum. Ona kurabiye yapabileceğimizi, el işi yapabileceğimizi söylüyorum. Bunu yapmak için ne zaman vakit buluruz bilmiyorum. Ama Delilah bu fikri sevdi. Bu onu rahatlatıyor. Ona dört gözle bekleyeceği bir şey veriyor. Zaman buluruz. Zaman yaratacağız.

Sırada Leo var. Leo küvette çıplakken, poposundaki çürüğü görüyorum. Yaklaşık bir beyzbol topu büyüklüğünde.

"Ne oldu?" Nefes nefese kaldım. Parmağımı üzerinde gezdiriyorum ve yüzünü buruşturuyor. Dokunmak acıtıyor. Çürük kırmızı. Taze. Etrafındaki bölge şişmiş. Morarmaya fırsat bulamamış. Bu çürük bugün oldu.

"Bir şeye mi çarptın?" Leo'ya sordum. Cevap olarak bakıyor. Hiçbir şey söylemiyor. Ya bilmiyor ya da söylemiyor. "Bunun nasıl olduğunu hatırlıyor musun Leo?" Tekrar soruyorum. Bu kez başını sallıyor.

Leo banyo oyuncaklarını istiyor. Onun için alıyorum. Ama bu sefer balinasını ve balığını küvetin kenarına dizdiğinde, zarifçe yüzmüyorlar her zaman yaptıkları gibi suya dalarlar. Bunun yerine, birbirlerini tekmeleyerek

küvet. Agresif. Kötü. Çok daha büyük olan balina büyük mavi yüzgecini kullanarak küçük, masum kırmızı balığı sertçe suya doğru tekmeliyor. Balık düşüyor, suya batıyor. Ama sadece bir anlığına. Tekrar yüzeye çıkıyor.

Leo balığı kapıyor. Küvetin kenarına geri koyuyor. Her şey tekrar olur.

"Leo," diyorum. Sesim daha sert. "Bunu sana biri mi yaptı?" Üçüncü kez çürüğü işaret ederek soruyorum.

Leo kelimelerle cevap vermiyor. Onun yerine parmağını dudaklarına götürüp "Şşşt" diyor.

Birden kalbim boğazıma düğümlendi. Biri ona bunu yaptı ve ona söylememesini mi söyledi?

Onu banyodan çıkardıktan sonra Charlotte'u aradım. Charlotte, Leo'ya bir şey olursa Josh'a haber vermeliydi. Josh'a sordum. Söylememiş. Çürüğü kendisi görmeye gitti.

Charlotte üçüncü zil sesinde cevap verir.

"Merhaba, Meredith," diyor. Sesi şarkı söyler gibi. Charlotte benden daha yaşlı. Bir zamanlar öğretmendi. Kasabadaki alternatif bir okulda öğretmenlik yapıyordu. Buna "okuldan atılma yerine" programı diyorlar. Mevcut okullarından atılacak çocuklar oraya naklediliyor. Tükenmişlik oranı yüksek. Charlotte'un kendi kreşini açması uzun sürmemiş.

Charlotte'a neden aradığımı söyleyeceğim. Banyoda ne gördüğümü söyledim. "Leo sizin evde mi düştü? Yaralandı mı? Biliyor musun?"

"Bir düşüneyim," diyor. Charlotte birkaç çocuğu izliyor. Yaşları on sekiz ay ile on iki yaş arasında değişiyor. Büyük çocuklar, Delilah gibi, günün çoğunda okuldalar. Ama saat üçte Charlotte ve diğerleri onları almaya gidiyor. O zaman yük sayısı ikiye katlanıyor. Ne zaman orada olsam organize bir kaos oluyor.

"Hayır," diyor Charlotte kısa bir aradan sonra. "Leo'ya bir şey olduğunu hatırlamıyorum. Bir şey olduğunu görmedim. Leo yaralanıp yaralanmadığını bana söylemedi." Bir duraklama olur. "Benim evimde düştüğünü mü söyledi Meredith?" diye sorar.

"Hayır," diyorum ona, "öyle bir şey söylemedi. Ama bütün gün eve gelmediği ve bu sabah morluğu olmadığı için merak ettim." Suçlayıcı görünmek istememiştim.

Charlotte, "Leo'nun yaralı olsaydı bana söyleyeceğini düşünmek isterdim," diyor. "Üzerine biraz buz koyabilirdik."

Bunu söyleme şekli sinirlerime dokunuyor. Leo'yu suçluyor. Belki olanlar için değil ama yardım için ona gelmediği için.

Bununla birlikte, bu olayı olduğundan daha fazla büyötmek istemiyorum. O bir çocuk. Çocuklar kendilerini her zaman çarpar ve yaralarlar. Ayrıca, Leo küçölen menekşe tipidir. Rahatlamak için asla Charlotte'a gitmezdi. Bu onun rahatlık alanının dışında. Charlotte'un bunu bilmesinin tek yolu Delilah'nın bunu göröüp söylemesiydi.

Charlotte, mahallede çocuğu olan neredeyse herkes tarafından tavsiye edildi. Sabırlı, sevgi dolu, büyükanneye benzeyen bir tip, ancak kendi çocuğu olmadığı için büyükanne değil. Tanıdığımız insanlar ona bir nimet, bir melek diyor. *En iyisi*. Bundan daha iyisi olamaz.

"Yapacağını biliyorum Charlotte. Leo'yla konuşacağım, bir daha senin evinde incinirse sana söyleyebileceğini bildiğinden emin olacağım."

Leo ile konuşuyorum ama bu beni sadece biraz sakinleştiriyor. Çünkü onları korumak için yanlarında olmadığımnda çocuklarımdan birine zarar gelebileceğinin farkına varmak beni hala korkutuyor.

OceanofPDF.com

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Ertesi sabah, Bea ben telefonda konuşurken içeri girdi. Ben yatak odasımdaydım. Dışarıda stüdyosunda çalıştığını sanıyordum ve bu yüzden sessiz olmaya bile çalışmadım. Ona ne planladığımı söylemeye hiç niyetim yoktu, söylersem beni vazgeçirmeye çalışacağını biliyordum.

"Doğru anlamış mıyım?" diye soruyor arkamdan. Dönüp ona bakıyorum. İçeri girdiğini duymamıştım. Beni hayal kırıklığına uğratmış görünüyor. Duştan yeni çıkmış saçlarım kururken, o duş almış ve giyinmiş bir şekilde orada duruyor.

Bir havlunun içindeyim, işçiler gelip beni bu halde bulmadan önce giyinmek için acele ediyorum.

Bea inanamayarak sorar, "Dr. Feingold'dan randevu mu aldınız?"

Elbise dolabıma gittim. Bea'yı erteleyerek giyecek bir şeyler arıyorum. Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, ama yalan söylemeye değmez. Bea ve ben birbirimize yalan söyleyecek tipler değiliz. Ama bundan daha fazlası, Bea ne duydu duydu. Ne yaptığımı biliyor.

Bir külot ve kot pantolon giyiyorum. "Bilmiyor muydun?" Sesimi hafif tutarak soruyorum. "Sürpriz!" "Sürpriz!" diyorum. "Ben hamileyim."

"Kate," diyor dehşet içinde başını sallayarak. Hamile olmadığımı o da benim kadar iyi biliyor. "Peki ofisinde test yaptığında ve sonuç negatif çıktığında tam olarak ne diyeceksin?" diye soruyor.

Cevabım hemen olacak çünkü bunu enine boyuna düşündüm. "Yanlış pozitif. Evde yapılan gebelik testleri iyidir ama kusursuz değildir. Olur böyle şeyler" diyorum.

Dün gece uyuyamadım. Tüm bunlar olurken nasıl uyuyabilirdim ki? oluyor mu? Zihnim Meredith ve Delilah'ı düşünmekle, nerede olduklarını merak etmekle meşguldü. Yatağında uyurken tek düşünebildiğim nerede uyudukları, uyuyup uyumadıklarıydı. Shelby'nin sonsuza dek uyuduğunu düşündüm. Ölmeden önceki anlarda neler yaşamış olabileceğini hayal ettim. Birinin onun canını almak için tam olarak ne yaptığını merak ettim. Bıçaklandı mı, vuruldu mu, boğuldu mu? Kimse söylemedi. Zihnim sürüklendi

Sonra da polisin Josh ve Meredith'in garajında bulduğu kana. Meredith'in kanı mıydı? Delilah'ın mı? Oraya nasıl geldi? Düşüncelerim daha sonra Dr. Feingold'a, yanlış tedavi davasına, garajda saklanan iki figüre Haftalar önce, Cassandra'nın gördüğü o gece Dickey'lerin evinin karanlığı. Gördüğü Dr. Feingold muydu? Meredith'e bir şey mi yaptı? Delilah mı? Gecenin bir yarısı, bu adamla tanışmam gerektiğini biliyordum. Cinayet işleyebilecek biri olup olmadığını kendim görmeliydim.

"O zaman ben de seninle geliyorum,"
diye karar verdi Bea. "Gelemezsin,"
diyorum.

"Neden olmasın?" diye soruyor. Kızgın çünkü benim için endişeleniyor.

"Çünkü iki kadın tek başına gebe kalamaz," diyorum. "Bu durum sorular. Dr. Feingold, hamile olsaydık neden doğurganlık uzmanımıza gitmediğimizi bilmek isterdi."

"Ona eşcinsel olduğumuzu söylemek zorunda değiliz," diyor. "Ona arkadaşın olduğumu söyleriz. Bu bebek bir adamla tek gecelik bir ilişkinin sonucu. Bunu yalnız yapmana izin veremem. Tehlikeli olabilir, Kate. Bilmiyoruz.

Ya ben giderim," diyerek bana bir ultimatoma veriyor, çünkü Bea ilişkimizde çoğu zaman karar verici oluyor, "ya da sen gitmezsin."

Bea bundan vazgeçmeyecek. O kararını verdi, ben de kabul ettim. Hazırlanmayı bitirip Bea'yı aşağıya kadar takip ediyorum ve mutfak tezgahına oturup dizüstü bilgisayarda erken hamilelik belirtilerini araştırıyorum. Mide bulantısı numarası yapmama gerek kalmayacak çünkü Meredith ve Delilah hâlâ kayıp olduğu için sürekli midem bulanıyor. Hiçbir şeyi zor tutuyorum.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Nisan

Hafta sonu, bir müşterinin doğum sancısı tuttu. Günlerden cumartesi. Normalde Josh evde olurdu. Ama bu cumartesi, Cubs maçında müşterilerini ağırılıyor. Birinci katta bir sütleri var. Hava berbat: rüzgarlı ve soğuk. Ama içeride olacaklar. Ayrıca yiyip içebilecekleri kadar yiyecek ve biraya erişimleri var. Josh gitmesinin bir sakıncası olup olmadığını sordu. Noel arifesindeki bir çocuk gibi heyecanlıydı. Nasıl hayır diyebilirdim ki?

Müvekkilimin bugün doğum yapmayacağını umuyordum, Josh gitmişken ve çocuklar evde benimleyken olmaz. Onlar için ayarlamalar yapmalıyım. Önce Cassandra'ya gidiyorum. Çocukları da yanıma alıp kötü havaya çıktım. Yağmur yağmıyor. Ama gökyüzü alametli. Rüzgar başımızdaki saçları savuruyor. Bir duvara doğru yürümek gibi. Yürümek çok zor. Tutuyorum

çocukları ellerinden tutup caddenin karşısına çekiyoruz. Rüzgar bizi geri itmeye çalışıyor.

Cassandra'yı arayabilirim. Ama yüz yüze reddetmek telefonda reddetmekten daha zor.

Marty kapıyı açar. Şaşırdığı her halinden belliydi. Beni görmeyi beklemiyordu. "Meredith," diyor, soğuk çocuklara bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Ne var ne yok?"

Josh ve Cassandra, Marty ve benim Indiana'da aynı üniversiteye gittiğimizi biliyorlar. Bilmedikleri şey ise arkadaş olduğumuz ve aynı evde yaşadığımız.

ilk yılımızda aynı karma yurtta kalmıştık.

Ayrıca çıktığımızı, bir süre ateşli ve ağır olduğumuzu da bilmiyorlar, ta ki öyle olmayana kadar. Marty ve ben üniversiteden sonra iletişimimizi kaybettik. Aslen Indiana'lıydı. Ben ayrıldıktan sonra orada kaldı ve yüksek lisans yaptı. Ondan sonra bir daha konuşmadık. Hiç konuşacağımızı sanmıyordum. Aslında, bekaretimi ona nasıl kaybettiğim gibi rastgele zamanlarda aklınıza gelen rastgele düşünceler dışında Marty hakkındaki her şeyi unuttum. Onu daha çok Delilah açısından düşündüm, bir gün kızımın büyüyeceğini biliyordum.

büyüyün, üniversiteye gidin ve Marty Hanaka gibi yakışıklı, çekici, düzgün konuşan, asla hayır diyemeyeceğiniz türden erkekleri keşfedin.

Bunun olmasını istemedim. Delilah için daha çok Josh gibi birini istiyordum: sağlam, dürüst, güvenilir.

On ay önce, Cassandra ve Marty eve taşındıklarında Bizim sokağın karşısında, gözlerime inanamadım. Marty sosyal medyayı pek sevmez. Facebook arkadaşı falan değiliz. Facebook'ta hiç yok. Ölmüş olabilirdi ve benim haberim olmazdı.

Sokağın karşısına taşındığında, yüksek lisans derecesine sahipti ve Chicago'da pazar araştırması analisti olarak çalışıyordu. Artık yirmi iki yaşında değildi. Şimdi otuz altı yaşındaydı, evliydi ve iki çocuğu vardı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyorum.

"Asla rahatsız etmiyorsun," diyor. Gülümsüyor. Marty'nin beni rahatlatmak için bir yolu var. Hâlâ her zaman olduğu gibi yakışıklı ve çekici.

Bazen konuştuğumuzda, sanki onu son gördüğümünden bu yana on dört yıl geçmemiş gibi hissediyorum. "Senin için ne yapabilirim?"

"Cassandra evde mi?" Onun arkasından bakarak soruyorum. Evin derinliklerinde gürültü ve hareketlilik var.

"Alışverişe çıkmıştı," diyor Marty, "ama sanırım az önce arka kapıdan girdiğini duydum. Bir bakayım," diyor ama bakmasına gerek yok.

"Ah, Meredith," diyor Cassandra, mutfaktan aniden kapı aralığında belirerek. Palto giymişti ama yanakları pembeydi. Kırk derece ve gri, yılın bu zamanı için yaşadığımız havadan çok daha uygun. Yine de, bu bir darbe gibi geliyor. Bir adım ileri, iki adım geri. Herkes bundan nefret ediyor, ebedi kışımızdan.

Cassandra çocuklara şöyle bir bakıyor ve neden burada olduğumu çok iyi anlıyor. "Uğrayacağını bilmiyordum," diyor. "Dışarıda işlerimi hallediyordum. Bir iade unuttuğum için bir dakikalığına uğradım," diyerek vestiyere doğru ilerliyor, kapıyı açıyor ve bir alışveriş çantası çıkarıyor.

Marty kuşkulu görünüyor. "Geri mi dönüyorsun?" diye sorar. Saatine bakar. "Şimdiye kadar bitirmişsindir diye düşünmüştüm. Sana söyledim, spor salonuna gitmem gerek." Aralarındaki tartışmaya tanık olduğum için utanıyorum. Çocuklarla ben hâlâ dışarıda, verandada, dondurucu soğukta duruyoruz. Kimse bizi içeri davet etmedi.

Cassandra Marty'ye, "Evet," der. "Birkaç yere daha uğramam gerekiyor. Hafta içi çocuklarla bunu kolay kolay yapamam ve sen de hiç evde olmuyorsun."

Bu şekilde sorumdan tamamen kaçabiliyor. Ondan ayak işlerini başka bir gün yapmasını istemem yanlış olur. O kadar ileri gitmediğimi biliyor.

Ama çocuklarımı Marty'ye bırakmayacağımı da biliyor. Marty onları tanımıyor ve tersi de geçerli. Cassandra, Marty'yi tanımadığımı, karşılaşmalarımızın sokağımızda düzenlenen nadir barbeküler ve ilerici yemeklerle sınırlı olduğunu düşünüyor. Yanılıyor.

Josh ve Cassandra'ya geçmişimizi anlatmamak benim kararım değildi. Bir anda oldu. Yıllar sonra birbirimizi ilk gördüğümüzde Josh ve Cassandra da oradaydı. Geçen yazdı. Mahalleden biri barbekü partisi vermişti. Josh önce onlarla tanıştı, sonra da benimle tanışmaları için onları getirdi. Marty elini uzattı. Sanki hiç tanışmadığım biriymiş gibi kendini tanıttı. Ben de kabul ettim. Neden böyle yaptık bilmiyorum. Ama olaydan sonra bunu geri alamadık.

"Josh bugün ne yapıyor?" Cassandra soruyor. "Cubs maçı" diyorum.

"Güzel olmalı," diyor. "Sen ve çocuklar gitmediniz mi?" "İş içindi," diyorum.

"Eğlenceli gezilerine seni ve çocukları da götürmeli," diyor. "Ne kadar eğlenceli olduklarını bilmiyorum," diyorum. Bu bir yalan. Josh her zaman eğlenir

Kendisi de bu tür etkinliklere katılıyor. Çocuklar için berbat bir yer olurdu. "Oradayken çalışıyor," diye hatırlatıyorum ona. "Muhtemel müşterileri tanımaya çalışıyor." Muhtemel müşterileri milyonlarca dolarlarını ona emanet etmeleri için ikna etmeye çalışıyor.

"Elbette," diyor. "Neden uğradığını söylememiştin," diye hatırlıyor Cassandra.

"Ah," diyorum, kendimi garip hissederek. Bu küçük tartışmadan sonra ondan ya da Marty'den çocuklara bakmalarını isteyemem. İkisi de evde kendi çocuklarıyla olmak istemiyor. Dışarıda olmak, bir şeyler yapmak istiyorlar. Çocuklarımın sorumluluğunu da onlara yükleyemem, özellikle de Cassandra ve benim arkadaşlığım üzerinde bu ani ve tarifsiz gerginlik varken.

"Piper hakkında," diyorum.

"Oh?" diye soruyor. Yanımdaki Delilah, arkadaşının adından bahsedilince başını kaldırıp bakıyor.

"Evet," dedim. "Delilah bu hafta oyun buluşmasına gelmek isteyip istemeyeceğini merak ediyordu. Küçük Lily Morris'i de davet etmeyi düşünüyorduk."

"Evet," diyor, "bu çok hoş olurdu."

"Harika," diyorum. "Amber'ı arayıp bir tarih belirleyeceğim."

Ayrılıyor. Sonra Bea ve Kate'in evine gidiyorum. Cassandra'ya olanlar hakkında endişelenmemeye çalışıyorum. Sinirli davranıyor. Ama belki de bunun benimle bir ilgisi yoktur. Belki onunla, evliliğiyle ilgili bir şeydir. Daha iyi bir arkadaş olsaydım ona bunu sorardım. Unlu mamuller getirir ve ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorardım. Bunu ne zaman yapacağım?

İşler yoluna girer ve daha fazla zamanım olur.

Bea ve Kate'in zilini çaldım. Bea kapıyı açtı. Bea çok güzel bir kadın. Josh kadar uzun. İlk bakışta yaklaşılmaz biri gibi görünüyor. Ama öyle değil, hem de hiç değil. Bea'nın sayılamayacak kadar çok dövmesi var. Anlamları var. Kafeste bir kuş. Eski İngilizce yazı tipiyle yazılmış bir kadın ismi. Ne zaman bir

birkaç içki içtikten sonra size ne anlama geldiklerini anlatıyor. Kadının adı, ilk düşündüğümün aksine, özel ihtiyaçları olan kız kardeşi.

Bea, Delilah ve Leo'yu gördüğünde gözleri parlıyor. "Nasılmış benim iki en sevdiğiniz insanlar?" diye soruyor. Bea zahmetsizce havalı bir grunge tarzında giyiniyor. Ben bunu asla beceremem. Eğer deneseydim, üzerimde çok yanlış dururdu. Ama Bea öyle değil. Yırtık kot pantolon, Doc Martens, gazeteci şapkası.

Bea'nın ayaklarının dibinde, Delilah kıkırdar. Bea'ya iyi olduklarını söylüyor. Bunu söylerken kabarcıklıdır, sözcükler kahkahasına karışmıştır. Utangaç Leo hiçbir şey söylemiyor. Ama sırtıyor, gözlerine yayılan türden bir sırıtış. Bea'yı gördüğü için mutludur.

Bea bana baktı. "Neler oluyor?" diye soruyor.

İnledim. "Sizi rahatsız etmekten nefret ediyorum," diyorum.

Bea gerisini söylememe izin vermiyor. "Bir müşterin mi var?" diye soruyor.

Ben de "Evet. Suyu geldi. Hastaneye gidiyor. Bu üçüncü, yani..."

Bea beni orada durdurdu. Bea'nın yaptığı gibi kontrolü ele alıyor; rahatlıyorum. Bea'nın yapabilirim tavrına hayranım. O bir sorun çözücü. Çocuklara, "Son bir saattir pizza yemek istiyordum ama tek başıma pizza yemem mümkün değil ve Bayan Kate de işte." diyor. Yalvarırcasına Delilah ve Leo'ya bakar. "Bana bu konuda yardımcı olabilir misiniz?"

Çocuklarımin bu dünyada pizzadan daha çok sevdiği bir şey yok. Delilah "Evet!" diye bağıyor. Leo başını sallıyor.

"Tanrım, Bea," diyorum elimi koluna koyarak, "sen bir cankurtaransın. Bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Bana "Sen de benim için aynısını yapardın." dedi.

Dördümüz evimize geri dönüyoruz. Delilah ve Leo yanlarında getirmek üzere birkaç eşyalarını topluyorlar. Onlara eşlik edeceğimi söyledim ama Bea hayır dedi.

"Buradan sonrasını ben hallederim. Gitmen gerek" diyor ve ben de gidiyorum. Cebimdeki telefon birkaç dakikada bir çalıyor. Müşterim arıyor. Kocasının arabasının yolcu koltuğunda, güncellemeleri mesaj atıyor. Otobanda. Trafik.

"Bana sarılın," diyorum çocuklara. "Bugün burada kalıp Bayan Bea ile oynayacaksınız." Çocuklar söyleneni yapıyor. Bea her birinin elinden tutuyor ve gidiyor. Leo, Bea ile birlikte gitmekten hiç çekinmiyor. Bana dönüp bakmadan, kendi isteğiyle onunla gidiyor. Bu çok anlamlı. Charlotte'un eviyle ilgili bir şey onu ürkütüyor. Leo'yu Bea ile görmek kalbimi ısıtıyor. Mavi battaniyesini çimlerin üzerinde sürükleyerek kendi isteğiyle uzaklaşmasını izlerken kendimi huzurlu hissediyorum.

Doğum hızlı oldu. Müşterim neredeyse bensiz doğum yapıyordu. Bazen böyle olur.

Ben çıkarken Josh aradı. Beyzbol maçından eve dönüyormuş. "Oh," dedi. "Cevap vereceğini düşünmemiştim. Mesaj bırakacaktım."

"Nedenmiş o?" Neden aramasına cevap vermeyeceğimi düşündüğünü merak ederek soruyorum. "Doğuma gitmişsin" dedi. Arabamı hastanenin park yerinde buldum.

Garaj. Arabaya bindim ve kapıları kilitledim. Gözlerimi dikiz aynasından ayırmıyorum. Arkamda ne olduğunu, biri olup olmadığını bilmemek hoşuma gitmiyor.

"Sadece gidiyorum," diyorum. Arabayı çalıştırıp geri vitese takıyorum, hareket ettiğim için mutluyum. "Nereden biliyorsun?" diye soruyorum. Bea'yla konuştuğunu düşünebilirim ama Josh doğumda olduğumu bilmeseydi Bea'yı aramazdı. Tabii Bea onu bir şey için aramadıysa, diye düşünüyorum, çocukların iyi olduğunu umarak.

"Uygulama," diyor. "Hastanede olduğunu görüyorum."

"Oh," dedim. "Doğru." Sözleri kendimi savunmasız hissetmeme neden oluyor, sanki biri beni izliyormuş gibi, çünkü o izliyor. Josh'un telefonundaki uygulamaya baktığını hayal ediyorum. Harita üzerinde kendi yüzümün küçük resmini hayal ediyorum. I Otoparktan çıkıp caddeye çıkarken hareket ettiğini hayal ediyorum, bir yandan da Josh beni izliyor.

Josh'a beyzbol maçını ve ne zaman evde olacağını sordum. Benden daha erken orada olacak. Çocukları Bea'dan alacak. Vedalaştık ve Josh bana "Dikkatli sür." dedi. Telefonu kapattım.

Kavşaktan geçerken telefonum yeni bir mesajın geldiğini bildiriyor. Araba

kullanırken bakmamalıyım ama bakıyorum. Aynı kişiden.

Bana tehdit mesajları gönderen 630 numara. Numarayı görmek bile beni dehşete düşürüyor. Bir golf sahasının otoparkında kenara çekiyorum. Ellerim araba kullanamayacak kadar titriyor. Ama aynı zamanda, dikkatim dağılmadan mesajı okumak istiyorum. Bir an için Josh'ı düşündüm. Onu hayal ediyorum. telefonundaki uygulamaya bakıyor ve neden yoldan çıkıp otoparka girdiğimi merak ediyor. Uygulama bunun için yeterince ayrıntı gösteriyor mu? Derin bir nefes alıyorum. Metni dikkatle okudum.

Umarım beni unutmamışsındır. Çünkü ben seni unutmadım.

Bu seferki emoji korku içinde çığlık atan bir yüz.

OceanofPDF.com

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Dr. Feingold'un ofisi, hastanenin bitişiğinde yer alan tıbbi profesyonel bir binanın üçüncü katında yer almaktadır. Binanın kendisi modern, doğal ışık ve camla dolu. Lobide asansör kuyruğu var ve Bea ile ben üçüncü kata merdivenlerden çıkıyoruz. Dik basamakları çıkarken çok az konuşuyoruz - nefesimizi tırmanış için saklıyoruz - ama Bea'nın sessizliğinden fikrimi değiştirmemi dilediğini anlayabiliyorum.

Bu konuda kararlıyım. Kararımı verdim. Bu yapmam gereken bir şey.

Üçüncü kata ulaştığımızda koridorda yan yana yürüyoruz. Dr. Feingold'un ofisine yaklaştığımızda Bea sonunda, "Bundan ne elde etmeyi umuyorsun?" diye soruyor. Bir elini koluma koyuyor ve beni durmaya, ona bakmaya zorluyor, ben de bakıyorum.

Cahilce görünmeden ne kazanmayı umduğumu kelimelere dökemiyorum ve bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Sessizliğim içinde Bea, "Sence Meredith'e bir şey yaptığını hemen söyleyecek mi?" diye soruyor.

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Tabii ki hayır." "O zaman ne?" diye soruyor. "Ona soracak mısın?"

"Elbette hayır," diyorum tekrar, umduğum şeyin bir itiraf değil, bir önsezi, bir iç tepki, Dr. Feingold'un arkadaşımıza bir şey yaptığını söyleyen bir iç ses olduğunu açıklamaya çalışarak.

Oraya geldiğimizde, bekleme odası küçük ama davetkâr. Bir resepsiyonist adımı alıyor. Bana bazı formlar uzatıyor ve oturmamızı söylüyor. Hemşirenin birazdan bizimle olacağını söylüyor. Beklerken formları dolduruyorum. Adımı ve adresimi yazıyorum.

Bea ben bakarken evraklara bakıyor. Beni sertçe dürttü. "Ne yapıyorsun?" diye tıslıyor, az önce gerçek adımı ve adresimi bıraktığımı görünce. Bea bana nadiren kızar. Ama bu öfke değil. Gözlerimiz buluşuyor ve Bea'nın korktuğunu görüyorum. Meredith'in yaptığı gibi boyumu aşan bir işe kalkıştığımdan endişeleniyor. Ve şimdi Meredith gitti. Meredith'in öldüğünü düşünmemiştim.

sahte bir isim ve adres gerekliydi. Dr. Feingold'un maaş derecesindeki birinin evrak işleriyle uğraşması gibi değil. Ama belli ki Bea öyle olduğunu düşünüyor.

"Git başka bir form getir. Baştan başla" diyor ama bunun için çok geç çünkü bir nefes sonra kapı açılıyor ve bir hemşire yanıma gelip adımı söyleyerek bekleme odasına giriyor.

"Buyurun," diyorum, ayağa kalkıyorum ve hemşire Bea'nın bekleme odasında kalıp bekleyeceğini düşünerek sandalyesindeki Bea'ya gülümsüyor.

Ama onun yerine Bea ayağa kalkar. "Oh," diyor hemşire. "İsterseniz arkadaşınız da gelebilir."

"Evet, lütfen. Bebeğin babası," diyorum, "burada olamaz."

Sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum. Nefes almaya odaklanıyorum. Gerçek apaçık ortadaymış gibi gelse de Dr. Feingold ve ekibinin burada bulunma niyetimin gerçek olduğuna inanmaları için hiçbir sebep yok. Bildikleri kadarıyla ben yeni bir anne adayıyım. Bu yüzden yüzüme aptalca bir sırıtma yerleştirip hemşireyi muayene odasına kadar takip ediyorum ve orada

Hamileliğimi, yeni bebeğimi ve anne olacağım için ne kadar heyecanlı olduğumu. Hemşireye sorular sordum. Ona ikizlerin ailemde olduğunu söyledim. Bu mümkün mü?

İkizler mi? Ne zaman öğreneceğiz?

Benimle dalga geçiyor. "Belki" diyor, ailede kimin ikizleri olduğunu ve kocamla benim böyle bir haberle mutlu olup olmayacağımızı soruyor.

"Elbette," diyorum. "Kim heyecanlanmaz ki?" Ona her zaman geniş bir aile istediğimi söyledim.

"Bazı kadınlar öyle değil," diyor. *Koca* derken elime bakıyor. Alyans takmıyorum. Bea ve ben evli değiliz, henüz değil, ancak bir gün eşcinsel evliliğin eyaletimizde yasal olacağına dair büyük umutlarımız var.

Evlenmek için başka bir yere gitmeyi konuştuk, Massachusetts, belki. Ama eve döndüğümüzde evliliğimiz tanınmayacak ya da kabul edilmeyecekse, bu konuda bir şeyler doğru gelmiyordu.

Taktığım şey bir söz yüzüğü. Zarif ve ince. Bazıları Dikkatli bir kişi Bea'nın da aynı şeyi taktığını görebilir, narin düğümlü gümüş bir yüzük. Onları birlikte seçtik, mümkün olduğunda evleneceğimize dair söz verdik.

"Ultrasonla çoğulları tespit etmek için çok erken olabilir" diyor. "Ama Dr. Feingold uzman. O bilir."

Hayati değerlerimi aldı. Son adet tarihim gibi bilgiler soruyor, ki bunu biliyorum çünkü araştırmamı yapmışım ve soracağı bir şey olduğunu biliyordum. Ben de uydurma bir tarih verdim.

yeni hamile olduğumu, yaklaşık beş ya da altı haftalık olduğumu hissetti. Onun isteği üzerine tuvalete gittim ve idrar örneği bıraktım.

Geri döndüğümde hemşire gitmişti. Muayene masasının üzerinde benim için kağıttan bir önlük duruyordu. Üstümü değiştirdim. Bea ve ben doktorun gelmesini bekliyoruz.

"Çok geç değil," diyor Bea, kendimi masanın üzerine yerleştirip üzümlere bakarken, midem bulanıyor. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Ne beklemem gerektiğini bilmiyorum ama bunun ne kadar önemli olduğunu da bilmiyorum. Çok geçmeden hemşire ona bıraktığım idrar örneğini inceleyecek. Hamile olmadığımı anlayacaktır. Doktorla geçireceğim zaman kısa olacak, O kötü haberi vermeden önce üzülmüş gibi yapıyorum ve Bea ile gidiyoruz. Ama en azından bu olmadan önce onu görebileceğim.

"Hâlâ gidebiliriz," diyor Bea. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Peki ne diyeceğiz?" Aniden gidersek tuhaf görüneceğini düşünerek soruyorum.

"Ailevi bir acil durum varmış."

Ama ayrılmak benim için bir seçenek değil. Onu görene ve konuşana kadar olmaz.

Buraya kadar geldik.

Gözlerimi kapatıyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Her şey birkaç dakika içinde bitecek.

Hiçbir şey," diyorum, "ters gitmeyecek. Bildiği kadarıyla ben sadece başka bir hamileyim. Normal davranmaya çalış," diyorum ona. Tezgâhın üzerinde dergiler var. Ona bir tane seçmesini ve okuyormuş gibi yapmasını söylüyorum.

Muayene odasının kapısı nazikçe çalınır. İki kez hızlıca vurduktan sonra içeri giriyor. Kendi jinekologum odaya çağırıp giyinik olup olmadığımı sormadan önce bir santim açıyor. Ona giyindiğimi söylediğimde, içeri girer. Ama Dr. Feingold beklemez. Kapıda duruyor, sert ama gülümsüyor, gözlerine ulaşmayan türden bir gülümseme. Samimiyetsiz. Uzun boylu bir adam. Gri bir pantolon ve yakalı bir gömleğin üzerine beyaz bir doktor önlüğü giyiyor. Jeanette'in tarifine dayanarak onu hayal ettiğim yaşlarda. Taviz vermeyen biri olduğunu söylemişti. Bu onu zihnimde daha yaşlı, eski kafalı, birkaç kez aynı mahallede bulunmuş ve kendi yollarını çizmiş biri yaptı. Muhtemelen altmış beş yaşında, emekliliğini düşünüyor, kar kuşu olmayı düşünüyor, Tebowski'un yanlış uygulama davasının kariyerini bitirdiği düşük not olmasını istemiyor.

Dr. Feingold'un saçları ağarmış ve ince. Kendisi de zayıf.

"Dr. Feingold," diyor. "Peki burada kim var?" diye soruyor, beni

kastederek ve adımı bilmemesi beni şimdiden üzüyor.

odaya girmeden önce bakma zahmetinde bulunmaz. O iş gibi, klinik. Jinekoloğum sıcaktır. Beni yıldan yıla hatırladığını kesin olarak söyleyemem, ama hatırlamadığını düşünmem için bana hiçbir neden vermedi.

Taburesine oturdu ve muayenesine başlamadan önce bir süre sohbet etti. Ailem hakkında sorular sordu. Beni soruyor. Sanki eski arkadaşlar gibiyiz. Hatta

Bir veteriner olarak, muayeneye başlamadan önce köpeklerin beni koklamasına izin veririm. Ben onlara dokunmadan önce birbirimizi tanımanın bir yolu bu.

Ona "Ben Kate. Bu da arkadaşım Bea." Bea sandalyesine oturdu. Bea'ya hiç bakmadığı için fark ettiğinden emin olmasam da onun rahatsızlığı benim için aşikâr. Ellerini kucağında birleştirmiş ve o kadar sıkı tutuyor ki derisi beyazlamış. Bea kontrol eksikliğinden nefret ediyor.

"Hamile olduğunuzu söylüyorsunuz," diyor. Her gün hamile kadınlar görüyor. Bunda olağanüstü bir şey yok. Onun için değil ama ilk kez anne olacak biri için bu mucizevi bir şey. Bunu hatırlamaya çalışıyorum, korkmayı değil coşkulu olmayı hatırlamaya çalışıyorum.

"Öyleyim," diyorum ışıldayarak. "Şu evde yapılan gebelik testlerinden üç tane aldım," diyorum sevinçle, çünkü benim durumumda olan başka bir kadının -üç çubuğa işeyip toplam altı pembe çizgi gören- hamile olmadığına inanmak için asla bir nedeni olmazdı.

"Ve?" diye soruyor evde yapılan hamilelik testleri hakkında.

"Her şey olumlu," diyorum sırtarak ve bir elimi karnıma koyuyorum.

Bana şüpheyle bakıyor. "Hepsi mi?" diye soruyor, gözleri kısılıyor.

"Evet efendim," diyorum hevesli tavrımı değiştirerek. Gülümsemem eriyor ve "Bir sorun mu var?" diye soruyorum çünkü bana bir sorun olduğuna inanmam için bir sebep veriyor. Ben de ona uyuyorum.

"Yaptığımız test negatif çıktı." diyor.

Odaya sessizlik çöktü. Üzgün olduğunu söylemiyor. Kötü haber için hiçbir şekilde özür dilemiyor. Bu haberi bana öylece vermedi. Durup beni izliyor, cevap olarak bir şey söylememi bekliyor.

"Anlamıyorum," diyorum bir süre sonra, cehaletimi ve şaşkınlığımı öne sürerek. Sesim titriyor çünkü korkuyorum. İstedğim etkiyi yaratıyor.

"Ama evde yaptırdığım testler..." Sesimin kaymasına izin vererek, doktorun bundan sonra ne olacağını çıkarmasına izin veriyorum.

O tarafsızdır. Ders veriyor. "Bazen kimyasal gebelik denilen, implantasyondan kısa bir süre sonra erken bir düşük yaşıyoruz, aslında o kadar erken ki kadınlar genellikle ayın o zamanı olduğunu varsayıyor" diyor ve ekliyor

bana hem arkaik hem de şovenist bir söz gibi geliyor. Cinselliğimle yüzleşmeden önce lisede bir erkekle çıkmıştım. Tek yapmam gereken kötü bir ruh halinde olmaktı ve o da ayın o zamanı olduğunu varsayardı. Beni bu konuda rahatsız ederdi. Bir keresinde, bir kavgadan sonra, bana bir kutu Tampax hediye etti.

Bu sadece bir şakaydı Kate, ondan bu yüzden ayrıldığımda söylemişti.

Küçük bir şakayı kaldıramaz mısın?

Dr. Feingold, "Bu kadınlar hamile olduklarını asla bilmezler" diyor. "Evde yaptığınız gebelik testlerinin pozitif çıkmasının nedeni bu olabilir." Evde yapılan gebelik testlerinin ardından herhangi bir kanama, lekelenme olup olmadığını soruyor. Başımı sertçe sallıyorum. Hayır diyorum. "Emin olmak için kan testi yapacağız." Kan testinin sistemimde tam olarak ne kadar hCG olduğunu söyleyebileceğini söylüyor. Bana sadece hamile kadınların vücutlarının hCG ürettiğini söyledi. "HCG yoksa bebek de yok" dedi, aynen böyle. Bunu söylerken omuz silkiyor, sanki tartıştığımız şey bir hayattan çok daha önemsiz bir şeymiş gibi. Bebeğimin hayali olması, hiç var olmamış olması önemli değil. Bu durumu düzeltmez. Çünkü başka bir kadın için bu an her şey demek.

"Ben olsam henüz endişelenmezdim," diyor ve sözlerinin kendisi yüreklendirici, beni rahatlatmaya yönelik olsa da, konuşması hiç de öyle değil. Sözleri düz kalıyor; cesaretlendirici bir gülümseme yok, sahte bir gülümseme bile yok. Dr. Feingold'un istediği şey, sanırım, herhangi bir duygunun önüne geçmek, daha sonra evde, tek başıma ağlamamı sağlamak. Çünkü ağlamak berbat bir şey. Ona göre değil.

"Kan testi," diyor bana, "laboratuvara gönderilecek. Sonuçlar birkaç gün içinde gelir. Muayene biter bitmez hemşireyi kan için geri göndereceğim. Şimdi bir bakalım," diyor ve muayene masasına uzanmamı işaret ediyor.

Nefesim kesiliyor. Kollarımın altı terlemeye başladı. İlk doğum öncesi randevusunda pap smear ve pelvik muayenenin rutin olduğunu biliyorum. I

Randevuya hazırlanırken yaptığım araştırmada buna rastladım. Ama bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim. Hamileliğin artık neredeyse çürütülmüş olması nedeniyle Dr. Feingold'un bunu kan tahlilinden sonra, hamile olup olmadığım kesinleşene kadar yapması için bir neden yok. Bu adamın bana dokunduğunu, parmaklarını içimde hissettiğimi düşünmek midemi bulandırıyor. Shelby'nin öldürüldüğünü, çıplak bedeninin nehir kıyısına sürüklendiğini ve orada terk edildiğini düşünüyorum.

Bunu ona bu adam mı yaptı?

"Kan tahlili sonuçlarını beklememiz gerekmez mi?" Ben soruyorum.

Ancak o zaman gülümser. Küstahça, yırtıcı bir gülümseme. "Eğer senin doktorun olacaksam," diyor, "bana güvenmelisin. Tamam mı Katie?" diye soruyor ve ben mekanik bir şekilde başımı sallıyorum, nutkum tutuluyor, yaptığı hatayı düzeltemiyorum. Ben hiç Katie ya da Katherine olmadım. Ben sadece Kate olarak bilindim. Bu

Ailemin bana verdiği isim, başka bir şeyin küçültülmüş hali değil. "Bir kadın hamile kaldığında rahminde değişiklikler olur. Bunlar

Bazen pelvik muayene sırasında tespit edilebilir" diyor ve bu değişiklikleri hissetmeyeceğini bilsem de, bence her anne adayı hamile olup olmadığını öğrenmek için ne isterse yapardı. Benim durumumda olan her anne adayı hamileliğin teyit edilmesi için çaresiz kalırdı.

Başka ne seçeneğim var ki? Arkama yaslanmaya gidiyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Dirseklerimin üzerinde doğrulup oturuyorum. Soracak sorularım var ve eğer soracaksam şimdi sormam gerekiyor. Dr. Feingold

Muayenesini tamamlar ve kötü haberle geri döner: Hamile değilim.

-Sorularım tartışmalı olacak. Bebek yoksa, bebek doktoruna da gerek yok.

"Bir arkadaşım," diyorum, şimdi hızlı konuşuyorum, sinirlerimin beni yenmesine izin veriyorum. "Başka bir arkadaşım, bu değil," diyorum Bea hakkında. "Geçenlerde bir bebeği oldu. Korkunçtu," diyorum. "Doğum çok uzun sürdü. Doğum sırasında hemşireler üç kez vardiya değiştirdi. Bu süre içinde muayenehanesinden üç farklı doktor gördü. Kişisel değildi, ilk çocuğunu doğurmakla ilgili hayal ettiği şey hiç de bu değildi. Geriye dönüp baktığında, keşke bir doula tutmuş olsaydım diyor. Sadece onun için orada olan biri. Eğer her şeyi yeniden yapacak olsaydı, bir doula tutacağını söyledi. "Doulalar hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye soruyorum.

Dr. Feingold duvara doğru geri adım atıyor. Orada bir kutunun içine uzanıp bir çift lateks eldiven alıyor. Geri dönüp önümde duruyor ve eldivenleri ellerine geçiriyor.

Eldivenli bir doktor görmüyorum. Parmak izlerini saklayan bir katil görüyorum.

Kalbim çok hızlı atıyor. Dr. Feingold, "Arkadaşınızın doğum kliniğinin aksine, buradaki tek doktor benim. Eğer hamileyseniz, bebeğinizi ben doğuracağım. Buna güvenebilirsiniz. Deneyimlerime göre, doğru doktorla," diyor, "bir doula gereksizdir."

"Ah," diyorum titrek sesimi gizlemeye çalışarak. Orada işim bitebilirdi. Bu işin peşini bırakabilirdim.

Ama söylenecek daha çok şey var.

"Bu beni şaşırttı," diyorum ona, "çünkü ne olur ne olmaz diye doulalar hakkında araştırma yapıyordum. Hamile olma ihtimalime karşı. Okuyordum

blog yazıları ve diğer şeyler. Yorumlar. Bazı kadınlar bir doula tutmanın sağlayabileceği destek ve yardım konusunda gerçekten övgüler yağıdırıyor."

"Doulalar çok pahalı olabiliyor." diyor.

"Hesap yaptım. Sanırım bir doula tutabilirim." Dr. Feingold gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bea'dan çantamı uzatmasını istiyorum ve o da isteksizce uzatıyor. Ne yaptığımı bilmiyor.

Elimi çantamın içine sokuyorum. İsimleri yazdığım bir kâğıt çıkardım. Listeyi Dr. Feingold'a uzatıyorum. Benden aldı ve bir göz attı.

"Bunlar araştırmalarım sırasında isimlerine rastladığım birkaç yerel doula" diyorum. Listede üç isim var. Chloe Nord. Christine Frank. Ve Meredith Dickey. Üçü de yerel doulalar. Üçü de yerel annelerin Facebook gruplarında çok konuşuluyor ve hamile olsaydım ve bir doula arıyor olsaydım arayacağım türden kadınlar olurdu.

Muhtemelen kızgın olduğunu bildiğim için dönüp Bea'ya bakmayı reddediyorum. O söyleyecek Bunun çok riskli olduğunu, Meredith'in adını gündeme getirerek çok ileri gittiğimi. Çizgiyi aştığımı.

Ama çok yaklaştım. Gitmesine izin veremem. Dr. Feingold'a "Eğer bir doula tutmaya karar verseydim, bu kadınlardan herhangi birini önerir miydiniz?" diye soruyorum.

Dr. Feingold uzun uzun bakıyor. Düşünüyor ve gösterdiği dikkati takdir ediyorum, ancak bir an bile samimi olduğunu düşünmüyorum. Konuşmadan önce düşünüyor, ekstra temkinli davranıyor. Yanlış bir şey söylemek istemiyor. Bana, "Eğer bir doula tutma ihtiyacı hissedersen," diyor, "eğer" vurgusuyla, "ilk ikisi de iyi olurdu. Ama bu Dickey," diyor eliyle kâğıda vurarak ve ben ilk başta Meredith'e laf atacağını düşünüyorum. "Meredith Dickey," diyor. "Ben Onu tanıyorum," dedikten sonra listeyi bana geri verdi ve sınavına devam etti.

Yalan söylüyor. Düpedüz yalan. Meredith'i tanıyor.

Dr. Feingold bana tekrar masaya uzanmamı söyledi. Bu sefer sert bir şekilde söylüyor. Bilinçaltımda cübbemin yakalarını birbirine kenetliyorum. Ağzımın tadı aniden metalikleşiyor. Dizlerimi birbirine bastırarak muayene masasına düz ve savunmasız bir şekilde uzanıyorum.

Bea sandalyesinde bilinçsizce öne doğru oturur. Bunu fark eden doktor, "İsterseniz arkadaşınız dışarıda bekleyebilir" der.

Bunu söylemek o kadar da garip değil. Eğer o benim arkadaşım, platonik arkadaşım olsaydı, beni çıplak görmesini istemezdim. Bea'nın pelvik muayene sırasında bu kadar yakın olması garip olurdu. Bu garip ama Dr.

Bea'nin

Feingold ve ben yalnızken, ben çıplakken, onun elleri içimdeyken, tüylerim diken diken oluyor. Bea gidemez.

"Hafızam berbat," diyorum, zorlukla ve korkuyla yutkunarak, sesim titreyerek. Artık kontrol edemiyorum. "Sormayı unuttuğum her şeyi hatırlaması için ondan gelmesini istedim. Üç çocuğu var," diyorum. "Hamile olmak hakkında bir iki şey biliyor. Bu benim ilk çocuğum," diyorum, bunu söylerken sesim azalıyor, düşük yapmış ya da yapmamış bir kadının kasvetli tonuna bürünüyor.

Bea sandalyesini başka bir yöne kaydırır ve uzaklara bakar.

Dr. Feingold muayene masasının ucuna doğru kaymamı ve ayaklarımı üzengiye sokmamı işaret ediyor. Öyle yapıyorum, önünde masaya kartal gibi uzanıyorum. Dr. Feingold sert ellerini çıplak dizlerimin üzerine koydu. Göremediğim bir yere bırakmadan önce bacaklarımı daha geniş bastırıyor. Sırt üstü yatıyorum. Ne yaptığını göremiyorum. Gözlerimi kapatıp kendimi Buradan uzak bir yerde. Kendi jinekoloğum sanki her seferinde ilk kez muayene oluyormuşum gibi tüm muayene boyunca benimle konuşuyor. *Biraz baskı*, diye uyarıyor. *Sadece benim için rahatlamaya çalış, Kate. Bir klik sesi duyacaksın.*

Ama Dr. Feingold konuşmuyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, soğuk spekulumu içime giriyor, bıçakları tıkırdayarak açılıyor ve ben nefes nefese kalıyorum, bunun baskısına, acısına hazır değilim. Dr. Feingold hızlı hareket ediyor, içime iyice bakabilmek için soğuk metali kaydırıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve alt dudağımı sertçe ısırıp kan tadı alıyorum.

Spekulumun ani dalışından nefesimi alamadan, dışarı çıktı, gitti, yerini istilacı eli aldı ve etrafı hissediyor, el yordamıyla, başka bir el dışıma, karnıma baskı uyguluyor. Bu onun için rutin, otomatik, ama benim için korkunç, dayanılmaz. Bu ellerin bir katilin elleri olduğunu bilmek yüzümün ısınmasına neden oluyor. Shelby'nin nehir kıyısındaki cesedini tekrar düşünüyorum, günlerdir ölü.

Bu adam bir hayat çalmış olabilir; çaresiz bir bebeği annesiz bırakmış olabilir.

Kulaklarımda ani bir çınlama, görüş alanımın çevresinden yayılan bir siyahlık var, öyle ki bayılabileceğimi düşünüyorum. Bacaklarım isteğim dışında kapanıyor ve Dr. Feingold bana sert bir şekilde tekrar açılmamı, ne kadar hareketsiz oturursam -dört yaşında diş temizliği yaptıran bir çocukmuşum gibi- işinin o kadar çabuk biteceğini söylüyor.

"Her şey yolunda mı Kate?" Bea gözlerimden yaşlar süzülürken soruyor ve ben onları geri itiyorum. Bir onaylama mırıldanıyorum. Bulunduğum noktadan onu göremiyorum,

Ama onun sesindeki korku ve tiksintiyi duyuyorum, tıpkı benimkinde olduğu gibi.

İşi bittiğinde elini aniden benden çekti ve oturmamı söyledi. "Kan testi," dedi açıkça, "daha kesin olacak."

"Bu ne anlama geliyor?" Oturmaya çalışarak, cüppemi göğsümden ve kucağımdan tutarak soruyorum. Dr. Feingold'un gözleri oraya, titreyen ellerime gidiyor.

"Rahimdeki herhangi bir değışikliğı görmek için çok erken olabilir" diyor.

"Yani herhangi bir değışiklik görmediniz mi? O zaman hamile değilim?" diye sordum. "Düşük yaptığımı düşünüyorsun. Ya da evdeki hamilelik testlerinin yanlış olduğunu düşünüyorsun." Korkuyu, şoku, iğrenmeyi taklit etmeme gerek yok. Zaten orada.

"Hemşire kan tahlili yapmak için gelecek," dedi bana. "Spekülasyon yapmaktan hoşlanmam. Her şeyin kesin olmasını tercih ederim. Kan tahlilinden ne öğreneceğimize bakalım ve oradan nereye gideceğimize karar verelim. Daha fazla bilgi edinene kadar doulalarla görüşmeyi ertelemek isteyebilirsin," diyor ayrılırken.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Nisan

Shelby Tebow iki hafta erken doğum yapar. Telefon gecenin bir yarısı gelir. Shelby'nin telefonundan arayan Jason'dı. Onun Kasılmalar yakın. Ona hastaneye gitmesini söyledim. Onlarla orada buluşacağımı söyledim.

Jason'la ilk kez tanışıyorum. Beklediğim gibi biri, ancak şimdi duyduğum sesi, evlerinin önünde dururken duyduğum sesle aynı değil. O başka bir adamdı. Shelby Tebow hakkında bildiğim her şeyi sorguluyor.

Shelby önce bir triyaj hemşiresi tarafından muayene edilir ve hastaneye kabul edilip edilmeyeceği ya da eve gönderilip gönderilmeyeceği belirlenir. Kabul edilmeden önce muayene edilmesi standart protokol olmasına rağmen eve geri dönme önerisi Jason'ı kışkırtır. Jason triyaj hemşiresine kızar.

"Sakinleşmeniz gerekiyor efendim," diyor ona. Adam çok yakın durur ve Shelby'yi muayene ederken onun ensesinde nefes alır. Hemşire ona geri çekilmesini ve kendisine yer açmasını söyler. Beş yaşındaki Shelby'yi muayene eder.

santimetre genişledi. Kasılmaları dört dakikadan az aralıklarla oluyor. Shelby hastaneye yatırıldı. Hastane önlüğünü giyer ve yataktaki yerini alır.

Zamanla Dr. Feingold gelir. Daha önce Dr. Feingold'la çalışma şerefine nail olmamıştım. Ama ünü ondan önce geliyor. O aşırı ve uzlaşmaz biri. Beni odanın bir köşesine atmaya çalışıyor. Buna izin vermeyeceğim. Shelby onun olduğu kadar benim de müşterim.

İlerlemesini kontrol etmek istiyor. Trijaj hemşiresinden çok daha az nazik bir şekilde parmaklarını rahim ağzına sokar. Shelby hastane yatağında geri çekilir. Shelby dizlerini birbirine bastırıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyor.

"Kıpırdamadan durmalısın," diyor adam. Kayıtsız.

"Canımı yakıyorsun," diye inliyor.

Onun acısını hafife alıyor. "Bu acıtmıyor," diyor ve devam ediyor. O bilemez. Daha önce hiç servikal muayene yaptırmamıştı. Shelby kıvranıyor. O da

ona kıpırdamamasını söylüyor. Ne kadar hareketsiz durursa, işinin o kadar çabuk biteceğini söylüyor. Bu aşağılayıcı. Dr. Feingold lateks eldiveni elinden çekerken Shelby'ye "Hepsi bitti," diyor. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Ona bakmıyor.

Dr. Feingold, bebeğin kalbini sürekli olarak izlemek için elektronik fetal izleme kullanmaz. Bunun yerine Doppler cihazıyla dinliyor. Birçok kadın doğum uzmanı bunu yapıyor. Yüksek riskli olmadıkça, elektronik fetal izleme herkes için gerekli değildir. Ancak aralıklı oskültasyon tam olarak bu - aralıklı - ve Dr. Feingold ve doğum hemşiresinin özenli olmasını gerektiriyor. Bu gece hastane çok yoğun. Birçok kadın doğum yapıyor, Dr. Feingold'un başka bir hastası da dahil. Hemşire, "Dolunay olmalı." diyor. Bunda doğruluk payı yok. Bu sadece bir söylenti. Barometrik değişimler

Basınç kadınların doğum yapmasına neden olabilir ama dolunay olmaz. Bir fırtınanın yaklaşıyor olması, dolunay olmasından daha muhtemeldir.

Dr. Feingold odadan çıktı. Çıkmadan önce benden kendisiyle birlikte koridora çıkmamı istedi. Sanki bu konuda ortak hareket ediyormuşuz gibi bana özel olarak, "Bu iş senin için biçilmiş kaftan," diyor. "*Dikkat* dedikleri bu mu?" diye sorarken sırtıyor.

Fahişe mi?"

O kadar şaşırdım ki ilk başta hiç konuşmadım. Öylece bakıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve ağzım açık.

"Müşterilerim," diyorum nefesimi tuttuğumda ona, "her zaman kadın doğum uzmanı tavsiyesi ararlar. Sizi kimseye tavsiye etmem doktor." Dr. Feingold ile daha önce kişisel bir deneyimim olsaydı, Shelby'ye başka yöne koşmasını söyledim. Çalışmayacağım doktorlar ve gitmeyeceğim hastanelerden oluşan ve giderek büyüyen bir listem var. O da listeme eklendi. Tıp diplomasının ona tam yetki verdiğini sanıyor. Ama vermiyor.

O gittikten sonra Shelby'nin yanına döndüm. Bana "Ondan nefret ediyorum." dedi. "Dr. Feingold için endişelenmeyin," diyorum. "Sadece güzel kızını düşün.

bebeğiniz ve paylaşacağınız hayat. Neredeyse bitti Shelby."

Bir saat içinde Shelby'nin durumunu kontrol etmek için bir hemşire geldi. "Şimdiden mi?" Ne yapmak için geldiğini söylediğinde sordum. Başka bir rahim ağzı kontrolü için çok erken görünüyor.

"Dr. Feingold bilmek istiyor." Shelby'nin yanına gider. "Bir bakalım," diyor. Shelby'ye dizlerini büküp açmasını işaret ediyor.

Shelby ona söyleneni yapar. Hayır diyebileceğini bilmiyor. Benim bildiklerimi bilmiyor. Rahim ağzı kanseri ile ilgili iyi bir araştırma yok.

muayeneler doğum sırasında kesinlikle gereklidir. Ayrıca yüzde yüz doğru değildirler. Bir kişinin ölçümleri diğeriyle aynı değildir ve her saat yapılması gerekmez.

"İyi misin Shelby?" Hemşirenin müşterimin rızası olmadan ona dokunmasını engellemek için elimi araya sokarak soruyorum. "Eğer hemşire

Hemşire rahim ağzını mı kontrol ediyor? O zaman ne kadar genişlediğinizi görecekler. Dr. Feingold kısa bir süre önce buradayken böyle yapmıştı," diyorum,

Çünkü bilgilendirilmiş rıza önemlidir. Bir kişi neye evet dediğini bilmelidir.

Shelby yatakta geriye doğru çekiliyor. İnliyor. "Geçen seferki kadar acıtacak mı?"

"Olabilir," diyorum. "Ve olmayabilir de. Karar senin Shelby. Hemşirenin kontrol etmesini istemiyorsan etmez," diyorum hemşire suratını asarken.

Shelby bunu düşünüyor. Kararını verdi. Bana baktı ve takdire şayan bir baş sallama. "Şimdi olmaz," diyor. "Mecbur kalmazsam olmaz."

"Neredeyse bir saat oldu," diyorum hemşireye. "Başka bir kontrol için çok erken."

Hemşire gidiyor. Benden memnun değil. Shelby soruyor, "Ya geri gelmezse?"

Sorun da bu zaten. Emekçi kadınlar kimseyi kızdırmak istemez. Çünkü onlara ihtiyaçları var. Bu da bazen kolaylık veya verimlilik uğruna doğum sırasında bir kadının vücuduna gereksiz şeyler yapıldığı anlamına geliyor. Bazen her şey gibi ben de bir korumayım.

Ona söz veriyorum, "Geri dönecek."

Shelby kasılmalarla iyi başa çıkamıyor. Acı eşiği yüksek değil. Onunla oturuyorum. Nefes almasına yardım etmeye çalışıyorum. Ama nefes alamayacak kadar kendinden geçmişti. Epidural istiyor. Anestezi uzmanı aradı, ama hemen müsait değildi. Shelby'nin istediği acil bir rahatlamaadır ama beklemek zorundadır.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Jason sorar. Odayı adımıyor. Ona sakinleşmesini söylüyorum. Ona sessizce, sinirlenerek hiçbir şeye yardımcı olmadığını söylüyorum. Shelby'nin iyiliği için sakinleştirici bir varlık olması gerekiyor.

Epidural geliyor. Jason'dan yerleştirme için gitmesi istenir. Bu onu sinirlendirdi. Ben de onunla gittim. Koridorda bunun steril bir prosedür olduğunu, kateterin doğrudan Shelby'nin epidural boşluğuna yerleştirildiğini anlatmaya çalıştım. Bu aynı zamanda bir sorumluluktur.

Babalar, kateteri görünce bayılmalarıyla ünlüdür.

İğneler. Beklenenden daha uzun sürer çünkü Shelby sabit durmaz. Bu Jason'ı çılgına çevirdi. Doğum odasına geri dönmesini engellemek için onu fiziksel olarak zapt etmek zorunda kaldım.

Epidural Shelby'nin ilerlemesini yavaşlatıyor. Hızlı olan şey şimdi yavaş. Ama rahatlama hemen oldu. Neredeyse belden aşağısı uyuşuyor. Hastane yatağının kenarına, onun yanına oturdum. Saçlarını gözlerinden çekiyorum. Ona buz parçaları ve masaj önerdim. İkisini de reddediyor. Uyu. Uyumak iyi bir fikir. Dinlenmeye ihtiyacı var.

O uyurken, Jason Tebow benimle konuşuyor. Alaycı, düşmanca. Çok küfür ediyor. Ama belki de hayal gücümün onu yarattığı canavar değildir. Onun daha yumuşak bir tarafı var. Shelby'ye karşı şefkatli. Sevecen. Öfkeli olmasına rağmen onu çok sevdiğini görebiliyorum.

O uyurken Jason yatağın kenarına geçer. Onu izler. Başını okşar. Elini tutuyor. Bana şöyle diyor: "Babam hiç yanımda olmadı. Ben beş yaşındayken gitti, yeniden evlendi, bir çocuğu daha oldu. Birkaç yıl boyunca Noel'de ve doğum günümde birer hediye aldım. Ondan sonra, hiçbir şey." Yüzündeki ifade melankolik. "Çocuğum için daha iyisini yapacağım," diye söz veriyor.

"Eminim yapacaksın," diyorum. Uzanıp Shelby'nin karnına dokunuyor.

"Elimde olsa çocuğuma dünyayı verirdim."

Ben de ona, "İnanıyorum ki yaparsın." dedim. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyor.

"Elbette," diyorum.

"Sanırım Shelby beni terk edecek. Sanırım giderken çocuğumu da yanında götürecekt."

"Bunu neden yapsın ki?" Ben sordum. Sormamalıydım. Sorduğum anda pişman oldum. Bu beni ilgilendirmez. Kendimi onların evliliğinin içine çekmemeliydim.

"Beni aldatıyor," diyor. "Aldattığını biliyorum." Bunu ben de biliyorum. En azından bildiğimi sanıyorum. Uğradığım gün evlerinde bir adam vardı. Merdivenlerin başında durmuş, Shelby'ye gelmesini işaret ediyordu. Shelby gitmem için çırpınıyordu. Jason beni görüp üzülmesin diye değildi. Erkeğine geri dönebilmek içindi. Bu bana Shelby'ye farklı bir ışık tutuyor. Evlilikleri mükemmel olmaktan çok uzak. Ama hepsi Jason'ın suçu değil, sanmıyorum. İkisi de bundan sorumlu. Bence Onun hakkında öne sürdüğü şeylerden çıkardığım sonuç: ona zarar verdiğiydi. Bunda doğruluk payı var mıydı, yoksa o mu

Boşanma mı? Eğer bir yargıç Jason'ın Shelby'ye kötü davrandığını düşünürse, çocuk velayeti ve nafaka gibi konular etkilenecektir. Aile içi şiddet iddiası dengeyi Shelby'nin lehine çevirecektir.

Ama ben sadece teori üretiyorum. Kesin olarak bilmenin bir yolu yok. Kendimi durduramıyorum. "Nereden biliyorsun? Sana o mu söyledi?"

"Yapmak zorunda değildi," diyor. Sadece bildiğini söylüyor.

"Onunla bu konuyu konuştun mu?" diye soruyorum.

Kafasını sallıyor. Bana bakıyor. Gözleri kızgın ve üzgün bir karışım. Suratı asık. Diyor ki, "Nasıl olduğunu bilirim. İnsanlar boşandığında, bebek her zaman annede kalır. Shelby bebeğimi benden asla alamaz."

"Babaların da hakları var," diyorum ona, ama haksız da değil. Velayet neredeyse her zaman anneye verilir.

"Her hafta sonu benim için yeterince iyi değil." diyor.

"Zaman ver Jason. Konuş onunla. Belki de yanılıyorsundur. Hamilelik zordur. Durumu yanlış anlamış olabilirsin. Belki de hormonları yüzünden mesafeli davranıyordur, başka bir adam yüzünden değil."

"Ben aptal değilim," diyor.

Sertçe yutkunuyorum. Çabuk sinirlenmesi beni geriyor. Sesimi alçaltıyorum ve fiziksel olarak uzaklaşıyorum, ancak henüz saldırılarında fiziksel değil, sadece sözlü olduğunu görmedim. "Öyle olduğunu söylemedim."

"Beni aldatıyor," diyor. "Ve beni terk etmeye karar verdiğinde bebeğimi almasına izin vermem mümkün değil."

Daha sonra Shelby uyanır. Hemşire onu kontrol etmeye geldi. Dilatasyonu ve efasmanı pek değişmemiş. Bir süre daha bekleyeceğiz.

Shelby ilerleme kaydedemeyince doktor Pitocin verilmesini istedi. Bu onun kasılmalarını güçlendirir. Kısa süre sonra Shelby acı çekmeye başlar. Jason nedenini bilmek ister. "Lanet epidural işe yaramıyor. Uyuşmuş olması gerekmez mi?" diye sorar.

"Epidural ile bile, zaman geçtikçe basınç daha yoğun hale gelebilir."

"Doktoru ara. Tamir etsin" diyor.

"Şimdi kasılmaların baskısını hissetmesine ihtiyacımız var. Bu Shelby'nin bebeğinizi dışarı itmesine yardımcı olacaktır," diyorum ve sonra ona sırtımı dönüyorum. Enerjimi Shelby'yi rahatlatmak için harcamalıyım, onu yatıştırmak için değil. Tekrar nefes almaya çalışıyoruz ama Shelby bunu yapamayacak kadar ilerlemiş durumda.

On santimetreye ulaştığında, hemşire Shelby'nin ıkmaya başlamadan önce bir süre doğum sancısı çekmesini sağlar.

kasılmalar onun için için bir kısmını yapacak. Ama kasılmalar dayanılmaz. Dayanmak için büyük bir istek var.

İkınma zamanı geldiğinde Shelby ile nefes alma ve etkili ıkınma hakkında konuşuyorum. Bana bunu yapamayacağını haykırdığında, ona zaten yaptığını söylüyorum. "Yapıyorsun Shelby. Yapıyorsun." Cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum.

Jason hasta gibi görüldüğünde, hava almak için koridora çıkmasını öneriyorum. Dediğimi yapıyor. Birkaç dakika sonra geri geldi.

Her ıkınma sırasında Shelby'ye buz parçaları yediriyorum. Uzun süre ıkınıyor. İlk kez epidural alan anneler üç saate kadar, bazen daha fazla ıkınma eğilimindedir; anne ve bebek sıkıntıda olmadığı veya anne ıkınamayacak kadar bitkin olmadığı sürece bu sorun değildir.

Dr. Feingold döndüğünde, Shelby tamamen tükenmişti.

Hastalarının Dr. Feingold hakkında sevdiği şey, onun tek başına çalışan bir pratisyen olması.

Büyük bir grubun parçası değil. Bunun rahatlığı var. Hastaları doğum yaptıklarında tam olarak ne alacaklarını biliyorlar. Diğer gruplarda on kadar kadın doğum uzmanı var. Doğum söz konusu olduğunda, sevdiğiniz birini bulabilirsiniz. Hoşunuza gitmeyen bir tane alabilirsiniz. Birini bulabilirsiniz

daha önce hiç görmediğiniz. Bu ihtimal birçok kişiyi endişelendiriyor. Bu yüzden Dr. Feingold gibi saçma sapan bir adamla anlaşıyorlar. Onda bilinmeyen çok az şey var. Bu işi onlarca yıldır yapıyor.

Dr. Feingold'un ona söylediği ilk şey, "Ne kadar iyi ıkınırsan, o kadar çabuk biter" oluyor. Bu tam olarak doğru değil. Ayrıca patronluk taslıyor. Shelby'nin ıkınmasına rağmen bebeğin hareket etmemesi onun suçu değil.

"Bunu yapamam," diye haykırır Shelby. Saç çizgisinden ter damlıyor. Yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Çıkarın şu bebeği içimden," diye bağılıyor.

Jason, yanımda, öfkелendi.

Dr. Feingold'u bir kenara çekip Shelby'nin bunu yapamayacağını, yeterince yaşadığını söyledim. Shelby'nin sezaryen olmak gibi bir kaygısı yok. Bu onun ilk tercihi değil. Ama gerekirse sezaryen olmakta bir sakınca görmüyor. Ve bana göre, yorgunluğu, uzayan doğum sancısı ve işlerin durduğu gerçeği göz önüne alındığında, bu gerekli görünüyor. Hatta ihtiyatlı.

Dr. Feingold endişelerimi önemsemiyor. Odadaki herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Doktor benim," diye hatırlatıyor. Bunu söylerken bana ters ters bakıyor. "Otuz küsur yıldır çalışıyorum. Neden bana izin vermiyorsun?"

Bilmediğim bir tıp diplomasına sahip değilseniz, bunun nasıl gideceğine siz karar verin."

Benden uzaklaşıyor. Shelby'ye döndü. "Ayrıca," diyor ona, sanki başından beri onunla konuşuyormuş gibi, "sezaryen sana çirkin bir yara izi bırakacak ve kimse bunu istemez."

Sağlıklı bir bebek. Doğum planını konuştuğumuzda Shelby'nin tek isteği buydu.

Dr. Feingold sezaryen yerine bebeği çıkarmak için forseps kullanmaya karar verir. Artık çok az doktor forseps kullanıyor, çoğunlukla da Dr. Feingold gibi eski kafalı doktorlar. Forseps kullanımı potansiyel bir risk oluşturuyor. Dr. Feingold bu riskleri Shelby ya da Jason ile tartışmaz. Ona sadece duymak istediği şeyi söyler: bu bebeği hemen çıkarmaya yardım edeceğini.

Ama hepsi bu kadar değil. Çünkü Shelby'nin epizyotomi yapmadan önce bilgilendirilmiş onam vermesine izin verilmiyor ve perinesi kendiliğinden yırtılmak yerine bir makasla kesiliyor. Epizyotomi bugünlerde bir istisna olmalı, norm değil. Ve her zaman, ağırlı seksten dışkı kaçırmaya kadar pek çok olası komplikasyonun net bir açıklamasıyla birlikte yapılmalıdır. Dehşete düştüm.

"Doktor," diyorum sertçe, ama artık çok geç, çünkü iş işten geçti.

Yanında durup onu rahatlatmaya çalıştığım müşterimin üzerinden bana dik dik bakıyor. "Koridorda beklemek ister misiniz?" diye soruyor. Hareket etmiyorum.

Onunla konuşurken Shelby'ye bakmıyor. "Bu bebeği senden çıkaracağım. Kulağa hoş geliyor mu?" Shelby bir sonraki kasılmada bir çığlık atar. Dr. Feingold bunda bir mizah bulur. "Bunu evet olarak kabul ediyorum," diyor küstahça. Bu beni öfkeliyor. *Hayır*'ın yokluğu asla *evet* anlamına gelmemeli. Müşterilerimle birlikte bir rıza kültürü oluşturmak için çok çalıştım, özellikle de Shelby'nin savunmasız olduğu ve Dr. Feingold'un güçlü bir konumda olduğu bu gibi durumlarda. Her türlü doğum biçiminde riskler vardır. Bunu biliyorum. Ancak bir kadın bu risklerden haberdar edilmelidir. Kendisi için seçenekleri tartma fırsatı verilmelidir.

Dr. Feingold'un forsepsi kullanıma hazırladığını görüyorum. Sessiz kalmayacağım. "Doğuma yardımcı olmak için forseps kullanmanın olası komplikasyonları var Shelby," diyorum, hızlı ve acil bir şekilde konuşarak. Yatağın kenarında durup ona doğru eğildim. Gözlerinin içine bakıyorum. Shelby tamamen tükendi. Shelby tamamen tükenmişti.

Yorgunluğu hissediliyor. Bu doğumun bitmesi için her şeyi yapar.

"En kötüsü beyin hasarı, kafatası kırığı, ölüm. Bunu daha önce bilmelisin-"

Dr. Feingold sözümü kesti. "Doulanız," diyor kendini beğenmiş, aşağılayıcı bir şekilde, "tıp eğitimi almamış. Onu mu dinleyeceksin yoksa

beni mi?"

Başka bir kasılma Shelby'yi sarsıyor. "Çıkarın şu bebeği içimden!" diye bağıyor.

Dr. Feingold bunu onay olarak kabul ediyor. Bebeğin başına forseps uyguluyor. Forsepsi önce bebeğin başını çevirmek için kullanıyor. Bir sonraki kasılmayla birlikte Shelby'ye bebeği dışarı çekerken ıkınmasını söyler. Bunu yaparken, Shelby Epidurale rağmen sanki ikiye bölünüyormuş gibi dayanılmaz bir acı içinde çığlık atıyor.

Bebek geldiğinde ağlamıyor. İlk düşüncem hayatta kalamayacağı.

OceanofPDF.com

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

"Meredith'i soracağını bana söylemeliydin," dedi Bea. otoparktan geçip arabaya doğru ilerlerken bana bağıyor. Yağmur şiddetle yağıyor, park yeri içine bastığımız su birikintileriyle delik deşik, her yere yağmur suyu gönderiyor, bacaklarımızı ve ayaklarımızı ıslatıyor. Kendimizi az da olsa kuru tutmak için elimizden geleni yapıyoruz. Bea ceketini çıkarmış ve başının üzerinde tutuyor. Ben bez çantamı kullanıyorum, gerçi o da kanvas ve yağmuru savuşturmak için pek bir şey yapmıyor. Yağmur sızıyor. Çantaya rağmen yine de ıslanıyorum.

Tıbbi bina bir otobana bakıyor. Trafik yoğun ve gürültülü. Yağmurun tekrar yağıyor olması sorunu daha da büyütüyor. Yağmur da cadde trafiği kadar gürültülü. Sokaklar ıslak. Sokaklar ıslak olduğunda insanlar aptal gibi araba kullanma eğilimindedir, yani her birkaç saniyede bir kornalarına basar.

Bea kızgın olmasına rağmen bana bağırmıyor. Gürültüden dolayı bağıyor.

"Neden?" Arabaya ulaştığımızda ben de bağıyorum. Bea ve ben yollarımızı ayırıyoruz, ben şoför tarafına geçip kapıyı açıyorum ve yağmur beni takip etmeye fırsat bulamadan hızla içeri giriyorum.

Vücudum sınavdan dolayı ağrıyor. Kendimi kirli ve hasta hissediyorum. Eve gitmek, duş almak, üstümü değiştirmek ve Dr. Feingold'un ellerini üzerimden yıkamaktan başka bir şey istemiyorum.

Arabanın diğer tarafında Bea yolcu koltuğuna geçip kapıyı çarparak kapattı. Bana dönüp, "Seni vazgeçirebilirdim. Bana sadece onunla göz göze gelmek istediğini söylemiştin Kate. Meredith'i soracağını söylememiştin."

Nefes almak için duraklıyor. "O iyi bir adam değil," diyor, ki bunu biliyorum. Shelby'yi öldürmemiş ya da Meredith'e bir şey yapmamış olsa bile, yine de iyi bir adam olmazdı. Kibirli, duyarsız, yıpratıcı.

Arabayı çalıştırdım ve sürmeye başladım. Gökyüzünden yağmur yağıyor. Silecekler camın üzerinde ileri geri hareket ediyor. Yağmurun hızına yetişemiyorlar.

sağanak yağmur. Otoparktan çıkıp caddeye girerken ön camdan dışarıyı görmekte zorlanıyorum. Çok yaklaştım, başka bir arabanın önünü kestim; sürücü uzun süre kornaya basarak beni daha da Başladığımdan daha gerginim. Normalde gaza basıp uzaklaştırdım ama yollar bu kadar ıslakken bunu yapamam. Hızlanmamız zaman alıyor.

"Dikkat et Kate," diye azarladı Bea. "Çok yakındı." Diğer araba değişir Etrafımızdaki şeritler ve hızlar, rahatsız edici ve görünüşe göre hava koşullarından etkilenmiyor.

Pencere tamamen buğulanmıştı. Gömleğimin koluyla cama sürtünerek zar zor görebildiğim yarım daireyi temizliyorum. Hem arka hem de ön buz çözücüyü açıyorum.

"Sana söylemedim," diyorum Bea'ya, "çünkü ne diyeceğini biliyordum."

"Peki bu ne?" diye soruyor. Islak ceketini arka koltuğa fırlatır. "Bana bunu yapmamamı söyledin."

"Çok haklısın," diyor. "Adam şu anda bir yanlış uygulama davası. Meredith bir tanık. Onu ifşa edecekti. Shelby ya da Meredith'e ne olursa olsun, onun adını anmanın bir Geyler sezdirmeyeceğini mi sanıyorsun? Nerede yaşadığımızı biliyor Kate," dedi. "Biliyor çünkü ona sen söyledin. O formlara yazmışsın. Meredith'in kapı komşuları olduğumuzu anlarsa, onunla işbirliği yaptığımızı düşünecektir."

"Ama tepkisini gördün?" Sisinden görmek için mücadele ederek soruyorum. Koltuğumda öne doğru eğilerek, giderek büyüyen ama benim için yeterince hızlı olmayan o dört inçlik daireye bakıyorum. Kenara çekip tufanın dinmesini beklemeyi düşünüyorum. Ama her şeyden çok evde, kilitli bir kapının ardında olmak istiyorum. Bir duşa ihtiyacım var. Temiz, kuru kıyafetlere ihtiyacım var. Arabanın içi soğuk ve ben iliklerime kadar ıslanmış durumdayım. "Meredith'i sorduğumda nasıl cevap verdiğini gördün, değil mi? Yalan söyledi, Bea. Onu hiç duymadığını söyledi, oysa duymuştu. Ona bir şey yapmadıysa neden yalan söylesin ki?"

"Bilmiyorum, ama dinle," diyor Bea, sesi yumuşuyor ve artık sadece yağmur değil, dolu da yağan yağmurun sesini duymak zorlaşıyor. Bıçak gibi saplanıyor arabanın kaputuna bıçak gibi saplandı. "Amatör hafiyelik yapmayı bırakıp bu işi polise bırakmanın zamanı geldi. Boyumuzdan büyük işlere kalkıştık," diyor sesi korkmuş gibi çıkarak. Bea güçlü olan, benim korkusuz liderim. Bea'yi hiç böyle tanımamıştım. Kork.

"Öyle olduğumuzu biliyorum," diyorum, yaptığım şey için, Bea'yı bu şekilde endişelendirdiğim için kendimi suçlu hissederek. "Bunu yapmamalıydım. Meredith konusunu açmamalıydım. Bu benim aptallığımdı," diyorum, yine de bunu yaptığımı memnunum. Aradığım cevabı almıştım. Randevudan tam da almayı umduğum şeyle çıktım: evet, bu adam başka bir insana zarar verebilecek biri diyen bir iç tepki.

Arka cam temizlenmeye başladı. O sırada, arkamdaki sokak arkamdan gelen bir çift farı görecektir kadar az görünür hale geliyor.

İlk başta hiçbir şey düşünmedim. Tek dileğim diğer sürücünün yavaşlamasıydı. Yollar ıslak. Kaygan. Direksiyona sıkıca tutunup hız sınırının altında giderken caddenin kayganlığını ve öngörülemezliğini ellerimde hissedebiliyorum. Yağmur o kadar hızlı yağıyor ki silecekler yetişemiyor. Bu da görmemi neredeyse imkânsız hale getiriyor. Dikkatimi önümdeki arabanın arka lambalarına odaklıyor ve düz bir çizgide kalmaya çalışıyorum. Ama caddedeki işaretleri göremediğim için beyaz çizgilerin arasında mıyım yoksa onların üzerinden süzülüp karşıdan gelen trafiğin içine mi girdim emin olamıyorum. Ters yönde ilerleyen arabaların yanından geçerken nefesimi tutuyor, aramızda yeterince boşluk olmasını umuyor ve dua ediyorum çünkü gerçekten bilmiyorum. Sürücü ile aramda güvenli bir mesafe bırakıyorum.

benden önce. Böylesi daha güvenli, çünkü frene basması gerekebilir ve lastiklerinden sıçrayan yağmur suyu görüş sorunumu daha da kötüleştirir.

Keşke arkamdaki sürücü de aynısını yapsa. Neredeyse arkadan çarpacaktı. Yağmur sürücülerin en kötü yanlarını ortaya çıkarıyor.

Aramızdaki mesafeyi açmayı umarak gaza basıyorum ama işe yaramıyor çünkü diğer sürücü ben hızlandıkça hızlanıyor ve hâlâ peşimden geliyor. Arabaya iyi bakamıyorum. Yağmur çok yoğun. Arabaların ya da trafik sinyallerinin ışık yaydığı yerler dışında görmek imkânsız.

"Sorun nedir?" Bea artan tedirginliğimi hissederek soruyor.

"Bu salak şoför peşime takılmış gidiyor," diyorum.

Bea yan aynaya üstünkörü bir bakış atar. "Acele etme," diyor. "İsterse etrafımızdan dolaşabilir."

Bea konuşmaya devam ediyor. Az önce Doktor'la olanlardan bahsediyor. Feingold, sanırım, ama tam olarak ne söylediğini bilmiyorum, çünkü istemeden de olsa onu duymazdan geldim. Dikkatim arkamızdaki arabaya odaklanmıştı. Panik yapmamaya çalışıyorum, diğer sürücünün

Bea'nin dediği gibi: sol şeride geç ve geç. Beni sinir hastası yapıyor, ama hızlanmak içimden gelmiyor, gerçi bunun bir önemi de yok, çünkü o da daha hızlı gidecektir.

Bir kavşaağa yaklaşıyorum. Yağmur yüzünden yön duygumu kaybetmişim. Yönümü bulamıyorum ve bu kavşaağın eve gitmek için dönmem gereken yer olduğunu çok çabuk fark ediyorum. Düşünmeden ya da işaret etmeden direksiyonu çekiyor ve keskin bir dönüş yapıyoruz. Kavşakta cadde daha alçak olmalı çünkü durgun su derin. Bir an için araba çekişini kaybediyor ve suda sürükleneneğimizi düşünüyorum. Frene basma dürtüsüne direniyorum, bunun yerine arabanın kendini düzeltmesine izin veriyorum.

Bea bana doğru düştü. "O da neydi?" diye soruyor panikle, ben arabanın kontrolünü yeniden ele geçirirken. Bea koltukta doğruluyor ve nerede olduğumuzu anlamak için camdan dışarı bakıyor.

"Özür dilerim," diyorum, nefesim kesilmiş, kalbim az önce olanlardan dolayı hızla çarpıyor. "Neredeyse dönüşü kaırıyordum."

"Evet," diyor, "başka bir tane alabilirdin. Bir otoparkta geri dönebilirdin. Ne yapmaya çalışıyorsun, bizi öldürmeye mi, Kate?"

Sessiz oluyorum. Yola odaklanıyorum. Bea ve ben kavga ettiğimizde bundan nefret ediyorum. Bana kızgın. Ama aynı zamanda Doktor'la olanlar yüzünden bana da kızgın.

Feingold. Ben onun pelvik muayenesine katlanırken, o izlemek zorunda kaldı. Bu benim için olduğu kadar onun için de korkunç olmalı. İkimiz de özüldük.

Bea bunu benim kadar iyi biliyor. Sesi yumuşuyor. Elini koluma koydu. "Kenara çekelim mi, ben sürerim. Bugün çok şey yaşadın ve bu hava çok kötü. Neden benim sürmeme izin vermiyorsun Kate?"

Onu omuz silktim. "Ben hallederim. Ben iyiyim. Ayrıca, neredeyse eve geldik."

Dikiz aynasına baktım. Aynı araba hâlâ peşimizde. Sürücü de benim gibi son anda doksan derecelik bir dönüş yaptı. Farkına vardım. Bu sürücü bizi takip ediyor. Bea ve beni gözden kaybetmek istemiyor. Bu kadar yakından takip etmesinin nedeni bu: Çünkü başka bir arabanın araya girip bizi ayırması için yeterli alan bırakmak istemiyor. Bunu içimde hissediyorum. Sürücüyü görebilmek için çok uğraşıyorum ama yağmur yüzünden arabası ve yüzü bulanık ve belirsiz. Farlar beni takip etmeseydi, orada birinin olduğunu anlayamayabilirdim.

Bea'ya "Sanırım şu araba bizi takip ediyor."

dedim. "Ne arabası?" diye soruyor.

"Arkamızdaki. Kuyruğuma biniyor."

Bea arka camdan dışarı bakmak için koltuğunda döner. "Kim o?" diye sorar. "Söyleyebilir misin?"

"Bu lanet yağmur," diyorum. "İyi bakamıyorum."

Bea ve ben tıp binasından birlikte çıktık. Asansörde yalnızdık. Yanımızda kimse yoktu. Dr. Feingold merdivenleri kullanabilir ve bizi oradan takip edebilirdi. Bea ve benim otoparkta dikkatimiz o kadar dağılmıştı ki, sağanak yağmurdan kurtulmak için neredeyse arabaya doğru koşuyor, tartışıyorduk. Otoparkta bizimle birlikte başka kimlerin olduğuna dikkat etmedik. Dr. Feingold bir metre arkamızda olabilirdi ve biz bunu bilemezdik. "Belki de doktorun muayenehanesinden çıkarken önünü kestiğin arabadır," dedi. "Sinirliydi. İnsanlar yola öfkelenir."

"O şoför beni geçti," diye hatırlatıyorum ona. "O gitti."

Evimizden hâlâ kilometrelerce uzaktayız. Panikliyorum, bu kişiyi doğrudan Bea ve benim yaşadığımız yere götürmek istemiyorum, ama eğer Dr. Feingold'sa, bu önemli değil çünkü ona adresimi zaten verdim. Ne kadar aptalmışım.

Araba sürmeye devam ediyorum çünkü yapacak başka bir şey düşünemiyorum. Eğer bu kişinin niyeti bizi korkutmak ve sindirmekse, o zaman başardılar. Ben pratik olarak çok gergin olduğum için araba kullanma yeteneğimi kaybediyorum. Yavaş sürüyorum, ellerim on ve iki pozisyonunda kilitli.

Bea, "Sadece onu görmezden gelmeye çalış," diyor ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Radyoyu açmak için koltuğunda öne doğru eğiliyor, güzel bir dikkat dağıtıcı. Konuşmuyoruz. Ne olduğunu anlamadan evimize yaklaşıyorum. Sadece birkaç mil uzaktayım ve hala ne yapacağımdan emin değilim. Eve gidemem. Bu kişiyi evimize götüremem. Oraya gittiğimizde ne yapacağını kim bilebilir, ancak ilk kez evimizin muhtemelen işçilerle dolu olduğu gerçeğiyle rahatlıyorum. Kesinlikle kimse Bea'ya ya da bana zarar vermez.

Tanıklar izliyor.

Şans eseri eve dönerken polis karakolunun önünden geçiyoruz. Karakol yağmurun altında görünür hale geliyor, çünkü biz yaklaşırken ışıkları ve sirenleri yanan bir devriye arabası otoparktan hızla çıkıyor.

Kesinlikle diğer arabanın sürücüsü bizi polis karakolunun otoparkına kadar takip edecek kadar aptal olamazdı. Otoparka yaklaşırken sinyalimi yaktım ve gaza hafifçe bastım. Diğer araba şerit değiştirip yolda hızlanırken, arkasında bir yağmur suyu spreyi bırakarak otoparka doğru dönüş yapıyorum.

Bea ve ben deniyoruz ama ikimiz de sürücüyü ya da plakayı iyice göremiyoruz. Her şey bulanıktı, yağmurda anlaşılmazdı.

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Evdeki üçüncü gününde, Gus adında bir çocuk hakkında konuşmaya başladı. Tesadüfen oldu. Birisi dışarıda top oynuyor. Topun betona çarpma sesi içeriye taşınıyor. Dikkatini çekiyor. "Bu sadece bir Basketbol," diyor babam, senin bembeyaz olduğunu görünce. Sen eve geldiğinden beri babam kapıları ve pencereleri kapalı ve kilitli, panjurları kapalı tutma konusunda nevroitik. Asla çok dikkatli olamazsın. Tüm zamanını

geceleeri uyanık. Salonda oturup kitap okuyor. Onun nöbetinde kimse seni götürmüyor.

"Gus basketbol oynuyor," diyorsun.

Babam çırpılmış yumurtasından başını kaldırıp "Gus kim?" diye sordu.

Sen söyle ona. Babam da bembeyaz oluyor. Özür diler ve cep telefonunu da yanına alarak odadan çıkar.

O bodrumda yalnız değildin. Yanında biri vardı. Birisi geride kaldı.

Karakola geri dönüyoruz. Bayan polis sorgulamasında daha iddialı olmaya başladı. Artık kırılacakmışsınız gibi etrafınızda dolaşmıyor. Artık orada başka birinin daha olduğunu bildiğimize göre, işe koyulma zamanının geldiğini söylüyor.

Bu çocuk Gus hakkında ne bildiğini soruyor. Pek bir şey bilmiyorsun. Bayan polise onun neye benzediğini bile söyleyemiyorsun çünkü birlikte geçirdiğiniz onca zaman boyunca yüzünü hiç iyi göremedin. Kaç yaşında olduğunu bilmiyorsun. Nereli olduğunu bilmiyorsun.

Bayan polis kayıp çocuk veri tabanlarına bakar. O ve yandaşları Gus ya da onun bir varyasyonu adında bir avuç kayıp çocuk bulurlar. Argus. Augustus. Gustavo. Size resimlerini gösterip, içlerinden birinin sizin Gus'ınız olup olmadığını soruyorlar. Bilmiyorsunuz. Cookeville, Tennessee'den kayıp bir çocuk olabilir diye düşünüyorsun. Ama gerçekten bilmiyorsun.

Sadece bir şeyler söyleyerek bayan polisi memnun etmeye çalışıyorsun. Muhtemelen ben de öyle yapardım.

Sen yokken o kayıp çocuk sitelerinde çok zaman geçirdim. Bunu biliyor muydun? İşte bu sitelerle ilgili çatlak şey. Sadece

Ellerinde aradıkları kayıp çocukların resimleri var. Bazen iskelet kalıntıları buluyorlar ve bunların kime ait olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Bu çocuklara Jane ve John diyorlar. Bir harita üzerinde kırmızı ve mavi noktalar var, her biri için bir nokta.

tanımlanamayan bir ceset buldular. Polisler kim olduklarını bilmiyorlar ama Onları ya da parçalarını bulduklarında kötü durumdadırlar. İnsanların birbirlerine yapacakları kötülüklerin sonu yok.

Sen gittiğinde internette çok zaman geçirdim ve senin de tanımlanamayanlardan biri olup olmayacağını merak ettim.

Babama bu çocuklardan bahsettim. İnternetimi bir aylığına aldı. Onlardan bir daha hiç bahsetmedim. Babama sizin iskelet kalıntıları olduğunuzu söyleyecek kadar aptal değildim. Yine de bu fikri onun aklına soktum.

Bayan polis sana bir sürü soru soruyor. Hiçbir şey bilmiyorsun. Hiçbir yere varamayız.

Seni ilk bulduklarında, yerel bir polis seni o kasabanın etrafında dolaştırdı ve nerede olduğunu hatırlayıp hatırlamadığını anlamaya çalıştı. Ama bacaları ve bir çiti tanımlamak dışında hiçbir şey bilmiyordun. O kasabayı internetten araştırdım, eğer kasaba denebilirse. Görmek için haritayı iyice yakınlaştırmamız gerekiyor. Adı Michael ve yaklaşık kırk beş kişilik bir nüfusu var. Evimizden beş saat uzaklıkta, Mississippi'ye yakın bir yerde, tamamen tarım arazileri ve ağaçlardan oluşan bir bölgede. Her yıl sel basar.

İnternette gördüğüm birkaç resme bakılırsa oldukça ürkütücü. Tahta ve kırık camlı boş vitrinler. Çürümüş çiftlik evleri. Çiftlik evleri dışında kalan tek ev hortum yemi, yani karavanlar.

Oraya nasıl gittiğini merak ediyorum.

Annemle ve Gus'la ilgili anıları canlandırmaya yardımcı olup olmayacağını görmek için hipnozu öneren babamdır. Bayan polis buna yanaşmıyor. Bunun için doğru ruh halinde olmadığını söylüyor.

Bu doğru. Şok geçiriyorsun. Uyuyamıyorsunuz, uyusanız bile kabuslar görüyorsunuz. Terleyerek ve çılgılık atarak uyanıyorsunuz. Geceleri bodrum katında uyuyorsun çünkü gerçekten uyuyabileceğin tek yer orası. Uyu. Kimsenin gözünün içine bakamıyorsun. Akan sudan korkuyorsun. İlkokul otobüsü geçerken altına sığıyorsun.

"Birinin çocuğu," diyor babam kadın polise, "hâlâ kayıp. Benimki evde. Bunun vicdan azabını çekemem."

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Tebow'ların bebeği dünyaya geldiğinde forseps izleri ve morluklarla kaplıydı. Doğumundan birkaç dakika sonra minik kafası şişmeye başlar. Birkaç saat içinde de nöbet geçirmeye başlar. Kafa ultrasonu yapılır ve doktorlar beyin kanaması olarak da bilinen intrakraniyal kanamayı keşfederler. Nedeni: forsepsin yanlış kullanımından kaynaklanan, kafasına uygulanan aşırı mekanik kuvvet.

Eve gitmesine izin verilene kadar bebeğin durumu iyileşir. Ancak eve gittiğinde bile geleceği konusunda büyük bir belirsizlik vardır.

Günler ve haftalar geçer. Tebow'lar bir avukatla görüşüyor. Onlar Dr. Feingold'u yanlış tedaviden dava etmeye karar verdim. Shelby aradı ve bunun iyi bir fikir olup olmadığını sordu.

"Jason istesem de istemesem de bunu yapacağımızı söylüyor. Çok kızgın. Doktor.

Feingold çuvalladı."

Buna karar vermek bana düşmez. "Ailen için doğru olanı yapmalısın" diyorum ona. Bir davası var. Ben de oradaydım. Kendi gözlerimle gördüm. Shelby'nin rızası olmadan onun vücuduna bir şeyler yaptığını gördüm, büyük risk taşıyan şeyler.

Malpraktis davası, olan hiçbir şeyi değiştiremez. Bebeklerinin muhtemelen özel ihtiyaçları olacaktır. Bir anlaşma bebeğin bakım masraflarının karşılanmasına yardımcı olabilir.

"Herhangi bir şekilde yardımcı olabileceksem olurum. Sen ve Jason neye ihtiyacınız varsa."

Avukat Shelby'nin ve bebeğin tıbbi kayıtlarına bakar. Tıbbi uzmanlarla konuşur. Tebow'ların bir davası olduğuna karar verir.

Ertesi hafta Dr. Feingold tıbbi uygulama hatası şikayetini alır. Yaptığı ilk şey beni aramak oldu. "Bu insanlar kışkılarıyla dirseklerini ayırt edemezler. Yanlış bir şey yaptığımı karar vermek onlara düşmez. Bu fikri onların kafasına sen soktun."

"Seninle konuşmamalıyım," diyorum.

"Eğer bunu sen yaptıysan," diyor, "eğer bu senin fikrindiyse, seni mahvedeceğim. Beni duyuyor musun? Seni mahvederim." Her seferinde bir kelime telaffuz ediyor. Ben. Mahvedeceğim. Mahvedeceğim. Seni.

Telefonu kapattım. Kapattıktan uzun süre sonra tüm vücudum titriyor. Bir saatten fazla bir süre mutfak masasında oturuyorum, hareket edemiyorum. Düşüncelerim tek bir şey üzerinde yoğunlaşıyor: Beni tam olarak nasıl mahvedecek? Kariyerimi mi mahvedecek? Yoksa beni fiziksel olarak mı mahvedecek?

Josh çocuklarla eve geliyor. Çok neşeliler, gürültücüler. Delilah heyecanlı. Sınıflarına tırtıllar geliyor. Kelebeğe dönüştüklerinde, onları dışarı salacaklar.

Bana sarılıyor. Boyu uzuyor. Kollarını bana doladığında belime ulaşıyor. Bana "Piper ve aptal Lily Morris'le ne zaman oyun oynayabilirim?" diye soruyor.

"Delilah," diyorum ona, "biz kimseye aptal demeyiz."

"Ama o öyle," diye somurtuyor.

"Delilah," diye uyarıyorum. Sesim sert.

"Peki. Ama ne zaman oyun buluşması yapabiliriz? Ve Lily Morris gelmek zorunda mı?" diye yalvarıyor. Ellerini kalçalarına koyuyor. Bir tanesi dışarı çıkmış. Sadece altı ve şimdiden dramatik bir yeteneği var. Hayatın sadece bu kadar karmaşık olmasını dileyerek ona gülümsüyorum. Onun için üzülüyorum. Dışlanmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

"Evet," diyorum ona, "Lily Morris gelmek zorunda. Çünkü kimseyi dışarıda bırakmak istemiyoruz. Bu iyi hissettirmiyor, değil mi?"

Çocuklar gittikten sonra Josh'a "Ben de tam yemeğe başlamak üzereydim." dedim. Yan odada televizyon açıldı. Akşam yemeği hakkında çok fazla düşünmedim.

"Bir şeyler sipariş etmeye ne dersin?" diye önerdi. Bu fikri sevdim. Canım yemek pişirmek istemiyor. Midem düğüm düğüm. Yemek yiyebileceğimi bile bilmiyorum.

Josh bana bakıyor. İnanılmaz yakışıklı. Josh her zaman inanılmaz yakışıklı olmuştur. Çok şık. Takım elbisesi dar kesim, lacivert. Bir sürü takım elbisesi var. Diğer erkekler puro ya da plaka koleksiyonu yaparken, Josh takım elbise koleksiyonu yapar. Bazıları özel dikim, bazıları da hazır. Her zaman etkilemeye çalışır. Sevilen bir kişiliği, bir çekim alanı var. İnsanlar ona çekilir. Dışa dönüktür. Gülümsemesi bir odayı aydınlatır. Herkes Josh'u sever.

Ona Tebow'lara ne olduğunu, Dr. Feingold'a neler olduğunu ve tehdit mesajlarını anlatacak kadar güvenmeliyim. Ama olaydan sonra hayal

kırıklığına uğrayacaktır. Ve endişelenirdi. İsteyecektir.

kendimi bu duruma nasıl ve neden soktuğumu bilmek isterdi. Sonra da işimi yapma şeklimi tamamen değiştirmek, daha az kişisel ve profesyonel risk altında olduğuma inandığı başka bir formüle dönüştürmek isteyecektir. Ama ben yaptığım işi seviyorum. Yaptığım işi seviyorum.

Tebow'ları ve Dr. Feingold'u aklımdan çıkardım. Yakında bitecek.

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Senin kaybolduğın sıralarda, başka bir bayan da kayboldu. Onu buldular. Ama onlar bulana kadar, o çoktan ölmüştü.

Bir süre polisler her şeyin bağlantılı olduğunu düşündü. Yanılmışlar.

Şimdi

kadının kocası hapiste. Uzun bir süre orada kalacak, müebbetle yirmi yıl, çünkü kadının kanlı kıyafetlerini çalıştığı yerin arkasındaki çöp konteynerinde buldular.

O gece kadın polis babamı telefonla arıyor. Ne söylediğini duymanı istemediği için telefonu başka bir odaya götürüyor. Ama sorduğumda bana söyledi. Meğer seni kaçıranlar gerçek isimlerini kullanacak kadar aptalmış, çünkü Michael, Illinois'de yaşayan gerçek bir Eddie ve Martha Cutter varmış. Eddie ve Martha'nın Calhoun Caddesi'nde bir evleri var. On iki yıldır onlardaymış. Bayan polis babama bir resim gönderiyor. Bu değil.

En güzel ev çünkü panjurlarının yarısı yok ve beyaz dış cephe kaplamasında küf var. Ağaçlar kontrolden çıkmış, neredeyse evi gizliyor. İçerisi on kat daha kötü. Çok pis. Halı lekeli. Duvarlarda su hasarı var, küften siyaha dönmüş. Yerlerde su birikintileri var. Mutfak lavabosunda kirli bulaşıklar birikmiş.

Tek sorun Eddie ve Martha'nın artık orada yaşamıyor olmalarıdır çünkü polisler araştırmaya gittiklerinde ev terk edilmiştir.

"Dedektif Rowlings, nerede oldukları hakkında bir şey bilip bilmediklerini öğrenmek için ailelerini bulmaya çalışıyor."

Buraya gelmeye çalışırlarsa ne olacağını merak ediyorum.

Bodrumun hiç fotoğrafı yok. Bayan polis babama seni tuttukları koşulları anlatmış ama babam bana anlatamıyor çünkü hüngür hüngür ağlamakla meşgul.

Arkadaşın Gus görünürde yoktu. Bodrumda kan vardı. Anladın sen onu.

Anılarını geri almak konusunda daha aciliyet var. Bayan polis açıkça söylemiyor ama hipnozun saçmalık olduğunu düşünüyor. Ama babam bunu araştırdı ve eğer seni yeterince rahatlatabilirlerse, zihninin senden sakladığı bir şeyi hatırlayabileceğini söyledi.

Hipnozdan önceki gece, hepimiz yatmaya hazırlanıyoruz. Sen kendi odundasın, babam da kendi odasında. Koridordan, odanızda gürültü yaptığınızı duyuyorum. Orada ne yaptığını merak ettim. Bakmaya gidiyorum. Kapıyı açtığında o kadar tereddütlü değilsin, belki de babamla bana alışmaya başlamışsındır.

"Burada ne yapıyorsun?" Etrafa bakarak soruyorum. Odanın ışıkları kapalı.

"Hiçbir şey" diyorsun. Utangaçsın. Bana söylemek istemiyorsun.

"Bir şeyler yapıyor olmalısın."

"Aptalca bir şey," diyorsun. "Ne gibi?"

"Sadece oynadığım bir oyun." "Adı ne?" diye sordum.

"Aslında bir adı yok." "Nasıl oynuyorsun?"

İstemiyorsun. Ama yine de bana gösteriyorsun, bir süre yalvardıktan sonra. Bunun için seninle dalga geçeceğimi sanıyorsun. Dalga geçmiyorum. Onun yerine, seninle oyun oynuyorum. Koridordan gelen ışık yüzünden odan çok karanlık değil. Sen de yatak odasının kapısını kapatıyorsun, böylece hem sen hem de ben içeride hapsoluyoruz. Yine de karanlık değil. Pencerenin dışında ay parlak.

"Hiçbir şey göremediğin zaman daha iyi," diyorsun bana. "Neden daha iyi?" diye soruyorum.

"Öyle işte. Oyun böyle oynanıyor. Gözlerimizi kapatmalıyız," diyorsun, karanlığın eksikliğini telafi etmek için. Ellerimi iki yanımda tutmamı söylüyorsun. "Hile yapıyorsun," diyorsun, "önce ellerinle hissedersen."

Sırtımız bir duvara dönük duruyoruz. Bana oyunun amacının, karşı duvara çarpmadan ona en çok yaklaşan kişi olmak olduğunu söylediniz. Ellerimizi kullanamıyoruz.

Denedim. Başarısız oluyorum. Gözlerim kapalı yürümeye çalışırken kendimi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum. Düz bir çizgide bile yürüyemiyorum. Karyolaya çarpıyorum ve pes ediyorum. Bu oyun aptalca ama bunu size söylemiyorum.

Ama ben senin devam edişini izliyorum. Duvara bir santimetre kala duruyorsun, sanki orada olduğuna dair altıncı bir hissin varmış gibi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum.

Bana bunun gerçekten iyi olduğun şeylerden biri olduğunu söylüyorsun: karanlıkta yolunu bulmak.

"Bizi tuttukları yerde hiç ışık yoktu," diyorsunuz. "Hem de hiç. Biri gözlerinizi sizden aldığında, başka şeylerle nasıl geçineceğinizi bulursunuz." Sen de öyle yaptın. Diğer duyularınız ve içgüdülerinizle hayatta kalmayı öğrendiniz. Oldukça havalı.

"Tekrar oynamak ister misin?" diye soruyorsun.

Bilmiyorum. Pek sayılmaz. Karyolaya çarptığım için kalçamda bir sızı var. Büyük ihtimalle moraracak. Bunu tekrar yapmak istemiyorum.

Yine de omuzlarımı silkip "Neden olmasın?" diyorum. Çünkü yapmak istediğin şeyin bu olduğunu söyleyebilirim.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Cassandra'yı unutmadım. Çok meşguldüm. Ama hep aklımdaydı. Ona şimdiye kadar olduğumdan daha iyi bir arkadaş olmak istiyorum. Kendi ihtiyaçlarımı ona yüklemekle o kadar meşguldüm ki, onunkileri unuttum. Cassandra'da bir terslik var. Ne olduğunu bilmek zorundayım.

Bir Cuma günü öğleden sonra, yerel fırından bir Bundt kek aldım. Delilah okulda, Leo da Charlotte ile birlikte olduktan sonra Cassandra'nın evine doğru yürüyorum. Kapısına gittim ve çaldım. Kucağında Arlo ile kapıyı açtı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor. Ses tonu sert.

Bundt kekini sunuyorum. "Konuşabileceğimizi düşünmüştüm. Sanki artık konuşmaya hiç vaktimiz yokmuş gibi geliyor. Seni özlüyorum Cassandra," diyorum.

Homurdanıyor, bir şeye gerçekten sinirlendiğini bu şekilde anlıyorum. "İçeri gel," diyor bana. İçeri giriyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Kahve ister misin?" diye soruyor. Evet diyorum ve onu mutfığa kadar takip ediyorum.

Cassandra neredeyse her zaman yaptığı gibi bir elbise giyiyor. Uzun, pamuklu ve rahat görünümlü ama yine de bir elbise. İçinde çok güzel görünüyor. En son ne zaman elbise giydiğimi hatırlamıyorum.

Kendime bir sandalye çekerken, "Uğradığına sevindim," diyor. Bir elinde Arlo, diğer elinde kahve demlemesini izliyorum. Zahmetsizce. Şimdiye kadar ya Arlo'yu ya da kahveyi düşürmüş olurdum.

"Bir süredir bunu yapmak istiyordum. İşler çok yoğundu."

"Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Oh?" Çocuklarla ilgili bir şey olduğunu düşünerek soruyorum.

Delilah, Piper, Lily ve onların küçük kavgalarıyla ilgili bir şey. Umarım Delilah yapmaması gereken bir şey yapmamıştır, Lily Morris'e kötü bir resim vermek gibi.

Cassandra masaya bir kitap getiriyor. Bir fotoğraf albümü. İnsanlar artık fotoğraf albümü tutmuyor. Bugünlerde her şey dijital. İnsanlar hatıra defteri tutuyor. Karalama defterleri çok güzeldir. Ama benim buna ayıracak vaktim yok.

Albüm yaşını göstermektedir. Plastik fotoğraf kılıfları bükülmüş. Fotoğrafların kendileri de eski görünüyor, 35 mm'lik bir fotoğraf makinesiyle çekilmişler. Artık kimsenin fotoğraf makinesi yok.

Cassandra belli bir sayfaya doğru ilerliyor. Bulduğunda albümü düz bir şekilde bırakıyor. Ne olduğunu anlamak için yeterince kırmızı görüyorum. Mezun olduğum okulun adı kitaptaki neredeyse her tişört ve sweatshirt'ün üzerinde yazıyor. Üniversitedeyken kampüs kıyafetleri içinde yaşadık.

Bir resmi işaret ediyor. İşte oradayım. Marty orada. Yanaklarım kızardı. Yutkunmakta zorlanıyorum. Tükürüğüm aniden yoğunlaştı.

Konuşurken sesi titriyor, hem öfke hem de acı içinde. "Sen ve Marty saklayacak bir şeyiniz yoksa neden bana söylemediniz? İkinizin neyin peşinde olduğunuzu haftalardır biliyordum," diye devam ediyor cevap beklemeden. "Bundan kurtulabileceğinizi sandınız."

Çıktığımızı, yattığımızı bilmiyor. Ama resim yeterince lanetleyici. Resimde yan yana duruyoruz. Marty'nin kolu omuzlarıma atılmış. Sıradan, rahat. Birbirimizi tanıyorduk. Birbirimizi iyi tanıyorduk. Ona ve Josh'a söylemediğimiz için kötü görünüyor.

"Marty ile aramızda hiçbir şey olmadığını söylesem bana inanır mıydın?" diye sordum.

"Deneyebilirsin. Ama sana inanmazdım."

Gözlerinin içine bakıyorum. Başka tarafa bakıyor. Arlo'yu koltuğuna oturtuyor ve ona pastadan bir parça kesiyor.

Ona, "Marty ile aramızda 18 yıldır hiçbir şey olmadı." dedim.

Bana dönüp bakıyor. "Ama Marty ve senin aranda bir şey oldu?"

"Bu çok uzun zaman önceydi, Cassandra. O zamanlar seni tanımıyorduk. Sen bizim için yoktun."

"Ama çıktınız?"

"Sadece gençlik aşkıydı."

Bunu söylediğimde dehşetle baktı. "Onu seviyor muydun?"

Seçtiğim kelimeler için hemen pişman oldum. Farklı bir şekilde ifade etmeliydim. *Aşk* kelimesini asla kullanmamalıyım.

"Ben öyle sanıyordum. On sekiz yaşındayken hissettiğimiz tüm o aşırı duygular gözümü kör etmişti. Ama şimdi bunun *aşk* olmadığını biliyorum. Cassandra, Marty ile aranızdaki şey *aşk*. O sadece saflıktı. Karasevda. İki aptal çocuk."

"Bunca zamandır bana yalan söylediğin halde neden söylediklerine inanayım ki?" diye soruyor.

"Ben asla yalan söylemedim," diye hatırlatıyorum ona.

"Benden sır saklıyordun, beni karanlıkta bırakıyordun."

Cassandra muhteşem bir kadın. Zarif, konuşkan, anlayışlı ve zeki. Cassandra varken Marty beni hiçbir şekilde istemezdi. Ama kendimiz hakkında bunları bilmek zor. Cassandra kendini kandırılmış hissediyor.

"Bunu senin iyiliğin için yaptık. Senin ve Josh'un iyiliği için," diyorum. Cassandra dik oturuyor. "Josh biliyor mu?" diye soruyor.

Ona, "Hayır. Ona söylemeye cesaret edemedim. Ne olursa olsun fark etmez çünkü Marty ile aramızda hiçbir şey yok. Sana yemin ederim Cassandra, hayatım üzerine. Çocuklarımla hayatı üzerine. Marty'yle aramızda hiçbir şey yok."

"Onunla yattın mı?" diye sorar.

"Cassandra. Yapma bunu."

"Yattın mı?" diye soruyor. İkimiz de kahve ve keki unutmuştuk. Kek yanımızda duruyordu. Sadece Arlo yedi. Kahvenin demlenmesi bitti. Cezvede bizi bekliyor.

"On sekiz yaşındaydım," diyorum. Aradığı cevap bu değil. "O zaman onunla yattın."

"Cassandra."

"Soruya cevap ver, Meredith. Benimle yattın mı yatmadın mı? Kocan mı?" Şimdi de bağıyor. Mama sandalyesindeki Arlo korkuyor. Cassandra onu yatıştırmak için bir dilim daha kek uzatıyor. Avuç avuç alıp, her tarafı kekle kaplanana kadar içine sokmasını izliyorum. Saçında kek var.

"Yaptım," diye fısıldadım, o zamanlar kocası olmasa da. Ama bunu ona hatırlatmak sadece onu daha da üzecekti.

İşler hızla kötüden daha kötüye gidiyor. Cassandra, o sormadan önce Marty ile yattığımı zaten biliyordu. Çünkü fotoğraf albümünün iki sayfası arasına sıkışmış, ikiye katlanmış, ona on buçuk yıl önce yazdığım bir not var. Notu açıp ellerime tutuşturduğunda ne olduğunu anladım. Ne yazdığını bilmeme rağmen notu okumaya cesaret edemiyorum. Sonra aylar sonra hamile kalmıştım. Bebek Marty'nindi. Bebeği doğurmaya tamamen niyetliydim ve bunu Marty'ye notta açıkladım. Eğer isterse bebeğin hayatının bir parçası olabilirdi ama bu bir zorunluluk değildi.

Anlaşıldığı üzere, seçim yapmak zorunda değildi. Çünkü iki gün sonra düşük yaptım.

"Bebeği ne yaptınız?" diye soruyor. "On iki haftalıkken kaybettik."

"Utanç verici," diyor buz gibi.

Marty'nin kendisinden olmayan bir çocuğa sahip olmaya ne kadar yaklaştığını bilmek Cassandra'yı dehşete düşürüyor. Düşük yapmamış olsaydım, Marty ve ben çocuğu birlikte büyütebilirdik. Evlenebilirdik. Bildiği hayat var olmayabilirdi.

"Hâlâ kocamı beceriyor musun?" diye soruyor soğukkanlılıkla ve ben nefes nefese kalıyorum. "Tabii ki hayır," diye nefes alıyorum.

"Ben aptal değilim," diyor. "Biliyorum."

"Neyi biliyorsun?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"İkinizin ne yaptığını biliyorum. Gece geç saatlerde bakkala gittiğini. Saat 10'daki dondurma krizleri." Tüm bunları tırnak içine alarak, Marty'nin canı dondurma çektiği için gecenin o saatinde markete gittiğini bir an bile düşünmediğini ima ediyor. "Biliyor musun?"

Bazen eve nasıl geldiğini anlamayacak kadar kalın kafalı olduğumu düşünüyor.

Eli boş mu? Maskaralığının bir parçası olarak dondurma almaya bile zahmet etmiyor. Sadece gidip seni beceriyor ve geri geliyor, sonra da benimle yatağa giriyor ve on seferden dokuzunda yüzüğünü takmayı unutuyor."

Marty'nin onu aldatmak için gece geç saatlerde gizlice dışarı çıktığını düşünmek beni üzüyor, ancak bunu şok edici bulduğumu söyleyemem. Cassandra'nın yaptığı ya da yapmadığı bir şey yüzünden değil, üniversitede tanıdığım Marty kurnaz olduğu için. O

kadınlara düşkün bir adamdı.

Belki de düşündüğüm kadar değişmemiştir.

Beni şok eden şey, Cassandra'nın benim de bazı geceler saat onda Josh ve çocukları arkada bırakıp Marty ile buluşmaya gittiğimi düşünmesi.

"Cassandra, eğer Marty başka bir kadınla görüşüyorsa," diyorum, "o ben değilim." "Peki sana neden inanayım, Meredith? Neden sana inanayım?"

Söyleyeceğin bir şey var mı?"

"Sana hiç yalan söylemedim," diyorum.

"Saçmalık," diye tersledi, Arlo'yu yine şaşırtarak. Cassandra'yı hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Çocuklarının önünde bu dili kullandığını hiç duymadım. Ben de duymadım.

Kızdığı için onu suçlayamam, özellikle de Marty ile aramızda bir şeyler

olduğuna inanıyorsa. Yine de işi abartıyor. "Bana yalan söyledin, Meredith. Tanıştığımız günden beri bana yalan söylüyorsun."

"Eğer söylediysem, bu açık bir yalan değil, ihmal yoluyla yalan söylemektir. Arada fark var."

"Var mı?" diye soruyor.

Ben bir şey demiyorum. Doğrusu, var mı bilmiyorum.

"Josh'a ne zaman söylemeyi planlıyorsun?" diye sorar. Bu bir sorudan çok bir ultiomatodur.

"Yapmamı istediğin buysa ona söylerim," diyorum. Cassandra bildiğine göre artık ona söyleyeceğim. Ama ona kendi şartlarımla söyleyebilmek istiyorum. Ona söyleyen kişinin Cassandra olmasını istemiyorum. "Lütfen senden önce onunla benim konuşmama izin ver."

"Ben sana bunu yapmazdım Meredith," diyor. "Ben öyle biri değilim. arkadaş." Bu bir tokat gibi. O bir arkadaşını incitecek türden biri değil. Ama ben öyleyim.

Sandalyeden kalkıyorum. Kendimi kapıya doğru gösteriyorum. O da beni takip ediyor. Kapıda yüzümü ona dönüyorum. "Sana söylemediğimiz için çok özür dilerim," diyorum son bir özür dileme çabasıyla. "Marty ve ben en iyisinin bu olduğunu düşündük."

"Marty ve ben, Marty ve ben," diye papağan gibi tekrarlıyor, öfkesi elle tutulur halde. Kıpırmızı oldu.

Yüzü, duruşu ve zarafeti gitti. Marty'nin onu benimle aldattığına inanıyor. Gece geç saatlerde evinden gizlice çıkıp bir kadınla randevusu varsa, o kadın benim. Değil tabii ki. Evliliğim benim için her şey demek. Josh benim için her şey demek. Ben olsam Ona ya da Cassandra'ya asla böyle bir şey yapmam. Ben öyle bir kadın değilim.

Bana inanması için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. En iyisi ben gideyim.

Kapının çerçevesinden içeri girdiğimde Cassandra bağırdı, "Umarım cehennemde çürürsün, Meredith. Umarım ikiniz de cehennemde çürürsünüz."

Kelime seçiminin, aldığım tehdit mesajlarının karbon kopyası olduğunu fark etmeden edemiyorum. Mesajların dili bana geri dönüyor. *Ne yaptığını biliyorum. Umarım ölürsün. Bundan asla kurtulamayacaksın, kaltak. Umarım cehennemde çürürsün, Meredith.*

Bana bu mesajları gönderen Cassandra'ydı.

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "O sendin," diyorum, her şeyden çok şok olmuş bir halde. Sesimde bir titreme var. "Bana o korkunç mesajları gönderen sendin. Beni korkutmaya çalışan sendin."

"İşe yaradı mı?" diye soruyor, işe yaradığını görebildiği için kendi içinde tatmin olmuş bir halde.

"Beni takip mi ediyordun?" Dehşetle soruyorum, tam hastaneden çıkarken gelen bir mesajı düşünüyorum, sanki gönderen kişi eve döndüğümü ve yalnız olduğumu biliyormuş gibi.

"Eğer öyle olsaydım," diye soruyor, "senin yaptığın kadar korkunç bir şey olur muydu? Hâlâ yaptığın kadar?"

Mesajlardaki tehditkâr ve nefret dolu ifadeleri düşündüm. Sadece abartıyor muydu yoksa ölmemi mi istiyordu? Güvenliğim ve hayatım için korkmak için bir nedenim var mı?

"Ben hiçbir şey yapmadım," diyorum, Marty ve benim onun iyiliği için geçmişimizle ilgili bilgileri nasıl sakladığımızı tekrar haklı çıkarmaya çalışıyorum. Josh'un iyiliği için. Bunu kimseyi incitmek için yapmadık. Ama kapı çarparak kapanmadan ve diğer taraftaki sürgü yerine oturmadan önce kelimeleri zar zor söyleyebildim.

* * *

Delilah'ın Piper'la oynamasına izin vermeyeceğim. Delilah yalvarıyor, "Lütfen, anne, lütfen." Nedenini bilmek istiyor.

Bahane üretmekten yorulduğumda, Delilah'ya karşı sabrımı yitirdiğim için kendimi suçlu hissederek, "Çünkü annem öyle dedi," diye çıkışıyorum. Bu onun hatası değil. Benim suçum. Dışarı çıkıp Cassandra'nın yüzüne bakamam ama çocuğuma bakması için ona da güvenemem.

Ertesi gün Lily Morris'i oynamaya çağırırlar. Cassandra bunu Delilah'nın yüzüne vurmak için kızları bilerek ön bahçeye gönderir. Ön pencerede oturup ağlıyor, davet edilmediği için kalbi kırılmış, davet edilse bile gitmesine izin vereceğimden değil. Piper ve Lily ön bahçede dans ediyor, gülüyor, el ele tutuşuyor. Dehşete düştüm. Cassandra benden intikam almak için çocuğumu incitecek kadar alçalabilirdi.

Önümüzdeki günlerde, Leo onu Charlotte'la her bıraktığımda ağlamaya devam ediyor. Bana sarılıyor ve yalvarıyor, "Hayır, anne. Hayır." diye yalvarıyor. Onu gönderirken kendimi çok kötü hissediyorum. İşe hasta olduğumu söyleyip Leo'yla evde kalmayı düşünüyorum. Ama bunu yapmak ona kötülük etmekten başka bir işe yaramayacak, çünkü gitmesi gereken günler on kat daha kötü olacak.

Leo ile anlaşma yaparım. Onunla pazarlık yapıyorum. "Eğer bütün hafta ağlamazsan, annen ve Leo hafta sonu özel bir şey yapacaklar. Sadece sen ve

Bana." Ona birlikte çocuk müzesine ya da hava uygun olursa arboretumdaki çocuk bahçesine gideceğimizi söyledim. Onun seçimi.

Annelik suçluluğu beni etkiliyor. Yoga stüdyosunu bırakmayı, daha az müşteri almayı ya da hiç müşteri almamayı düşünerek zaman geçiriyorum. Doula olmayı ne kadar sevsem de, doğumdan bu yana şüphelerim var. Tebow bebek doğdu. Jason ve Shelby'yi sık sık düşünüyorum. Yeterince iletişimde kalamadım. Bunu yapmak çok zor. Bebek onarılamaz bir hasara uğradı. Ne ölçüde olduğunu bilmiyorum. Doğumhanedeki davranışlarımı sorgulamaya başladım. Shelby'yi korumak için elimden gelen her şeyi yapmadım. Daha fazlasını yapabilirdim. Dr. Feingold ile müvekkilim arasına fiziksel olarak girebilirdim.

Jeanette'i aradım. Ona olanları anlattım. Konuştuk.

Bir ebe olarak Jeanette, benim çalışma alanıma aşina olan tanıdığım birkaç kişiden biri.

"Belki de artık," diyorum ona, "işimi bir kenara bırakıp değişiklik olsun diye kendi aileme odaklanmamın zamanı gelmiştir."

O da bana Shelby'ye söylediğim şeyi söyledi. "Ailen için en iyi olanı yapmalısın. Ama Meredith," diyor, "Dr. Feingold'u tam da benim yapacağım gibi idare ettin. Sakın iyi bir doula olmadığını ya da o kadın için elinden gelen her şeyi yapmadığını düşünme. Sen sadece bir insansın."

Her zaman kendimi pencereden Marty ve Cassandra'nın evine bakarken buluyorum. Cassandra'nın kullan-at telefon alacak, beni şehirde takip edecek ve korkutucu mesajlar gönderecek kurnazlığa sahipse, çok daha kötüsünü yapabileceğini düşünüyorum. Mesajlar sadece boş tehditler mi? Yoksa ailem ve güvenliğim için korkmam için bir neden var mı?

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Evdeki dördüncü gününde okula geri döndüm. Oraya uzun yoldan yürüyerek gidiyorum. Hâlâ eski bakıcımızın evinin önünden kuru kusma ihtiyacı hissetmeden geçemiyorum, her ne kadar son duyduğumda o ve kocası artık orada yaşamıyor olsalar da.

Babam okuldaki çocuklarla senin hakkında konuşmamamı söyledi. Biri sorarsa, babamın bu konuda konuşmamamı söylediğini söylemem gerekiyor. Bu beklenildiği kadar iyi gidiyor. Öğle yemeği sırasında, sana olanları anlatmadığım için kafeterya tepsim elimden alınıyor.

Tepsi düştü. Dr. Carmichael beni suçluyor çünkü tepsî yere düştüğünde Adam Beltner ortalıkta yok. Herkes gülüyor. *Şu aptala bakın*, diyorlar.

Dr. Carmichael bana temizletiyor. Bunu yaptığımda, yemek için zaman kalmıyor. Aç kalıyorum.

Gün içinde dürtülüyorum. Çocuklar görmezden geldiğim sorular soruyor. Bana bir şeyler fırlatıyorlar. Bana isimler takıyorlar. Jagoff. Pislik. Dik dik bakıyorlar. Parmakla gösterip gülüyorlar.

Eve geldiğinden beri muhabirler senin milyonlarca fotoğrafını çektiler. Gazetelere çıktılar. Snapchat ve Instagram'ın her yerinde. Çocuklar sanki sana olanlar kendi trajedileriymiş gibi kendi hikayelerinde paylaşmaya devam ediyor. Fotoğrafları herkes gördü. On farklı fotoğrafçı tarafından on açıdan çekilmiş aynı fotoğraf. İçlerinde kıpkırmızı olursunuz, kollarınız ve yüzünüz kabarcıklarla kaplanır. Çamaşır suyu yanıkları. Doktorlar söyledi. İkinci derece. Muhtemelen yara izi kalacak. Kıyafetlerin tam oturmuyor. On bir yıldır yıkanmadın; çöp gibi görünüyorsun.

Kabarcıklar ve yanıklar yüzünden bir çocuğun sana burrito suratlı dediğini duydum. Suratına yumruk atmaya gidiyorum ama Piper Hanaka yoluma çıkıyor.

"Boş ver onu, Leo. O sadece seninle dalga geçmeye çalışıyor. Ona istediğini verme."

Piper Hanaka senin yaşında. Benden iki yaş büyük. Son sınıfta ve birinci sınıftan beri çıktığı bir çocukla nişanlı sayılır. Söylentilere göre, gelecek yıl farklı üniversitelere gideceklermiş. Karar verdiler.

Onlar gitmeden önce ayrılmak. İkisi de diğeri geride tutmak istemiyor ve *eğer olması gerekiyorsa*, öyle *olacağını* söylediğini duydum. Kulağa çok olgunca ve aynı zamanda aptalca geliyor. Ama bu demek oluyor ki bundan tam sekiz ay sonra Piper Hanaka bekar olacak. Beni isteyeceğinden değil.

Piper Hanaka'yı hatırlıyor musun? Eskiden arkadaştınız. Hatırlamıyorum. Bir keresinde koridorda gizlice bana anlatmıştı. Dolabımda yanıma yanaştı ve seninle ilgili bir rüya gördüğünü söyledi. Dilim tutuldu. Ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Sonra dedi ki, "Ne hakkında olduğunu bilmek ister misin, Leo?"

"Tamam. Sanırım." dedim.

Bana rüyasını anlattı, ikiniz caddedeki yünlü ayı tırtıllarını toplamaya çalışıyormuşsunuz. Arabalar üstlerinden geçemesin diye yapıyormuşsunuz. Onları avuçlarınızın içinde toplar, sonra ağaçlara geri götürürdünüz. Onları yaprakların üzerine koyar, uzaklaşmalarını izlerdiniz. Yaprığın ucuna ulaştıklarında güve olurlardı. Uçabilirlerdi. Onun rüyasında, sen hala altı yaşındaydın.

Bir anlamı olabileceğini düşündüm. Rüyasının bir önsezi olabileceğini düşündüm, sanki sen ölmüştün ve kanatlı bir meleğe dönüşmüştün ve cennete uçuyordun.

Ama ortaya çıktı ki, bu sadece bir rüyaymış. Bütün rüyaların bir anlamı yoktur.

"Hâlâ onu düşünüyorum, anlıyor musun? Çocukken nasıl takıldığımızı düşünüyorum. Acaba hiç gitmeseydi hala arkadaş olur muyduk?"

Gittiğini söyledi. Sanki başka seçeneğin varmış gibi. Bunu ona karşı kullanmadım. Benimle senin hakkında acımasızca dürüst olmayan bir şekilde konuşan tek kişi oydu. Ayrıca sürü psikolojisine kapılmayan ve benimle dalga geçmeyen birkaç kişiden biri.

Piper Hanaka eskiden sokağımızın karşısında otururdu. Sen ve o kaldırımında bisiklete biner, takla atar, evcilik oynar, ağaçlara tırmanırdınız. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Tüm bildiklerimi babamdan ikinci el olarak öğrendim.

Piper ve ailesi her şey olduktan sonra taşındı. Orada yaşadıklarını hatırlamıyorum. Bildiğim kadarıyla orası hep yaşlı Bay Murphy'nin eviydi. Ama babam annem öldükten beş gün sonra evlerinin satılığa çıktığını söyledi. Uzağa gitmediler çünkü Piper hala benimle aynı okulda okuyor. Kasabada kaldılar, sadece diğer tarafında, pencerelerinden dışarı bakmak zorunda kalmadıkları ve kötü şeylerin iyi şeylerin başına geldiğini hatırlatmak zorunda olmadıkları bir yerde.

OceanofPDF.com

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Eve dönüş yolunun geri kalanında arabayı aradık. Hem Bea hem de ben ihtiyatlıyız, ancak arabanın bizi takip edip etmediğini ya da yollarda benim kadar zorlanan başka bir araba olup olmadığını merak ederek kendimi ikinci kez sorgulamaya başladım. Asla bilemeyeceğim.

Mahallemize vardığımızda yağmur dinmişti. Yine de her şey gri ve sıradan. Sokaklar bomboş. Ağaçlar yağmur suyuyla ağırlaşmış, dalları, en azından geriye kalanları, yere değmek için aşağı uzanıyor. Dalların daha zayıf olanları, suyun ağırlığına ya da rüzgârın şiddetine dayanamayarak devrilmiş. Çimenlerin üzerinde eriyen dolu kalıntıları.

Evimizin arkasındaki sokaktan aşağı kayıyorum. Mahalledeki evlerin çoğunda arkadan erişim sağlamak için ara sokaklar vardır, çünkü bu sayede sokaklar tekdüze ve estetik açıdan hoş görünür. Sokak dar. Zıt yönlere giden iki arabanın geçebileceği kadar geniş.

Yavaşça ara sokağa girdim. Yaklaşık yüz metre ileride, Josh gittiği yerden dönüyor. Evimizin önüne çekip park ediyorum ve Bea'yla birlikte arabadan inip ona doğru gidiyoruz. Arabasının yanında duruyor, bekliyor. Dickey'lerin garajına kimsenin girmesine izin verilmiyor çünkü orası potansiyel bir

Suç mahalli. Kapının etrafı sarı şeritle çevrili. Bea'nın gözlerinin kapıya gittiğini ve sonra uzaklaştığını görüyorum. Orada kötü bir şey olmuş olabileceğine inanmak zor.

"Meredith ve Delilah'yı aramaya çıkmıştım," diyor Josh, biz daha sormayı akıl edemeden. Düğmeli bir gömlek giyiyor ve gömleğinin sadece yarısı kot pantolonunun bel bandının içine sokulmuş durumda. Kemer takmıyor ve

Kot kayıyor. Bel bandını tutuyor ve tekrar yerine oturtuyor. Gözleri şişman.

"Arama ekibinin bugün tekrar yola çıkacağını bilmiyordum," diyorum, Bea ve ben yardım etmek için burada olmadığımız için suçluluk duyarak. Yarın için programım var.

Hayvan hastanesinde çalışacağım için o zaman da yardım edemeyeceğim. "Bu fırtınalar yüzünden değildi, ama bütün gün oturamazdım.

hiçbir şey yapmıyor," diyor.

Bea, Josh'a nereye baktığını sorar ve o da yarım düzine yer sayar, çoğu Meredith'in çocukları götürmeyi sevdiği parklar ve diğer açık hava yerleridir, ancak hava bu kadar sertken parka gitmiş olmaları mümkün değildir. "Aptalca, değil mi?" diye soruyor.

Köpeği Wyatt günü tek başına geçirdi çünkü Josh'ın onu götürecek sabrı yoktu ve köpeğin kendisini yavaşlatacağından endişe ediyordu. Bir köpeği götürebileceği pek çok yer var. Bize Wyatt'ı hızlı bir yürüyüşe çıkarması ve ardından bakıcıyla birlikte olan Leo'yu alması gerektiğini söylüyor.

Bunalmış durumda.

Çok gergin.

"Leo'ya Meredith ve Delilah hakkında bir şey söyledin mi?" diye sordum.

Josh gözlerini kapatır. Başını şiddetle sallıyor. Bana bakıyor.

"Söyleyemem. Ne söyleyebilirim ki?" diye soruyor, her şeyin nasıl da Köpeği gezdirmek ya da Leo'yu almak istemiyor; tek istediği dışarıda olmak, Meredith ve Delilah'yı aramak. Evde olmaktan, boş durmaktan nefret ediyor. Vardiyasız hissediyor. Ailesini aramak için kaldırımları dövmesi gerekiyordu.

"Leo senin ailen, Josh. Meredith ve Delilah'ın olduğu kadar onun da sana ihtiyacı var."

"Wyatt'ı yürütmeme izin ver," diye teklif eder Bea. "Sen Leo'yu almaya giderken Kate ve ben onu tutacağız. Onunla vakit geçirin. Onunla konuşun. O akıllı bir çocuk, gözlemci bir çocuk. Meredith ve Delilah'nın burada olmadığıнын farkındadır. Ne zaman Delilah'sız kaldı ki?" diye sorar. Meredith'in bunca zamandır işte olduğu düşünülebilir -daha önce de arka arkaya doğum yapmıştı- ama

Delilah okulda olduğu birkaç saat boyunca Leo'dan hiç ayrılmıyor.

Bea, Wyatt'ı almak için Josh'la birlikte gidiyor. İşçilerin yanından geçerek eve tek başıma giriyorum. Yaptıkları işi bırakmıyorlar ama gözlerinin ucuyla bana baktıklarını görüyorum. Konuşmaları -benim bilmediğim başka bir dilde- devam ediyor. Ne dediklerini anlamıyorum.

Merdivenleri çıkıyorum ve yatak odasına gitmek için koridorda ilerliyorum. İçerisi karanlık.

Pencerelerden gelen ışık buraya ulaşmıyor. Yatak odasının kapısını kilitliyorum, sonra da tedbir olsun diye önüne bir sandalye koyuyorum. Normalde evde işçiler varken asla duş almazdım ama bir saniye daha duş almadan durmaya dayanamıyorum. Banyoda soyunuyorum. İçerideki

işçilerin sesini duyuyorum.

bizim evimiz. Aletlerini ve gürültülerini duyuyorum, koridorun sonundaki ikinci banyoyu onarıyorlar. Diğer banyo çalışmadığı için şimdilik sadece bu banyo kullanılıyor. Bea'nın ve benim yatak odamızdaki banyo. Biz evde değiliz, erkekler burada, işlerini yapıyorlar. Artık sadece benim ve Bea'nın değil çünkü klozet kapağını açık bırakıyorlar, kendi havlularımız eğik ve ıslak.

Dušta durup sıcak suyun Doktor'un anısını yıkamasına izin veriyorum. Feingold'un elleri. Sabunu lifle köpürtüyorum ve vücudumu onunla ovuyorum. Şampuan sürüyorum ve kafa derimi ovalıyorum, gerçi kafa derime dokunmadı ama bana kalırsa elleri her yerdeydi.

Banyodan çıkıp giyindiğimde, adamlar eşyalarını toplayıp gidiyorlar. Eşyalarını kamyonlarına yükleyip yavaşça uzaklaşmalarını panjurdaki çıtaların arasından izliyorum.

Dışarıdaki toprak sıırıslıklam. Su birikintileri bol, hatta Artık su birikintileri değil, seller akıyor. Gökyüzü kararıyor. Havadan dolayı mı yoksa yakında gece olacağı için mi bilmiyorum. Artık bunu söylemek zor. Güneşi en son ne zaman gördüğümüzü hatırlamıyorum. Bu tek başına yeterince iç karartıcı olurdu ama Shelby'ye, Meredith'e ve Delilah'ya olanlarla birlikte işler çok vahim.

Bea ve Wyatt yürüyüşten yeni döndüler. Onları dışarıda izliyorum. Eve vardıklarında pencereden bakıyorlar, patikadan yukarı çıkıp ön kapıya geliyorlar. Kapı kapanıyor ve Bea'nın sesi beni merdivenlerden yukarı çağırıyor.

Islak saçlarımı tararken "Hemen geliyorum," diye sesleniyorum. Banyoya dönüp uçlarını havluyla kuruluyorum ve dağınık bir topuz yapıyorum. Yıkamak için havluları toplayıp aşağıya iniyorum, bastığım yere dikkat ediyorum çünkü evimiz reçine kağıdı ve plastik örtülerle kaplı ve bazen çivi ya da moloz düşüyor. İşçiler gittikten sonra temizlik yapmak zorundayız. Zeus

Buralarda bir yerde, ama her neredeyse, saklanıyor. Evde insanların olmasından benim kadar o da hoşlanmıyor.

Bea ıslak kıyafetlerini çıkarıp kuru bir şeyler giyiyor. Bana bir kadeh şarap doldurup kanepeye getiriyor ve Wyatt ayaklarımızın dibinde oturuyor. Alacakaranlık çöküyor ve ev karanlığa gömülüyor. Bea ve ben etrafta dolaşp ışıkları açıyoruz. Kanepede yeniden bir araya geldik.

"Düşünüyordum," diyor.

Şarabımdan bir yudum alıyorum. "Ne hakkında?"

"Dr. Feingold'un sürüngen olması onu katil yapmaz" diyor.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Ya Meredith'i tanıdığı konusunda yalan söylediyse, Meredith'in kayboluşuyla bir şekilde ilgisi olduğu için değil de, yanlış tedavi davası yüzünden. Bir düşün Kate. Senin hamile olduğuna ve bir doula'ya ihtiyacın olduğuna bir an bile inansaydı, Meredith'in seni korkutup kaçırmasını istemezdi. Meredith, Tebow bebeğin başına gelenlerden sonra onu kötülerdi. Bu iş için kötü olur."

Söylediklerini düşündüm. "Sanırım haklısın," diyorum ona, ancak bu onu zihnimde daha az suçlu yapmıyor. Bana kalırsa o hâlâ şüpheli listesinde.

Bea, "Bence kocasını görmezden gelemeyiz," diyor. "O ve Shelby'nin sorunları vardı. O gece Shelby'nin kaçtığını bilen tek kişi oydu. Onu öldürmek için bir nedeni vardı ve bunun için gerekli araçlara da sahipti. Ve belki de Josh haklıdır - belki de kocası Dr. Feingold hakkında söylediklerini sadece kendi adını temize çıkarmak için söylemiştir."

"Ama ebe onun hikayesini destekledi."

"Böyle bir şey olmadı demiyorum. Kocasının bize anlatırken gizli bir amacı olduğunu söylüyorum. Çünkü dürüst olalım Kate, o söyleyene kadar onun bir eş katili olduğuna ikna olmuştuk. Ama şimdi o kadar emin değiliz. Bu makul şüphe tohumunu o ekti." Bea haklı; öyle yaptı. Düne kadar şüpheli listemde sadece bir isim vardı, şimdi ise iki isim var.

"Ama Dr. Feingold'u gördük," diyorum, dizlerimi ayırmaya zorlayışını, bir balkabağının içini oyar gibi parmaklarını içime sokuşunu hâlâ hissederek. Saatler sonra, *etik olmayan* bir şey yapmadığına kendimi ikna edebildim. Beni ihlal edilmiş ve tuhaf hissettiren şey, Shelby'nin öldürüldüğünü bilmem ve onun soğuk, çıplak bedenini ormana sürükleyip bir çöp gibi attığı görüntüsüyle birlikte, bunu ezbere ve zorla yapmasıydı. "Onunla konuştuk. Adam iğrenç biri. O bir domuz."

"Bu onu katil yapmaz."

"Polisi aramalıyız. Onlara bildiklerimizi anlatmalıyız."

Bea kabul ediyor. Cep telefonu sehpanın üzerindeydi. Onu alır ve acil olmayan bir numaraya bakar. Polis kendi soruşturmasını yürütüyor. Jason Tebow'u milyonlarca kez sorgulamışlar bile. ve Meredith'in telefonunun içeriğini derinlemesine araştırmaya çalışıyorlar, ancak telefonun kendisi olmadan bunun sorunlu olduğu kanıtlandı.

Bea, telefonu açan kişiye "Dickey'nin kayıp şahıslar davasıyla ilgili bazı bilgilerim var" der. Beklemeye alındı. Beklerken şarabımı içiyorum, hem hislerimi köreltmesi hem de bana cesaret vermesi hoşuma gidiyor. Bea'dan telefonu hoparlöre almasını istiyorum, böylece dinleyebileceğim. Öyle yapıyor, telefon aramızda olacak şekilde bana yaklaşıyor. Hattan bir kadın dedektif çıktı.

"Benim için bazı bilgilere sahip olduğumu duydum," diyor. "Evet," diyorum, konuşmaya aşırı hevesli bir şekilde.

"Peki kiminle konuşuyorum?"

Ona söyleyen Bea'dır.

"Tamam, Kate ve Bea," diyor. "Ne biliyorsunuz?"

İlk ben başlıyorum. Sokağın karşısındaki Cassandra Hanaka ile başlıyorum. Hissediyorum

Yirmi dört saattir bu bilgiyi sakladığımız ve söylemediğimiz için fazladan suçluluk duyuyoruz ama dün cesedin bulunması ve beraberinde gelen yoğun duygularla Bea ve ben ağzımızdan kaçırdık. Bea'ya söyledim. Cassandra'nın oğluyla birlikte uyanık olduğu gece hakkında dedektif, gece geç saatlerde Josh ve Meredith'in bahçesinde insanlar görmüş.

"Komşulardan birinin ev güvenlik sistemi olduğunu ve onları bir anlığına yakalamış olabileceğini düşünüyorduk."

Bea ve benim ev güvenlik sistemimiz yok. Şimdiye kadar hiç gerekli hissetmedik.

"Ne yazık ki" diyor, "günümüzde pek çok ev güvenlik sistemi sadece canlı yayın sunuyor, kayıt yapmıyor. Ve kayıt yapanlar da sadece birkaç günlüğüne. Ama araştıracağız. Şansımız yaver gidebilir. Bay Dickey ile de konuşacağım, bakalım o gece ya da ertesi gün yanlış bir şey hatırlıyor mu? Bayan Hanaka bunun hangi gün olduğunu söyledi?" diye soruyor.

"Söylemedi," diyorum. "Emin değildi. Sadece bir hafta öncesini tahmin edebiliyordu.

ya da iki gün önce."

Sırada Bea var. Dedektife Tebow'ların Dr. Feingold'a karşı açtığı yanlış tedavi davasından bahseder, çünkü Jason Tebow'dan başka düşünülmesi gereken bir şüpheli daha vardır. Dedektif yanlış tedavi davasını zaten biliyor. Bilmediği şey ise Meredith'in Shelby'nin doulası olduğudur. Bea ona söyler.

Dr. Feingold ile karşılaştığımızı itiraf etmekten utanıyorum. Bea'nın dedektife anlatmasına izin verdim, o anlatırken ben de utandım. Dedektif bize gelecekte polis işlerini polise bırakmamızı söyledi.

Dedektif sizinle irtibata geçeceğini söyledi. Görüşmeyi sonlandırıyoruz.

Bea ve ben televizyonu açtık. Şarabımı içiyorum ve başka bir fırtına kasabanın içinden geçerken sakinleşmeye çalışıyorum. Ama rahatlayamıyorum. Çünkü rahatlayamıyorum.

Meredith ve Delilah'ı bu yağmurda, soğukta, korkmuş ve ıslak düşünmeyi bırak. Şimşekler hızla çakıyor. Gök gürültüsü o kadar şiddetli ki sanki tüm ev yıkılacakmış gibi hissediliyor.

Ve sonra, aniden, evin içi karardı. Fırtına elektriğimizi bizden çaldı.

Karanlık o kadar beklenmedik ki kalbim neredeyse duracak. İstemeden de olsa çığlık atıyorum. Buzdolabının alçak sesi aniden kesiliyor. Kurutucu, tavan vantilatörü ve televizyon kapanıyor. Ev anormal derecede sessiz. Tavan vantilatörünün vızıltısını hiç fark etmemiştim ama yokluğunu fark ettim. Yokluğu sağır edici.

Wyatt ayaklarımın dibinde inlemeye başlıyor, ben de kulaklarını ovarak "Tamam, tamam" diyorum ama öyle olduğunu bilmiyorum. Kendimi koltuktan itiyorum, mum ve el feneri aramaya çıkıyorum, bulabildiğim kadarıyla geri dönüyorum.

Şimdiye kadar elektriği olan şanslı kişilerden biriydik. Görünüşe göre şansımız tükendi.

Bea'nın yanına oturuyorum. Mumları yakıp sehpanın üzerine koyuyorum. Bea'ya bir el feneri veriyorum ve sonra odanın en karanlık köşelerini taramak için benimkini kullanıyorum. Gölgelelerin insan değil de sentetik olduklarını anlamaya çalışırken mobilyalar beni ürkütüyor. Burada Bea ve benden başka kimse yok.

Dışarıda fırtına şiddetleniyor. Her şeyden çok gök gürültüsü ve rüzgâr var. Bea ve ben Wyatt'la birlikte kanepede oturmuş, kaçıp saklanmamız için bizi uyaracak kasırğa sireninin sesini dinliyoruz.

Rüzgâr ağaçları ve çalıları harekete geçiriyor. Dalları evin yan tarafına, pencere camlarına sürünerek onları törpülüyor.

Sonra üst kattan bir kapı aniden kapandı ve Bea ile ben çığlık attık.

"Belki de Zeus yapmıştır," diyorum, ki bu çok saçma, çünkü on kiloluk kedimiz kapıyı asla böyle çarpamazdı.

"İşçiler," diyor Bea, mantıklı olmaya çalışarak, ama ben öyle düşünmüyorum.

İkimizin de buna inandığını biliyorum. "Bir pencereyi açık bırakmış olmalılar. Rüzgâr kapıyı uçurmuş," diyor, ama ikimizin de gidip bakmaya cesareti yok, gerçi pencere açıksa kısa sürede içeri su alacaktır. Kanepede birbirimize daha da yaklaşıyoruz, birbirimize tutunuyoruz.

Korkuyorum. Kendimi savunmasız ve açıkta hissediyorum. Savunmasız hissetmekten nefret ederim. Kendimi tekrar koltuktan kaldırıyorum ve portmantoya gidiyorum. "Ne yapıyorsun?"

ne yapıyorsun?" Bea soruyor. Söylemiyorum. El fenerini üzerime tutuyor ve gidişimi izliyor.

Vestiyerin yanında bir şemsiye standı var. Elimi uzatıp dev golf şemsiyemizi çıkarıyorum. Kendimizi korumak için bir şeye ihtiyacımız olabilir.

Gözlerim şemsiye standından yukarı uzanıyor. Pencereye doğru ilerliyorlar. Evimizin pencereleri süs amaçlı, kullanışlı olmaktan çok güzel görünmek için yapılmış. En aydınlık günlerde bile evimiz karanlıktır. Pencereler içeri fazla ışık almıyor. Şimdi yağmurla kaplandılar.

Ama bunların hiçbir önemi yok, çünkü ne kadar küçük ya da süslü olursa olsun, pencereden dışarı baktığımda gözüme çarpan şey evlerin Sokağın karşısındaki evler hâlâ yanıyor. Bizimkinin aksine, karanlık değil.

Sundurma ve garaj ışıkları yanıyor. Evlerin içinde, yatak odası ve oturma odasının ışıklarıyla aydınlatılmış, düşüncelere dalmış insanlar görüyorum. Caddenin karşısında, Cassandra'nın kocası Marty'nin kendi evinin fuayesinde, kafesli bir avizenin altında durduğunu görüyorum. Avize ışıltı ışıltı. Sarı ışık üzerine dökülüyor.

"Bea," diye nefes alıyorum ama boğazım o kadar kuru ki güçlükle konuşabiliyorum.

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Gözlerim yaşıyor.

Ona söylemem gereken şey, elektrik kesintisinin şehir çapında olmadığı. Sadece bizim evin elektriğinin kesildiğini söylemem gerekiyor. Devre kesicimiz dışarıda, yan duvara gömülü metal bir kutu. Birisi karanlıkta evimizin çevresinden dolaşmış. Devre kesiciye gitmişler ve bilerek ana kesici kolunu kapatmışlar.

Elektriği tekrar açmanın tek yolu Bea'nın ya da benim dışarı çıkıp elektriği açmamız. Devre kesiciyi bulmak kolay değil. Kamufle edilmiş, boyanmış

Eve uyması için sarı renkte. Nerede olduğunu biliyorum çünkü işçiler evde çalışırken sık sık kullanıyorlar, kendilerini elektrik çarpmasın diye oradaki buradaki elektriği kesiyorlar.

Birinin nerede olduğunu bilmesi için gündüz vakti burayı araştırması gerekirdi.

Zihnim bir adım daha ileri giderek en kötü korkularımı avlıyor. Çünkü evimizin anahtarı ön kapının hemen dışında, o kilitli kutunun içinde. Kilitli kutunun şifresini bilen herkes içeri girebilir.

"Neyin var?" Bea yanıma gelip öksürük krizini durdurmak için sırtımı sıvazlayarak soruyor.

Titrek parmağımla sokağın karşısındaki Marty ve Cassandra'nın evini

işaret ederken tek söyleyebildiğim "Bak," oldu. Bea'nin bunu anlaması biraz zaman aldı.

ne dediğimi. Marty'yi fuayede görür. Onu izliyor.

Paltosunu çıkarır ve kancaya asar çünkü belli ki eve yeni gelmiştir.

Cassandra'nın ona doğru geldiğini görür ve bir tartışmanın başladığını izleriz. Cassandra adamın yüzüne doğru bir şeyler fırlatıyor. Kadın üzgündür; adam özür dilemektedir. Adam nazıkçe ona uzanıyor. Kadın onu itiyor. Tam o sırada çocuklardan biri koşarak içeri girer ve düşer. Ağlamaya başlar ve kavgayı ayırır. Marty çocuğu kucağına alır ve hepsi aydınlık fuayeden ayrılırlar; Cassandra bir yöne, Marty ve çocuk başka bir yöne.

"Neye bakıyorum ben?" Bea sorar.

Görmediği şey ise daha büyük bir resim: Bizim evimiz mahallede elektriği olmayan tek ev. Ona söyledim ve Bea'nın yüz ifadesini görmek için çok karanlık olmasına rağmen, sırtının korkmuş bir kedi gibi dikleştiğini gördüm. Bir an daha uzun durdu, söylediklerimi anladı.

"Aman Tanrım," diyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Birisi evimizin ana şalterini kapatmış." "Neden?" diye sorar. "Biri bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum," diyorum fısıldayarak, çünkü eğer en kötü korkularım doğruysa, o zaman biri çoktan anahtarı kilitli kutudan çalmış ve bizimle birlikte. Aynı anahtar evimizdeki iki kapıya da uyuyor: Bea ve benim durduğumuz ön kapı ve arabalarımızı park ettiğimiz arkadaki sokaktan içeri girerken kullandığımız yan kapı. İşçiler bunu biliyor. Çünkü yan kapı daha geniştir ve daha geniş bir açığa sahiptir. alçıpan paneller. Evimizi yakından takip eden herkes bunu da biliyor olabilir.

Yan kapıdan çamaşır odasına girilir. Oradan da mutfığa ve oradan da hizmetçi merdivenlerine ulaşılır.

Oradan her yere gidebilirler.

Ne Bea ne de ben devre kesiciyi kontrol etmek için tek başımıza gitmek istemiyoruz. Ama ikimiz de geride kalan kişi olmak istemiyoruz.

Sonunda birlikte gitmeye karar verdik. El fenerimi açtım. Bea bana kapatmamı, ışıkla dikkatleri üzerimize çekemeyeceğimizi söyledi. Sessiz ve kör bir şekilde gitmeliyiz. El fenerlerimizi geride bırakıyoruz.

Elimi kapı koluna koyuyorum ve çeviriyorum. Kapıyı yavaşça geri sıyrıyorum.

Bea arkamda duruyor, bir eli belimde. Birlikte tereddütlü bir adım atıyoruz. Rüzgâr dikkatimi dağıtıyor olsa da etrafımdakilerin aşırı farkındayım. Saçlarımı yüzüme savuruyor, kapıyı yırtmakla tehdit ediyor.

elimden alıp ardına kadar açıyorum. Dünya karanlık ve kafa karıştırıcı, kendi ön bahçemde bile yönümü kaybetmeme neden oluyor. Eşyaların nerede olduğunu bilmiyorum ve kendimi verandanın basamağında tökezlerken buluyorum, Bea beni tutup sabitlese de. Şimşek çakıyor, uzakta değil ama yakınımızda, tam üstümüzde. Fırtına geldi.

Bea ve ben, ayaklarımız çamura batmış bir halde çimenlere doğru ilerliyorduk ki, gökler açıldı ve yağmur sel olup ikimizi de sıırıslıklam etti. Yağmur soğuk, zayıflatıcı ama devam ediyoruz, gözlerimiz bahçeyi tarıyor, yağmurda çılgınca yaşam belirtisi arıyoruz.

Devre kesici evin yan tarafında. Mahallemiz eski ve gelişmiş; avlu her biri bana insan gibi görünen ağaçlarla dolu. Bea ve ben yürürken birbirimize tutunuyoruz. Bea sola bakıyor; ben sağa bakıyorum. Zaman zaman ikimiz de arkamıza bakıyoruz. Boynum tutuluyor, altıncı hissim bana Bea ve benim izlendiğimizi, takip edildiğimizi, takip edildiğimizi söylüyor. Bu sadece bir paranoya mı yoksa orada biri mi var? Bilemiyorum. İyice bakmak için Bea'yi durduruyorum, ama o elimi çekiştiriyor, beni teşvik ediyor. Elektriği açmalıyız ki içeri girip bu fırtınadan kurtulabilelim.

Devre kesiciye giden yolun yarısında, el fenerini getirmediğime pişman oluyorum, ışık için değil, kendimi savunmak için. Şemsiyeyi getirmediğim için pişmanım. Kendimizi koruyacak hiçbir şeyimiz yok.

Bea ve ben hızla hareket ediyoruz, neredeyse koşuyoruz, ama hareketlerimiz hantal, rüzgar bizi engelliyor. Rüzgâr bize karşı esiyor, Bea ve ben akıntıya karşı yüzmek zorunda kalıyoruz, evin yanına ulaşmak için rüzgârla mücadele ediyoruz. Devrilmiş sopalara takılıyoruz. Ayaklarımız çamura batıyor. Bacaklarıma sıcıyor, onları üşütüyor, kirletiyor ve ıslatıyor.

Evin köşesini dönüyoruz, Bea şimdi önde, beni arkasından sürüklüyor. Rüzgârdan korunmak için eve yakın duruyoruz. Yağmur yanlamasına, doğrudan gözlerimizin içine yağıyor, neredeyse bizi kör ediyor.

Birden arkamdan ayak sesleri duydum. Nefes alıyorum. Bea ve ben yalnız değiliz.

Çılgınca dönüyorum, ayakta duran bir adamın gözlerinin akını zar zor seçebiliyorum.

üç adım arkamda. Çılgılık atıyorum ve bilinçaltımdaki bir şey devreye giriyor, hayvani bir içgüdü. Yumruk yapıyorum. Tüm vücudumun ağırlığını kullanarak yumruğumu adamın karnına öyle bir indiriyorum ki adam acı içinde iki büklüm oluyor.

Sadece ağladığında sesi tanıyabiliyorum. Bu Josh.

"Tanrım, Josh," diyorum, yanına gidip dik durmasına yardım ediyorum. Nefesini kesmiştim ve canı yanıyordu. Yağmurda aşağı doğru eğilmiş, kamburu çıkmış, nefesini bulmaya çalışıyor. Diyaframı spazm geçiriyor; nefes alamıyor. Ona tutunuyorum, onu sabitliyorum, tekrar ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Çok özür dilerim. Tanrım, Josh, çok üzgünüm. Senin..."

Ama sonra aniden duruyorum. Çünkü kendimi Josh'ın neden yağmurda burada olduğunu, neden evimizin yan tarafında saklandığını merak ederken buluyorum.

devre kesiciye yakın. Kafam karışıyor ve Josh'u sorgulayan polis memurlarını, mazeret soruşlarını, garajında buldukları kanı düşünüyorum.

Ama Josh Meredith'i seviyor. Josh Meredith'i asla incitmez. Yoksa verir miydi?

Ondan uzaklaşıyorum. Nabzım o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor. Bacaklarım güçsüzleşiyor. "Evimizin elektriğini sen mi kestin?" diye soruyorum, sesim önce rüzgar tarafından yutuluyor.

"Ne?" diye soruyor, kendi sesi zar zor duyuluyor.

"Evimizin elektriğini mi kestin?" Bu sefer ben bağırdım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Josh sorar. Dik durmaya çalışmak için dizlerini itiyor.

"Evimizde elektrikler kesik. Birisi evimizin elektriğini kesti. Sen miydin?"

"Kate," diyor, hâlâ neredeyse nefessiz, hâlâ acı içinde, "bunu neden yapayım ki? Bütün sokakta elektrikler kesik."

"Değil," diye iddia ediyorum, yolun diğer tarafından bize bakan parlayan evleri işaret ederek.

Elini omzuma koymak için uzandı. Hızla geri çekiliyorum. "Bizim tarafta, Kate," diyor teselli edercesine. "Sokağın bizim tarafı tamamen karanlık. Bizden farklı bir elektrik hattına sahip olmalılar. Bak," diyor, sadece yirmi adım ötedeki kendi siyah evini göstererek, "benim de elektriğim kesik. Bir ağaç elektrik hattının üzerine devrilmiş. Elektrik şirketi üzerinde çalışıyor. Telefonumdan web sitesini kontrol ettim. Elektriğin sabaha kadar gelmesi gerekiyor," diyor.

Arkamızda, Josh'un evi siyah. Onun ötesindeki evler de siyah. Bea ve ben oturma odasından dışarı baktığımızda bu evleri göremiyordum. Çünkü bizimkiyle aynı hizadalar. Sadece sokağın diğer tarafını görebiliyordum.

Evimizin elektriğini Josh kesmedi. Kimse yapmadı. Fırtına yüzünden elektrikler kesildi ve Josh'un evimizi terk etme planları olduğunu düşündüğüm için kendimi aptal gibi hissediyorum. Bea ve beni incitti. Birinin bizi korkutmuş olması, birinin Bea ve beni randevudan eve kadar takip etmiş olması Josh'un suçu değil. Gerçek adımı ve adresimi bırakacak kadar aptal olmam ya da Dr. Feingold'dan randevu almam Josh'un suçu değil. Kendimi tehlikeye attım.

Rahatlamıştım. Çimenlerin üzerinde ağlamaya başlıyorum, bastırdığım tüm duygular sonunda dışarı çıkıyor. Bea sırtımı küçük dairelerle ovuyor ama beni teselli eden Josh oluyor. Islak, titreyen bedenimi kollarının arasına alıyor ve bana sarılıyor.

"Olanlar" diyor, "beni mahvediyor. Meredith ve Delilah olmadan hayatım bir hiç. Bu hepimiz için çok zor, hepimiz çözülüyoruz."

Bea Wyatt'ı alır, Josh'un buraya gelmesinin nedeni de budur: köpeğini almak. Hepimiz Josh'un evine geri dönüyoruz, içeride Leo uyuyor. Hepimiz sıırılsıklam ve üşümüş olsak da çatı sayesinde yağmurdan korunan verandada duruyoruz. Titriyorum, az da olsa ısınmak için kollarımı kendime sarıyorum.

Verandada Josh bize "Dedektif Rowlings bir saat önce aradı. Garajdaki kan Meredith ya da Delilah'a ait değilmiş."

Sertçe başımı kaldırdım. "O zaman kim?" diye soruyorum.

"Polis bilmiyor. Veri tabanlarındaki hiçbir şeyle eşleşmedi." "Ama belki de eskidir?" Bea öneriyor. "Kanı görmenin zor olduğunu söylemiştin. Tek bildiğiniz yıllardır orada olduğu. Belki de daha önceki bir sahibine aitti."

Josh başını sallar. "Adli tıp kan lekesinin sadece birkaç günlük olduğunu tespit edebildi" diyor. Ondan sonra sessizliğe bürünüyoruz. Söyleyecek bir şey yok.

O garajda bir şey oldu ama ne olduğunu bilmiyoruz.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Josh'tan bu kadar çok şey saklamaya devam edemem. Gerçeği ondan saklamaya çalıştıkça dağılıyorum. Ona neler olduğunu anlatmanın zamanı geldi. Son birkaç aydaki olaylar, o bilse de bilmese de, aramızı açtı. Eskiden olduğumuz çifte geri dönmek istiyorum. Ona Marty ve benden bahsetmeliyim. Cassandra'nın sözünden dönmeyeceğine ve önce benim ona söylememe izin vereceğine güvenemem. Eğer ona söylerse, ne olur? Ne dedi? Cassandra, Marty ve benim hâlâ yattığımızı düşünüyor.

Perşembe gecesi çocuklarla kalması için sokağın aşağısındaki genç kızı aradım. O geldiğinde yataktalar. Onun için kolay olacak. Sadece sıcak bir beden olması gerekiyor.

Josh'a onu yemeğe çıkaracağımı söyledim. "Ne için?" diye soruyor bana sırtarak. Josh'la baş başa vakit geçirmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki. Çocuklar sürekli peşimizde olduğu için artık yetişkin sohbeti yapamıyoruz.

Josh ve benim gerçekten ihtiyacımız olan şey bir hafta sonu tatili. Josh'un ailesinin Michigan'dan gelip birkaç gece çocuklarla kalması için neler vermezdim. Şehir merkezindeki Four Seasons'ta bir oda tutabiliriz. Yetişkinlere uygun şeyler yapabiliriz: bir gösteriye gider, sabah yediden sonra uyurduk. Asla vakit bulamadığımız ya da çocuklar tarafından bölünen tüm sohbetlere yetişebiliriz. Josh iş hakkında, müşterileri hakkında, iş arkadaşları hakkında bir iki cümleden fazlasını söylemeyeli uzun zaman oldu,

Çünkü ne zaman denese, sözleri çocukların ihtiyaçları ve tartışmalarıyla noktalıyor. *Biraz daha süt alabilir miyim? Bana dokunuyor. Brokoliden nefret ediyorum.*

"Fırsat yok," diyorum ona doğru eğilerek. "Bir kadın sadece kocasıyla bir gece geçirmek isteyemez mi?"

Josh'u nehre bakan pahalı bir bara götürdüm. Yemekler güzel. Burgerleriyle tanınıyor ama asıl cazibesi manzarası. Restoran iki katlıdır ve oturduğumuz yer olan ikinci katta bir güvertesi vardır. Güvertenin açılır kapanır bir çatısı var, böylece dışarıyı serin olduğunda, olduğu gibi

Bu gece, müşteriler manzaranın tadını çıkarırken sıcak kalabilecekler. Josh bunun dahice olduğunu söylüyor.

Perşembe geceleri canlı müzik ve dans olduğu için mekân çok hareketli. Josh elini belime koyarak beni kalabalık restorana doğru yönlendiriyor. Benim için sandalyemi çekti. Önce benim oturmama izin veriyor. Çocuklara çobanlık yaparken bir kenara bıraktığımız tüm o romantik jestleri yapıyor.

İçki sipariş ettik. Heyecanlıyım ama dışarıdan belli olmuyor. İçkiler geldiğinde, kendime Josh'a söylemeye geldiğim her şeyi anlatacağımı söyledim. Dr. Feingold ve malpraktis davasıyla başlayacağım. Marty'ye doğru ilerleyeceğim. Josh'a Marty ve benim ona ve Cassandra'ya bizden bahsetmediğimizi çünkü bunun önemli olmadığını söyleyeceğim. Çünkü Marty ve benim aramda olanlar önemsizdi. Bir daha *gençlik aşkı* terimini kullanmak gibi bir hata yapmayacağım.

Josh'un dolabında da bana hiç söylemediği iskeletler olmalı. Bana söyledikleri doğruysa, benden önce yarım düzine sevgilisi olmuş. Benim Marty ve sadece bir tane daha vardı. O kadar da kötü değil. Josh'ın onu tanınması sadece bir tesadüf.

İçkiler geldi. İlk yudum sistemime bir sarsıntı olarak geliyor. Hepsi votka ve bira. İlk yudumla birlikte Josh elini masanın diğer tarafına uzatıyor.

Bizim

Parmaklar iç içe geçiyor. Bu elektrik.

Josh masanın karşısından bana sırtarak "Bu çok hoş," diyor. Onun dokunuşuyla kalbim küt küt atıyor. Masanın altından bacağı benimkini sıyrıyor. Josh'un gözlerindeki bakış çok açık. Ne düşündüğünü biliyorum. Ne istediğini biliyorum. Ben de istiyorum.

"Akşam yemeğinde en son ne zaman sadece sen ve ben olduğumuzu hatırlamıyorum."

Ailemizin iki çocukla sona ereceğini hiç düşünmemiştik. Daha fazlasını hayal ettik. Josh'un ki gibi dört, beş, altı çocuklu geniş bir aile hayal ettik. Buna kapıyı kapatmadık. Belki bu gece daha fazlasını deneyebiliriz. Başka bir bebeğin ailemiz için neler yapabileceğini, bizi nasıl daha da yakınlaştıracaklarını düşünüyorum. İçim ısınıyor, iyi bir şekilde kızarıyorum. Belki de alkolün sistemime yaptığı etkidir. Belki de Josh'un bana bakışından, sanki gözlerini benden alamıyormuş gibi.

Ona şimdi söylemeyeceğim. Havayı bozmak istemiyorum. Bu an geçtiğinde ona söyleyeceğim. Çılgın sinirlerimi yatıştırmasını umarak içkimden uzun, yavaş bir yudum alıyorum.

"Menünüzü gözden geçirme fırsatınız oldu mu?"

Garson masanın yanında duruyor. Genç biri. Bugünlerde herkes bana genç görünüyor.

Birbirimize bakmakla meşgul olduğumuz için menüye bakma şansımız olmadı. Bu önemli değil. Buraya daha önce de gelmiştik. Ne istediğimizi biliyoruz. Önce ben gidiyorum, Josh da benden sonra sipariş veriyor.

Garson gider. Josh bira bardağını kaldırır. "Bize" diyor. Bizim Bardaklar şıngırdıyor. Sesi çok ince. "Seni bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu söylemiş miydim?" diye soruyor.

"Şanslı olan benim," diyorum.

Tanıştığımızda yirmi beş yaşındaydık. Otoyolda ilerliyordum, pisliğin teki bana bir bakış attı. Çok hızlı gidiyorduk; felaket olabilirdi. Arabam kontrolden çıktı ve durmadan önce sürücü tarafındaki korkuluklara çarptı. Şoför devam etti. Josh arkamdaki arabadaydı. 911'i arayan oydu. Benimle konuşan oydu, beni sakın ve uyanık tuttu.

Sağlık görevlileri ve itfaiye gelene kadar kırık camı açamadım ve arabadan çıkarılmam gerekti. Beni bekleyen oydu.

Hemşireye yalan söylemek ve kardeşim olduğunu söylemek zorunda kalsa da uyandı.

onu içeri almazdı. Sadece aile. Josh neredeyse her durumda tatlı dille konuşabiliyor.

Şunu söylemek yeterli, Josh hayatımı kurtardı. Hastaneye vardığımda önemli miktarda kan kaybetmiştim. İç kanama geçiriyordum. Şoka giriyordum.

Şanslı olanın ben olduğumu söylerken ciddiylim.

Bir adamın sahneye çıkışını izliyorum. Grubu sahnede ona katılırken gitarını akort ediyor. Çalmaya başlıyorlar. Çatı katı tıklım tıklım. Her yerde insanlar var, ta ki koltuk sayısından fazla insan olana kadar. Müzik ve manzara için geliyorlar. Burada bir bar var. Etrafı kalabalık, içki sipariş ediyorlar. Üniversite kalabalığı değil. Üniversiteli çocuklar, paralı barlara giderler.

İçkiler ve moshing, insanların içkiyi fazla kaçırdıklarında masa üstlerinde dans ettikleri yer. Burası üniversite öğrencilerini dışarıda tutacak kadar pahalı.

"Benimle dans et," diyor Josh. Sandalyesi geriye doğru kayar. Ayağa kalktı. Bana bir el uzatıyor. Tereddüt ediyorum, etrafa bakıyorum. Henüz kimse dans etmiyor. "Birinin önce gitmesi lazım."

Hayır cevabını kabul etmez.

Elimi onunkine koydum. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim. Oda dengesiz. Barmen içkiyi cömertçe doldurdu. Dans pistinde Josh beni döndürdü. İnsanlar alkışlıyor. Biri ıslık çalıyor ve yankılanıyor.

Tekrar merkeze geldiğimde Josh dönmemi engelliyor. Ellerini sırtımın alt kısmına bastırıp beni sabitliyor. Aynı hizaya gelene kadar beni kendine doğru çekiyor. Bana yatak odası gözleriyle bakıyor. Midemde kelebekler dans ediyor.

Bir beden benimkinin yanından geçti. "Affedersiniz." Bir dirseğin yanlışlıkla yanıma girdiğini hissediyorum. Cevap veremedim Josh'ın dudakları dudaklarıma yapışıyor. Hassas, alaycı. Vücudum karşılık veriyor.

Kulağıma "Seni her şeyden çok seviyorum" diye fısıldıyor ve sonra müzik başlıyor. Sesten hiçbir şey duyamıyorum. Kollarımı sarıyorum Josh'un boynuna. Başımı göğsüne yaslıyorum. Sallanıyoruz. Josh ellerini yanlarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Ona söylemek için geldiğim her şey uçup gidiyor.

Bir sonraki şarkı daha hızlı, pop bir şey. Artık yalnız değiliz Dans pisti. Kalabalıklaştı. Bedenler birbirine çarpıyor. Zemin basların titreşimiyle gümbürdüyor. Burası her zaman bir dans barı değildir. Ama Perşembe geceleri, bu kalıp kırılır. Josh ve ben birbirimizden ayrılıyoruz. Müzik hareketli, yavaş dans edilecek türden bir müzik değil.

Ve sonra tanımadığım başka bir adamla dans ediyorum. Aç kahverengi gözleri bana dik dik bakıyor. Adam beni Josh'ın yaptığı gibi döndürüyor. Elleri terli, kavıyor. Beni bir kez döndürüyor ve sonra Josh'ın güvenli kucığına geri dönüyorum.

Gökyüzünde çatallı şimşekler çakıyor. Cam çatıdan görüyoruz. İnsanlar nefes nefese kalıyor. Bir yağmur sağanağı bekliyorum. Yağmur yağmıyor. Gece kuru kalıyor ama elektrik yüklü.

Masada iki taze içki bizi bekliyor. Josh'un alnında bir ter tabakası var. Hâlâ birasını yudumlarken bana sırtıyor. Dans onu susatmıştı. Arzumuz baş döndürücü, aceleci bir şeye dönüştü. Bardaklarımızın üzerinden birbirimize kıkırdıyoruz.

"Hesabı isteyelim mi?" Josh muzipçe sorar. "Daha yemeğimizi almadık."

"Açsanız her zaman fast food yiyebiliriz."

Eve gidersek, bizi bekleyen bir bebek bakıcısı ve bir köpek olacak. Sessiz olunması gereken çocuklar olacak. Ama Josh ve ben arabayı alıp Uzak bir yerde.

Ben de sırttım. "Hadi gidelim." Josh'la yalnız kalmayı her zamankinden daha çok istiyorum. Josh'un gözleri çatıda dolaşıp garsonumuzu arıyor.

"Hey, komşu." Ses şarkı söyler gibi geliyor. Bakıyoruz ve yanımızdaki masada oturan Kate'i görüyoruz, gülümsemesi bir mil genişliğinde. Kate ve Bea buradalar, ev sahibinin onları oturttuğu yere yerleşiyorlar.

"İhtimaller nedir?" Bea menüsüne uzanıp bir göz atarak sorar.

Tam o sırada yemeğimiz geldi, garson bardakların ve çatal bıçak takımlarının etrafından dolaşarak getirdi.

Josh ve ben hayal kırıklığına uğramış bir şekilde bakışıyoruz. Artık gidemeyiz.

Josh'un önerisiyle Kate ve Bea'nın masasını bizimkine yaklaştırdık ve iki kişilik yerine dört kişilik bir masa haline getirdik. Havayı yumuşatıyor. Ama öldürmüyor. Hissettiğim özlem bir saat sonra hâlâ burada olacak.

Kate ve Bea için içkiler gelir. Kate kadeh kaldırır. "Bea için." Bugün Bea'nın doğum günü. Bugün Bea otuz yaşında. Kutlamaya geldiler. Bardaklar masanın üzerinde yükseliyor. Birisi bardakları çok sert tokuşturuyor ve yapışkan sıvı bardağın kenarından ellerimize dökülüyor. Gülüşmeler başladı. Kate peçete arıyor, özür diliyor.

Bea, "Perşembe akşamı dışarıda ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Josh gözlerini bana dikti. "Güzel karımla bir gece geçirmek için gerçekten bir nedene ihtiyacım var mı?"

Yemekler bol miktarda. Porsiyonlar büyük. Hepsini yedim çünkü alkol beni aç bıraktı. Bea ve Kate için yemek geldi. Daha fazla içki, Bea'nın doğum günü için Josh ve bana birer tur. Çatıdaki biri Bea'nın doğum gününü duyuyor ve sonra herkes Bea'ya mutlu yıllar şarkısını söylüyor. Kakofonik bir ses. Hiç hoş değil. Bea yüzünü tatlı menüsünün arkasına saklamaya çalışır ve Kate onu elinden alır. Bea aslında utanmamıştır; hepsi göstermeliktir. Bea kolay kolay utanacak bir tip değildir. İş bittiğinde öpüşürler.

Kate ve Bea birbirlerine zıtlar. Kate gelenekseldir. Bea değil. Kate, Bea gibi göze çarpmıyor. Bea dikkat çekicidir. Görünüşü ve kendini taşıma şekliyle silinmezdir. Hiçbir şey ve hiç kimse Bea'ya dokunamaz. Bu gecenin kıyafet tercihi: kısa şortla siyah tayt; tişört üzerine suni kürklü leopar desenli ceket; Doc Martens. Çok az insan bundan kurtulabilir.

Dans ediyoruz. Josh ile dans ediyorum. Sonra Kate ve Bea ile dans ediyorum.

Cam tavan boyunca tel ışıklar uzanıyor. Ortam sessiz. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ayaklarımın altındaki zemin, dalgaların bir girip bir çıktığı okyanusun kumlu dibi gibi hareket ediyor.

Josh şimdi burada ve yavaş dans ediyoruz. Sonra Josh gitti ve benimle dans eden Kate oldu. Omzuma bir dokunuş oldu ve Josh geri d6nd6. Y6z6 değişmişti.

"Sorun nedir?" diye sordum. D6rd6m6z masanın yanında duruyoruz. Kate ikisini bitiriyor. Bea'nın kalçaları h6l6 sallanıyor.

Josh g6r6lt6y6 bastırmak için bağırıyor. Bakıcı aradı. Delilah kabus g6rm6ř ve uyanmış. Teselli edilemiyor. Haberler beni ayılttı. Gitmek için çok eğleniyordum. Ama Josh diyor ki, "Bakıcıya birazdan evde olacağımızı s6yledim."

Kate Bea'ya doğru eğilir. "Biz de gitmeliyiz." Gece sona ermek 6zeredir.

Bea, Kate'in elini çekiştirerek onu dans pistine geri çekiyor. G6zlerindeki bakış yalvarırcasına. "Sadece bir şarkı daha. Bir içki daha. L6tfen Kate."

Kate itiraz ediyor. "Geç oluyor. Sabah çalışmak zorundayım."

Bea şimdi somurtuyor. "Ama bug6n benim doğum g6n6m." Yanımızda tek başına dans ediyor, elleri havada, g6zleri kapalı, m6zik onu hareket ettiriyor. Acıyan g6zler için bir manzara.

Kate ayrılmak istemekle Bea'yi doğum g6n6nde hayal kırıklığına uğratmak istememek arasında sıkışmış durumda. Josh ve bana sabah ameliyat olacağını itiraf etti. Bug6n on saatini ayakta geçirdi. Bir 6tenazi vardı. Yorgun ve duygusal olarak t6kenmiş durumda.

Sabah çalışmak zorunda olmayan bir tek ben varım. Josh'a dedim ki, "Neden Kate'i eve bırakmıyorsun? Delilah'ı kontrol et. Onu yatağına geri g6t6r. Bir içki daha içmek için Bea ile kalacağım."

"Sakıncası yok mu?" Kate minnettar.

"Benim için sakıncası yok." Bana sarıldı.

Josh'un dudakları kulağıma bastırıyor. S6zleri ayak parmaklarıma kadar sızlatıyor.

"Eve d6nd6ę6nde beni uyandır. Ne demek istediğimi anlıyorsan." Geri çekildi, g6zleri benimkilerde.

Beni 6pt6ę6nde dudaklarındaki biranın tadını alıyorum. Kate ve Josh'un kalabalığın arasından geçerek gidişlerini izliyorum. Bea beni elimden tutuyor. Dans ediyoruz. Kate'in Bea'ya neden bu kadar aşık olduğunu anlamak kolay.

M6ziğin, alkol6n 6zerimde narkotik bir etkisi var. Barmen bu gece votka konusunda c6mert davrandı. "Benimle kaldığın için iyi bir arkadaşsın."

"Her g6n otuz yaşına girmiyorsun."

Kelimelerimde bir yavaşlık var. Başım d6n6yor, coşkulu hissediyorum.

Biraz daha dans ederiz. Kahverengi saçlı adam orada. Benimle dans etmek istiyor. Bea ona kaybolmasını söyledi. Kendimizi ikiye katlayıp gülüyoruz. O kadar çok gülüyorum ki karnım ağrıyor.

Masaya döndüğümüzde, garson daha fazla içki getirdi. Hesap geldi. Biri ödüyor.

Bea ve ben otoparka doğru yürüyoruz. İçtiğimiz onca şeyden sonra ikimiz de araba kullanmamalıyız. Ama gelip bizi alması için Josh'ı arayamam çünkü o zaman çocukları uyandırmak zorunda kalır. Bea Kate'i aramıyor çünkü Kate'in sabah çalışması gerekiyor.

"Şuna bak," diyor Bea, yukarı doğru işaret ederek. Kasabanın sokakları yıldızlar gibi milyonlarca küçük beyaz ışıkla süslenmiş.

Gece havasında bir ısırık var. Bea bana yapıştı.

Asansörle yukarı çıkıyoruz. Yavaş ve gıcırtılı. Köşesinde soda kutuları var. Zemin yapış yapış. Kapılar açılıyor. Dışarı çıkıp Bea'nin arabasını arıyoruz. Orada değil. Gülmeye başladı. "Ne oldu?" diye sordum.

Yanlış kattayız. İsterik derecede komik görünüyor. İkimiz de tekrar kahkahalara boğulduk. Tekrar asansöre biniyoruz ve bu sefer aşağı iniyoruz. Kapılar açılıyor ve Bea'nın arabası orada.

İçeri giriyoruz. Bea arabayı çalıştırdı. Radyoyu açıyor. Şarkı söylüyoruz. Kendimi mutlu ve sarhoş hissediyorum. Bea arabayı garajın rampasından sokağa doğru döndürdü.

Çoğu kazanın bir kişinin evinin beş mil yakınında olduğunu söylerler. Geldiğini hiç görmedim.

KATE

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Önümüzdeki günlerde üç şey olur. Jason'ın izniyle polis tarafından yapılan babalık testi, Jason Tebow'un Grace bebeğin babası olmadığını ortaya koyuyor. Bu haber hem Bea'yi hem de beni şaşkına çevirdi. Anlaşılan tek eşlilik ne Jason'ın ne de Shelby'nin işine geliyordu.

Bir gün sonra Dr. Feingold'un muayenehanesinden bir hemşire arayıp haberi verir: Kan testi sonuçları gelmiştir. "Üzgünüm tatlım," der telefonda, "ama haberler iyi değil. Hamile değilsin." Teşekkürlerimi mırıldanıp telefonu kapatırken üzgün numarası yapıyorum.

Meredith ve Delilah'ı arama çalışmaları devam eder ve sonra durur. Josh'un tabandan gelen çabaları, insanlar umutlarını kaybetmeye başladıkça önce artar sonra azalır. Onlar vazgeçerler. Josh'un, Meredith'in ve Delilah'ın hayatları devam ederken onlarınki devam etmez. Polis bir süre köpekler ve dalgıçlarla arama çalışmalarına destek verir, ormanda ve nehirde Meredith ve Delilah'ı arar. Eyalet polisi olaya dahil olur; kısa süre sonra Meredith ve Delilah ulusal haber olur. Yine de, Bulunamadılar. Hava durumu da yardımcı olmuyor. Güvenli olmayan nehir koşulları ve daha fazla yağmur tehdidi nedeniyle neredeyse her gün arama çalışmaları durduruluyor.

Ve sonra bir sabah, telefonumun ping sesiyle uyandım, grup sohbetinde gelen bir mesaj. Baktığımda, telefonumda bir arabanın arka tarafının fotoğrafı ve üzerinde bir plaka numarasının yakın çekimi vardı.

Uyku yüzünden hâlâ odaklanamıyorum. Neye baktığımı anlamam biraz zaman alıyor. Bunu yaptığımda, fotoğrafın Meredith'in plakasına ait olduğunu görüyorum. Bu Meredith'in arabası.

Yatakta aniden dik oturdum. Bea'ya sesleniyorum ama o yine dışarıda stüdyosunda çalışıyor. Sonraki birkaç saniye içinde grup sohbeti bir hareketlilik telaşına dönüşüyor. Meredith'in arabası grubumuzun bir üyesi tarafından iki kasaba ötedeki bir motelin otoparkında görülmüş. Polise haber verildi.

Bea de mesajı gördü. Beni bulmak için koşarak geldi. Bea ve ben duş almamış ve kafeinsiz bir halde Josh'u motele götürmeye karar verdik. Dedektifle irtibat halindeydi ama evde kalıp haber beklemeyi reddediyordu.

Ona tam olarak bunu yapmasını söylemiş. Anlaşılır bir şekilde sinirli ve kendi başına araba kullanacak durumda değil. Üçümüz Leo'yu yolda bebek bakıcısına bırakıyoruz; Josh onu ön kapıya kadar geçirirken ben de ofisimi arayıp sabahki hastalarımı yeniden planlamalarını istiyorum. Josh, Meredith ve Delilah'nın bana şimdi ihtiyacı var.

Yirmi dakikadan fazla sürmese de yol uzun geliyor. Yol boyunca hiç konuşmadık, her birimiz kendi düşüncelerimizde kaybolduk, en kötüsünü düşündük.

Motel, şehrin şirketleşmemiş bir bölgesinde, iki şeritli bir otoyolun dışında yer alıyor. Etrafında bir avuç endüstriyel bina ve çoğu satılık ve su altında olan açık araziden başka pek bir şey yok. Motele vardığımızda, otoparkta bariz bir polis varlığı vardı. İlk başta Meredith'in arabasını görmüyoruz ama etrafını saran polis çemberi bizi oraya çekiyor.

Araba hâlâ hareket halindeyken Josh kapısını açar. Arabadan atlar ve Meredith'in arabasına doğru koşar. Kapılar, bagaj açık ve Polis içeriye bakıyor.

Meredith ve Delilah'ı bulamıyorum. "Onları görüyor musun?" Bea'ye park yerine bakarak soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor Bea. O da bakıyor ama tek gördüğümüz bir avuç görgü tanığı ve polis.

Boş bir yere çekiyorum. Park yeri geniş değil. Arabayı park ettim ve Bea ile Josh'a doğru ilerledik. Çok uzaklaşmadan polis tarafından durduruluyoruz ve polis memurunun *suç mahalli* dediği yerden otuz metre kadar geride beklemek zorunda kalıyoruz. Sözleri boğazımın aniden kurumasına neden oluyor ve Meredith'in arabasında bir şey bulduklarından emin oluyorum. Bir ceset, daha fazla kan. O bunları söylerken Bea elimi tutuyor ve birlikte olduğumuz yerde sabitlenmiş bir şekilde Josh'un haberlerle dönmesini endişeyle bekliyoruz.

Motelin kendisi biraz ürkütücü. Harap ve küçük, dışarıdan girilen kapıları olan tek katlı bir bina. Otoparkta, bir 1970'lerin neon tabelası Vacancy diye yanıp sönüyor, geceliği sadece elli dolar ya da haftalık iki yüz dolarlık odaların reklamını yapıyor. Müşterilerin çoğunun evsiz olduğunu tahmin ediyorum. Burada yaşıyorlar.

Burası benim tanıdığım Meredith'in gideceği türden bir yer değil. "Ne buldular?" Josh yanımıza geldiğinde Bea soruyor.

"Araba," diyor Josh nefes nefese, "boş. İkisinden de iz yok ama sürücü tarafının her tarafı çamur içinde. Yolcu koltuğunda kan var. Bir memur içeri girdi ve tezgâhtarla konuştu. Ona Meredith'in

Kaybolduğu gün giriş yapmış. Nakit ödemiş. Odayı bir aylığına kiralamış ve günlük hizmetçi hizmetini reddetmiş. Polis odayı arayacak." Orada durur ve ellerini saçlarında gezdirir. Onun

Gözleri yorgun ama adrenalinle dolu. Doğru bakmıyorlar. "Oturup beklemem gerekiyor ama..." Sesi kesiliyor.

O anda Josh'un yüzünde iki şey belirir: umut ve umutsuzluk.

Bea ona uzandı. Üçümüz bir arada, el ele tutuşarak öylece duruyoruz.

Memurlar bir odaya girer ve kapıyı arkalarından kapatırlar. Geri dönmeleri çok uzun sürüyor. Her geçen dakika, endişelerim katlanarak büyüyor. Kıpırdanıyorum. Kıpırdamadan duramıyorum ama Josh'un hatırı için kendimi zorluyorum.

Josh "Sence neden bu kadar uzun sürdü?" gibi sorular soruyor.

Tanrı Bea'yı korusun, Josh'u rahatlatan mantıklı açıklamalar yapıyor, "Onunla konuşmak isteyeceklerdir. Eğer orada olsaydı ona soruları olurdu."

Ama bence eğer Meredith ve Delilah odada olsalardı memurlar hemen geri dönecekti. Ama gelmediler. Barikat bandının arkasından, kapalı motel kapısına umutla bakarken çok fazla zaman geçiyor.

Bizi izlemek için birkaç subay kalıyor. Birbirleriyle telsizle konuşuyorlar ama sesleri boğuk ve kısık; ne dediklerini duyamıyoruz. Ama sonra, biz izlerken, memurlardan ikisi ayrılıyor ve odaya doğru ilerliyor. Göremediğimiz biri tarafından içeri alındılar. Biri kapı kapanır. Odada bir pencere var ama perdeler çekili. Hiçbir şey göremiyoruz.

"Neler oluyor?" Josh sesleniyor ama kimse cevap vermiyor. Geldiğimizden beri seyirci sayısı iki katına çıktı. Otoyoldaki arabalar yavaşladı geçerken pencerelerinden bize bakıyorlar.

Birinci subay odadan çıktığında zorlukla yutkunuyorum. Hava kapalı ama yağmur yok. Bugün, şaşırtıcı bir şekilde, yağmur tehdidi bile yok. Yoğun bulutların ardında bir yerlerde güneş kendini göstermek için savaşıyor ve ilk başta bunun hayırlı olduğunu düşündüm - karanlıkta geçen onca günden sonra güneş ışığı - ama şimdi o kadar emin değilim.

Memur şapkasını elinde tutuyor. Başı öne eğik, park alanını geçip bize doğru ilerliyor. Kadın dedektif üç adım geriden takip ediyor.

Yanımda, Bea elimi sıkıca kavlıyor. Kimse tek kelime etmiyor. Kimse nefes almıyor.

Dedektif geldiğinde Josh'a onunla konuşup konuşamayacağını sorar. Josh hemen kabul eder ve barikat bandının altından geçer. Dedektifi takip ediyor. Kimsenin duyamayacağı kadar uzak bir yere giderler ama herkes görebilir. Orada konuşurlar. Çok uzun sürmez.

Bir düzine seyirci izlerken, Josh park yerinde dizlerinin üzerine düşer. Ağlıyor. His plaintive sobs are audible even from this distance, as he lets out a desperate, elongated, "Noooooooo!" that will stay with me my whole life. Çıplak elleriyle çakıllı otoparka vururken hareketleri vahşileşiyor, kuduruyor, sonra yalvarırcasına gökyüzüne bakıyor, nedenini bilmek istiyor. "Neden?" diye bağırıyor. "NEDEN?"

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Gözlerim kapalı. Bir şarkının nakaratını söylüyorum. Sözlerini bilmiyorum. Gittikçe uyduruyorum. Kulağıma mükemmel geliyorlar. Bea ve ben gülüyoruz, baş döndürücü, coşkulu. O kadar hızlı sürüyoruz ki araba havalanıyor. Uçuyoruz.

Şehir merkezinden ayrıldık. Işıklar artık arkamızda, sokaklar karanlık.

Bea bir şey görmüş olmalı çünkü çarpışmadan bir saniye önce takdir edilemeyecek bir soluk sesi geliyor. Bunu daha sonra duydum, sadece geriye dönüp baktığımda.

Çarpma belirgin, donuk, ağır bir gümbürtü ve sonra sessizlik.

Bu olduğunda, koltuğumda dik bir şekilde sarsıldım. Sersemledim. Gözlerim kocaman oldu. Bea frene basmaya çalıştı. Ama arabanın hızı yüzünden hemen duramadık. Birkaç metre daha ilerledik. Araba zıpladı, çarptığımız şeyin üzerinden geçti. Bea daha sert fren yapıyor. Bu sefer durduk. Emniyet kemerim kilitlendi, beni yerimde sabitledi. Arabayı geri vitesine takıp, geriye doğru gidiyor. Araba yine zıplıyor.

Sessizliğe gömülüyorum. Ön camın ötesindeki karanlık dünyaya bakıyorum, hiçbir şey görmüyorum, sadece yıldızları.

Yanımda, Bea sürekli "Kahretsin, kahretsin, kahretsin" diyor. Tek sorabildiğim, "Neydi o?"

Tilkiler geceleri mahalleyi temizliyor. Çakallar da. Onlardan çok var. Komşular dışarıda kedileri olan insanları sürekli uyarıyor. Küçük köpekler dikkat etmeli.

Bea bana söylemiyor. Sadece "Kahretsin, kahretsin." diyor. Ellerini direksiyona vuruyor.

Arabanın havası değişti. Ölüm sessizliği.

Bea arabadan iner. Hareketleri sert. Robot gibiler. O kapısını açık bırakıyor. Arabanın ön tarafına doğru adım atıyor. Yolcu koltuğunda oturmuş onu izliyorum, hala emniyet kemeriyle yerimde sabitlenmiş durumdayım.

Bea farların ışığında parlıyor. Melek gibi görünüyor.

Kafam güzel. Her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Derinlik algım kapalı. Bağlantım kopmuş gibi hissediyorum ama yine de farkındayım çünkü vızıltının etkisi geçiyor.

Bea ve Kate'in bir kedisi var. Bir şeyleri besliyorlar. Bea asla bilerek bir şeye zarar vermez. Suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyor. Kendini ikiye katlar, elini ağzına götürür ve ağlar. Bu sadece anlık bir şey.

Bea ağlayacak biri değil.

Tekrar ayağa kalkıyor. Gözlerini siler. Arabaya doğru koşar.

Sürücü koltuğuna indiğinde soğukkanlıydı. Bir plan yaptı.

Yaptığı ilk şey kapısını çarparak kapatmak olur. Araba kararır.

Farları kapatıyor. Önümüzdeki sokak da kararıyor. Sokak lambalarımız fener. Kullanışlı olmaktan çok dekoratiftirler.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum. Eğer hayvan ölmüşse, onun için yapabileceğimiz bir şey yok. Hâlâ yaşıyorsa Kate'i arayabiliriz. Kate yardım edebilir.

Bea bana döndü. Kolumu öyle sıkı tutuyor ki canımı yakıyor. Tırnakları içime batıyor. "Bundan kimseye bahsedemezsin. Beni duyuyor musun, Meredith? Bana söz vermelisin. Söz veriyor musun?" diyor.

Çabucak ayıldım, çünkü beni korkutuyordu. İnsanlar her zaman hayvanları ezerler. Bu yüzden bunun için bir kelime var. Roadkill. Duyarsız değilim, ama böyle şeyler olur.

"Kendine gel, Bea." Konuşurken sesim hafif, kayıtsız bir fısıltı. "İnsanlar hayvanlara her zaman vurur. Bir şeyi yok. Hâlâ hayatta mı?"

Kolumu kurtarmaya çalışıyorum. Bea izin vermiyor. Aksine, daha sıkı tutuyor. Ön kolum zonklamaya başladı.

Arabanın içindeki ışık yok denecek kadar az. Ayrıntıları kesin olmasa da şeklini seçebiliyorum.

"Bana söz ver," diyor Bea. Sesi sarsılmamıştı. Ama gözlerinde bir tuhafılık var; tam olarak doğru değiller.

Onun emriyle yapıyorum. "Söz veriyorum, Bea. Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Ona, sokağa kaçan her neyse, o daha bir şey yapamadan kaçtığını söyledim.

tepki verme şansı. Bunun için kendini hırpalayamaz. Bu o şeyin kendi hatası. "On altı yaşımdayken bir rakun sürüsünü ezdim. Yavrulardı," dedim ona. Ehliyetimi yeni almıştım. Gece araba kullanıyordum. Onları hiç görmedim ama suçluluk duygusu aylarca içimi kemirdi. Bu konuda kendimi çok kötü hissettim.

"O lanet bir rakun değildi, Meredith!" Bea çığlık atıyor.

Onu tanıdığım onca zaman boyunca, Bea'nin kendini kaybettiğini hiç görmedim. Bea'nin bu yönünü hiç görmemiştim. O serttir, iradelidir. Ama bu benim tanımadığım bir Bea. Bu tepkisel bir Bea.

Sessizlik arabayı dolduruyor. Bana bakıyor, vahŖi gözlerle, saçları gözlerine düşüyor.

Panikle aldığım nefesleri duyamıyorum ama göğsümün inip kalkışını hissedebiliyorum.

"Bea," diyorum. Bir nefes gibi çıkıyor. "Ne oldu? Neye çarptın?"

Sessizliğı beni korkutuyor. Kolumu bıraktı. Koltuğına geri yaslanıp önüne bakıyor.

Arabadan çıktım. Ön tarafına doğru sendeledim. Ne olduğunu görmeliyim.

Kendimi en kötüsüne hazırlıyorum. Yolda ölmek asla güzel değildir. Kafa kesme

Akla uzuv kaybı geliyor. Burada korkunç bir Ŗey oldu. Bea'yı derinden sarsan bir Ŗey.

Ve sonra, gece vakti gökyüzünün soluk ışıltısında görüyorum. Bu bir hayvan değıl.

DehŖet üzerime çöküyor. Kalbim çarpıyor. Bacaklarım lastik gibi. Avuçlarım terliyor. Önce donup kalıyorum, ağzım açık, terli ellerim çığılığımlı bastırmak için ağzıma bastırıyor.

Bu bir insan - saç uzunluğı ve vücut Ŗekline bakılırsa bir kadın. Sokakta yüzüstü yatıyor, altında zar zor algılanabilen bir siyahlık havuzu yayılıyor. Kolları kale direğı gibi yukarıda. Delilah'ın bebekken uyuduğı Ŗekilde, göğsünün üzerinde, kolları başının üzerinde. Bu kadının uzun saçları onu çevreliyor. Bacakları arabanın altına sıkışmış.

Bea arabadan indi. Yanımda durmaya geldi. "Yansıtııcı giysiler giymeliydi. Lanet bir far. Kaldırımında olmalıydı."

Bacaklarım sonunda pes etti. İsteyerek değıl ama mecburiyetten dizlerimin üzerine çöküyorum. Sokağın çakılları tenime batıyor. Kadına doğru uzanıyorum ama Bea, "Ona dokunma," diyor. Sözleri keskin. Beni ürküttüler.

"Neden?" Omzumun üzerinden Bea'ya bakarak dehŖetle soruyorum. "Ona yardım etmeliyiz, Bea. Yardımımıza ihtiyacı var. Onu burada öylece bırakamayız."

"Tabii ki onu burada bırakmayacağız. Bana yardım edin," diyor ve kadının diğıer tarafına doğru eğiliyor. Bea artık eldiven giyiyor. Arabasında olmalılar, kıştan kalanlar. Benim ellerim çıplak.

Bea, ona ellerimizle dokunmamamız için ellerimi gömlek kollarımın içine gömmemi söylüyor. Nedenini sormayı düşünmüyorum. Sadece yapıyorum.

Onu ters çevirmeye çalışıyoruz. Çok ağır değil. Ama topallıyor, sarkıyor, ölü gibi. İlk başta onu kaldıramıyoruz. Onu sırt üstü çevirmek zorundayız. İçimden bunu yapmamamız gerektiğini düşünüyorum. Yaralı birini asla hareket ettirmemeliyiz. Onu olduğu yerde bırakıp yardım çağırmalıyız. Ama bu düşünce aklımdan hiç çıkmıyor. Öylece kalıyor. nerede olduğunu. Bea'yi dinliyorum. Çoğunlukla şokta olduğumu düşündüğüm için hareketleri yapıyorum. Bu gerçek değil. Ben burada değilim. Kendimi olanlardan soyutladım ve fiziksel olarak bir parçam sokakta diz çöküp kadını sırt üstü çevirse de, geri kalanım dehşet içinde uzaktan izliyor.

Ancak sırt üstü yattığında kadına iyice bakabiliyorum. İçimdeki alkol yükseliyor ve kendimi yakınlarla doğru koşarken buluyorum. çalılar hasta olmak için. Ulumaya başladım. Bir anda Bea karşıma dikildi ve bana görev verdi. "Kapa çeneni Meredith," diye tersledi, her şeyden çok paniklemişti. "Bütün sokağı uyandıracaksın."

Bir elini ağzıma bastırıyor ve çığlıklarımı tutuyor. Nefes almak için onunla mücadele etmem gerekiyor. Bea korkuyor, bunu biliyorum. Panikliyor. Ben de panikliyorum.

Sokaktaki kadın Shelby.

Bea'yı geçtim. Aceleyle arabaya döndüm. Telefonumu bulmak için çantamı karıştırdım. Onu bulur bulmaz Bea yanıma geldi. Elimden kaptı.

"Onu geri ver," dedim.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Kimi arayacaksın?"

Telefonumu almak için onunla boğuşuyorum ama Bea benden daha büyük ve güçlü.

O kazandı.

"Onu tanıyorum Bea," diyorum ve açıklıyorum. Bea'nın yüzü düştü ama bu onun için hiçbir şeyi değiştirmede. "911'i aramalıyız," diye ısrar ediyorum. "Bir ambulans çağırmalıyız. Yardıma ihtiyacı var."

Bea, "*Sarhoşuz*," diye azarlar, "ve o öldü, Meredith. O *öldü*. Nabzını kontrol ettim, nabız yok. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Biri bunu öğrenirse hapse girerim."

"Peki ne yapmak istiyorsun?" diye sordum. "*Öylece gitmek* mi istiyorsun?"

Shelby'yi başkasının bulması için yolun ortasında bırakmak akıl almaz bir şey.

Bea başını sallıyor. "Tabii ki hayır Meredith," diyor, "onu burada öylece bırakamayız," ve ilk başta rahatlıyorum. İlk başta Bea'nın onu öldürmeyi planladığını düşündüm.

doğru şey. Ama sonra "Ondan kurtulmamız lazım" dedi ve kalbim durdu.

"Ne demek istiyorsun?" Şaşkınlıkla sordum.

"Onu gözlerden uzak, bir süre bulunamayacağı bir yere götürmeliyiz."

"Hayır," diyorum, başım çılgınca ileri geri sallanıyor. "Hayır, Bea. Bunu neden yapalım ki? Sen aklını kaçırmışsın."

"Beni dinle," diyor Bea, sesi kontrollü. Başımı elleriyle kavriyor, beni ona bakmaya zorluyor. "Sadece beni dinle. Üzgün olduğumu biliyorum. Bunu anlıyorum Meredith. Ben de üzgünüm. Ama bunu bir dakika düşün. Dur ve *düşün*. Bu kadın öldü. Onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Eğer yaşıyor olsaydı, Meredith, bir ambulans çağırırdım. Onu acil servise kendim götürürdüm. Ama o öldü. *Öldü* amina koyayım. Şu an yapacağımız hiçbir şey bunu değiştiremez. Ama teslim olursak, sıçtık demektir. *Ben sıçtım*. Onu kurtaramayız ama kendimizi kurtarabiliriz."

"O zaman onu burada bırakalım," diyorum kararlı bir şekilde. "Onu burada bırakacağız ve polise isimsiz bir ihbarda bulunacağız."

Eğer alternatif cesedini saklamaksa, onu burada bırakmak daha iyi. "Bunu yapamayız," diyor Bea.

"Neden? Ne fark eder ki?"

Bea'nın tepkisi düşünceli ve hızlı. Benden iki adım önde.

"Çünkü onu burada bırakırsak, polis bu gece olmasa bile en geç sabaha kadar bir vur-kaç sürücüsünü arıyor olacak. Eğer ondan kurtulursak, Kayıp bir kişiyi arıyorlar. Bu farklı bir şey. Bunu görmüyor musun? Meredith mi? Tek bildiğimiz vücudunda lastik izleri, kıyafetlerinde boya olduğu. Onu bana bağlayan kanıtlar. Başka seçeneğimiz yok." diyor. "Bunun zor olduğunu biliyorum. Ama ondan kurtulmak zorundayız."

Başımı çılgınca sallıyorum. Gözyaşları geliyor. Duyulmuyorlar, gözlerimden akıyorlar. "Yapamam. Bunun bir parçası olamam," diye söyleniyorum. Arkamı dönüyorum. Elimi kapının koluna koyuyorum. Gitmeyi düşünüyorum. Nereye gidecektim? Ne yapardım?

Bea gitmeden önce beni yakaladı. Omuz silkmeye çalıştım ama yapamadım. Ona geri dönüyorum. "Kes şunu, Bea," diyorum. "Bırak beni gideyim. Bunun bir parçası olmayacağım. Bunu vicdanıma yükleyemem. Polisi aramalıyız. Teslim olmalısın."

"Kendine gel," diyor bana sert bir tokat atarken. Şok olmuş bir halde sessizliğe gömülüyorum. Yanağım acıyor. Hıçkırıklara boğulurken elim ona gidiyor. "Anlamadın mı?"

Henüz çıkmadı mı?" diye soruyor. Sesini sessiz tutacak kadar aklı başında. "Sen masum bir seyirci değilsin," diyor. "Sen zaten bunun bir parçasısın. Sence Josh bir kadını arabayla ezdiğimizi bilse ne derdi?

Sokakta mı? Kocanın senin için aynı şeyi düşüneceğini mi sanıyorsun?"

Utanç ve korku üzerime çöktü. Josh bilseydi ne yapardı? Shelby'ye çarpmak bir kazaydı. Ama Bea bu kadar sarhoşken onunla arabaya bindiğim için beni yargılar mıydı?

"Bilmiyorum," diyorum çılgınca, başımı sallayarak. "Ne yapacağını bilmiyorum."

"Arabadan çık, Meredith. Hemen. Onu tek başıma taşıyamam."

Çok kararlı. Artık eşit şartlarda değiliz. Şimdi kontrol Bea'da.

Arabadan çıkacağız. Cesede geri dönüyoruz. Shelby sırtındayken, onu taşımak daha kolay. Bea kollarını Shelby'nin koltuk altlarından geçirip üst kısmını kaldırıyor. Ben ayaklarından tutmadan önce onu arabanın altından çıkarması gerekiyor. O sırada ben hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, vücudum kasılıyor. Bea bana sessiz olmamı, daha hızlı yürümemi söylüyor. Birinin gelmesi an meselesi.

Hareketleri yapıyorum. Bana söyleneni yapıyorum. Bu olmuyor, diyorum kendime. Bu gerçek değil. Uyanmak için kendimi bekliyorum. Bunların hepsi sadece bir rüya, korkunç bir kabus.

Ben hiç uyanmam.

Shelby'yi arabanın arka tarafına çektik. Bir bez bebek kadar gevşekti. Kafasında betona düştüğü yerde bir iz var. Şişmiş. Kanıyor. Ağzından kan geliyor. Ölümüne neden olan her neyse, deri derinliğinden çok daha kötü. Kafa travması. Organ yetmezliği. İç kanama.

Bea bagajı açabilmek için onu tek eline aldı. Garip ve hantalca. Shelby'nin kafası geriye doğru sarkar, neredeyse kopar. Bea bagajı açtığında, önemsiz bir ışık çıkar. Ama bu karanlık sokakta Güneş ol. Bea paniğe kapılır. "Acele et," der ve Shelby'nin yarısını neredeyse bagaja, akü kablolarının ve bir kutu kedi kumunun yanına fırlatır.

Shelby'nin kafası bagajın iç kısmına çarptığında donuk bir gümbürtü duyuldu. Bu beni hasta ediyor. Ben aynısını yapmayacağım. Dikkatle, şefkatle Shelby'nin alt yarısını içeri yatırıyorum ve rahat etmesi için onu yeniden düzenliyorum.

Bea bundan hoşlanmadı. "Acele et, Meredith. Onu içeri koy."

Gözleri sokağı değerlendiriyor. Evler var. Çoğu karanlık. Herkes uyumaya gitmiş. Hâlâ aydınlık olan birkaç evin pencereleri boş. Kimse izlemiyor.

Bagajdan geri çekiliyorum. Bea bagajı kapatırken, Shelby'nin inlediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Kanım dondu. Sadece Bea nabzını hissetti. Ben hiç kontrol etmedim.

"O da neydi?" Panikle sordum. "Tekrar aç," diyorum ama Bea sadece bana bakıyor.

"Gitme zamanı, Meredith." Uzaklaşmaya başladı.

"Bir ses çıkardı. Onu duydum," diye ısrar ediyorum. "Görmek zorundayız." Ya hâlâ hayattaysa?

Ya Bea yanılıyorsa?

Bea, "Ben bir şey duymadım." diyor.

"Lütfen, Bea," diye yalvarıyorum. "Lütfen aç da kontrol edebileyim."

"Bin şu lanet arabaya," diyor, sürücü tarafına doğru yürüyüp biniyor. Ben de onu takip ediyorum, çünkü Bea bana gideceğimiz yere vardığımızda onun hâlâ hayatta olup olmadığını görebileceğimi söylüyor. Arabayı çalıştırıyor.

Dönmüyor

farlar açık.

"Eğer yaşıyorsa, onu hastaneye götürürüz," diyorum. "Bana söz ver, Bea. Eğer yaşıyorsa onu hastaneye götürebileceğimize söz ver."

"O hayatta değil."

"Onu duydum. Bir ses çıkardı." "Bir şeyler duyuyorsun."

Bea geri çekiliyor. Nereye gittiğimizi ya da oraya varmamızın ne kadar süreceğini bilmiyorum. Shelby yaşıyorsa, bagajda bir süre yetecek kadar oksijen olması için dua ediyorum.

Peki egzoz borusu bagaja bu kadar yakınken ne olacak? Karbondioksit içeri giriyor mu?

İç kanaması varsa, kan kaybından ölmesi ne kadar sürer? Bir blok gittikten sonra Bea farları yaktı.

Bea bir süre sonra, "Eğer bir ses duyduysan," dedi, "çünkü bedenler öldüklerinde ses çıkarırlar."

Bea gözlerini yoldan ayırmıyor. Bana bakmıyor.

Yağmur iri taneler halinde yağmaya başlar. Ön cama sıcıyor. Hava durumu spikerleri haklıysa, bu gelecek birçok yağmurun ilki olacak.

"Sadece kontrol edemez miyiz?" Evden birkaç mil uzakta sordum. Hastane yakınlarda. Eğer kontrol edersek ve yaşıyorsa, onu oraya götürebiliriz.

"Kapa çeneni, Meredith. Lütfen kapa şu lanet çeneni!" Bea tersledi.

Sessizliğe gömüldüm. Bagajdaki Shelby'yi düşünüyorum. Yaptıklarımızı düşünüyorum. Jason'ı ve evdeki bebeğini düşünüyorum. Josh'u düşünüyorum, evde, yatağımızda, gelmemi bekliyor.

Kilometrelerce süreriz. Kasabanın içinden geçip devam ediyoruz. Yol ormana dönüyor. Bir orman koruma alanının dış kenarlarında, nehrin taşkın yatağını kesiyor. Evler kayboluyor. Yol daralıyor, çakıllaşiyor. Ağaçlar etrafımızda sıralanıyor, arabanın kaportasını tırmalıyor.

Bea arabayı orada durdurdu, terk edilmiş çakıllı yolun ortasında. Arabadan indik. "Bunu yapamayız. Bunu yapmak istemiyorum, Bea."

"Hapse girmeyeceğim" diyor. Bu konuda çok kararlı. Bea'nın bu yönünü hiç görmemiştim. Bu kadının kim olduğunu bilmiyorum, ama öfke ve kontrol olarak kendini gösterse bile, bu kadının da benim kadar korktuğunu biliyorum. Bea iyi bir insan. O bir psikopat değil. Ama köşeye sıkışmış durumda, bir çıkış yolu arıyorlar. İşte o yol bu.

Bagajı açtı. Shelby'yi ölü mü yoksa diri mi bulacağımızı bilmediğim için kendimi hazırlıyorum.

Shelby öldü. Nabızı atmıyor. Ölüm katılığının ilk aşamaları görülmeye başlandı bile. Yüzü korkunç bir şekilde sabitlenmiş. Derisinin rengi değişmiş.

Ama onu bagaja koyduğumuzdan beri pozisyon değiştirdi. Bu beni rahatsız ediyor.

Hayatta mıydı ve umutsuzca dışarı çıkmaya çalışarak bagajın içinde kasıtlı olarak mı hareket ediyordu?

Yoksa ölmüştü de kinetik enerji mi onu hareket ettirdi? Bunu düşünmeden, kafama takmadan duramıyorum.

Ama suçluluk duygumu yatıştırmak dışında, bunun bir önemi yok. Shelby öldü.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Kazanın ne kadar önce olduğunu ya da ne kadar süredir araba kullandığımızı bilmiyorum.

Yağmur sürekli yağıyor. Shelby'yi ormanın derinliklerine taşırken, ayağı kaydı. Ayak bilekleri, ıslak ellerimde, sardalya gibi. Tutunmak çok zor. Zemin yumuşak ve ıslak. Ağaç köklerine takılıyoruz. Çamura batıyoruz.

Burada sessiz olmak konusunda endişelenmemize gerek yok.

Birkaç yüz metre ilerleyip ağaçların arasına giriyoruz. Uzaktan nehrin akışını duyuyorum. Çok hızlı akıyor. İlk düşüncem Bea'nın Shelby'nin cesedini nehre atacağı.

Ama sonra nehre varmadan durur. Shelby'nin yarısını yere bırakıyor. Hiç nazik değil.

Bea eldivenli elleriyle yumuşamış toprağı kazmaya başlar. "Orada öylece durup seyredecek misin?" diye soruyor. Shelby'nin bacaklarını yavaşça yere indiriyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerim hâlâ gömleğimin kollarıyla örtülüyken toprağı oymaya başlıyorum. Shelby'nin bedeni yanımda uzanmış, beni izliyor. Hareketlerim tepkisel, bilinçsiz. Hareketleri yapıyorum, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Buradan ayrılamam. Anahtarlar Bea'de. Kararları o veriyor. Kazarken ağlıyorum. Bir dakika boyunca tüm vücudum kabardı. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum ama duygularımın üstesinden gelemiyorum. Şok, dehşet, suçluluk, korku.

Shelby'nin cesedi için yeterince büyük bir çukur kazmak sonsuza kadar sürer. En iyi ihtimalle özensiz. Yeterince derin ya da geniş değil. Küreğimiz yok. Ama

Bea bir ara sandığında bir buz kazıyıcı buluyor ve sırayla onu kullanıyoruz. Ağaç dalları buluyoruz ve onları da kiri kazımak için kullanıyoruz.

Onu gömmeden önce Bea kıyafetlerini çıkardı. Gömleğini vahşice başından yırttı. Pantolonunu indiriyor. İç çamaşırını dizlerinin etrafında bırakıyor.

Çıplak, Shelby hala bebek kilosu taşıyor. Fazlalıklarını kaybetmemiş. Onu çok endişelendiren kilolar. Göğüsleri kocaman, sarkık. Bea'nın kollarından çektiği sutyenden düşüyorlar.

Bea'yi Shelby'nin ayakkabılarını alırken izliyorum. Çıplak bulunmanın utancını ve rezilliğini düşünüyorum. Son bir rezalet. Başka tarafa bakıyorum. İzleyemiyorum.

"Neden, Bea?" Ben soruyorum.

"Eğer kadın çıplaksa, burada cinsel bir şey olmuş demektir. Polis bir erkek aramaya başlayacaktır."

Onu çukura sürükleyeceğiz. Ortaya çıkardığımız toprak ve çamuru onu örtmek için kullanıyoruz. Ormanı tararız, ne bulursak toplarız. Yapraklar ve sopalar bulabiliyoruz. Bunları çamurun üzerine seriyoruz. Shelby'nin vücudu topraktan bir çıkıntı olarak görünüyor. Ama hafif. Şansımız varsa, kimse onu burada bulamaz.

Eve dönerken bir ara yağmur durdu.

Bea evlerimize çok az kala durup sokağın kenarına çekiliyor. "Ne yapıyoruz biz?" diye sordum.

Bea motoru kapatır. Sadece "Beni takip edin." diyor. Arabadan indik ve kaldırımında ilerlemeye başladık. İkimiz de kirliyiz, çamura bulanmışız. Bu

Giysilerimde, ellerimde, ayakkabılarımda. Saçımda.

Bea çamaşır suyum olup olmadığını sordu. Olduğunu söyledim. Yağmur Shelby'nin kanını sokaktan temizlemişti. Artık görünmüyordu. Kimse orada olduğunu bilmeyecek.

Ama Bea'nın bagajında hala kan izleri var. Bunun temizlenmesi gerekiyor. "Nerede?" diye soruyor, hızlı adımlarla yürürken. Bacakları benimkilerden daha uzun. O

beni beklemiyor. Yetişmek için koşmam gerekiyor.

"Garajda," diyorum. Josh ve ben tüm temizlik malzemelerini orada tutuyoruz, böylece Wyatt ve çocuklar kazara içine giremiyorlar.

Evime geldik. Gecenin bu saatinde evin önünde durmak gerçeküstü. Kendi bahçemi tanıyamıyorum. "Git getir," dedi, çamaşır suyu hakkında. "Ben burada bekleyeceğim." Bahçede duruyor. Bahçe ağaçlık. Mahalle yüzlerce yıllık. Bazı ağaçlar evlerden önce buradaymış. Koruma sağlıyorlar. Kimse bizi göremez, diye düşünüyoruz.

Evim karanlık. Verandanın ışıkları kapalı. Josh onları benim için açmayı unutmuş olmalı. Sık sık unuttur. Gecenin bir yarısı olmalı. Josh uyanırsa endişelenir. Ama Josh çok derin uyur. Uyanma ihtimali çok düşük. Çocuklardan birinin uyanıp beni aramaya gelmesi çok daha olası.

Jason'ı merak ediyorum. Josh gibi mışıl mışıl uyuyor mu, yoksa uyanık, endişeli, Shelby'nin koşudan neden dönmediğini merak ediyor mu?

Garaja giriyorum. Işıkları kapalı bırakıyorum. Ezbere hareket ediyorum. Çamaşır suyunu bulup Bea'ya dönüyorum. Dışarısoğuktu. Ancak şimdi, adrenalin yavaşladıkça fark ediyorum. Titremeye başladım. Başta hafifti ama sonra ciddi bir hal aldı. Vücudum sarsılıyor.

Bea elimden çamaşır suyunu aldı. "Bundan sonrasını ben hallederim," dedi. "Git bir duş al ve yat. Ve unutma, kimseye tek kelime etme, duydun mu? Tek bir kelime bile."

Bea'ya temizlikte yardım etmeyi teklif ettim.

Yardıımı istemiyor. Gitmeden önce beni cırılçıplak soydu.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Sadece yap," diyor.

Kendi bahçemde durup iç çamaşıırıma ve sütyenime kadar soyunuyorum. Kendimden utanamayacak kadar yıkılmış durumdayım. Bea kıyafetlerimi benden aldı. "Bunlarla ne yapıyorsun?" diye sordum. Çamura ve kana bulanmışlar.

"Onlardan kurtulmak zorundayım. Onlar kanıt," diyor ve sonra, "Evine git, Meredith. Evine, kocanın ve çocuklarının yanına git. Her şeyi unut.

Bu gece ne oldu?"

Benden uzaklaşmaya başladı. Kolunu tuttum. "Ya yapamazsam?" Bu geceyi asla unutamayacağımı bilerek soruyorum.

"İhtiyacın var," diyor beni omuz silkip giderken.

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Hipnoza gitmiyorum. Okula gidiyorum çünkü babam beni zorluyor. Çok fazla gün kaçırdığım için geride kalmaya başladığımdan endişeleniyor.

Okul günleri gibi berbat bir gündü. Eve geldiğimde, sen ve babam mutfaktaydınız. İçeri girdim ve babama üzgün olduğunu söylediğini duydum. Asıldım.

arkada, kapının yanında, seni izliyor, ne için üzgün olduğunu merak ediyor. Çok küçük görünüyorsun. Ellerine bakıyorsun, kopardığın ve ısırığın tırnaklarını karıştırıyorsun.

Baban sana kendi kıyafetlerini aldı, Doğru değil. Bugünlerde kızlar böyle kıyafetler giymiyor çünkü babam gençler için olan bölümden değil, küçük kızlar bölümünden alışveriş yapmak zorunda kaldı. Burada bir Tişörtünde panda ayısı var. Kulaklarında gökkuşağı var. Piper Hanaka gibi bir kız bunu giyse ölmezdi.

"Özür dilerim efendim," diyorsunuz tekrar.

Baban sana der ki, "Üzülecek bir şey yok. Bilmiyordun. Nasıl bilebilirdin ki?"

Babamın sesinde bir titreme var. Ezbere biliyorum. Su işlerinin başlamaması için vanayı kapalı tutmayı zar zor başarıyor. Ben izlerken, babam kollarını sana sarılacakmış gibi uzatıyor. Sen geri çekiliyorsun,

Tezgaha çarpıyor. Babam anladı. Kollarını indiriyor, senin kızından çok bir travma kurbanı olduğunu biliyor. Asla eskiden tanıdığı kız olamayabilirsin.

Sen eve geldiğinden beri babam işe dönmedi. FMLA denen bir izinde. Maaş almıyor ama bu önemli değil çünkü paramız var. Babam tam bir işkolik. Sen ve annem gittikten sonra, evde benimle olmaktansa işte olmayı tercih etti. Hiç tatile gitmedik ya da eğlenceli bir şey yapmadık. Güzel şeyleri hak etmediğini düşünüyor. Komşularının yeni aldığı Mercedes-Benz'in aynısını rahatlıkla alabilecekken, arabası on iki yaşında ve yüz bin kilometre yapmış bir Passat.

"Bu senin hatan değil," diyor babam.

Ön kapıyı kapatıyorum ve sırt çantamı senin duyabileceğin kadar yüksek bir sesle bırakıyorum.

evde olduğumu biliyor. Mutfağa gidiyorum. "Nasıl geçti?" Ben sorarım.
Kendime yardım ediyorum

bir elma alıp dişlerimi geçireceğim. Sen ve babam sessizsiniz. "Hipnoz," diyorum bir ağız dolusu elmayla, çünkü kimse bana cevap vermiyor.

"Nasıl geçti?"

"Güzel," diyor babam, yemek yapmakla meşgul. Buzdolabından kıymayı, dolaptan tavayı alıyor. Tavayı hafifçe yere bırakıyor, sizin iyiliğiniz için gürültüyü minimumda tutmaya dikkat ediyor. "Çok bilgilendiriciydi. Çok şey öğrendik. Bunu yaptığımıza memnunuz."

Lafi dolandırmaktan bahsediyoruz.

Babamdan sana bakıyorum. Omuzların yuvarlanmış, başın öne eğik duruyorsun. Elmamdan bir ısırık daha alıyorum. Bu seferki sorum daha az açık uçlu. "Ne öğrendin?"

Başlarda sessizdi. Herkes bana söylemek istemedi. Bekledim ve sonunda, bunu yapan sen oldun.

"Gus gerçek değil," diyorsun. Ayaklarınızı sürüyorsunuz, saçlarınız gözlerinize düşecek şekilde onlara bakıyorsunuz.

Çenem yere çarptı. "Ne demek o gerçek değil?"

Bunu söylerken yüzün kızarıyor. "Gus rol yapıyor. Onu ben uydurdum."

Bu beni sinirlendiriyor. Babamın senin için yaptığı onca şeyden sonra, gidip böyle aptalca bir şey yapıyorsun. Babamı ve polisleri var olmayan bir çocuk için kızdırdın.

"Bunu neden yapasın ki?" diye sordum. "İsteyerek yapmadım."

"Ne demek istemedim?" Kızgınlım çünkü bir insan gidip kazara başka birini icat etmez. Bunu ilgi çekmek için yaptın. Bir tepki için.

"Rahat bırak Leo," diyor babam. Sesi sertti. Bana kaşlarını çatıyor.

Ama ben peşini bırakmayacağım. "O bir yalancı, baba."

Yüzünü buruşturuyorsun. Babam da öyle. Ben de sana vurabilirdim. "Kardeşine lakap takma."

"Ama öyle," diyorum.

"Değil."

"O zaman ne, bir şizo mu?"

Daha iyi düşünemedimden ağzımdan çıktı. Pislik gibi davranmak istemiyorum. Sadece öyleyim. Ama kızgınlım. Çünkü seninle yakınlaştığımızı sanmıştım. Bana açıldığını düşünmüştüm. Meğer yanılmışım.

Babam tahta kaşığı tezgaha vuruyor. Ses çok yüksekti. "Kahretsin, Leo! Kapa çeneni. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Hayatım boyunca babam bana hiç çenemi kapatmamı söylemedi.
Gürültü yüzünden korkuyorsun. Titriyorsun. Ağlamaya başlıyorsun. Ya da belki bu da numara.

Belki de bunu bizi kandırmak için uyduruyorsun.

Baban seni bir sandalyeye oturtuyor. Sana içecek bir şeyler getiriyor.
Psikiyatristin sana yazdığı haplardan bir tane alır.

Yalan söyleseydim, babam internetimi bir aylığına alırdı. Yalan söylersen seni bebek yapar.

Sen altına sıçmayı bitirdikten sonra, babam kıymasına geri döner.
Orada durup her şeyi izledim ve sonra ayrıldım.

Kimse günümü sormuyor.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Ertesi sabah ağrım var. Bütün vücudum ağrıyor. Josh'un dudaklarının dudaklarımı okşamasıyla uyandım. Gözlerim açıldı ve işte orada, üzerimde asılı duruyordu. "Sen

Eve döndüğünde beni uyandırman gerekiyordu," diye dalga geçiyor.

"Randevumuz vardı."

"Özür dilerim," diyorum. Tükürüğüm yoğun, ağzım pamuk gibi. Yutkunmak çok zor.

"Sakın bana unuttuğunu söyleme." "Bunu telafi edeceğim."

Yataktan çıkmakta zorlanıyorum. Zaman alıyor. Oda dönüyor. Başım ağrıyor, ensemden yukarı doğru çıkan bir baş ağrısı.

Beni izleyen Josh gülüyor. "Görünüşe göre Bea ile biz gittikten sonra eğlenmişsiniz."

Yanaklarım alev alev yanıyor. Josh bunun yarısını bile bilmiyor. Tek bildiği o ve Kate gittikten sonra Bea ve benim barda kalıp bir içki daha içtiğimiz. Akşamdan kalma olduğumu düşünüyor.

"Eve ne zaman geldin? Bir süre ayakta kalmaya çalıştım," diyor ve ben de ona bilmediğimi, zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımızı söylüyorum.

"Bea gitmek istemedi," diyorum.

Dün geceye geri dönmek, Bea ile kalmak yerine Josh'la eve gitmek için neler vermezdim.

Kendimi yataktan itiyorum. Josh bana baktığında farklı, değişmiş görünmeliyim diye düşünüyorum. Dün gece kendimi içeri bıraktıktan sonra birinci kattaki banyomuzda duş aldım. Onu ya da çocukları uyandırma riskini göze alamazdım. Saçlarım hala ıslak bir şekilde yatağa girdim. Bu sadece dört ya da beş saat önceydi. Eğer yeterince yakından bakarsa, hala ıslak olduğunu görecektir.

"Kahve ister misin?" Josh aynanın karşısında durmuş kravatını düzeltirken soruyor. Evet diyorum, ama hiçbir şeyi tutabileceğimden emin değilim. "Bana bir dakika ver. Yeni bir demlik hazırlayayım."

Ayağa kalkar kalkmaz Josh'un yanından geçip tuvalete doğru koşmam gerekiyor. Önünde dizlerimin üzerine çöküp nemli ellerimle oturağı kavırıyorum. Dün gece içtiğim üç ya da dört kadeh beni hasta etmeye yetmedi. Bu ne ondan sonra gelenler içimi mahvediyor.

"Vay canına," diyor Josh arkamdan yaklaşarak. Banyo kapısında duruyor ve ben ağzımdaki kusmuğu elimin tersiyle silerken gururla sırtıyor. "Harika bir doğum günü kutlamasıydı. Bea'ya iyi vakit geçirttiğin kesin. Sana sahip olduğun için çok şanslı."

Parti hayatı olarak bilinmem. Konu dışarıda geçirilen geceler olduğunda daha çok ıslak bir battaniyeyim. Genellikle eve gitmek isteyen ilk kişi ben olurum. Bu benim için alışılmadık bir durum. Josh akşamdan kalma olmam fikrinden zevk alıyor.

Çünkü sık sık olmaz.

Makyaj masasından bir el bezi aldı. Soğuk suyla ıslatıp bana uzatıyor. Bezi elime aldığımda, dün gece ovalamama rağmen tırnaklarımın altında hâlâ çamur olduğunu görüyorum.

Ellerimi Josh'tan saklıyorum. Belirgin kalbim atıyor.

O günün ilerleyen saatlerinde haber yayılmaya başlar. Facebook'ta başlar. Bir rica olarak başlar. Shelby ve ben Facebook arkadaşız, tıpkı birçok müşterimle Facebook arkadaşı olduğum gibi. Shelby başka bir arkadaşının gönderisinde etiketlendi. O arkadaş onu arıyordu.

O akşam Shelby yerel haberlere çıkar.

Josh ve ben birlikte izliyoruz. Çocuklar yataklarında; saat 10 haberleri. Haber başladığında donup kalıyorum, sunucu kadın Shelby hakkında konuşurken nefes almaya bile cesaret edemiyorum. Josh'a onu tanıdığımı söylemeliyim. Josh'a onun bir müşteri olduğunu söylemeliyim.

Ama çekiniyorum. Tereddüt ediyorum çünkü hiçbir zaman iyi bir oyuncu olmadım. Tepkimin gerçekçi olmayacağından ve beni ele vereceğinden endişeleniyorum.

Ve sonra, hemen yapmadığım için, ona daha sonra söyleyemem. Çünkü ona neden daha önce söylemediğimi bilmek isteyecektir. Marty'ye olanla aynı şey. Günler geçtikçe, ona malpraktis davası ya da Dr. Feingold ya da herhangi biri, çünkü hepsi çok tehlikeli ve sahtekârca görünecektir.

Polisin gelip Shelby'yi tanıyıp tanımadığımı sorması ve benim yalan söyleyip söylememeye karar vermem üzerine kara kara düşünüyorum. Eğer yalan söylersem, bundan asla kurtulamam. Ama doğruyu söylersem, bu Josh'un kulağına gidebilir ve o da ihmalden kaynaklanan yalanı keşfedebilir. Bu bir çıkmaz. Kazanamam.

Ertesi gün Bea eve geldi. Geldiğinde yalnızdım.

"Birlikte görülmeli miyiz?" Kapalı kapılar ardında olduğumuzda soruyorum. "Bunun ne önemi var Meredith?" diye soruyor.

"Yaptığımız şey yüzünden," diye tıslıyorum nefesimin altında.

"Neydi o?" diye soruyor. "Bara gidip iyi vakit geçirmek mi?" Şüphe çekmemek için normal davranmam gerektiğini söyledi.

Geri çekiliyorum, alınıyorum. "Normal davranıyorum," diyorum, ama davranmıyorum. Normalden çok uzaktayım.

Bea bir müşterim kaybolursa ne yapacağımı soruyor. "Bilmiyorum," diyorum içimdeki ani ağlama isteğini kontrol ederek. Bea, önümde, vurdumduymaz ve uzun boylu. Evimin fuayesinde üzerime abanıyor. Yanında şemsiye getirmemişti ve bu yüzden ıslanmıştı. Girişteki halımın üzerine damlıyor. "Daha önce hiç olmamıştı."

"Aptal olma," diyor, soğukkanlılıkla. Yüzüme bir tokat gibi indi. "*Teorik olarak*, Meredith, sen ne yapardın?"

Sertçe yutkunuyorum. "Kocasını arardım. Başsağlığı dilerim. Yapabileceğim bir şey var mı diye bakardım."

"O zaman yap," diye emrediyor. "Bugün yap."

Geldiği gibi gidiyor. Gidişini izlemek, gerçekten gittiğinden emin olmak için ön pencereye doğru yürüyorum.

Dışarıda dünya kömür grisi. Sisli. Sadece sokağın diğer tarafını görebiliyorum. Ötesindeki dünya bulutların içinde kayboluyor.

* * *

Önümüzdeki günlerde polis mahallemize kışın yağan kar gibi inecek. Uzaktan izliyorum. Kimse evimize gelip soru sormuyor, yine de böyle bir şey olduğunda ne yapacağımı düşünüyorum.

Öğrendiklerimizi kulaktan kulağa ve haberlerden öğreniyoruz.

Josh bu konuda çok öfkeli. "Yetişkin bir kadın nasıl olur da kayboldu mu?" diye soruyor. Evin içinde volta atıyor. Ona bunu yapana bulana kadar hava karardıktan sonra hiçbir şey için dışarı çıkmamı istemediğini söylüyor.

"Beni doğumlarıma götürüp getirecek misin?" Meydan okuyorum. "Gecenin bir yarısı çocukları uyandırıp gelmelerini mi sağlayacaksın?"

Enine boyuna düşünüyor. Buna cevabı, "Taksiye bineceksin. Şoför seni bırakıp hastane kapısından alabilir."

"Saçmalıyorsun," diyorum sesimdeki titremeyi kontrol etmeye çalışarak. "Kocası hakkında ne söylediklerini duyuyorsun, değil mi? Onu nasıl öldürdü? Sanırım güvendedim, tabii beni öldürme planınız yoksa," diyerek odadan kaçıyorum. Olmam gerekenden daha aykırıyım.

Suçluluk duygusu beni mahvediyor. Sadece Shelby'nin ölümü değil, Jason'ın da suçu üstlenebileceği düşüncesi.

"Kızdın mı?" Josh daha sonra beni banyoda yatmaya hazırlanırken bulduğunda soruyor. "Seni üzdüm mü?" Arkamdan yaklaştı. Sırtımın alt kısmına şefkatli bir el koydu. Arkamdan beni sarıyor, böylece kolları göbeğimi çevreliyor. Ellerini düğümlüyor. Çenesini omzuma indiriyor. "Sensiz yaşayamam." diyor.

Yaptıklarımın sonra Josh'ı hak etmiyorum. Josh iyi bir adam.

Kendimi onun elinden kurtarmadan önce sadece birkaç saniye dayanabiliyorum. "Sorun ne Meredith?" diye soruyor.

"Yok bir şey," diye tersliyorum onu.

"Ben iyiyim." "İyi görünüyorsun."

"Ben iyiyim."

Kendimi internette bir şeyler ararken buluyorum. Bir otomobil-ped kazasında tam olarak nasıl ölünür? Genellikle kafa travması suçlanır. Organ hasarı, iç kanama, ana arterlerde hasar da öyle. Bilginin tavşan deliğine çekiliyorum. Shelby'ye çarptığımızda, çarpma kuvveti ve Newton'un hareket yasaları nedeniyle vücudunun arabanın kaputundan sekmesi gerekirdi. Arabanın önüne devrilmemeliydi.

Bu da beni dik durmadığına inandırıyor. Yere çökmüş, ayakkabı bağlamak gibi zararsız bir şey yapıyordu. Kim ayakkabı bağlarken öldürülebileceğini düşünür ki?

Araştırdığım başka bir şey: Cesetler öldükten sonra ses çıkarır mı?

Cevap evet. Bir ceset öldükten sonra hareket ettirildiğinde, içinde kalan hava

nefes borusu kaçabilir. Sonuç bir inilti veya sızlanmadır.

Bunu kafama takıyorum. Shelby'yi Bea'nın arabasının bagajına yatırdığımızda duyduğum sesi tekrar hatırlamaya çalışıyorum. Soluk borusunun içindekiler mi gidiyordu? Yoksa hâlâ hayatta mıydı?

Shelby arabanın kaputundan sekip önüne mi düştü? Yoksa domino taşı gibi devrildi mi?

Fark etmez. Her iki şekilde de, o hala ölü.

Yağmur bir türlü dinmiyor. Shelby'nin soğuk ve çıplak, yağmurda yatan, titreyen, iliklerine kadar ıslanmış görüntüleri bana eziyet ediyor. Dayanamıyorum.

o.

Bir sabah dolabımın önünde durmuş giyecek bir şeyler arıyordum. Benim Zihnim bir şey seçmem için bana bağılıyor. *Sadece bir şey seç.* Kararsızlık beni felç ediyor. Her gün böyle. Ama bu sadece kıyafetlerle ilgili değil. Her gün verdiğim milyonlarca önemsiz gibi görünen kararların her biri.

Çocuklar ayaklarımın dibinde, tartışıyorlar. Tepki verecek enerjim yok.

Onların

Dolabım olan sonsuz uçuruma bakarken sanki ben suyun altındaymışım da onlar yukarıdaymış gibi sesler boğuk geliyor. Her şey çok fazla.

Bir şeye karar verdim. Arabaya bindim. Çocukları gitmeleri gereken yere götürüyorum, Leo onu Charlotte'la bırakırken yalvarıp ağlasa da. Bu suçluluk duygusuyla devam edemem. Bea ve benim yaptıklarımızdan başka bir şey düşünmeden bu şekilde yaşayamam. Bütün gün ve gece çarpışma anını zihnimde tekrar ediyorum. Hâlâ hissediyorum, arabanın ona çarpışını ve saniyeler sonra bedeninin üzerinden bir değil iki kez geçmenin iğrenç hissini.

Keşkelerin altında ezildim. Ya Josh'la eve gitseydim? Ya Bea ve ben o son içkiyi içmeseydik? Ya araba kullanmakta ısrar etseydim? Ya Shelby kaldırımda olsaydı? Ya ayakkabısının bağı çözülmeseydi, bağlarken eğilmeseydi, eğer öyle olduysa bile.

Suçluluk duygusunu taşımak çok ağır bir yük. Savaşta yaralanmış hissediyorum.

Markete gidiyorum. Artık araba kullanmaktan zevk almıyorum. Aşırı dikkatliyim. Hız sınırının altında sürüyorum. En ufak bir trafik kazası gördüğümde frene basıyorum.

çevresel görüşümdeki hareket. Tüm bu süre boyunca kalbim küt küt atıyor. İncineceğimi düşündüğümde değil. Başka birine zarar vereceğimi

düşünüyorum. Benim

direksiyon simidindeki eller kaygan. Deriyi iyi kavrayamıyorum. Arabalar bana korna çalıyor. Aşırı dikkatim yüzünden bir tehlike haline geldim.

Mağazadan bir battaniye aldım. Ekose ve yün. Shelby'yi en son gördüğüm ormana tek başıma götürdüm. Bir süre aramam gerekiyor çünkü ağaçlar, Nehir kıyısı bana hep aynı görünüyor, ancak nehir buraya son gelişimde olduğundan daha yüksek.

Günler kar fırtınasına dönüştü. Artık güneşi göremiyoruz.

Shelby'i buldum. Ölümünün üzerinden günler geçti. Onu görmek beni mahvediyor.

Hâlâ büyük ölçüde gömülü ama yağmur orman tabanının büyük kısmını yıkamış. Ondan parçalar görüyorum. Puslu yaprakların üzerinde yatan şişmiş tek bir bacak. Boyalı saçlarının telleri.

Battaniyeyi ambalajından çıkarırken eldiven giyiyorum. Dokunmamaya özen gösteriyorum. Yanına gidip battaniyeyi vücudunun görünen kısmının üzerine seriyorum. Bakmak istemiyorum. Ama gözlerimi ayıramıyorum. Gördüğüm şey tarif edilemez.

Kanın çöktüğü yer, Shelby mor. Yerçekimi, durgun kanı aşağı çekerek etkisini göstermiş. Alt yarısı tamamen çürümüş. Shelby'nin Sinekler Shelby'nin cesedini bulmuş. Etrafta vızıldıyorlar, üzerine konuyorlar. Onları uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama benden korkmuyorlar. Gidiyorlar ve sonra geri geliyorlar.

Shelby'nin cesedine yakından baktığımda kurtçuklar olduğunu gördüm.

Düşünmediğim şey ise çamurda bıraktığım ayakkabı izlerim. Onları sadece çıkarken görüyorum. İnsanların bu şekilde yakalandığını bilecek kadar polis dizisi izledim. Bir an için ayak izlerini orada bırakmayı düşünüyorum. Sonra elimden bir şey gelmiyor. Yakalanmam gerekiyorsa, yakalanırım.

Sanırım içimde bir yerlerde istediğim şey bu: yakalanmak.

Ama bunu yapamam. Ayakkabılarımdan çıkıyorum. Adımlarımı geri çekiyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, eldivenli ellerimle ayakkabının izini siliyorum ve geriye doğru ilerliyorum. İşim bittiğinde çamurla yıkanmıştım. Yağmurun beni temizlemesine izin verdim. Kalanları arabaya taşıyorum.

Eve dönerken yolun kenarına çekip kusmak zorunda kaldım.

Şimdi onu düşündüğümde yalnız ama en azından üşümüyor.

Geceyi geçirmemi sağlayan tek şey bu.

LEO

ŞİMDİ

Yatmadan önce babam cebir çalıştığım odama geliyor. Cebir sevdiğim tek ders çünkü bir doğru bir de yanlış cevap var ve ikisi arasında bir şey yok. Hayatın aksine gri alan yok. Hayat tamamen gri alandır.

"İçeri girebilir miyim?"

Babam sordu. Omuz

silkiyorum. "Burası senin

evin." "Böyle yapma, Leo."

"O zaman nasıl olmamı istiyorsun?"

Genelde bu kadar inatçı değilimdir.

Geldi ve yatağımın kenarına oturdu. Ona sırtımı döndüm.

"Dinlemeni istiyorum. Beni dinlemeni. Ona adil davranmıyorsun."

Sandalyemde döndüm. Ona bakıyorum. Bu döner bir sandalye.

İstediğim zaman bakmamaya devam edebilirim.

Ona "Dinliyorum." dedim. Bunu söyleme şeklim huysuzca. Hayatım boyunca bir yetişkin olmak zorundaydım. Değişiklik olsun diye çocuk gibi davranmak güzel.

Babam her gün yaşılanıyor. Annem öldüğünde yaklaşık on yıl yaşlandı. Sen eve geldiğinden beri bir on yıl daha yaşlandı. Saçları ağardı. Göbeği var. Uyumadığı için gözlerinin altında koyu halkalar var. Her zaman yorgun. Pek yemek de yemiyor, gerçek yemek de yemiyor, ama depresyonunu patates cipsi ve birayla beslemeye başladı. Göbeğinin sebebi bu. O

bir zamanlar atletti. Bana ben doğmadan önce bir maratonda yarıştığını söylediğinde şüpheli yaklaştım. Saçmalık dedim. Bunu kanıtlamak için bana madalyasını gösterdi. Şu anda koşmasının tek nedeni seni görme ihtimali olması.

Babamın öncesini hatırlamıyorum. Ama fotoğraflar ve ev videoları var. Onlarda, oldukça kaslı. Tam bir aygır. Kahverengi saçları var, hem de çok. Saçları şimdiki gibi ince değildi. Gri değildi. O zamanlar gülüşü de sahte değildi.

Kendini bıraktı.

"Psikiyatristin bana açıkladığı kadarıyla," diyor babam, "kız kardeşinin yaşadığı kadar uzun süre karanlıkta kalmak insanları deliliğin eşiğine getiriyor. Zaman algılarını ve uyku döngülerini bozar. Olmadan

görebiliyorlar, duyuşal yoksunluk çekiyorlar. Bu onları mahvediyor Leo," diyor. Kaskatı kesildim çünkü babam az önce "*siktir*" dedi. Babam küfür etmez.

"Delilah'nın bu arkadaşı bir halüsinasyondur. Ama onun için," diyor, "tamamen gerçektir. Tutulduğu yerde konuşacak kimsesi yoktu. Karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Leo, diğer tüm uyarıcıların yokluğunda zihni çalışmaya devam etti ve kız kardeşin için senin benim için olduğun kadar gerçek olan Gus'ı yarattı. Yalan söylemiyordu. O bir yalancı değil. Gus'ın gerçek olduğuna yüzde yüz ve yüzde on inanıyordu. Tüm bunları atlatmasını sağlayan tek şeyin Gus olması mümkün."

O böyle söylediğinde, sana yalancı ve şizofren dediğim için kendimi bok kafalı gibi hissediyorum.

Babam beni özür dilemeye zorlamıyor. Ben yine de yapıyorum.

O zaman aklıma bir fikir geldi. Babamdan ev videolarını getirmesini istedim ve onları izledik. Kısa bir süreliğine, sanki yeniden sen olmuşsun ve annem hâlâ hayattaymış gibi.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Bu şekilde devam edemem. Josh bir şeylerin ters gittiğini anlayabilir. Bana bunu soruyor. Ben ocaktayken ya da mutfaktayken arkamdan yaklaşıyor. Lavabo. Omuzlarıma masaj yapıyor. O yaptıkça, ben geriliyorum. Josh'ın bana dokunmasını istemediğimden değil. Josh'la bir ilgisi yok. Shelby sürekli aklımda. Uyanıkken onu görüyorum. Uyuyacak kadar şanslı olduğumda onu görüyorum. O yaprak yatağında çıplak yatarkenki anısı tüylerimi diken diken ediyor. Hayvanların onu bulması an meselesi, tabii henüz bulmadılarsa.

Josh bana "Hey bebeğim, her şey yolunda mı?" gibi şeyler söylüyor ve dalgın olduğumu anladığı için "Düşüncelerin için Penny" diyor.

Bunu yaptığında omuz silkiyorum, iyi olduğumu söylüyorum. Bu kelimedenden nefret etmeye başladığını söylüyor. "*İyi*im". Aramızdaki gerilim katlanarak artıyor.

Bea neredeyse her gün gelir. Evde yalnız olduğumda sinsice yaklaşıyor. Gelip gitmelerimi izliyor ya da garaj yolundaki arabama göz kulak oluyor olmalı.

Geldiğinde ona şöyle şeyler soruyorum: "Benimle ne yaptın?" ve "Shelby'nin kıyafetlerine ne yaptın?" Sürekli nefesim kesiliyor, sürekli panik halindeyim. Bunu daha da kötüleştiren şey ise Josh'tan ve dünyanın geri kalanından duygularımı saklıyorum. Sadece Bea buradayken özgürce konuşabiliyorum.

Bea, tam tersine, her zaman sakın. Bana bu konuda endişelenmememi söylüyor. Kıyafetler için "Ben hallettim," diyor ama bu benim soruma cevap vermiyor. Nasıl hallettin?

Bea suçlayıcı bir tavırla, "Bugün işe gitmedin," diyor. "Saat dokuzda vermen gereken bir ders vardı. Web sitesinde gördüm. Orada olmalıydın."

"Kendimi iyi hissetmiyorum." Bu bir yalan değil. Suçluluk sadece duygusal değildir. Bu kendini çok fiziksel şekillerde gösteriyor. Başım ağrıyor. Sırtım ağrıyor. Benim

Midem düğümlendi ve kabız oldum. Kusma ya da ağlama dürtüsü olmadan derse odaklanmayı asla başaramıyorum. Bea ile o gece ne yaptığımızı düşünerek, yaptığımız seçimleri ve benim yaptıklarımı sorgulayarak çok zaman geçiriyorum. Bundan kurtulamıyorum. Takıntılıyım. Zihnim sürekli bir değişim halinde. O gece olanlardan başka bir şey düşünemiyorum. Uyuyamıyorum. Zar zor yemek yiyorum.

"Normal davranmalısın, Meredith. *Normal*."

Pek dindar sayılmam. Josh, çocuklar ve ben Paskalya ve Noel'de kiliseye gideriz ama hepsi bu. Yine de dün gecedan beri aklımdan hiç çıkmayan bir İncil ayeti var. *Gerçek sizi özgür kılacaktır*.

Kulağa çok basit geliyor. Bea'ye söylemek gibi bir hata yaptım.

"Polisin bunun bir kaza olduğunu, Shelby'ye çarpmak istemediğini görmesini sağlayacağız," diyorum. "Bu önlenemezdi. Anlayacaklardır."

Bea bana inanamayarak bakıyor. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye çıkıştı. "Öylece *anlayacaklar* mı? Ben bir böceğe basmadım. Bir insanı öldürdüm. Biz, Meredith," diyor, "*biz* bir insanı öldürdük."

Ona yalvarıyorum. "Lütfen, Bea. Bu şekilde yaşamaya devam edemem."

"Yapmak zorundasın," diyor. "Bunu çözmek zorundasın." Bir adım daha yaklaşıyor. "Sarhoştum, Meredith. Ve sen bilerek benim araba kullanmama izin verdin.

Arabayı eve götür. Bu benim olduğu kadar senin de hatan. Eğer öğrenilirsek sen de hapse gireceksin. Sence Josh ve çocuklar sen yıllarca hapiste çürüyüp giderken ne kadar ödeyeceksin?"

Bunu düşündüm. Cevabım hazır. "Artık alkolmetre yapabilecekleri gibi değil. Bir şey kanıtlamak için çok geç ve eğer içki içmediysen, bu çok daha hafif bir suç, kabahat gibi."

Bir saniye öylece baktı. Ve sonra, "Gerçekten o kadar aptal mısınız? Ne zamandan beri avukat oldun sen?" Bea'nın benimle aynı suçluluk duygusuna kapılmadığını şimdi anlıyorum.

Benim tanıdığım Bea zalim değil. Merhametlidir. Açık sözlü ama nazik. Bu Bea korkuyor. "Artık sadece adam öldürmekten ya da kabahatten bahsetmiyoruz," diyor. "Çünkü aynı zamanda onu ormana götürüp sakladık. Bu bir cinayeti gizlemektir." Etkili olması için duraklıyor. "Lanet vicdanını bir kenara bırakıp çocuklarını düşünmenin zamanı geldi."

O gittikten sonra bir koltuğa yığılıyorum. Altı saat sonra Josh ve çocukların eve geldiğini duyana kadar hareket etmiyorum. Önce onları dışarıda duydum. I

Onlar gelmeden önce kendimi meşgul göstermeye çalışıyorum.

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Okula döndüğümde, Piper Hanaka yanıma geldi. "Hey, Leo. Sana bir şey gösterebilir miyim?" Dolabımdayım, üçüncü kez açmaya çalışıyorum çünkü Adam Beltner zaten iki kez üzerime kapattı. İkisinde de görmezden geldim. Bunun için bana korkak dedi. Eğer karşılık verseydim, beni yok edecekti. Ne yaparsam yapayım kazanamıyorum.

Liseyi hiç yaşamadığın için şanslısın. Lise çok boktan bir yer.

Piper'a "Tabii. Tamam. Sanırım." dedim.

Bugün maç günü, yani amigo kızlar üniformalarını giyiyor. Etekleri Piper'ın bacaklarını örtecek kadar kısa. Kasıklarını zar zor kapatıyor. Bacaklarına bakmamam gerektiğini zor yoldan öğrendim çünkü bakarsam *bana peedy* ve *sapık* gibi şeyler söylerler. Bu yüzden ona hiç bakmıyorum. Dolabımda bir şey arıyormuş gibi yapıyorum.

"Gazetede Delilah'nın resmini gördüm."

"Evet. Ben de gördüm."

"Her şey çok
üzücü." "Evet.

Biliyorum."

"Ama mutlu da olması gerekiyordu, çünkü o *geri döndü*."

Ne diyeceğimi bilemediğim için "Bana ne göstermek istiyorsun?" diye sordum. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı. Benim gibi bir kız bile olmamıştı.

Birinci sınıfta beden eğitimi dersinde birisi Molly adında bir kızın benden hoşlandığını söylemişti. Hala bu konuda kabuslar görüyorum. Onu mezuniyet balosuna davet edecek cesareti bulmam üç günümü aldı.

Hepsinin bir şaka olduğu ortaya çıktı. Çocuklar

Hayır dediğinde benim yüzümden kışkırlarıyla güldüler. Molly'nin zaten bir randevusu vardı, futbol takımından bir gençti, defans oyuncusu gibi yapılıydı çünkü öyleydi.

Piper şöyle diyor: "Annem her şeyden kurtulmamı istedi -Delilah'dan sonra

ortadan kayboldu. Etrafta olmasının sağlıklı olmadığını düşünüyordu.

Berbattı. Mesela, Delilah ile paylaştığım en iyi arkadaşımın kolyesinin yarısı bendeydi. Annem yarısını çöpe attırdı. "Diğer yarısı olmadan hiçbir anlamı yok." diyordu. Bunun için ağladım. O da gitti.

ve bana yeni bir en iyi arkadaş kolyesi aldı ve bana bunu İstedğim herkesi. Altı yaşında olabilirdim ama en iyi arkadaşınızı öylece unutamazsınız."

"Kime verdin?"

"Lily Morris. Onu hatırlıyor musun? Artık burada yaşamıyor bile. Biz on iki yaşındayken Kuzey Carolina'ya taşındı."

Başımı sallıyorum. Onu hatırlamıyorum.

"Fark etmez. Lily zaten hiçbir zaman iyi bir arkadaş olmadı. Dördüncü sınıftayken güldüğümde altıma işediğime dair bir dedikodu çıkarmıştı."

Ona doğru olup olmadığını sormak istiyorum. Eğer öyleyse, bunu sevimli bulurum. "Her neyse, annem Delilah'nın bir resmini saklamama izin verdi."

"Sorun değil," diyorum, gerçi Bayan Hanaka'nın ona seni hatırlatan her şeyden kurtulmasını istemesi çok aptalca bir hareketti. Öte yandan babam her şeyi sakladı. Gökkuşağı simli ayakkabıların hâlâ kapının yanında duruyor ve on bir yıldır da öyle. Muhtemelen fark etmişsindir.

Piper bana resmi gösteriyor. İçinde küçük bir çocuksun. Bu bir yakın çekim

Senin ve Piper'ın yüzleri yan yana. Sen gülümsüyorsun. Dişlerinin yarısı yok. Kızıl saçların ve çillerin var, babamın ev videolarında dans ederken gördüğüm çocuk gibi mutlusun, şu an olduğun kişi gibi korkmuyorsun.

"Ben sadece internette dolaşıp çene yarıklarının kendiliğinden geçen bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Ama değiller."

Adam Beltner gibi çocuklar ne derse desin, ben aptal değilim. Piper'ın bununla ne demek istediğini biliyorum. Bilmediğim şey ise bu konuda nasıl hissedeceğim.

Piper gazetedeki resmini kesmiş. Hanakalar dünyada hala gerçek, fiziksel gazete alan tek insanlar olabilir.

Her iki fotoğrafı da yan yana koyuyor, dün bir fotoğrafçının çektiği ve senin altı yaşındayken çekilmiş olan. Çoğunlukla benzerler - kızıl saçlar, yeşil gözler - o yarık çene dışında. Çenenin yarık olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim. Çok belirgin bir şey değil. Yarık çeneye göre küçük bir çene.

Başka biri senin için işaret etti. Ama artık orada olduğunu bildiğim için, göze batıyor. Dün çekilen fotoğrafta çene yarığı olmaması dışında. Hem de hiç. Küçük bile değil.

Zil çaldı. Etrafa baktım, koridorlar boştu. Derse geç kaldık.

Piper benden uzaklaşıyor. Kitaplarına sarılıyor. "Bana kızma Leo," diyor arkasını dönüp koşmaya başlamadan önce.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

"Bir itirafta bulunacağım," diyor Charlotte. Telefonumun diğer ucunda o var. Ses tonu kasvetli. Akşam oldu. Josh ve çocuklar saatlerdir evde. Yan odada, kanepede birlikte televizyon izliyorlar. Josh'un kucağında açık bir kitap var ama televizyona bakıp gülüyor. Otuz altı yaşında bir adamın anaokulu televizyonunda mizah bulabilmesi kalbimi ısıtıyor.

Charlotte, "Bir şey oldu," diyor ve Bea ile benim ne yaptığımızı bildiğini hissediyorum. Düz bir dönüşe geçiyorum. Kontrolü kaybediyorum. İçindeyim. mutfaktayım. Bulaşıkları yıkamayı ve masayı silmeyi yeni bitirmiştım. Bir sandalye çektim ve içine gömüldüm.

"O da ne?" diye sordum. Nefesim daralıyor. Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Biri Leo'ya sataşılıyor" diyor, sonra sesi çatlıyor ve "Tanrım, Meredith, çok üzgünüm. Kendimi çok kötü hissediyorum. Bilmem gerekirdi."

Zihnim bu kadar çabuk yön değiştirmez.

"Nereden bilebilirdin ki?"

"Bunları bilmek benim işim. Özellikle de sen çürük hakkında aradıktan sonra. Ondan sonra daha dikkatli olmalıydım. Söylediklerinize daha fazla önem vermeliydim ama bunun yerine çocukça davrandım. Çok üzgünüm, Meredith. Keşke ona sataşıldığını daha önce bilseydim."

"Nasıl seçildin?" Hala nefes nefese soruyorum. "Ve kim tarafından?" "Brody Parker," diyor.

İsim bir şey çağrıştırmıyor. "Bu çocuk Leo'ya ne yaptı?"

"Pekala," dedi azarlanarak. "Bunu itiraf etmekten utanıyorum, Meredith. I Umarım beni bağışlarsınız ama bu öğleden sonra Leo'yu dışarıdaki oyuncak sandığına kilitledi."

Kendi plastik oyuncak sandığımızı hayal ediyorum. Belki iki ayak yüksekliğinde, iki ayak genişliğinde ve üç ayak uzunluğunda. Leo'nun son muayenesinde boyu 38 santimdi. Eğer Charlotte'un oyuncak sandığı bizimkiyle aynı boyuttaysa, bu Leo'nun küçük bacaklarını tamamen uzatamazdı. O olurdu

dizlerini bükme zorunda kaldı. Ama oyuncak sandığının içinde bunun için yeterli genişlik var mı? Peki ya içindeki oyuncaklar? Onların da üzerine mi uzanıyordu yoksa

Brody Parker'ın Leo'yu zorlamadan önce bunları çıkarma nezaketi var mı? Zihnim yarışıyor. Ama tek söyleyebildiğim, "Dışarıda yağmur yağıyor, Charlotte.

Dışarıda mı oynuyorlardı?"

"Brody Nerf silahlarını alıp getirip getiremeyeceklerini sordu. Olur dedim çünkü bu kadar yağmur yağarken yapacak bir şeyimiz kalmadı. Brody, Leo'nun silahları içeri taşımasına yardım edip edemeyeceğini sordu. Ben de evet dedim. Sonra küçük çocuklardan biri altını ıslattı ve ben de onun kıyafetlerini değiştirmek ve yıkamakla meşgul oldum. Leo'nun geri gelmediğini bilmiyordum. Brody," diyor açıklama yaparken, "ilkokula gidiyor. Delilah'yı aldığımız gibi onu da yürüyerek alıyoruz. Üç buçuğa kadar eve gelemedik, sonra çocuklar oynamadan önce bir şeyler atıştırmak istediler, o yüzden..." Sesi dalgalanıyor. Bir şeyler saklıyor.

"Ne diyorsun Charlotte?" Ben soruyorum.

"Leo'yu o sandığın içine kilitlemesi bir saatten az sürdü. Benim" dediğinde Leo'nun karanlık, soğuk bir oyuncak sandığında bir saat boyunca tek başına hapsediğini hayal ederek nefes nefese kalıyorum.

"Brody Parker kaçınıcı sınıfta?" Onu Delilah gibi bir anaokulu öğrencisi olarak hayal ederek soruyorum.

"Beşinci," diyor Charlotte. Bu onu on ya da on bir yaşında yapar. Ne tür bir on bir yaşındaki çocuk dört yaşındaki bir çocukla uğraşır? Acaba Leo o oyuncak sandığının içine mi çekildi, yoksa iki kez cesaretlendirildi mi, yoksa bu küçük zebani Leo'yu kucağına alıp zorla mı içeri soktu?

"Leo neden sandıktan çıkmıyor?" Ben soruyorum. Leo utangaç olabilir ama yetenekli bir çocuk. Dışarı tırmanabilirdi.

"Üzerinde kilit var."

"Yüce Tanrım," diyorum elimi ağzıma bastırarak. O oyuncak sandığında hava delikleri olup olmadığını, ne kadar oksijen tuttuğunu merak ediyorum. Ve sonra, onu hiçbir şey için aklımdan çıkaramadığım için, bagajdaki Shelby'ye geri dönüyorum ve onu içine koymadan önce ölüp ölmediğini ya da içinde ölüp ölmediğini.

Charlotte şöyle diyor: "Temizlik zamanı geldiğinde onun kayıp olduğunu fark ettim. Leo her zaman ilk temizleyen kişidir. O çok iyi bir çocuk Meredith. Ama Leo'nun yapbozu hiç kaldırılmamıştı ve işte o zaman korkunç bir şey olduğunu anladım. Brody'nin annesini aradığımı bilmeni istiyorum. Ona artık burada istenmediğini söyledim."

OceanofPDF.com

LEO

ŞİMDİ

Akşam yemeğinde sana bakıyorum, çene yarığının sadece bazen yüzünü gösterip göstermediğini merak ediyorum. Ama baktığım sürece onu hiç görmedim. Orada değil.

O gece internette biraz araştırma yaptım. Piper'ın gördüğü şeyin aynısını gördüm. Yarık çeneden kurtulmanın tek yolu ameliyat. Bu da yaklaşık iki ya da üç bin dolara mal oluyor. O meth kafalarının senin için çene implantı için birkaç bin doları gözden çıkardıklarından şüpheliyim. Michael'ın yakınında bunu yapabilecek bir estetik cerrah olduğundan da şüpheliyim.

İki resmi yan yana karşılaştırdım. Benzerliklerden çok daha fazlası var. Farklılıkların çoğu zamana bağlanabilir, burnunuzun genişlemesi veya yüzünüzün daralması gibi. Büyüdükçe bunlar olur. Saçlarınız da daha koyu. Güneş saçı açar. Senin olduğun yerde güneş yoktu.

Ama bir de internette çene yarığı olarak da bilinen Fetal gelişim sırasında *simfizis menti*'nin tamamlanmamış kaynaşması. Halk dilinde: popo çenesi. Nadir görülür. Genetiktir. Yok oldu. Artık sizde yok. Kaybettiğin için değil.

Sen benim kardeşim değilsin.

Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum. Babama söyleyip kalbini mi kırayım? Yoksa bu boş hayaline inanmaya devam etmesine izin mi vereyim? Kardeşimin eve dönme ihtimali yok denecek kadar az. Babam senin o olduğunu düşündüğü sürece mutlu olur. Hayatına devam edebilir. Sahte de olsa bir kapanış yaşayabilir. Sen, her kimsen, birinin evinde kilitli yaşayan daha iyi bir hayata sahip olabilirsin. Baban sana bakacak. İhtiyacın olan her şeyi sana verecek.

Dışarıda muhtemelen kendi ailenizin olması dışında. Belki senin de küçük bir kardeşin vardır. Muhtemelen seni özlüyorlardır.

Piper'ın bana gösterdiği resimleri babama göstermeden önce iki gün bekledim. İlk başta çılgına dönüyor, daha çok uydurduğum için bana kızıyor.

Ama o resimlere baktıkça görür.

"DNA testi, Leo," diyor, "kesin sonuç verdi. DNA testi onun Delilah olduğunu doğruladı. DNA testleri yalan söylemez."

Bu büyük bir soru işareti. Çünkü DNA testleri neredeyse her zaman doğru sonuç verir. Nadiren de olsa DNA testinin kalitesinden kaynaklanan hatalar olabilir.

numune veya numunenin işlenme şekli ya da sonuçların yorumlanması.

Polis merkezine gidiyoruz. Sen başka bir odadayken, babam kadın polisi ve yandaşlarından birini köşeye sıkıştırıyor. Ona resimleri gösteriyor. Kadın

ilk başta küçümsedi. "Altı yaşındayken olduğu gibi görüneceğini düşünemezsin. İnsanlar değişir, Josh. Büyürler. O bebeklik yağları kaybolur ve yüz hatları daha belirgin hale gelir. Burada olan tek şey bu."

Babasının korkularını bir tür TSSB'ye bağlar ve Delilah'yı özlediği onca yıldan sonra onu tekrar kaybetme endişesi yaşadığını düşünür.

O kadar basit değil. Yarık çenelerin öylece yok olmadığını, ömür boyu burada olduklarını söyleyen makalelerin çıktısını aldım. Makaleyi okudu ve yüzü bembeyaz oldu.

"Ya DNA testi yanlış çıkarsa?" Babam sorar.

"DNA testleri son derece güvenilir, neredeyse yüzde yüz güvenilir olarak övülmektedir."

"Sonuçları görmek isterim," diyor babam, laboratuvarın çuvaldadığını düşünerek.

Yanlış pozitif ve tesadüfi eşleşme denen şeyler vardır.

Bayan polis hareket etmiyor. Kıpırdamadan duruyor.

"Carmen?" diye soruyor. "Sonuçları görmek istiyorum, lütfen." Gerçi neden bilmiyorum, çünkü yatırım bankacısı olan babam Bir DNA raporunun yazı mı tura mı olduğunu.

"Ben hallederim," diyor uşak.

"Hayır," diyor kadın polis hızla. "Bana bırakın." Uzaklaşıyor. Babamın gözleri

Onu takip et. Yaşlı bir kadına göre o kadar da kötü görünmüyor. Babam gibi o da ellisine merdiven dayamış olmalı ama kendine babamdan daha iyi bakıyor.

Spor yapıyor, sağlıklı besleniyor gibi görünüyor. Kıyafetlerinin altında muhtemelen yırtık var.

Geri döndüğünde başını sallıyordu. Elleri boştu. Kararlı bir şekilde, "Orada değildi." diyor.

"Hanımefendi?" diye sorar uşak.

"Orada yoktu. DNA raporu dosyada yoktu." Çok soğukkanlı.

Sesi düz. Gözlerini kırpmadan önce uşağa, sonra da babama bakıyor.

"Belki gözden kaçırmışsınızdır. Bu kağıtların birbirine yapışma eğilimi vardır. İsterseniz tekrar kontrol edebilirim hanımefendi."

"Orada değildi. Ben kaçırmadım." Şimdi iki şeye kızgın: bir, rapor kayıp olduğu için, iki, uşak onu babamla benim önümde ikinci kez sorguladığı için.

"Evet, hanımefendi," diyor.

Yardakçı raporu internetten bulmayı teklif eder. "Bunu kendim de yapabilirim."

diyor. Onu bir masaya kadar takip ediyoruz. Bilgisayarın başına oturmuş, parmakları klavyeyi gagalıyor. Ne babam ne de ben ekranda neler olduğunu göremiyoruz çünkü ekranın ters tarafındayız.

Yazmayı bırakıyor. Parmakları klavyenin üzerinde geziniyor.

"Sorun nedir?" Babam soruyor.

"Ben sadece..." diye başladı. "Şifremi unuttum, hepsi bu. Sadece bana bir dakika." Yapıyoruz. İşe yaramadı. Bir dakika sonra hala polislerin kullandığı yazılımın şifresini hatırlayamıyor.

"Benimkini deneyeyim," diyor uşak, onun yanından geçip klavyeye uzanarak.

"Yapma," diye tersledi onu. "Sadece yapma." İnsanların bakacağı kadar yüksek sesle. Başka bir polis gelip her şeyin yolunda olup olmadığını sorar.

Dedektif Rowlings gösterişsiz bir tiptir. İş gereği görmesi gereken her şeyi görmüş. Kötü olan her şeye karşı duyarsızlaştı.

Ama yine de kabuğunda küçük bir gedik görebilirsiniz. Görünüyor.

Babama bakar. "En başından beri birlikteyiz Josh.

Bu davanın tüm iniş çıkışları. Bu davanın tüm iniş çıkışlarıyla

Eşinizin ve çocuğunuzun dayanılmaz kaybı. Delilah'ın nerede olduğuna dair bir ipucu olduğunu düşündüğünüz her seferinde umudunuzu ve direncinizi ilk elden gördüm.

olabilir. Ondan asla vazgeçmedin." Sesi çatlıyor. "Delilah eve gelene kadar aramaya kararlıydın ve ben de uzun zaman önce kendime bu işte uzun soluklu olacağımı söyledim. Sen pes etmediysen, ben de etmiyordum. Yıllar geçtikçe sana olan sevgim arttı Josh ve seninle bir araya gelmeyi her şeyden çok istedim.

küçük kızı sana getirdim. Bu benim için sadece bir dava değildi, kişiseldi. Bundan daha iyisini bilmeliydim. İşin kişiselleşmesine asla izin vermemelisin. Bir sınır vardır. Onu aşmamalısın. Ben geçtim.

"Ve sonra on bir yıldır beklediğimiz telefon geldi. Onun Delilah olduğundan o kadar emindim ki Josh. Bütün kutucukları işaretlemişti. Ona benziyordu. Kendisi olduğunu söyledi. Gördüğümüz sahtekarların aksine, bu

yüzde yüz yasal. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Başardık.

Yapmıştık.

Delilah'ı buldum. Gözlerindeki rahatlamayı ve coşkuyu gördüm. Bu senin için her şey demekti.

"Ve sonra sonuçlar geldi. Negatif. Eşleşme yok. İnanamadım. Yıkılmıştım. Bu imkansızdı. Olamazdı. Sana nasıl söyleyeceğimi düşündüm, söyleyeceğim kelimeleri. Pratik yaptım. Ama zamanı geldiğinde, yapamadım. Yapamadım işte. Onu senden tekrar alamazdım. Çok üzgünüm, Josh. Anlamsız bir şekilde, senin için, onun için doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Kimse gerçeği bilmeseyse ne zararı olur ki diye düşündüm."

Babam açıkça ağlıyor. Bu sefer onu kötüleyemiyorum çünkü ben de hissediyorum, içimde bir kara delik var.

Geriye kalan tek soru, babam olmadığı halde neden onu baban sandığın.

Seninle birlikte odaya giriyoruz. İdam odasına giden o uzun son yürüyüş gibi. Senin yanındaki sandalyeye oturuyorum. Babam karşımda oturuyor. Sana bakmaya cesaret edemiyor. Bayan polis bizimle gelmedi. İtirafından sonra, üst rütbeli bir memur tarafından başı eğik bir şekilde götürüldü. Yaptığı şey için bir çeşit disiplin cezası alacak. Sadece yalan söylemekle kalmadı, polis kayıtlarıyla da oynadı.

Muhtemelen kovulacak. Belki hakkında suç duyurusunda da bulunulur. Bilemiyorum.

Artık onun yerine soruları soran başka biri, bir erkek polis. Hiç oturmuyor. Lafı dolandırmıyor. "Bu adamın baban olduğuna seni inandıran neydi?"

Sesinde bir titreme var. "Değil mi?"

Yüzünüz düşüyor. Çaresizsin, kafan karışmış. Gözlerin ağlayan babana gidiyor. Bu senin cevabın.

"Hayır. Değil."

Gözünde kirpik varmış gibi tekrar tekrar kırkıyorsun. İlk başta dilsizsin. Bacaklarını içine çekiyorsun. Sandalyede sallanıyorsun. Çiğ, ilkel. İzlemesi zor. Gözlerinde yaşlar birikiyor ve sonra yanaklarından aşağı kayıyor. Yalan söylemediğini bu şekilde anlıyorum. Onun baban olduğuna gerçekten inanıyorsun. Ona diyorsun ki, "Sensin. Sen benim babamsın" diyorsun ve sonra ben bile ağlıyorum.

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

Gecenin bir yarısı, Delilah benim için ağlıyor. Boğuk bir ağlama, sonra hıçkıra hıçkıra ağlıyor, gözyaşları içinde yutkunuyor. Yataktan fırladım. Odasına koşuyorum, Delilah'yı yatakta dik otururken buluyorum, gözleri fincan tabağı gibi. Yanına gittim. İlk dokunuşta sorunun ne olduğunu anladım. Delilah'ın ateşi yükselmişti.

Şiddetli bir şekilde titremesine rağmen çarşafı terliyor. "Ah, tatlım," diyorum nemli saçlarını okşayarak. Cildi nemli; onun Pijamalar ona yapışıyor.

Delilah'nın gözleri odanın köşesine sabitlenmiş. Bakıyorum ama orada bir lambadan başka bir şey yok. Lamba, balona benzeyen üç akrilik gölgelikli, uzun bir çocuk lambaderiydi.

Delilah'nın eli ıslak çarşafının altından kalkıp onu işaret ediyor. "Ne oldu bebeğim?" Yatağın kenarına çökerek soruyorum. "Ne yapıyorsun?"

Gördün mü?"

"Orada biri var," diyor sesi kısık bir şekilde. Tekrar bakıyorum ve Kalp atışları hızlanıyor, ama tabii ki orada kimse yok. Delilah'nın ateşi konuşuyor. Gördüğü şey yer lambasıdır ve balon şeklindeki abajurlardan birini baş, uzun, dar tüpü de vücut sanmaktadır.

"Orada kimse yok," diye onu temin ediyorum. "Sadece lamban. Açıp sana göstermemi ister misin?" Yataktan kalkıp lambaya doğru ilerlerken soruyorum. Cevap vermesini beklemiyorum çünkü Delilah bana tuhaf tuhaf bakıyor. Elim düğmeye doğru uzattım. Delilah öksürüyor. Bu bir havlama, Krup benzeri öksürük. Delilah daha önce de krup geçirmişti.

Lambayı açıyorum. Sarı ışık mor odayı aydınlatıyor. Etrafıma bakıyorum, yatağın altına, dolabın içine bakıyorum, büyük bir gösteri yapıyorum, "Gördün mü? Burada kimse yok. Sadece sen ve ben varız."

Delilah "Gittiler anne" derken çok emin görünüyor. Bunun olamayacağını biliyorum.

"Kimdi o?" Delilah'ya soruyorum, onunla dalga geçiyorum. Bana göz kırpmıyor, konuşmuyor. Bakışları boş, cam gibi. Söylemiyor. Kızıl saçları

sarkıyor. Saç çizgisi boyunca terden kararmış. Burada kimsenin olmadığını bildiğim için bıraktım. Lambanın düğmesini kapatmak için elimi uzattım.

Leo ve Delilah'nın banyosundan termometreyi ve alt kattan çocukların Tylenol'ünü alıyorum. Önce Delilah'nın ateşini ölçüyorum. Yüz üç dereceye yaklaşıyor. Tylenol'ün dozunu iki kez kontrol ettikten sonra ona veriyorum. Delilah arşafıları terletmiş. I değiştirmem için onu yataktan kaldırmam gerekiyor. Tekrar yatağa giriyor. Yanına uzandım.

Delilah tekrar uyuyana kadar yanında kalıyorum. Sonra kendi yatağıma dönüyorum. Hala uyuyan Josh'un yanına kayıyorum. Josh'un her şeye rağmen uyuma yeteneği var. Onu uyandırmıyorum çünkü Delilah sürekli hastalanıyor. O bizim mikrop miknatısıamız. Eğer sınıfından biri hastaysa, Delilah'ın da hasta olacağından emin olabilirsiniz. Delilah'nın ateşi yeni bir haber değil. Ona sabah söyleyebilirim.

Orada uzanırken, yatak odamızın penceresinin bir aralık açık olduğunu fark ettim. Josh sıcak çalışır. Kışın bile geceleri yatak odasının penceresini açmak istiyor, aksi takdirde aşırı ısınıyor. Serin bahar havası içeri giriyor ve tül perdeler odaya giriyor. Dışarıda yağmur hafifçe yağıyor. Sesi huzur verici. Eğer Shelby'nin bana eziyet eden düşünceleri olmasaydı, bu beni uyuştururdu. Ama bunun yerine, Grace Tebow'un geceleri ona bakacak bir anneye asla sahip olamayacağını düşünerek uzanıyorum. Hepsi benim hatam. Bu beni düşünmek bile midemi bulandırıyor. Ben yumuşak, sıcak yatağımda kocamın kollarının ağırlığı altında yatarken, Shelby'nin ormanda tek başına yattığını, vücudunun kurtçuklar ve sinekler tarafından kemirildiğini bilmek beni hasta ediyor.

İpin ucuna geldim. Bu sırla yaşamaya devam edemem. Polise gitmeliyim. Onlara ne yaptığımızı anlatmalı ve sonuçlarına katlanmalıyım. Bunu hak ediyorum.

Kendi suçluluğum bir yana, Jason bu işin kapanmasını hak ediyor. Shelby'ye ne olduğunu bilmesi gerekiyor. Soruşturmayı haberlerden takip ediyorum ve durum hiç iyi değil. Bütün yollar Jason'a çıkıyor. Jason'ın bir ilişkisi olduğu söyleniyor. Bu çok kötü. Jason cinayetden hüküm giyerse asla kendimle yaşayamam. Eğer bu olursa, bebeğe ne olacak? Onu kim büyütecek? Özel ihtiyaçlarıyla kim ilgilenecek? Akıl hastanesine mi yatırılacak?

Bir noktada uykuya dalmış olmalıyım. Çünkü uyandığımda Josh gitmişti. Yanımda, komodinin üzerinde ılık bir kahve vardı. Yatak odası onun kolonyası kokuyor.

O buradaydı. Ama şimdi değil.

Yataktan çıktım. Orada olup olmadığına bakmak için aşağıya iniyorum ama çoktan işe gitmiş. Üst katta, yatak odalarında Delilah hâlâ mışıl mışıl uyuyor ama Leo kıpırdanmaya başladı. Delilah bugün okula gitmeyecek. Leo'yu evde tutmayı tartışıyorum. Delilah ve ben evdeyken Charlotte'a gitmesi için hiçbir neden yok.

Ama son zamanlarda Charlotte'da çok zor zamanlar geçiriyor. Onu evde tutarsam bu onun için kafa karıştırıcı olur. Yarın iki kat daha fazla ağlar. Ayrıca Charlotte, Brody denen çocuğun orada olmayacağına dair bana söz verdi. Leo'nun Charlotte's'ta en nefret ettiği şey gitti. Delilah'nın mikroplarını kapsın diye onu burada tutamam.

Leo'nun yatak odasına girdim. Yataktan çıkmış, yerdeki oyuncaklarıyla oynuyordu. Yanına oturuyorum ve onu kucağıma çekiyorum. "Selam bebeğim," diyorum başının üstünü öperek. Saçları karmakarışık. Uyku gibi kokuyor.

Oyuncaklarıyla bir süre birlikte oynuyoruz. Bu bir itfaiye oyun seti. O itfaiyeci, ben de Dalmaçyalı. Yatak odasının diğer tarafında bir yangın var. İtfaiyecimiz ve köpeğimiz oyuncak itfaiye aracına atlıyor ve Leo yangını söndürmek için aracı yerde itiyor.

Bir süre sonra Leo'ya, "Dün gece Bayan Charlotte aradı. Dedi ki onun evinde başka bir çocukla sorun yaşıyormuşsun." Duraksadım, Leo'nun tepkisini bekledim. "Brody adında bir çocuk." Leo'nun tüm vücudu bu çocuğun adını duyunca kaskatı kesiliyor. Yüzü kızarıyor, gözleri yaşlarla doluyor. Kollarımı ona doluyorum. "Keşke bu çocuğun sana kötü davrandığını bilseydim Leo. Yardım etmek isterdim," diyorum. Bu bir suçlama değil. Bana tacizden bahsetmediği için Leo'yu suçlamıyorum. Ama Leo'nun bana her şeyi anlatabileceğini bilmesini istiyorum. "Bayan Charlotte, Brody'nin oyun oynamak için evine gelmeyeceğini söyledi. Bundan sonra sadece sen ve diğer çocuklar varsınız. Kulağa nasıl geliyor?" Leo utangaç bir şekilde gülümser. Kulağa hoş geliyor.

Delilah uyanır. Ateşi tekrar yükselmiş. Gözleri cam gibi. Sesi hırıltılı ve elini boğazına götürüyor, sanki acıyormuş gibi. Ateşini ölçtüm. Yine yüz üç. Ona bir doz daha ilaç veriyorum. Merdivenlerden kanepeye inmesine yardım ediyorum ve içecek bir şeyler getiriyorum. Hiç iştahı yok. Leo Charlotte'un evine gitmek için hazırlanırken o çizgi film izliyor.

Leo'yu bıraktığımda Delilah arabada bekliyor. Charlotte'a Delilah'nın hasta olduğu için okuldan sonra gelemeyeceğini söylüyorum. "Sadece Leo," diyorum. Leo kapıya yaklaştı. İçeri baktı. Ağlamıyor.

Eve döndüğünde, Delilah kanepeye geri döner. Bakıcının evine hızlıca gittiği için yorgunluktan bitap düşmüştür. Bu ateş onu daha iyi hale getirdi. Bir süre onun yanında oturuyorum, başı kucağımda. Josh'a Delilah'nın hasta olduğunu haber vermek için telefonumu aramak üzere ayağa kalkıyorum. Evin etrafında bir tur atıyorum. ama bulamadım. Leo'yu aldığım da çantamla birlikte arabada bırakmış olmalıyım. Telefonu almak için garaja gitmeden önce Delilah'ya baktım. Mışıl mışıl uyuyordu.

Garaj müstakil. Evimizden garaj kapısına kadar 50 metre var. Gün yağışlı. Arka kapıdan çıkıp havanın içine giriyorum. Kapıyı çekip kapatıyorum. Sırtımı döndüğümde hissettiklerim hoşuma gitmiyor. Ama Delilah uzun süre yalnız kalmayacak. Acele edersem otuz saniye içinde dönerim. Yağmurda koşuyorum. Bahçe su birikintileriyle kaplı. İçlerine basıyorum ve sıçrayıp altımı ıslatıyorlar. Geri döndüğümde pantolonumu değiştirmem gerekecek. Bahçenin alt kısımlarını su basmaya başladı.

Yan kapıdan girdim, açılır kapıdan değil. İçeri girdim ve arabaya gittim. Yolcu tarafındaki kapıyı çekip açıyorum ve işte orada: çantam. Acelem olması dışında. Almaya gittiğimde, alttan tutuyorum. Çantanın içindekiler paspasın üzerine dökülüyor. "Kahretsin," diyorum onları toplamak için eğilirken. Bir ruj tüpü koltuğun altına yuvarlanmış. Kendimi aşağı indiriyorum, kolumu koltuğun altına uzatıp onu alıyorum.

"Günaydın, Meredith," diye duyuyorum.

Onun sesi beni daha da büyük bir dengesizlik durumuna sokuyor. Sarsılarak doğruldum. Arkamda duran onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Bea," diyorum elimi kalbime götürerek. "Beni korkuttun." Her zaman diken üstündeyim.

Bea tamamen garaja girdi. "İyi görünmüyorsun," dedi bana. Duş almamıştım. Saçlarım dağınık bir şekilde topuz yapılmış. Leo'yu Charlotte'a bırakırken giydiğim eşofmanları giyiyorum. Eğer o olmasaydı, üzerimde Hala pijama giyiyorum. Josh'un bıraktığı kahve dışında hiçbir şey yiyip içmedim. Bea'ya kıyasla kendimi güçsüz, küçük hissediyorum. Kalbim güm güm atıyor. Baş döndürücü, gürültülü. Bea'nın bunu duyabileceğinden eminim. "İyi misin?" diye soruyor.

"Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunu yapmaya devam edemem. Bu şekilde devam edemem."

"Bea, "Bir süre daha kendini toparlamalısın, Meredith," diye uyardı. Bundan kurtulmaya çok yakınız."

"Benden bu kadar," diye nefes veriyorum. "Bu sırrı daha fazla saklayamam."

"Kamuoyu mahkemesine göre koca zaten suçlu. Yakında tutuklanacak. O zaman hayatımız devam edebilir. Her şey normale dönecek."

"Normal mi?" Şaşkınlıkla soruyorum. Artık normal olan ne ki? Bir daha asla normal olamayacağım. Ona, "Kızın cesedini bulamazlarsa onu tutuklamayacaklar" diyorum.

"Ne biliyorsun, Meredith?" diye sorar sitemle.

"Cesedi olmadan, öldüğünden nasıl emin olunabilir ki?"

Teorimde delikler açıyor. "İnsanlar daha önce de ceset olmadan cinayetten hüküm giydi. Tek ihtiyaçları olan, jüriyi kadının öldüğüne ikna etmek için yeterli ikinci derece kanıt."

"Tesadüfi kanıt mı?" Ben soruyorum. "Ne gibi?" Soruşturmanın detayları gizli tutuluyor. Sadece bazılarını biliyoruz. Onu arayan köpekler vardı. Onu bulamadılar, yoksa bilirdik.

Bea, "Onun kanlı kıyafetleri." diyor.

"Kıyafetlerini ne yaptın?" diye sordum. O gece Shelby'nin giysilerini vücudundan nasıl sıyırdığını, başını desteksiz bıraktığını düşünüyorum. Hiç nazik değildi.

Bea, Shelby'nin kıyafetlerine ne yaptığını söylemiyor. Ama sessizliğinden anladığım kadarıyla.

"Jason'ı suçlayacaksın. Onu suçlamak için kızın kıyafetlerini kullanıyorsun." Elim şaşkınlıkla ağzıma gitti.

"Ne zamandan beri sen ve o ilk isim bazındasınız?" diye soruyor.

"Shelby'nin benim müşterim olduğunu unuttun mu?" diye sordum.

"Jason'ı tanıyorum. Onu yeterince iyi tanıyorum. Bir çocuğu var, Bea. Bir kız çocuğu. Annesini yeni kaybetti. Babasını da kaybedemez. Bunu ona yapmana izin vermeyeceğim.

O," diyorum ve ilk kez emin oluyorum. Shelby'yi öldürmek başka bir şey. Ama Jason'ın suçu üstlenmesine izin vermek başka bir şey, çünkü bu önceden planlanmış ve kasıtlı bir şey. Grace'i aklımdan çıkaramıyorum, onun anne ya da baba sevgisi olmadan büyüdüğünü hayal ediyorum.

"Polisi arayacağım."

Sesimdeki inanç açıkça belli oluyor. Bea'nın değiştiğini görüyorum. Önce şaşırdı. Ağzı açık bakıyor. "Bunu yapamazsın," diye yalvarıyor bana. Sesi değişiyor, daha az otoriter, daha çaresiz hale geliyor. Yumuşuyor ve Shelby'yi öldürdüğümüzden beri ilk kez o sert dış görünüşünün çatladığını görüyorum. "Lütfen, Meredith. Lütfen bunu iyice düşün. Sana yalvarıyorum," diyor Bea. "Hapse giremem. Hayatta kalamam. Senin kadar güçlü değilim."

"Hayır, değilsin," diyorum ona. "Sen daha güçlüsün."

Başını sallıyor. Benden daha güçlü olduğuna inanmıyor. "Eğer hapse girersem, Kate beni terk eder. Ben yokken hayatına devam eder. Sonunda çıktığımızda elimizde hiçbir şey olmayacak. Sen ve ben. Tek bir lanet şey bile,

Meredith." Şimdi yalvarıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Bundan on ya da on iki yıl sonra Bea ve ben nihayet hapisten çıktığımızda nasıl bir dünyada yaşayacağımızı hayal ediyorum. Delilah ve Leo

O zamana kadar gençler. Lisede olacaklardı. Büyüdüklerini göremezdim.

Bu yüzden benden nefret edebilirler. Kızgın olabilirler,

utandım, utandım. Josh onları beni ziyarete getirir miydi? Gelmelerini, beni hapiste görmelerini ister miydim? Josh, benim yokluğumda başka bir kadın bulup ona aşık olabilir. Bunları düşünmek beni öldürüyor.

"İyi bir avukat buluruz," dedim ona. "Josh'un savunma avukatı olan müşterileri var. Bize yardım edebilecek birini bulacağız. Bir düşün, Bea. Daha önce hiçbir suçumuz yok. İkimiz de daha önce alkollü araç kullanmakla suçlanmadık. Bir savunma pazarlığı yapabiliriz."

"Peki bu ne demek oluyor?" diye sorar, sinirlenerek. "On yıl yerine beş yıl mı?

Beş yıl hapiste kalmanın nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrin var mı? Beş dakika bile hayatta kalamayız."

Sonuçlarının ne olduğu önemli değil. Shelby'nin ölümünü vicdanıma yükleyerek yaşayamam. Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Shelby kızının büyüdüğünü asla göremeyecek. Ben neden göreyim ki?

"Üzgünüm, Bea. Bunu yapmak zorundayım."

Bea'nın üzerinde başka bir değişiklik olur. Sertçe döner. "Cehennemliksin," diyor. Birdenbire bir yük oldum. Onunla özgürlüğü arasında duran tek şey benim.

Gitmek istiyorum ama Bea yoluma çıkıyor, gitmemi engelliyor. Araba kapısı ile garaj duvarı arasında sıkıştım. Geçmek için neredeyse hiç yer yok.

"Ya polise o arabayı benim kullandığımı söylersem?" diye soruyorum. Gece mi? Ya içkiyi fazla kaçırdığını söylesem ve ben sürmeyi teklif etsem? Shelby ile karşılaşan *bendim*. Onu ormana götürüp saklamak benim fikrimdi. Sen arabanın arkasında sarhoş bir şekilde sızmışken ben yaptım. koltuk."

Sesi düz. "Kimse sana inanmayacak," diyor. Bana doğru adım atıyor. Garajın ışıkları kapalı. Gün gri olmasına rağmen tek ışık dışarıdan geliyor. İçeri neredeyse hiç ışık girmiyor.

"Nedenmiş o?" diye sordum. Ben iyi bir yalancı değilim. Ama polisin elinde kanıt yok.

tam tersi. Benim sözüme karşı onlarınki olacak. Buna inanmaktan başka çareleri yok.

"Çünkü tüm bunları bensiz başaramazdın. Yüz kilo ağırlığındasın Meredith, sıırıslıklamsın. Onu tek başına taşımana imkân yoktu. Onu gömmene imkan yoktu."

"Ben üzerime düşeni yaptım," diyorum ona. "O gece üzerime düşeni yaptım."

"Ama bunu bensiz yapamazdın. Kimse sana inanmayacak.

Yine de ikimiz de hapse gireceğiz."

Ona hatırlatıyorum, "Bir kadını öldürdük, Bea. Bir can aldık."

Telefonum arabanın paspasının üzerindeydi. Gözlerim ona takılıyor. O beni durduramadan eğilip ona uzandım. Bea ne yaptığımı gördü ve üzerime geliyor, telefonu elimden almaya çalışıyor. Polisi aramama asla izin vermeyecek. Pıl simgesi kırmızıyı gösteriyor. Yakında telefonumun şarjı bitecek.

Telefon için kavga ettik. Elimden almaya çalışıyor. Geri çekiliyorum, onu itiyorum. İsteyerek yapmadım. Sadece tepki verdim. Bea geri çekildi, çivilerle delik deşik olmuş kılıfın içine girdi. Josh ve ben hep onlardan bahsederiz. Garaj duvarlarındaki çivilerin ne kadar tehlikeli olduğunu konuşuyoruz. Çocukların kendilerini kesmesinden endişe ediyoruz. Tetanos gibi şeyler hakkında endişeleniyoruz. Josh çivileri kesmek için cıvata kesicileri kullanmaktan bahsetti ama hiç yapmadı.

Bea onların içine düşer. Koluna mızrak saplamışlar. Kanaması var ama bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Düştüğü için yavaşladı. Hızlı hareket etmek için bunu kendi avantajıma kullanıyorum. Ondan uzaklaşmalıyım. Eve varırsam, kapıyı arkamdan kilitleyebilirim. Orada polisi arayabilirim. Ben de yaptıklarımı itiraf edeceğim. Polis onu aramaya geldiğinde ne itiraf edeceğine Bea karar verecek.

Ama sadece arabanın diğer tarafına kadar gidebildim. Çok hızlıydı. Beni orada yakalıyor, kolumdan tutuyor. "Telefonu bana ver," diye bağıyor, kolumu öyle sıkı kavıyor ki canımı acıtıyor. "Ver şu lanet telefonu, Meredith."

Kolumu çekmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Bea'nın gözleri öfkeliydi. Ona hayır demek üzereydim, lanet telefonu ona vermeyeceğimi söyleyecektim. Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bea şimdi bir çekiç kullanıyor. Josh'un çekicini, geçerken tezgâhından almış olmalı.

"Bununla ne yapacağını sanıyorsun?" diye sordum.

"Sadece telefonu bana ver, ben de onu bırakayım" diyor. Neredeyse ona inanacaktım. Bea beni incitmek istemiyor. Bunu biliyorum. Shelby'yle olanlara kadar Bea ne bana ne de başkasına karşı kötü niyet besliyordu. Yardımseverdi.

Ama şu anda gördüğüm Bea sırtını duvara dayamış durumda. Kendini ve özgürlüğünü korumak için ne kadar ileri gidebileceği konusunda hiçbir fikrim yok.

Boştaki elini uzatıyor. "Ver şu lanet telefonu bana Meredith."

Ona hayır dedim. Bunu yapamam. Telefonuma bakıyorum ve tuş takımını buluyorum.

Çekici başının üzerine kaldırır. "Beni test etme," diye bağırıyor.

"Ya da ne?" Meydan okuyorum. "Bana ne yapacaksın, Bea?"

Hiçbir şey söylemiyor. Blöfünü görüyorum. Bea benim arkadaşım. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz. Ben Shelby değilim ki. Bea, Shelby'yi tanı mıyordu. Ona karşı hiçbir yakınlığı yoktu. Shelby'ye yaptığı şeyi yapmak bana zarar vermekten çok daha kolaydı.

Ondan uzaklaşıyorum. Eve geri dönüp oradan polisi arayacağım.

Ama arkamı döndüğümde, Delilah'nın açık garaj kapısında durmuş bizi izlediğini görünce şok oldum. Elinde televizyonun uzaktan kumandasını tutuyordu. Saçları yüzüne dökülüyor. Gözleri ateş ve korkudan sarhoş olmuş gibiydi.

"Anne," diyor. Minik sesi titriyor, hemen arkamda elinde çekiçle Bea'yi görüyor, Bea ve benim kavgamızı dinliyor.

Hepsi aynı anda gerçekleşiyor.

Delilah'nın gözleri yüzme havuzuna döner. Gözyaşlarıyla dolarlar. "Anne. Kumanda çalışmıyor," diyor ben kafama arkadan vuran çekicinin hareketsiz bırakan acısını hissederken. Acıdan çok şok. Konuşmaya, ona kaçmasını söylemeye çalışıyorum ama kelimelerim aniden bulanıklaşıyor. Bacaklarım çöküyor ve ben düşüyorum. Garaj dönüyor. Soğuk garaj zemini beni yakalıyor ve sonra her şey karanlığa gömülüyor.

LEO

ŞİMDİ

Polisler eşyalarını toplaman için seni bizim eve getirdiler. Sen tek başına yukarı çıkarken biz aşağıda bekliyoruz.

Hepimiz senin oldukça çaresiz olduğunu varsaymaktan suçluyuz. Bir cehennem çukurunda on bir yıl hayatta kalan, bir adamı bıçaklamak ve kendini özgür kılmak için kendi sapını yapan aynı kız olduğunu unuttuk. Bunu pek çok insan yapamaz. Düşündüğümüzden daha güçlüsün. Sen de düşündüğünden daha güçlüsün.

Polislerin karakolda buldukları şey şuydu: Sahte anılar diye bir şey var. Gerçek anılar gibi gerçek hissediler ama değildirler. İnsanların zihinleri onları kandırabilir ya da

Hiç olmamış şeyleri hatırlamak. Hafıza manipüle edilebilir. Fikirler bir insanın kafasının içine yerleştirilebilir. Size böyle olduğunu düşünüyorlar.

Polisler araştırmaya devam ederken, bir gazeteden okuduğunu, dünyanın kararmadan önce o gazetede babanın ve annenin resimlerini gördüğünü hatırladın. Polisler gazetede eski bir makaleyi internetten buldular ve babamın resmi tam da senin tarif ettiğin gibiydi: Babam mavi evimizin önünde duruyordu. Metnin içine yerleştirilmiş başka bir resim daha vardı. Bu annemin fotoğrafıydı. Başlık: *Banliyöde yaşayan anne intihar etmiş halde ölü bulundu.* Bu da makale AP haber bültenine eklenmişti, bu da neredeyse her yerdeki gazetelerde yayınlandığı anlamına geliyordu.

Nedense Eddie ve Martha makaleyi buldular. Seni Delilah olduğuna ve resimlerdeki insanların annen ve baban olduğuna inandırdılar. Polisler onları bulana kadar nedenini söyleyemeyiz. Ama adam polis, Eddie ve Martha'nın Delilah'nın yüksek profilli davasına takıntılı olduklarını ya da taklitçi suçlular olduklarını tahmin ediyor. Seni kaçırarak kurtuldular. Dünyanın dikkatini çeken ve kısa sürede ünlü statüsü kazanan o ele geçirilmesi zor kayıp kızın, yani kız kardeşimin sen olduğuna ya inandılar ya da öyle davrandılar.

Eşyalarınızı toplamanız uzun zaman alıyor. Ama kimse sizi acele ettirmek istemiyor çünkü şu anda çok ağır şeyler yaşıyorsunuz.

Bir dakika yalnız kalmak istiyorsun. Mutfakta oturup bekleriz. Babam herkese su getiriyor.

İyi haber şü ki, DNA'nız veri tabanındaki kayıp bir çocukla eşleşiyor. Adın Carly Byrd ve 16 yaşındasın. Kız kardeşimin kaybolmasından bir hafta sonra St.

Louis. Kendi sokağından kaçırıldın. Birinin neden kardeşimin hikayesini haber değeri olarak görüp seninkini görmediğini bilemeyiz.

Yaklaşık yarım saat sizi bekledikten sonra, babam yardıma ihtiyacınız olup olmadığına bakmaya gidiyor.

Neredeyse anında, merdivenlerin tepesinden bağırmaya başladı. "O gitti. Gitmiş!"

Adımları ikişer ikişer atıyorum ve odanın boş olduğunu görüyorum. Babamın sana aldığı kıyafetler hala çekmecelerinde. Kaçmışsın. Pencere açık. Kız kardeşimin yatak odası ikinci katta. çatı ve hemen dışında bir kafes. Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir. Ve sen çaresizsin.

OceanofPDF.com

MEREDITH

11 YIL ÖNCE

Mayıs

İşitme duyum önce bana geri dönüyor, sınırlı bir dereceye kadar. Duyduklarım sivilceli, düzensiz. Bulanık kelimeler. Bir tünelden geçen rüzgar. Trampete vuran bagetler. Anlam veremiyorum. Duyusal girdilerden kaçınarak gözlerimi kapatıyorum. Bu çok fazla. Boğazımın arkasında kusmuk yükseliyor ve onu yutuyorum. Başım zonkluyor. Kulaklarımda, şakaklarımda, gözlerimin arkasında zonkluyor. Biri mırıldanıyor.

Nerede olduğumu ya da neden burada olduğumu bilmiyorum. Rüya görüyor olmalıyım. Dünyanın hızla geçip gittiğini görmek için gözlerimi zorla açıyorum. Baş döndürücü, kafa karıştırıcı. Görüşüm bulanıklaştı. Gelip gidiyor, sisle kaplanıyor ve sonra açılıyor. Yağmur yağıyor, her şey grinin tek renkli bir tonuna bürünüyor. Üşüyorum. Titriyorum.

Yanımdaki şeyler şekillenmeye başlıyor, dünyam yavaş yavaş odaklanmaya başlıyor. Bir çocuk kitabı, bir köpek tasmaı görüyorum. Yere yatırılmış bir yükseltici koltuk, ayaklarım üzerinde. Bardak tutucusunda pembe bir su şişesi olan gri ve kırmızı.

Bu Delilah'ın su şişesi. Bu Delilah'ın yükseltici koltuğu. Kumaşı küçük ayaklardan korumak için ön sıradaki koltukların başlıklarından plastik örtüler sarkıyor.

Kendi arabamın arka koltuğundayım.

Yavaşça doğruluyorum, vücudum ağrıyor. Bir araba koltuğunun üzerine eğilmiş olduğumu fark ediyorum, koltuğun topuzlu kısımları derime baskı yapıyor ve izler bırakıyor. Kolumda göğüs klipsinin izi var.

Leo'nun araba koltuğu.

Tamamen dik oturup umutsuzca etrafıma bakıyorum. Leo nerede? Delilah nerede? Ben neden buradayım? Araba hareket halinde. Hızlı gidiyor.

Dengesizlik beni bunaltıyor. Kendimi sabitlemek için gördüğüm ilk şeyi kavriyorum.

Bea sürücü koltuğunda. Bea benim arabamı kullanıyor. Camı bir santim açık. Saçları hareket ediyor. Her nasılsa yağmur içeri girmiyor. Radyo açık. Bea kendi kendine konuşuyor, tedirgin, anlaşılmaz bir şeyler.

O zaman her şey aklıma geliyor.

Bea ve ben tartışıyoruz. Bea çekiçle. Delilah açık garaj kapısında korkmuş bir şekilde duruyordu. Ondan sonra: hiçbir şey. Siyahlık.

Ağzımdan çıkan ilk kelime "Nerede o?" oldu.

Sözcüklerim ağzımdan çıkarken bozuk çıkıyor. Dudaklarım halsiz, kelimeleri oluşturmamıyorum. Konuştuğumda başımdaki çarpıntı şiddetleniyor. Ellerimi başıma bastırıyorum, avuç içlerimi göz çukurlarıma sokuyorum. Hiçbir işe yaramıyor. Ellerimi çekiyorum.

Tekrar deniyorum. "Ona ne yaptın?" Bu sefer kelimeler oluşuyor.

"Uyanmışsın," diyor omzunun üzerinden bana bakarak. Bunu yaparken kazayla direksiyonu çekiştiriyor. Araba savruldu. Bir araba kornası çaldı. Bea arkasına baktı. Bize çarpmadan önce arabayı düzeltti.

"Delilah'a ne yaptın?" Talep ediyorum.

Bea söylemiyor. Onun cevap vermemesi beni çılgına çeviriyor, çaresiz bırakıyor. Kızımın nerede olduğunu bilmem gerek. Çocuğuma ne yaptığını bilmem gerek.

Kapı kolunu tuttum, kapıyı zorla açmaya çalıştım. İlk aklıma gelen, hareket halindeki araçtan atlayıp kaçmak oldu. Ama yapamıyorum çünkü Kapı yerinden oynamıyor. Çocuk kilitleri aktif hale getirildi. Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum. Bea'nın Delilah'ya bir şeyler yapmasına, beni arabaya bindirip sürmesine yetecek kadar. Pencereden dışarı bakıyorum. Nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum. Çok uzağa gitmedik. Sadece birkaç Evden birkaç blok ötede. Eğer arabadan çıkabilirsem, Delilah'ya geri dönebilirim. İyi olup olmadığına bakabilirim.

"Ona zarar verdin mi?" diye sordum. Bea ona bir şey yaptı diye dehşete kapıldım. Delilah çekiçle kafama vururken onu izledi.

Delilah çok şey gördü. Bea onu öylece bırakamazdı.

Arka koltuğun diğer tarafına kayıyorum. O kapıyı açmaya çalışıyorum. O da açılmıyor. Elektrikli camı indirmeye gidiyorum ama kilitli. Bea her şeyi düşünmüş.

Çaresizlik içinde ellerimi cama vurarak dikkatleri üzerimize, kendi arabamın arka koltuğunda sıkışıp kalmış kendime çekmeye çalışıyorum.

Bea tersler, "Kes şunu, Meredith. Ne yaptığını sanıyorsun sen?" "Çıkarın beni buradan," diyorum kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissederek. "Bunu yapamazsın.

Bu, Bea. Bunu bana yapamazsın."

Yapmayı düşünebildiğim tek şey arabanın ön koltuğuna atılmak. Zorla kontrol altına almak için. Bir adrenalin patlaması

Kendimi aceleyle öndeki iki koltuk arasındaki dar alana sıkıştırıp gitmeye başladığımda bedenim ve başım.

Ama sonra onu gördüm, yolcu koltuğunda oturuyordu: bir bıçak.

Bea benimle aynı anda tutuyor. Oraya önce o ulaştı. Kaskatı kesildim.

"Onunla ne yapıyorsun?" Diye sordum, çoktan kullanmış olmasından korkarak.

Delilah'a bir şey yapmak için bıçak.

"Sadece dediğimi yap ve kimse zarar görmesin." Sesi kontrollü.

Koltuğuma geri oturuyorum. Başka seçeneğim yok. Aklım karmakarışık, bundan nasıl kurtulacağımı bulmaya çalışıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum ve bu yüzden umutsuzluğa kapılıyorum. Bea bana ne yapmayı planlıyor? Delilah'ya ne yaptı?

Bea kasabanın içinden geçiyor. Sağa dönüyoruz, sonra sola, sonra tekrar sağa. Amaçsız değil; bir plan yapmış. Kasabamızdan ayrılıp bir başkasına giriyoruz, sonra bir başkasına, daha az nüfuslu, yerleşim yerinden çok endüstriyel bir yere.

Arabayı sürerken "Beni eve götür," diye yalvarıyorum. "Lütfen beni eve götür. Bu olanları unutabiliriz. Sana söz veriyorum Bea, polise gitmeyeceğim.

Shelby'ye olanlar seninle benim aramda kalacak."

Başta beni görmezden geliyor. Ama patlayana kadar bastırmaya devam ediyorum. "Kapa çeneni, Meredith. Lütfen kapa şu lanet çeneni." Sesi soğuk ve direktti.

Otoyolun hemen dışındaki köhne bir motelin otoparkına girer. Binanın rengi koyu sarıdır. Tek katlı. Otoparkta bir çöp konteyneri, piknik masaları ve bir otomat var. Arabamı neredeyse boş olan otoparka park etti.

Bea arabanın zemininden çantamı aldı. Bana neler olacağını anlattı.

"Oraya gideceksin ve bir oda tutacaksın. Bir aylığına. Öde nakit," diyor. Önce benim cüzdanımı, sonra da kendi cüzdanını karıştırıp dolarları topluyor. Arka koltuğa doğru eğilip onları elime sıkıştırıyor.

"Odanızı kontrol edin. Anahtarı al," diyor.

"Peki ya yapmazsam?" Bea'nın Shelby'ye yaptıklarını kendi gözlerimle görmüş olmama rağmen soruyorum. Örtbas edilmesine, yalanlara tanık oldum. Zor durumda Bea her şeyi yapabilir.

"Delilah'ya bir şey olmasını istemiyorsun, değil mi?" diye soruyor ve bir umut ışığı belirliyor: Delilah yaşıyor.

Bea bana yalan söylemiyorsa tabii.

Bea arabadan iner. Bıçağı kot pantolonunun arka cebine sokuyor ve gömleğinin eteğinin altına saklıyor. Arabanın yan tarafına geliyor ve benim için kapıyı açıyor. Ayağa kalkmam bir dakika sürdü. Dengesizim,

başım hâlâ zonkluyor.

"Aptalca bir şey yapma Meredith. Dışarıda seni izliyor olacağım. Unutma, Delilah'nın nerede olduğunu bilen tek kişi benim. Beni test etme." Sertçe yutkundum. Bea'nın Delilah'ya ne yaptığını bilmiyorum. Ama eğer yaşıyorsa, ona geri dönmeliyim. Bea ne derse onu yapmalıyım. Delilah'nın iyiliği için uslu durmalıyım.

Bea beni motelin ofisine kadar takip etti. Eğer motelde varsa, güvenlik kameralarının ulaşamayacağı kadar geride duruyor. Görevli paramı aldı ve bana bir anahtar verdi. Haklı olmadığımı anlayacak kadar uzun süre kafasını kaldırmadı.

Bea ve ben odaya doğru yürüdük. Bana kapının kilidini açmamı söyledi. Titreyen ellerimle açtım. Bana ışığı açmamı, panjurları kapatmamı söyledi. Hiçbir şeye dokunmuyor. Bu konuda hassasım.

"Bana ne yapacaksın, Bea?" Söylemiyor.

Motel odası bakımsız. Halılar lekeli. Duvarların sıvası dökülmüş.

"Delilah hasta," diyorum ona, şimdi yalvararak. "İlaç alması gecikti. Ateşi şimdiye kadar yükselmiştir. Yanıyor olacak. Tylenol'e ihtiyacı olacak."

Bea bu konuda hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, "Kağıt ve kalem bulmanı istiyorum." dedi. Dediğini yapıyorum. Sormuyorum. Bea'nın ihtiyacı olan şeyi bulmak için çekmeceleri karıştırıyorum. Ama burası bedava kâğıt ve kalem bulunacak türden bir yer değil. Onun yerine, çekmecede modası geçmiş bir telefon rehberine rastladım. Bir tane yırttım. bir sayfa. Bea'nın kalemi var. Bana uzatmadan önce koluna sildi.

"Bunu yaz," diyor. "*Delilah'nın güvende olduğunu yaz. O iyi.*"

Bea'ya bakıyorum, anlamıyorum. Tereddüt ettiğimde, "Sadece yap," diyor.

"*Delilah'ın güvende olduğunu yazın. O iyi.*" Bunu yapmakta acele etmedim. Neden bunu yazmamı istesin ki? Pantolonunun arka cebindeki bıçağa uzanıyor ve bana doğru tutuyor. "Dalga geçmiyorum, Meredith. Bunu yazmanı istiyorum. Eğer dediğimi yaparsan, gidip Delilah'yı getireceğim. Onu buraya getireceğim. Ama önce bunu benim için yapmalısın."

"Tamam," diyorum, kabul ederek. Kelimeleri yazıyorum, çünkü onun Delilah'ı bana getireceğine söz verdiği için ve boğazımdaki bıçak yüzünden. Başka bir seçeneğim var mı bilmiyorum. Tek düşünebildiğim Bea'nın bizi parasını ödediğimiz bir ay boyunca bu pis motelde bırakmayı planladığı. Josh'a kaçtığımızı düşündürecek, bu da ona ne yapacağını düşünmek için zaman kazandıracak. Kötü bir plan değil. Burada bir ay hayatta kalabilirim.

Anlamadığım şey Bea'nın neden Delilah ve beni aynı anda getirmediği. Bir sebebi olmalı. Ama belki de ikimiz birlikte idare etmek için çok fazlaydık.

İşim bittiğinde, kağıdı alması için ona uzatıyorum. "Şifonyerin üzerine koy," dedi. Koyuyorum. Bea, "Bunun bir intihar gibi görünmesi gerektiğini anlıyorsun," diyor.

Onun sözlerini duyuyorum. Kulaklarıma ulaşıyorlar ama beynim tarafından yorumlanmıyorlar. O kadar uzağa gidemiyorlar. Söylediklerini anlamak için zamanım yok. Tepki verecek zamanım yok.

Bir saniye sonra bileklerimi kesen bıçağın dayanılmaz acısını hissediyorum. Çığlık atıp ondan uzaklaşıyorum.

"Bu kadar açık konuştuğum için özür dilerim," dedi. "Ama bunu kendine sen yaptın Meredith. Keşke çeneni kapalı tutabilseydin, bunlar olmazdı. Seni uyarmıştım. Sana her şeyi unutmanı, o gece olanları unutmanı söyledim. Ama yapamadın. Ne seni ne de Delilah'yı incitmek istemedim," diyor. "Bana başka seçenek bırakmadın. Sana defalarca söyledim, hapse giremem. Ne yapmamı bekliyordun?"

Saldırıyor. Bıçak yine bileğime saplanıyor. Kanıyor. Kanamayı kontrol etmek için avucumu bastırıyorum. Odada ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama oda küçük, kutu gibi. Bea, elinde bıçakla benimle kapı arasında duruyor. Çıkış yolu yok. Motel şu anda boş ya da neredeyse boş, otopark boş. Çığlık atacak olsam kimse duymaz. Kimse gelmez.

O zaman böyle yapmayı planlıyor. Bea dünyayı kendi bileklerimi kestiğime inandırmayı planlıyor. Çaresiz bir kadın olduğuma. İntihara meyilli.

Kollarımı arkama saklıyorum, bunun bana zaman kazandıracağını düşünüyorum. Alternatif bir planı olmasını beklemiyorum. Ama sonra, bir anda, hissediyorum

Bıçak karnıma saplandı. Bea'nın bıçağı benden geri çekişini dehşet içinde izliyorum. Çok spontane. Nefesimi kesiyor, neredeyse nefes almak imkansız. Ben izlerken, kızarıklık merkezimden yayılıyor. Ellerim kana gidiyor, onu geri tutuyor. Bea geriye doğru bir adım atıyor. Bocalayışımı izliyor, bir kez yetmediyse diye bıçak hazır.

"İşlerin bu noktaya gelmesini hiç istemezdim. Sen benim arkadaşımydın." Ağlıyor. Orada durmuş, çırpınışımı izlerken gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Neden bu işin peşini bırakmadın?" diye bağılıyor.

Acının yerini şok alıyor. Bacaklarım beni ayakta tutacak gücü kaybetti. Sendeliyorum, yardım için ona uzanıyorum. "Özür dilerim," diye ağlıyor. "Çok üzgünüm, Meredith." Benden uzaklaştı. Bana sırtını döndü. Ölmemi izleyemez. Duymamak için parmaklarını kulaklarına bastırıyor.

Motelin zeminine yığılıyorum. Zemin bedenimi kavırıyor ve uzanmanın ne kadar rahatlatıcı olduğunu düşünüyorum. Çok yorulmuştum. Günlerdir ilk defa uyuyabileceğimi düşünüyorum.

OceanofPDF.com

KATE

ŞİMDİ

Kapı çaldığında Bea ve ben mutfaktaydık. İşten yeni gelmiştim ve Bea'ya günümü anlatırken o da tavuk yapıyordu.

Akşam yemeği için enchiladas. Tavuk tavada kızarıırken Bea biber doğruyor. Ağzım sulandı. Günüm her zamanki gibi inanılmaz yoğundu, bu yüzden öğle yemeği için oturmaya vaktim olmadı; bunun yerine hareket halindeyken yedim, hastalar arasında burada bir atıştırmalık, orada bir atıştırmalık.

Bugün zor bir gündü. Uzun zamandır tedavi ettiğim bir köpeği uyutmak zorunda kaldım. Ne kadar çok yaparsam yapayım, asla kolaylaşmıyor ya da rutinleşmiyor. I

Neredeyse her gün hastalara ötenazi yapıyorum. Bundan daha da zor olanı, müşteriler tarafından kötülendiğim günler. Hayvanlara tapıyorum; onların insanları başka bir hikaye.

"Birini mi bekliyorsun?" Kapı zilinin sesini duyunca Bea'ye sordum.

"Sanmıyorum," diyor tavuğun altındaki ocağı kapatırken. Şarabımı yanıma alıp onu ön kapıya kadar takip ediyorum.

Akşamın erken saatleri, saat beşi biraz geçiyor. Dışarıda gün hala aydınlık.

Bea kapıyı açar ve Josh ile Leo verandada dururlar, altlarındaki verandanın basamağında da üniformalı birkaç polis memuru vardır. Yüzlerinde endişe çizgileri vardır. Josh ve Leo'nun gözlerinde yaşlar vardır. On bir yıl önceki o geceye olan benzerlik, Josh'u küçük Leo'nun yanında, kollarını Josh'un bacağına dolamış, arka planda fırtınanın şiddetlendiğini hayal ederken bir an için nutkumun tutulmasına neden oluyor. Kabuslarının başladığı geceyi.

On bir yıl sonra, hala devam ediyor. "Ne oldu?" Bea soruyor. "Sorun ne?"

Şarabımı sehpanın üzerine koydum. Josh, "O gitti. Kaçtı," diyor ve tüm bunlar Meredith ve Delilah'ın ilk kaybolduğu geceye o kadar benziyor ki dengem bozuluyor, ağzım açık kalıyor. Josh kendisi gibi görünmüyor.

Uzun zamandır böyle değildi. Arkadaşlığımız yıllar içinde azaldı.

Birbirimizi çok daha az görüyoruz. Görüştüğümüzde, Bea ve ben söylediklerimizi sansürlemek için dikkatli olmak zorundayız. Meredith ya da Delilah'dan hiç bahsetmiyoruz.

Delilah'nın onca yıldan sonra nihayet sağ salim döndüğüne dair

inanılmaz haberi duymamızın üzerinden yaklaşık bir hafta geçti.
Vazgeçmiştim.

Eve dönme umudunu. Onu ne kadar görmek istesem de Josh'a yük olmak istemiyordum. Bea ve ben, Delilah'yı karşılamaya gitmek için medyanın ayrılmasını, tantananın dinmesini beklemeye karar vermiştik.

Ama şimdi Josh kapımızın önünde bize onun gittiğini, kaçtığını söylüyor ve Bea konuşurken benim tek yapabildiğim ağzım açık bir şekilde ona bakmak. Kalbim onun için parçalanıyor. Yine mi? Lütfen, sessizce yalvarıyorum, onu tekrar kaybetmesine izin verme.

"Delilah kaçtı mı?" Bea sorar.

Josh başını sallayarak, "Evet, hayır, evet. Bu uzun bir hikaye. Onu gördünüz mü? Kızı mı?" ve işte o an anladım ki bu kız Geçen hafta Josh ve Leo'nun evindeki kadın, iddia ettiği kişi değildi. Josh yine kandırıldı. Kırılmış görünüyor.

Josh'un yanında duran Leo kaybolmuş gibi görünüyor. "Carly," der nefesinin altından. Ve sonra, daha belirgin bir şekilde: "Onun adı Carly."

Polis memurlarından biri öne çıkar. "Kayıp bir çocuk için mülkünüzün etrafına bakmamızın bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

"Elbette," diyor Bea. "Neye ihtiyacınız olursa."

Bea ve ben ayakkabılarımızı giyip yardımcı olabiliriz diye onları takip ediyoruz. Dışarı çıktığımızda muhabirlerin bu konuda çok eğlendiklerini görüyorum. Arazimize adım atmıyorlar ama haber değeri taşıyan bir şey olursa diye, ki zaten öyle, arazinin kenarında durup kameralarını hazırlıyorlar.

Josh'a yetiştim ve elini elime aldım. Bunca yıllık arayıştan sonra, kızını bulduğunu düşünürken tekrar elinden alınmasının onu ne hale getirdiğini hayal bile edemiyorum. Geçtiğimiz on bir yıl boyunca o ve Leo sakin bir hayat yaşadılar, özel bir hayat. Keşke yıllar boyunca onlara daha iyi bir arkadaş olsaydım. İlk başlarda denedik ama Josh kederden o kadar bunalmıştı ki bunu yapmak çok zordu. Bizi kendinden uzaklaştırdı. Vazgeçtik. Hatta

Onu düşünümüze davet ettik çünkü mutluluğumuzu üzgün olan ona zorla kabul ettirmek doğru gelmiyordu.

Daha çok çabalamalıyım. Daha fazlasını yapmalıyım.

Josh ve Leo'nun evinin önünde polis arabaları var. Her biri farklı bir yönde kayıp kızı arayan yarım düzine polis yaya olarak ilerliyor.

Arazimizde yürüyoruz. Hiçbir şekilde büyük değil ama dalları ve yaprakları aşağı sarkan yüksek ağaçlar var. Ayrıca bir kişinin istese saklanabileceği çitler de var. Polis memurları çitleri arıyor. Orada değil. Evin yan tarafına doğru ilerliyoruz,

beton yürüyüş yolunu takip ederek arka bahçeye giriyor. Memurlardan biri çalıları inceliyor. Bir diğeri "Garajı aramamızın sakıncası var mı?" diye sorar.

Bea'nın müzik stüdyosunu dışarıdan ölçüp biçerek oraya gider. Stüdyo bizim evin neredeyse bir kopyası. Elbette daha küçük, bir buçuk kat yüksekliğinde ve üst katında bir depo alanı var. O depolama alanını kullanmıyoruz; ihtiyacımız da yok. Olsa olsa Bea eski kayıt ekipmanlarını orada tutuyor.

Bea ve benim çok fazla eşyamız yok ve sahip olduklarımız da evdeki boş yatak odasına kolayca sığabiliyor.

Bea stüdyoya gider ve kapının kolunu sallar. Polis memurundan bir iki santim daha uzun duruyor. Ayağa kalkıp kot pantolonu, siyah tişörtü ve spor ayakkabılarıyla onu izliyorum. Sorunlu görünüyor. Josh gibi Bea da Meredith ve Delilah'ya olanlardan sonra önemli ölçüde değişti. I Sanırım hepimiz öyle yaptık. Bea daha az rahat, daha az kaygısız, daha fazla yük altında olmaya başladı. Yalnızlık içinde müzik üzerinde çalışarak daha fazla zaman geçirdi, ancak hiçbir zaman çok fazla üretmedi. Çocuk sahibi olmaya olan ilgisini kaybetti.

Polis memuruna "Kapı kilitli" der. Bea o kapıyı hep kilitli tutar. İçeride pahalı ekipmanları var ve neredeyse Mahalledeki herkes onun bu alanı tam olarak ne için kullandığını biliyor. Kimse bakmıyorken birinin onun ekipmanlarını alıp kaçmaya çalışabileceğini düşünmek o kadar da olasılık dışı değil.

Memur, "Bizim için açabilir misiniz?" diye sorar.

Bea, "Bütün gün kilitliydi, memur bey. Kimse içeri girmiş olamaz."

Bea'nın yanıtında bana ağır gelen bir şey var. Bea haklı; telekinezi dışında, bir insanın kilitli kapıdan geçmesi elbette mümkün değil. Binada tek bir pencere var ve o da üst katta. Sarı dış cephe kaplamasına tırmanmak dışında kolay bir yol yok.

Yine de Bea'nın yerinde olsaydım kapıyı açar ve polis memurunun orada kimsenin olmadığını kendi gözleriyle görmesini sağlardım.

"Kapıyı açmayacağını mı söylüyorsun?" diye sorar Bea'ya dik dik bakarak.

Josh artık elimi tutmuyor. Bıraktı, Bea ve polis memuruna yaklaştı.

"Ben öyle demedim. Sadece içeriye birinin nasıl girmiş olabileceğini anlamıyorum. Zamanınızı boşa harcadığınızdan endişeleniyorum," diyor ve sonra onun itaatsiz ve isteksiz olmadığını fark ediyorum; onları anlamsız bir aramadan kurtarmaya çalışıyor. Bea yardım ediyor.

"Bea," dedi Josh. "Kızın ne zamandır kayıp olduğunu bilmiyoruz."

"Carly," diye araya giriyor Leo yine. Arkamda bir yerlerde geziniyor. "Onun adı Carly." Bu sefer söylerken her kelimeyi teker teker telaffuz ediyor.

Josh sertçe yutkunur. "Carly'nin ne kadar zamandır kayıp olduğunu bilmiyoruz," der, adını vurgulayarak, "ya da şimdiye kadar ne kadar uzağa gitmiş olabileceğini. Lütfen Bea, lütfen sadece kapıyı aç ve görmelerine izin ver, böylece aramaya devam edebiliriz."

Bea, Josh'a belli belirsiz bir gülümseme sunarak, "Elbette," diyor. Utanmış görünüyor. Bea kolay kolay utanmaz. Yük olmak istememişti ama görünüşe bakılırsa olmuş. Ona sempatik bir gülümseme sunuyorum, sadece yardım etmeye çalıştığını biliyorum. "Elbette," diyor tekrar, gözlerini kaçırarak. "Sadece sana zaman kazandırmaya çalışıyordum. Eğer ihtiyacın olan buysa, kapıyı açmaktan mutluluk duyarım. Sadece gidip anahtarı alayım," diyor ve hepimizin yanından geçip beton yola doğru ilerliyor, evin yanından dönerek açık bıraktığımız ön kapıya doğru ilerliyor. Geri kalanımız konuşmadan bekliyoruz. Gün çok sıcak. Benden ve hepimizden ter damlıyor.

hareketsiz duruyoruz. Ağaçlar güneşi engelliyor, buna rağmen en ufak bir esinti yok. Hava boğucu sıcak, bunaltıcı bir Hint-yaz günü. Bu Sivrisinekler ve arılar etrafta vızıldar, terimizden etkilenirler.

Bea'nin geri dönmesi sonsuza kadar sürer. Josh ve memurlar endişeleniyor. "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor biri, sanki cevabı ben biliyormuşum gibi beklentiyle bana bakarak.

"Belki de yanlış yere koymuştur," diye önerdim. Girişte anahtarlarımızı koyduğumuz pirinç mandallı bir ayna var. Bulması zor olmazdı. "Gidip kontrol edeyim."

Bea'nin gittiği yöne doğru ilerledim. Ön kapıya vardığımda, sanki kapıyı arkasından çarparak kapatmaya çalışmış ama kilitlenmemiş gibi birkaç santim açıktı. Kapıyı yavaşça iterek açtım. İçeri girdim. kapıyı arkamdan kapattım, kendimi akvaryumdaki bir balık gibi hissediyordum ve muhabirler dışarıdan beni izliyordu.

Bea'ya sesleniyorum. Cevap yok.

Tekrar deniyorum. "Bea!"

Ardından sadece sessizlik gelir.

Gözlerim girişteki eğik kenarlı aynayı donatan pirinç mandallara gidiyor. Orada sadece anahtarlarım var.

Ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayaklarımla merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Önce yatak odamızı deniyorum. Boştu ama Bea'nın şifonyerinin çekmecelerinden biri

dışarı çekilmiş ve yere devrilmişti. Bir şey arıyordu. Banyoyu, boş yatak odasını kontrol ettim. Hepsi boştu.

Ahşap basamaklardan aşağı doğru koşarken ayağım kayıyor, ayaklarım altımdan kayıyor. Sırtımın üzerine düşüyorum ve acısının kuyruk sokumuma yayıldığını hissediyorum. Bea'ya yüksek sesle küfrediyorum, ne yaptığının farkında değilim, ama bunun beni zor durumda bırakan, pervasızca ve düşüncesizce bir şey olduğunu biliyorum.

Kızgınlım. Korkuyorum ve kafam karıştı.

Sırtımı ovuşturarak kendimi merdivenlerden yukarı itiyorum. Topallaya topallaya mutfığa gidiyorum, yarım yamalak yapılmış yemeğimiz orada öylece duruyor. Cam kapıdan Josh, Leo ve polis memurlarının arka bahçemizde, Bea'nın müzik stüdyosunu incelemeye devam ettiklerini görüyorum.

Cep telefonum mutfak tezgahının üzerinde duruyordu. Elime alıp Bea'yı aramaya çalıştım.

Cevap vermiyor.

Ben aramayı bitirdikten birkaç saniye sonra mesaj atıyor.

Bağışlayın beni. Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim.

Kalbim içimde çılgınca atıyor.

Seni ne için affedeyim? Tuş takımındaki her harfe basarak hemen cevap yazıyorum.

Sorum cevapsız kaldı.

Neredesin? diye soruyorum. Cevap vermiyor.

Tekrar aramayı denedim. Telesekretere düşmeden önce bir kez çalışıyor. Tekrar tekrar arıyorum, artık çıldırmış hissediyorum, Bea'nın istemeden ne yaptığını merak ediyorum. Beni bu şekilde yüzüstü bırakması dışında onu ne için affedebilirim ki?

Neyden kaçıyor?

Yalınayak, evin yanından geri dönüyorum, sütyen askım kolsuz gömleğimin altından kayarak koluma düşüyor. Zorla kaldırıyorum. Bu tekrar düşüyor. Kalbim göğsümün içinde sertçe atıyor. Zihnim huzursuz, çalkalanıyor. Bea nereye gitti? Neyin peşinde?

Saçlarım terden ıslanmış bir halde gözlerime doluyor. Arka bahçeye döndüğümde nefes nefese, "Gitti," diyorum onlara. Göğsüm ağrıyor. Nefesimi tutamıyorum.

"Ne demek gitti?" Josh soruyor.

"Bilmiyorum, Josh. Bilmiyorum. Ev boş. Baktım Her yerde onu aradım. Onu aramayı denedim. Bunu mesaj attı," diyorum cep telefonumu Josh'un eline zorla tutuşturarak.

Bea'nın ifşasına baktı ve "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

Josh telefonu memurlara verdi. Bea'nın arabası benimkinin yanındaki sokağa park edilmiş. Nereye gittiye, yürüyerek gitmiş. Uzakta olamaz.

Memurlardan biri "Garaja girmemize izin verir misiniz hanımefendi?" diye sorar.

Orada Bea'nın polisin görmesini istemediği bir şey var. Aklıma gelen tek şey çalıntı ses cihazları. Ama Bea ve benim yeterince paramız var. İhtiyacı olan her şeyi alabilir.

"Anahtarın nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece bir tane var. O da gitti.

Bea kaçarken yanında götürmüş olmalı," diyorum, birçok nedenden dolayı utanarak, ama en çok Bea'nın kaçıp gitmesinden ve beni böyle karanlıkta bırakmasından dolayı.

Bea'ye hiç benzemiyor.

Gözlerim Josh ve memurlar arasında gidip gelirken açıklamaya devam ediyorum: "Ben oraya hiç girmem. Orası Bea'nın alanı. Çalıştığı yer orası. Oraya girmeyi sevmiyorum.

izinsiz girme." Başım dönüyor, eskiden stüdyonun anahtarının bende olduğunu hatırlıyorum. Ama sonra, yıllar önce Bea bana birinin içeri girmeye çalıştığını düşündüğünü anlattı; kapıya kendisi yeni bir kol takmış, daha güvenli ve kusursuz bir şey. Tek pencereyi kontrplakla kapatmış, ancak oraya merdivensiz çıkan tek kişi Örümcek Adam'mış. Dürüst olmam gerekirse bu bana aşırı ve biraz paranoyakça geldi. Ama o zaman kendime, Bea'nın kendini daha güvende hissetmesini sağlayacaksa, öyle olsun demiştim. Tartışmadım. Shelby Tebow, Meredith ve Delilah'ın başına gelenlerden kısa bir süre sonraydı.

Bütün mahalle diken üstündeydi. Bea'nın kendini güvende hissetmek için ekstra güvenlik önlemleri almak istemesi anlaşılabilir bir durumdu.

Yeni kilidin sadece bir anahtarla birlikte geldiğini söyledi. Benim için bir tane daha yaptıracığını söylemişti. Şimdi düşünüyorum da, hiç yaptırmamış.

Memurlardan biri "Kapıyı kırmak için izniniz var mı?" diye sorar.

Hiç tereddüt etmeden "Evet. Tabii ki." dedim.

Bea'nın benden ne sakladığını bilmem gerek.

Memur aracına geri döner. Dakikalar sonra, bir koçbaşıyla geri döner. Çok uzun sürmez. Kapı duvardan sekerek şiddetle açıldı. Durduğumuz yerden Bea'nın ekipmanlarını görüyorum.

Hiçbir şey yanlış görünmüyor.

Bastırđım nefesimi serbest bırakıyorum.

Memurlar dikkatle stüdyonun içine girerler. Birinin eli kılıfındaki silahın üzerindedir. Josh takip etmeye çalışır.

"Efendim," diyor memurlardan biri sertçe. "Olduğunuz yerde kalmanız gerekiyor."

Josh ona söyleneni yaptı. O, Leo ve ben birlikte durmuş bekliyorduk. Her şey Meredith'i buldukları gün, kadın dedektifin Josh'a söylediği gibi, Orada, o köhne motelin otoparkında, Meredith'in daha sonra otopsiyle de doğrulanan intihar sonucu öldüğü anlaşıldı. Beton zeminde parçalara ayrılmıştı. Günün geri kalanı hepimiz için bulanıktı. Ben pek bir şey hatırlamıyorum.

Durduğumuz yerden, Bea'nın alanını araştıran memurları zar zor görebiliyorum. İlgilerini çekecek bir şey bulmuş gibi görünmüyorlar.

Memurlar aniden hazır ola geçerler. İçlerinden biri yukarıya, tavan arasına doğru işaret eder. Üçü merdivenlere doğru ilerler. Tırmanmaya başlarlar, hareketleri senkronizedir. Yarım düzine adım sonra gözden kayboluyorlar. Artık onları göremiyorum.

Şu basamakların tepesinde bir kapı olduğunu hatırlıyorum. Kilitli olmalı. Memurlar bu kez sormuyor; onun yerine, kapıyı kırdıklarında çıkan o kusursuz sesi duyuyorum.

Kapı patlayarak açıldığında kulaklarıma ulaşan çığlık tiz, dehşetli ve kadınca. Bir kız. Josh ve Leo'nun aradığı kız. Ama neden? Bea hangi nedenle bu kızı müzik stüdyosunda barındırıyor? Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Dizlerim bükölüyor. Bacaklarım gevşiyor. Çimenlerin üzerine yığılıyorum. Josh koşmaya başladı ama Leo onu durdurmaya, geri çekmeye çalıştı. Josh, Leo'dan daha güçlü. Leo'yu kolundan tutarak çimlerin üzerinden stüdyonun kapısına doğru sürüklüyor.

Polis memurları kızla birlikte geri dönerken korkudan olduğum yerde donup kaldım. Ancak kız ortaya çıktığında, haberlerde gördüğüm kızla aynı değildi. Çürük ve hırpalanmış, yetersiz beslenmiş, ürkek.

Meredith'in tıpatıp aynısı. Alev gibi kızıl saçları, açık teni, çilleri, Meredith'in mineral yeşili gözlerinin aynısı. Davranışları, kendini taşıma şekli ve duruşuyla Meredith'e benziyor. Temiz, iyi beslenmiş, görünüşe göre zarar görmemiş. Artık melek gibi küçük bir kız değil. Nefesimi kesen sevimli bir genç bayana dönüştü.

Josh onun ayaklarının dibinde dizlerinin üzerine çöküyor. "Baba," diye haykırarak kendini yere bırakır ve Leo'nun üzerine yığılır. Leo ilk başta tereddüt etse de onlara doğru koşar ve

Ona kötü davranılmamış. Delilah polise çok şey anlattı; kitap yığınları, oyuncaklar, sanat malzemeleri, bol miktarda giysi Benim için de aynısı. Yine de Bea onun çocukluğunu elinden aldı. Delilah'ın hayatından asla geri alamayacağı yıllarını çaldı. Onu ailesinden aldı. Bea

onun masumiyetini ve özgürlüğünü çaldı. Neden mi? Çünkü Delilah, Bea'nın Meredith'e yaptıklarına şahit oldu.

Anlaşıldığı kadarıyla Delilah Bea'nın Meredith'i öldürdüğünü görmemişti, ancak on bir yıl boyunca gördüğünü sanmıştı. Gördüğü şey başlangıç eylemiydi: Bea

Meredith'i bir çekiçle hareketsiz hale getirdi ve Meredith baygın halde yere düştü. Bea elini Delilah'nın ağzına götürüp onu Dickey'lerin garajından bizim garaja kadar koştururken küçük Delilah annesinin öldüğünden emindi. Bea ona aksini hiç söylemedi. Delilah o güne dair pek bir şey hatırlamıyor ama Bea onu altı yaşındaki bir çocuk için sonsuzluk gibi gelen bir süre yalnız bıraktıktan sonra geri döndüğünde ilaç ve dondurma.

Garajın üst katı küçük ve sıkışık. Pencereler kapalı olduğu için karanlık olmasa da her zaman kasvetli. Çatı beşik çatıdır. On yedi yaşındaki Delilah ancak kenarların birleşip bir sırt oluşturduğu yerde tam olarak dik durabiliyor. Altı yaşındayken buraya ilk geldiğinde -Bea'nın bir çocuğu *on bir* yıl boyunca burada tutması beni tekrar tekrar kahreden bir imkânsızlık- her şey farklı olurdu. O zaman kafasını çarpmadan herhangi bir yerde durabilirdi.

Yatak için yer yok. Onun yerine Delilah'ın yattığı yerde bir havalı yatak var. Pembe çarşaflar ve pembe bir yorganla kaplı.

Bea, Delilah'nın nelerden hoşlandığını düşünüyordu ama yine de banyoya gidip gelme kapasitesi olmayan yaşlılar için tasarlanmış katlanır çelik komodinden başka bir banyo yoktu. Mekan idrar kokuyor. Arada sırada, Delilah'ya göre, muhtemelen benim çalıştığım günlerde, Bea komodini temizlerdi. Kovaları doldururdu.

Delilah'nın sünger banyosu yapması için ılık, sabunlu su. Yıkanmasına ve saçlarını örmesine yardım ederdi.

Bu Bea'yi sevdiğim Bea'den ayırabileceğimi hiç sanmıyorum.

Delilah'nın bulunduğu gün, diğer kayıp çocuk Carly Byrd, Dellwood Park'taki terk edilmiş bir barajın yakınında saklanırken bulunur. Güvende ve iyi durumdadır, polis karakolunda ailesinin gelip onu temelli olarak eve götürmesini beklemektedir.

Üç gün sonra, Carly'yi tutsak eden çift aptalca kendi evlerine döndüklerinde bulunur. Onu kaçırdıklarını ve tutsak ettiklerini itiraf ederler. Uzun bir süre hapiste kalacaklar. Bir daha asla onlardan korkarak yaşamak zorunda kalmayacak. Onlar Delilah'dan esinlenen taklitçi suçlulardı.

Hikaye. Delilah'yı kaçıran Bea'nın sahip olduğu kötü şöhretin aynısını istiyorlardı. Medyada geniş yer almak, dikkat çekmek, korku içinde bir ulus yaratmak istediler. Bunu anlamaya çalışıyorum ama anlayamıyorum çünkü yaptıkları şey mantıklı bir düşünce alanının dışında kalıyor.

Bundan birkaç gün sonra Bea sahte bir kimlik temin etmeye çalışırken polis tarafından yakalanır. Mahkemede, birinci derece cinayet, araçla cinayet, cinyeti gizleme ve ağır adam kaçırma suçlarını kabul eder. Duruşmaya gitmedim. Josh daha sonra gidip bana söyledi.

Polis Josh'un garajında Bea'nın kanını buldu.

Bea, Delilah'yı onca yıl sakladı çünkü onu öldürmeyi kendine yediremedi. Delilah çok şey biliyordu. Bea onun muhbirlik yapması için eve gitmesine izin veremezdi. Sadece iki seçeneği vardı: Onu öldürmek ya da saklamak. En az kötü olan seçeneği seçti.

Hiçbir şey Meredith'i hayata döndüremez ama belki de yapabileceğimiz en iyi şey itibarını iade etmektir. Leo hayatını annesi tarafından ihmal edilmiş hissederek geçirdi. Artık annesinin onu çok sevdiğini biliyor.

Bea'nın itirafıyla Shelby Tebow'un kocası Jason, yanlışlıkla on bir yıl hapis yattıktan sonra hapisten çıkar. Eve döndüğünde hiçbir şey bulamaz. Karısı ölmüştür ve bir zamanlar paylaştıklarına inandığı çocuğu şimdi gerçek babasıyla yaşamaktadır. Trajik bir durum. Bea'nın yaptığı şeyin sonuçları çok ağır. Sadece bir kişiyi incitmedi. Çok fazla kişiyi incitti. Pek çok hayatı mahvetti. Bu beni derinden rahatsız ediyor, sadece kendimi suçlu hissettiğim için değil, aynı zamanda sevdiğim, tanıdığımı sandığımı kadın için de,

birlikte bir hayat kurduğum kişi bencil ve zalim çıktı. Bea bir adam kaçıran. O bir katil. Delilah'ı on bir yıl boyunca burnumun dibinde sakladı; Josh ve Leo'nun onu boş yere aramasına izin verdi; masum bir adamın hayatının on yılı aşkın bir süre boyunca hapiste çürümesine göz yumdu.

Her gece uyuyana kadar ağlıyorum. Kendim için ağlamıyorum. Bea'nın paramparça ettiği tüm hayatlar için ağlıyorum.

Sadece bir kez hapishaneden aradı. "Ne yapmayı planlıyordun, Delilah'yı hayatının sonuna kadar orada mı tutacaktın?" Bea'nın bir insanı on bir yıl boyunca orada tutmasını hâlâ olanaksız bulduğum için soruyorum. Eğer yakalanmamış olsaydı, Delilah bundan on bir yıl sonra hâlâ orada olacak mıydı?

Delilah hiç kaçmaya çalıştı mı? Çılgılık attı mı? Çılgılık atsa da fark etmezdi; garaj ses geçirmez. Ben duymazdım.

"Başka seçeneğim yoktu. Gitmesine izin verseydim anlatırdı," diyor ve sorduğum için üzgünüm çünkü bunu bilmek daha kötü hissettiriyor. Bea derin bir nefes alır ve şöyle der: "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim.

sıçtım, Kate. Panikledim. Kontrolden çıkan devasa bir hataydı. Asla kimseyi incitmek istemedim."

"Ama sen yaptın," diyorum. "*Herkesi* incittin."

Daha fazla konuşmadan telefonu kapattım. Ondan daha fazla arama kabul etmeyi reddediyorum.

Akşamları Josh ve ben bazen onun ön verandasında biramızı paylaşıyoruz. Leo ve Delilah'ı birlikte izler, kardeşlerin yaptığı şeyleri yaparız.

Çocuklar yetişkinlerden daha neşelidir. Kendilerini daha çabuk toparlarlar. Josh, Delilah'nın Bea'ya garip bir yakınlık gösterdiği zamanlar olduğunu söylese de - onunla konuşabilmeyi, ona bir şeyler söyleyebilmeyi diliyor - Delilah iyi uyum sağlamış, kardeşiyle dalga geçme ve alay etme şeklindeki eski rutinine geri dönmüş. Bu Josh'un gözlerine yeniden hayat getirdi. Evleri neşeli bir yer.

Zaman tüm yaraları iyileştirir derler. Josh, Delilah ve Leo bunun kanıtıdır.

Bana gelince, sabırla bekliyorum, ancak zamanımın yakında geleceğini umuyorum.

* * * * *

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Olağanüstü ekibime teşekkür ederim, onlar olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı: Editörüm Erika Imranyi, her zaman çok gayretli ve anlayışlı olduğu ve beni kelimelerimi olabileceklerinin en iyisi yapmaya zorladığı için. Menajerim Rachael Dillon Fried, en inanılmaz savunucu, amigo ve arkadaş olduğu için. Ve yayıncılarım Emer Flounders ve Kathleen Carter, kitaplarımı tanıtmak için yorulmadan çalıştıkları için.

HarperCollins Publishers ve Sanford J. Greenburger Associates'e ve birçok kitapçıya, kütüphaneciye, blog yazarına teşekkür ederiz, Yıllar boyunca kitaplarımı destekleyen bookstagrammer'lara ve okurlara, özellikle de yazarlara ve kitaplara olan tutkusu ve bağlılığı için eşsiz Mary O'Malley'e. Sizi tanıdığım için çok şanslıyım.

Janelle Kolosh ve Vicky Nelson ile doula deneyimi hakkında fikir veren Nicki Worden ve Marissa Lukas da dahil olmak üzere, dostluğunuz ve vazgeçilmez geri bildirimleriniz için ilk okuyucularıma teşekkür ederim. Karen Morrison, Adrienne Campf, Robin Krieb, Jackie Simon, Aaron Buldak, Carlie Peterson ve Hannah Peters'a zor durumdaki bir yabancıya iyilik yapmaya bu kadar istekli oldukları için teşekkür ederim. Çok minnettarım.

Son olarak, aileme, özellikle de Pete, Addison ve Aidan'a sevginiz ve desteğiniz için çok teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

ISBN-13: 9781488073960

Yerel Kadın Kayıp

Telif Hakkı © 2021 Mary Kyrychenko tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makale ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Herhangi bir Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu baskı Harlequin Books S.A. Park Row Books ile yapılan

anlaşmayla yayımlanmıştır.
22 Adelaide St. West, 40. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
ParkRowBooks.com
BookClubbish.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.